

X893

A134

X893

A134

Columbia University
in the City of New York

LIBRARY

16.

שהכהנים נכנסין לכול בתרומתן ואשכחן בדיתתא דסברתא ליה משעת
 שקדש היום בערבו שבתות אקשינן ידיה אדידיה ומקוין תרי תרי
 וליצא דל לעזר. ולדך מדוקא בתרא דאמרו סומה ל לעזר רישתא
 למו ל לעזר בדיתא מילתא דמשעה שהכהנים נכנסין לכול בתרומתן
 לדבן בלחוד היא ולא לל לעזר הלכך כן למדוקא קמא כן למדוקא בתרא
 האי דקתנ במתנ משעה שהכהנים נכנסין לכול בתרומתן עתה לדבן
 וטון דמיתא לדבן עבדין כותיהו. **פירוש** עד סוף האשמורת הראשונה
 וכל אמר יהודה אמר שמואל הלכה בדבן גמולא. **אמר** רב שמעון ביוחאי
 אומי פטמים קורא שתי קרית שמעון שתי פטמים בלינה אחת
 קודם שיעלה עמוד האחד ואחר למה שיעלה עמוד השני עתה
 בה ידי חובתו אחת של יום ואחת של לילה. אמר ר' אחא בר חסמיא
 ל יהושע בן לוי הלכה בל שמעון בן שחאי ויבא דמתעלה להא דל
 אחא בר חנינא או דתנא ל שמעון אומי פטמים שתי קורא קורא
 שמעון שתי פטמים ביום אחת קודם תנן חמה ואחת לאחר התנן
 החמה ויבא בהם גדי חובת אחת של יום ואחת של לילה. אמר ר' זורא
 ובלבד שלא יאמר שפיפסו לנו כוליהו הי' ליתיה עתה סיהו חמ
 דאמי רב גמולא ודאמי ל שמעון בן שחאי עד שיעלה עמוד השחר
 בדאו עבד הוא ואפילו עבד דהו' בלחוד קרא קודם שיעלה עמוד
 השחר עתה ידי חובתה ואף על גב דאין דשאו לעשות שן דתעור
 חמ' עשו חסוק לצרייהם כדי שלא יהא אדם בא ממלאכתו מן
 השדה בערב ואומי אפי' לביתו ואוכל קמעה ואשתו קמעה ואיש
 קמעה ואחר כך אקרא קריית שמעון ואתפלה ואם חלמנו שנת
 נמנא ושן כל הלילה אפי' אדם בא ממלאכתו מן השדה בערב ול
 לבית המטבח חס היה רגיל לקראת קורא לעלות שנה ואחר
 כך קורא קריית שמעון ומתגבר וכל העובר על אברי החכמים
 חייב מיתה. מאי שנה הכהן דקה לויש תנא בהוצ

X 893
Al 34

מאוס דמיכא אונס שינה דלמנא פשעי ונא דו שמעון בן קנחא דא פשעים
 שארס קורא קרית שמע ערבות קודם הנין החמה זרקה בשעת הלוח
 כגון מי שהיה שבור או חולה אבל אם עשה כן במשיג או
 במצוה לא יצא ידי חובתו דאמרינן כי מתא רבי יצחק
 כי יוסף אבי המדר אחא ביר חנה לא בפרוש איתא לא מכלא איתמר
 והוא אגא מדבנן דאשתכור הויילא אדבריה דו יהושע בן לוי ו'
 ולא קרו קרית שמע אהו לקניה דו יהושע אמר להו כדי קודם הנין
 החמה דהוא ד שמעון לשמעון עליו בשעת הדחק דאמר שמעון
 בן יוחאי דא פשעים שארס קרית

קרית שמע של שחרית לאחר שיעלה שמעון דהו שחרית
 כדאן עבד דהוא און כפני בשעת הדחק כגון מי שהיה
 משכים לצאת לדך וכיוצא בו לכתחלה לא אמר וקורא קרית
 שמע ומתפלל מסייעא ליה לו יוחאי דאמר יוחנן אי זה הוא בן השלם
 גבא זה המונק באולה של ערבית לתפלה של שחרית
 ערבית וד יהושע בן לוי אומ תפלתו במעב תקדים
 שבשחרית קורא קרית שמע תפלת ערבית ואמר בך קורא
 ומתפלל ובשעת המנחה מתפלל תפלת
 המנחה ולערב מתפלל בתפלת קרית

ערבית ואחר כך קורא קרית שמע נמצאת קרית שמע
 של שחרית בתפלת היום וקרית שמע של ערבית בתפלת
 הלילה ותפלת כול באמצע וליתא ארז יהושע בן לוי דקיי ל

כד יוחנן דתניא מסייעא ליה ואתע דצדק לומר השכים
 בן באולה לתפלה לא מכפיץ וכיון דתקינו דבני השכיבנו באולה
 באולה אריתא דמיא וסמלת שחרית כמי בני מסמך באולה
 לתפלה ואתע דבתחלה אומ יוי שטר תפתח כיון דתקינו רבנן יוי שמי תפתח

בתפלה

2
נתמלה כתפלה מרובתה דמיא אמ' ל יהושע ב' לוי אע"פ שקרא אדם
קרית שמע צבית הכנסת מצותה לקדמה על מפתחו ודוקא משה
ראשונה כדאית בפרק הדואה אמ' ל נחמן בר יצחק אס תלמי חכמים
הוא אית צדק אודיתיה מכבוד ליה מביי אמ' אף תלמי חכמי מאני
מימי חד פסוקא מן כסוקי ודחמו כגון בידך אסקוד חיות אמ' ל אעור
כל הקורא קרית שמע על מיטתו כלו אוחז הרב על שני פות בידו
שן יעלא חסידים בכבוד א' וסמך ליה רוממות א בגרוס וחרב
פפית בודס' גרסו כל דיונות הטמאה שיר של פגעים בכנורות
ובנבלים ובתופים אומ' יושב כסתר עליון א' עד כי מתח יני מחסי אומ'
יני מה רבו צרי עד לניו הישועה ל יהושע בן לוי מסדר להו להאמ
קראי וגמ' היכי עבד הכי והאמ' ל יהושע בן לוי אסוד להתרפית בדברי
תורה להגן שמעי תניא אבא בעמיין אומ' כל ימי הייתי מצטער על
שני דברים הללו על תפלות שתחא סמוכה א מוטתי ועל משתי שתהו
נתונה בין צמין לדרוס אמ' ל חמא ביר חנינא ואו תימא ל יצחק בר
הנותן מוטתו בין צמין לדרוס הוויין לו בעס זכרים שן ממותים יודך יני א'
א' תניא אבא בעמיין אומ' אע"פ שנכנסו להתפלל וקדם אחד מהן והתפלל
ויצא ולא המתין לחבירו טורפין לו תפלת בפני שן טורף נפשו באפו הלמעך
ועזב ארץ ושתק עד ממוקמו ומן צור לא הקבה שן צור לדרך תשי א'
ואס המתין לו מה שברו אמ' ל חנינא זוכה לדרכות הללו שן לו הקלבת
למצותי והיו כנהר שלומיך א' האי פירשוה רבנן ואוקמוה בתפלת
ערבית שאס מעוזן יחידי ויצא חוששין שמא יבא לידי סכנה לפי צדק
להמתין לחבירו עד שמסיים את תפלתו א' תניא אמ' ל יוסי פעם אחת
הייתו מהלך בדרך וכנסתו לחובה אחת מחרבות ירושלים להתפלל ובא
איהו ז' ושימר לו על הפתח עד שסיימתי תפילתי לאחר שסיימתי תפילתי
אמ' ל שלום עלך רבי אמ' לו ועלך רבי ומארי אמ' לו בע מינע מה נכנסת
לחובה אן אמרתו לו להתפלל סדך אמרתו לו מתעורר

אני שמא יפסיקו עתה דרכים אמר לי היה לך להתפלל תפלה קצרה
באותה שעה למדת ממנו ג' דברים למדתי שאין נכנסין לחדרה ולמדתי
שמתפללין תפלת קצרה ולמדתי שמתפללין בדרך "תָּנִן רַבִּנָּן"
שפ"ג דברים אין נכנסין לחדרה מפני חשד ומפני מופלת ומפני מניין
אמ"ל חלב אמ"ל חומץ כל הקובע מקום לתפלתו אהי מברכה בעזרו
וכשמות אומדין עליו הוי ענו מי חסיד תלמידו של מברכה מאי הוה
מברכה דכ וישכס מברכה בכקר' ו' ואין עמידה לא תפלה שניעמד
כניחם ויפלל ו' ואמ"ל חלב אמ"ל חומץ הויצא מבית הכנסת איפסיע
כפינה גסה אמ"ל מביי לא אמרן לא כד נפיק אבל שיעיל מצוה
למרטן שז ונדעה נדפה לדעת את יו"ב' ואמ"ל חלב אמ"ל חומץ אמ"ל
ו' אורא מדיש כי הוה חזינא לרבנן דהון דהוון בשבתא לפרקא מבייטא
קא מחלי רבנן שבתא כוון דשמעתא להא דאמ"ל תנחום אמ"ל יחושב
בן לוי לעולם יחץ מרס לדבר מצוה ומפי' בשבת שז אחרי יו"ב ילכו מדיה
ישאג' אמא נמי דהיטמא" ואמ"ל חלב אמ"ל חומץ כל המתפלל אחורי
בית הכנסת נקרא רשע שז סביב רשעים ותהליקין אמ"ל מביי לא אמרן
לא דלא מהדר מפיה לבי כנישתא אבל אם מהדר מפיה לבי כנישתא לתלן
בה' חומץ גברא דהוה קא מצלי אחורי בית הכנסת לא הוה מהדר מפיה
לבי כנישתא תלן ההוא פויעה וחבייה ומליח בדוכר קיימת קמי מוך
שקלספסירא פסקו לרישיה' אמ"ל להו רבא לבנה א תחתכו בשר א פיסת
היוד וא תשבו על מפות מרמית וא תעברו אחורי בית הכנסת בשעה
שהציבור מתפללין אמ"ל אמ"ל לא אמרן לא דלא דמרי טונא ולמדו כי בחומרא
או נמי דלא מנח תפילין ודלובא שני פתחים ודלובא בי כנישתא אחורי
אבל איכא חדא מהדע לתלן בה' אמ"ל יוחנן משום ו' שמעון בן יוחנאי
כל הקובע מקום לתפלתו אויבין נופלים תחתיו שז ושמותי מקום לעמ' אשל
ונטעותים שס' ו' אמ"ל יוחנן משום ו' יוסי אין תפלתו של אדם נשמעת
לא בבית הכנסת שז ואני תפילתי לך יו' עת רצון ו' איכותי עת רצון //

כשעה

בשעה שהצבור מתהללין ל' יוסו כיל חנינא אמר מהכא בעת רצון ענתך
 ל' נחמן בר יצחק אמר מהכא הן א' כבוד ל' ומאם ו' טדה בשלום נפשו
 מקרב לו ו' אמר הקסה כל הטוסק בתורה ובגמילות חסדים ומצוי בבית
 הכנסת מעלה את עליו כאן כדאמי ל' ולכע מצון האומות כד סוף כל
 הדורות אמר שמעון בן לקיש כל שיש לו בית הכנסת בעירו ואין
 נכנס לתוכה להתהלל נקרא שכן כע ש' כה אמר י' על כל שכני הרעים
 ולא עוד א' שהוא גורם לו ולבעני גלות עד סוף כל הדורות ש' הנב
 נותשם מעל אדמתם אמרו ליה ל' יוחנן איכא סבדא כבבל תמה
 אמר ס' כת למען ירכו ימוס' וימי בעכס על האדמה הוא ד' אבל בחוצה
 למרץ ל' כיון דאמרי לו מוקמיה ומחשבו ל' כעשתא אמ' להו הי' ו'
 דמהימא להו כוקמא ל' יהושע לבנה קרומן חשוכו ל' כעשתא כי היכי
 דתורכו חיי' אמ' אחא מאי קראה אשרי אדם שומע ל' לשקוד על דלתות
 יוס יוס לשמור מאהות כתחי וכת כי מוצאי מצא חיים ויפק רצון מיו'
 גרסינן בפרק שלשה שאכלו כמחד אמ' ל' יהושע בן לוי לעולם ישכס אדם
 לבית הכנסת כדי שיומנה מו' ראשונים שאמ' ק' באין אחריו טטל שכר
 כולן שכר כולן סלק דעת א' טטל שכר כנגד כולן אמ' חסדא לעולם
 יכנס אדם שיעור שני מתחיס ואחר כך יתפלל ש' לשמור מאהות כתחי
 אמ' ליה רבא לפרס בר פפא לכמה לן מו' מהתך מילי מעליתא דאמרת
 לן משמא ד' חסדא לעולם דבי כעשתא אמ' ליה הכי אמ' חסדא מאי
 ד' אוהב י' שער צון מכל משכנות יעקב' אוהב י' שערס המצוינן
 בהלכה יתר מבתי כעסיות ובתי מדרשות' והיא דאמ' ל' חיה בר אמ' ו'
 משמיה דעולמא מיוס שחרב בית המקדש אין לו להקסה בעולמא א' א'
 ד' אמות של הלכה בלבד ל' אמ' ו' אסו אעג דחון להו תלי סר כ' ו'
 כעשתא כטבריה לא הון מצלין א' בין עמודי היכא דחון דגרסי'
 אמ' מביי מדיש הוה גריסנא בגו ביתא ומצלינא כבי כעשתא כון דשמעיתיה
 להא דאמ' ל' חיה בר אמ' משמא דעולמא מאי א' מצלינא א' היכא

דחזה פריסנא' ואמ' ל' חייה בר אמאי משמא דעלמא מאי דכ' ועוזב
יוי יכלו זה המעח ספר תורה כשהיא פתוח ויוצא' ל' אבחו נפיק בין גבתי
לגבתי' במ' ל' פמא בין פסוקא לפסוקא מאי תיקון' ל' ששת הוא מהדר
מפיה וגארים אמ' מנן בדינן ומינהו בזידהו' קאמרו רבנן דוקא
כגון ל' ששת דתורתו מומנתו אבל להודות למאד ששוא' לפי שעה
או לפרש דבר מסור דהא אמ' ל' צדק' ל' הונא כיון שנפתח ספר תורה
מסור לספר ואפי' בדבר הלכה' אמ' ל' הונא בדיה' דל' יהודה אמ' ל' אמאי
לשגל' ושלים מאד פרושיותו עם הציבור שנים מקרא ואחד תרגום
ומפי' עטרות ורובן וכל המשלם פרשיותיו עם הציבור שנים מקרא
ואחד תרגום מארויכך לו ימיו ושנותיו'

מתנה

מיומתי קודין את שמע בשחרית משיכיר בין תסלי' ללכין' ל' איגזר
אומ' בין תכלת לכתתן ועד הנץ החמה ל' יהושע בן לוי אומ' עד גשעות
שכן דרך בני מלכים לעמוד בג' שעות הקראת מוכן ומילך למ הפסוד
כאדם שהוא קורא בתורה' תנא' ל' מאיר אומ' כדו שיכיר בין זמא
לכלב ל' עקיבה אומ' בין חמור לערוד' מאחרים אומ' כדו שיראה חבירו
ברחוק ל' אמות ויכירהו אמ' ל' הונא הלכה כאחרים' אמ' אבי' לתפלה
ותפילין כאחרים לקרות שמע כותיקין דאמ' ל' יוחנן ותיקון היו גומדין
אותה עם הנץ החמה' תנא' נמי חכי ותיקון היו גומדין אותה עם הנץ
החמה כדו שישמוך גאולה לתפלה ונמצא מתפלל ביום' אמ' ל' ארי
מאי קרא ייראוך עם שמש וכן הילכ' אל מיהו ליתכל' אפי' לכוונ' ולמבע
כי האי גונא ומפי' מצוה למקרי קורס הנץ החמה במעט כדו שותפלה
לאחר הנץ החמה ונמצא מתפלל ביום' ואעפ' שאיט' עם הנץ החמה
דוקא' אמ' ל' יוחנן בתחלה אומ' יוי' שפתי תפתח ולבסוף אומ' יהיו לרצון
אמרי פי' אמ' ל' יוסי ביד חנינה משוס' ל' לעזר בן עזקב המתפלל צריך
שיכוין את רגליו שנ' ורגליהם דגל ושרה' אמ' ל' יוסי ביד חנינה משוס'
ל' לעזר בן עזקב מעיין למתפלל שלא יעמוד במקום גבוה ויתפלל שנ'

מלכות

ממעמקים קראתוך יי' תנח נגי חכי מנין למתפלל שלא יעמוד
 על גבי כסא ולא על גבי סכסל ולא על גבי שרפק ולא על גבי מקום
 גבוה ויתפלל לפי שאין גבוהות אלא המקום וענף שאין ראיה לדבר
 וזכר לדבר שז' ממעמקים קראתוך יי' וכת' תפלה לעני כי יעטף אג'
 ואמר יוסי ביל חנינא משום ר' אשר בן ישקב מאי דכ' לא תאכלו על
 הדס לא תאכלו קודם שתתפללו על דמכס' אמר' יוחנן משום ר' אשר
 בן ישקב כל האוכל ושחה קודם שיתפלל עליו הכת' מוכי' ומותי השלכת
 אחריו גויך' א' תקרא גויך' לא באיך אמ' הקכה מכל שאכל זה ושתה
 ונתגמא קבל עליו מלכות שמים' פים' ר' יהושע אומר עד
 ג' שעות אמר' יהודה אמ' שמעון סלכה בך יהושע'

פיה' הקורא מיכן ואילך לא הפסיד ביום הקורא בתורה
 אמר' ר' חסדא אמ' מר עוקבא מאי לא הפסיד לא הפסיד בדבור רב'
 תנח נגי חכי הקורא מיכן ואילך לא הפסיד בדבורות הוא קורא בתורה
 מכל מדרך הוא לפניה ולאחריה'

מתני'

בית שמאי אומר' בערב כל אדם יטו ויקראו ויבדקו יעמודו שז' וכשכבך
 ובקומיך' ובית הלל' אומר' כל אדם קורין כדרך שז' ובלתיך כדרך אדם
 כן לבית שמאי' ובשכבך ובקומיך לא בשעה שדרך כע' אדם שוכבין ובשעה
 שדרך כע' אדם עומדין' ג' ר' יצחק' בית הלל' אומר' עומדין וקוראין
 חשבין וקורין מטיין וקורין עסקינן במלאכתן וקורין והני מילי במקום שז'
 אבל כפי' ראשון מינו עוסק במלאכתו כדעיינו' למימר קמ'...
 תאמי' ר' אמי בר' יוחנן' העשה בדברי בית שמאי עשה כדברי בית
 הלל עשה וז' יוסף אמ' העושה כדברי בית שמאי לא עשה ולא כלום'
 ר' נחמן בר' יצחק אמ' העושה כדברי בית שמאי חייב מיתה דתת'
 אמר' ר' טרפון אמ' הייתי בא כדרך והטויתי להודאות כדברי בית
 שמאי וסכנתי כעצמי מפני הלסטון כדמו הייתי לחוב כע' פנימך
 שעברת על דברי בית הלל'.

מתני'

בשחר מברך שנים לפנה ונחת למחרה ובערב מברך שנים לפנה
ושנים למחרה אחת ארוכה ואחת קצרה מקום שאמרו לחתוך אינו
רשאי לקצר לקצר אינו רשאי להאריך לחתום אינו רשאי שלא לחתום
ושלא לחתום אינו רשאי לחתום "גב" מאי מברך אמר וישקב
אדרי אמר ומהשעה יוצר אור ובורא חושך ועממא יוצר אור ובורא עגה
אמר רבא בר עולא כדי להזכיר מידת לילה ביום ומידת יום בלילה
מידת לילה ביום יוצר אור מפע חשך ומידת יום בלילה גולג אור מפע
חושך וחושך מפע אור וברכה שניה מאי היא אמר יהודה אמר שמואל
אבה רבה ורבנן אמרי מהבת עולם וכן הוא אמר ומקבל עול
מהבתיך על כן משמתך חסד וקיצ לך ברבפי
והא דקאמרו לקמן אמר ד יהודה אמר שמואל השנים לשנות קודם
שיקרא קרות שמע צריך לברך אחר שיקרא קרות שמע אין צריך
לברך מאי טעם כבר נפטור במהרה רבה הוון מומדא דשמואל איתא
דמשנתא קמייתא ורבי פליג עליה וכבר אדחיא פיה לשמואל דתנא
כותיהו דרבנן אמר הוונא למקרא צריך לברך לברך למשנה אינו
צריך לברך ר' יוחנן אומר למשנה צריך לברך לתלמוד אינו צריך לברך
ור' אעז אומר אף לתלמוד צריך לברך למדרש אינו צריך לברך ור'
אמר אפי' למדרש צריך לברך דאמר ר' תייה בר אשי זמנן סגמין
הוה קאימנא קמי' דרב לתנאי פורקין בספרא דבי רב ומקריס ומשי
ידיה ומברך ומגע לן פירקין וכתב רבי ראובן גמון אל דהילכ בוותיה
ומנהגא בוותיה מאי מברך אמר ר' הונא ב"ר יהושע דגש במצ' ושגן על
דברי תורה ור' יוחנן אמר הערב מאי קו' אלינו את דברי תורתך צרינן
ובפ'ות וכן חותם ב"ר יוי' נותן התורה ור' המנונא אמר צ"י' אשר במד
בט' מכל העמים ונתן לנו את תורתו צ"י' נותן התורה והא דר'
המנונא מעולה שבכוכות אמר ר' פנא הולבך נמדרינהו לסלהו פוס
לחתום אינו רשאי שלא לחתום וכו' פשיטא היבא דבקיט מא

ד'תומ"ה

5
דחמרת בידה וסבר דבשכרתי הוא וכדיך בשוכרת וסייס בדחמרת
יצא ואפי סייס בדשכרת וצא דתנן ועל כולן אפי סייס שהכל נהיה בזבח
יצא אן נמי הוכח דנקיט כסא דשוכרת בידה וסבר דחמרת הוא פתח
בדחמרת וסייס בדשוכרת וצא לא פתח בדשכרת וסייס בדחמרת מאי
בס עיקר ברכה מזלינן ונפיק אן דילמא כד חתומה מזלינן ולא נפיק
ולקולא עבדינן ולא מחורלינן ליה תנא בשחרית פתח גיורא אור
וסייס במעריב ערבים לא יצא במעריב ערבים וסייס גיורא אור יצא
ערבית פתח במעריב ערבים וסייס גיורא המאודות לא יצא פתח גיורא
אור וסייס במעריב ערבים יצא כללן של דבר הכל הולך אחד חיתום
ברכות והוכח דאכל תמרי וסבר דנהמא ופתח וכדיך דנהמא וסייס

בדמרי אן נמי בנהמא יצא מאי טעמא תמרי נמי מיין אי
אפי רבא בר חנינא סבא משמא דב כל מי שאינן אומי אמת ויצא
שחרית אמת אמונה ערבית לא יצא ודי חובתן לשל להגיד בבקר חסדך
ואמונתך בלילות ואפי' חנינא סבא משמא דב המתפלל כשהוא
כורע כורע בברוך ושהוא זוקף זוקף בשם אפי' שמואל מאי טעמא דב
דל יי' זוקף כפופים ואפי' רבא בר חנינא סבא משמא דב כל השנה
כולה מתפלל הא קדוש ומלך אהב צדקה ומשפט חוץ מעשרת
ימים שבין ראש השנה ליום הכפורים שהוא מתפלל המלך הקדוש
המלך המשפט ל' אעזר אומי אפי' עשרת ימים שבין ראש השנה ליום
הכפורים אם אפי' הא קדוש המלך המשפט יצא שז' ויגבה יי' צבאות
במשפט והאל הקדוש נקדש בצדקה מאי האוי' עלה ואסיקנה והילכ המלך
הקדוש הא המשפט ומדאסקינה הכי שמעינן דליתה לוד' אעזר דאפי'
אם אפי' הא קדוש הא המשפט יצא לא לא יצא וכיון שלא יצא עריך

סליח פירקא

לחזור וכן הילכתא
היה קריא בעורה והגיע זמן קריית שמע אפי' לבו יצא יחס
לאן לא יצא ובפירקא אל שאל בעני הכבוד ומשיב פאמאצב

שואל מסני היראה ומשיב זכרו ל' מאור ל' יהודה אמ' באמצע
 שאל מסני היראה ומשיב מסני הכבוד וצדקים שאל מסני
 הכבוד ומשיב שלום לכל אדם .. **במ' תנו רבנן** קריית
 שמוע כפתרה זכרו ל' וחכמ' אמ' בכל לשון מדי טעמ' דל' אה' קרא
 והיו כחיות והו' ארבע' מדי טעמיהו אמ' קרא שמוע בכל לשון
 שאתה שומע אבל והיו שלא יקראנה כלכרע הוא זמורה קריית
 ל' כרבט' חדיה דיחיד ורבי' הלכה כרבי' דרשב' ל' תנא
 כמתנה במתנ' ותנן שיל' כאמרוך כל לשון פרשת שופה ודו' משער
 וקריית שמוע ותפלה ונדרת המזון ושבעת העדות ושבעת הפקדון וקרי'
 ל' דסתם מתנ' ומחלוקת דבריתא הלכה כסתם מתנ' הא דקראת
 תפלה בכל לשון הע מילי בצכור אמ' ביחוד לא דמי' ל' יקורה אמ' רב
 לעולם א' ושל' אדם צרכיו כלשון ארכי ואמ' ל' יוחנן כל השוא' צרכו
 כלשון ארכי אין מלאכי השרת נזקקין לו שאין מלאכי השרת מכורין
 כלשון ארכי **תנו רבנן** שמוע ישאל יני' אהינו יני' אחד עד כן
 צריכה מונת הלב דבריו ל' מאור אמ' רבא הלכה כל מאד' **תנא**
 סקפוס בן יוסף אמ' כל המאריך במחד מאריכין לו ימיו ושנותיו אמ'
 ל' אחא בר יעקב וטרלת אמ' ל' משי' ובלבד שלא יחטוף בחייה'
 ל' ירמיה הוה יתיב קמיה דרב חייה בר אבא וחייה זהוה קא מאריך טובא
 אמ' ליה רבא לך כולי האי אמ' ליה ואלא עד כמה אמ' ליה **ל' שחמליכוהו**
 על השמים ועל הארץ ועל ד' רוחות העולם אמ' ל' נתן ס' מד' עוקבא
 עד על לבך בעמידה **שמוע** היה מהלך בדרך והתחיל בקרית שמוע
 צריך שיעמוד עד על לבך ואח' כך יהלך ומפיש בירו' שלמי' ל' חומא
 בריה ד' אידו כל יוסף בשם שמוע צריך לקבל עליו מלכות שמוע
 מעומד לא שמוע היה יושב עומד לא מס' היה מהלך עומד ו' וחס'
 אמ' כל הפרשה כולה בעמידה ולית הילכ' אל' כל יוחנן ולא כל טרין
 דקרי' ל' כרבא והוא בתרא דפסק הלכה כל מאד' דלא צריך טובה

אה' כמתנ'

אלה בספוק ראשון בלבד הולכך אין עריך לעמוד לא בספוק ראשון
 בלבד" וכבר ראינו מי שלחה זכרי' ל יוחנן מדיספוק רבא
 הלכה כל מאיר ומסך רבא ל הלכה כל יוחנן עלה עדינה לבבך
 בעמידה והדן בספוק לא משליח הוא זכי חיכי דמאן זכרי' רבא
 זכרי' ל יוחנן הש חיכי נמי דמאן זכרי' ל נתן אמ' רב יוחנן
 בר שמעל כל מרמא משמיה זרב אחר שמעו ישראל ונאמם
 בלשנה יצא אמ' ליה רב נחמן לירו עבדיה בספוקא קמיה
 יצחק מיכתי ואילך לא תבעדן" אמ' ליה רב כלל
 יוסף בדיה זרמא אבון היכי הוה עבדי אמ' ליה בספוקא קמיה
 הוה לבער נפשיה מכל ואילך לא הוה מבער נפשיה"
 אמ' רב חסף טרדן לא יקרא קרית שמע שמע הוא אלה
 ליקרי הא מיגמא שכי דמחי והא ל יהושע בן נוי לויס מוח
 דמאני מסוקיד מגמא לא כי מצלי סודתא שכיר דאמי קרית
 שמע אמר רבא רבא אמרי והא ל יוחנן מצלי וקאדו שמע
 ל יוחנן אמר בשם ר' יוחנן אמר ר' יוחנן אמר ר' יוחנן אמר ר' יוחנן
 מסבי הכבוד וכו' תל' רבנן היה קורא קרית שמע
 בו רבו או מי שהוא גדול ממנו בספוק שואמפי הכבוד
 ואין עדיך לוח' שמעית ובאמצע שאל מנא היראה ואין
 עדיך לוח' שמו איב וכו' ל מאיר ל יהודה אמ' באמצע שואמ
 מנא היראה ומשיב מנא הכבוד ובכרעא שאל מנא הכבוד
 ומשיב שמוס לכל אמר" בשם מינה מהי תנא רבי
 ל חייה מדחייה בהלל ובמאילה מהו שיפסוק מי אמרי
 קרית שמע דמחיתא טוסק הלל דרבנן מבעיה או דיכלת
 טוסמי ניסא עדיף אמ' ליה טוסק ואין צנך בלוס" אמ'
 רבא מוח שמחיד גומד בוס אמר חלל בין טוס לכחץ טוס
 באמצע הכף אינו כוסף ומחיס שמו היחיד גומ' בתי ארז

ההלל ואפי' באמצע הפרק כוסק והילכ כוותיה דרבא ימים שיחיד גומר
בהן את ההלל כתבנוס בענין חנוכה" אמר רב כל הנותן שלום
לחבירו קודם שיתפלל כאן עשאן כמה שח' חדלו לכס מן האדם אשר
נשמה באפו כי כמה נחשבת הוא א' וקראת כמה לא כמה וזקקת לעשות
לפתחו אבל בשמים משכים לפתחו למ' דתנן ובפרקים וכו' אמר
יצחק בר' אשיאן מסור לאדם לצאת לדרך קודם שיתפלל שז' עק
לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו' ואמר חזי בר' אבון כל המתפלל
ואחר כך יצא לדרך הקצה עושה חפציו שז' עק לפניו יהלך וכו'
צ"ג ולא הן בין המרקוס בין ברכה ראשונה לשניה
בין שניה לשמע בין שמע ליהיה אם שמע בין והיה אם שמע לוויאמר
בין ויאמר לאמת ויצב ל' יהודה אומ' בין ויאמר לאמת ויצב ל' יפסיק"
גב' אמ' ל' אבהו אמ' ל' יוחנן הלכה כד' יהודה' ואמר אבהו
אמר ל' יוחנן מאי טעמ' דל' יהודה דב' יוני' לאהים אמת' הוא חזר ואומ' אמת
או מינו חזר ואומ' אמת ל' יוחנן אומ' חזר ואומ' אמת ורבא אמ' מינו
חזר ואומ' אמת והילכ כרבא"
צ"ד אמ' ל' יהושע בן קרחה למה
קדמה שמע לוהיה אם שמע כד' שיקבל עליו עול מלכות שמים
תחלה ואחר כך יקבל עול מצות והיה אם שמע לוויאמר ששמע והיה
אם שמע לוהג ביום ובלילה ויאמר מינו נוהג לא ביום' **גב'**
אמר עולם כל' הקורא קדית שמע בלמ' תפלין כאן מעיד עוות שקר פנמי'
ואמר ל' חויה דר' אבא אמ' ל' יוחנן כאן הקריב תודה בלמ' זבח וזבח בלמ'
נשכים' ואמר ל' יוחנן החצה לקבל עליו עול מלכות שמים שלימה
טובל ידיו ומנחח תפילי' וקורא קדית שמע ומתפלל ואן היא מלכות שמים
שלימה וכל' הנוטל ידיו ומנחח תפלין וקורא קדית שמע ומתפלל בשלש
עליו הכ' כאן בנה מוצח והקריב עליו קרבן שז' ארזץ במקוון כפי ואסובב
את מוצחך יו' אמ' ליה ההוא מדבב' לרבא חזאי מד' קמי' צורבא
מדרבב' דאמתא ממוערבא ואמר מי שאין ר'ו מים לטוול ידיו יקנח

חזן בנדר

ידיו בצרוד ובעפר ובקוסמין אמר ליה שמיר קאמ' מו כתיב במס' גנקין
כת ככל מידו ומנקין" לייט ל' חסדא אמטון דמקודר אמטא בעדן קרית
שמע והע מילי לקרית שמע אבל לתפלה באעני להודו ועד כמה עד
פרסא והע מילי לקמיה אבל לתפלה אמר מילי מאחר מינו חזר ומיעה
שמע מילי הא דמינו חזר הא מות מומיל חזר" **מתנה**
הקורא את שמע ולא השמיע למזנו יצא ל' יוסי אוב' לא יצא קדמ'
ולא דקדק באותיותיה ל' יוסי אוב' יצא ל' יהודה אוב' לא יצא הקורא
למכרע לא יצא קרא וטעה וחזר למקום שטעה" גב' אמ' יוסף
מחלוקת בקרית שמע אבל בשאר המצות דברי הכל יצא דתנע
לא יכרך אדם בכות המזון בלבו ואם בדרך יצא פוס קדמ'
ולא דקדק באותיותיה וכו' אמ' ל' טאבי אמ' ל' ואשיה מלכה כדברי
שניהם לנחל שאם לא השמיע למזנו יצא ואם לא דקדק באותיותיה
יצא' ותאמר עלמא אמ' קמיה דבא ולמדתה כדו שיהא למידה
תמה כד ליתן רוח בין הדברים עני רבא בתריה כגון ככל לבבך
על לבבך ככל לבבכם עשב בשוך ואבתתם מהרה על לבבכם
הכנף פתיל אותו וזכרתם תזכרו ועשיתם מתבס מארץ" וזעל
ל' לוי ו' מינו דמן חיסא בש' ל' סימא צריך להותג למען תזכרו ל' ונה
בש' ל' חסרא צריך להתיס כי לעולם חסוף בפרק מקום שנהגו לעשות
מלאכה בעדכי פסחים גרסו בעען ששה דברים עשו אנשי ורחו וכול'
ובדוכין את שמע הכי עבד דאמ' ל' יהודה אוב' שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד
ולא היו פוסקין רבא אמ' מפסיקין הו' לא שהיו אומדין היום על לבבך
דמשמע היום על לבבך ולא למחר" תנן דבב' כי צד מכין את שמע
אוב' שמע ישראל ולא היו מפסיקין דברי ל' מאיר ל' יהודה אוב' מפסיקין היו
לא שהיו בדרך שם כבוד מלכותו לעולם ועד' ואנן מאי טעמ' אמרין
ליה במשענו כדדעו ל' שמעון בן פזי וקרא ועקב א בענין ראונו בסרו
מתה' נוקט ועקב לגלות לבנו קץ הימים נסתלקה ממנו שבעה
אמ' שמע ישראל כמדתו פסול כאברהם שיצא ממנו ישמעאל וספוק אבו

שיצא ממנו עשו אמרו לי שמו ישראל ויהי אהיננו יהי אחד נעם
 שצונו בלבד לא אחד כך את בליבנו לא אחד באותה שעה סתם
 ואם ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד אמרו ודבן הוי"ו למדיה
 לא אמדיה משה לא נמדיה הא אמדיה ועקב הסקינו שיהו אומרו אומן
 בנחשו "אמר יצחק תנא דבי דאמו משל לבת המלך שהיהיה עקי
 קדרה תבא יש לה גנאי לא תבא יש לה צער עטרה והנמון לה בנחשו
 פים קרא וטעה וכל תאמשקמיה דו וזחן טעה בן סרק לפרק
 ואינו יודע באי זה סרק חזר לפרק ראשון באמצע הפרק חזר לבית
 הטרק בין סתיבה לסתיבה חזר לסתיבה ראשונה אמר ו יוחנן
 אלה גלה עמי למען ידבו ימוסא אבל אמר למען ידבו ימוסא
 דישיה נקוט ואתי

ט צנו

מתני

האוממן קורין בראש האיל
 ובראש הרבך מה שאין שותף רשות לעשות כן בתפלה
 תע רבן האוממן קורין בראש האיל ובראש הרבך
 ומתבטח בראש ובראש התאנה וכשאר כל האילנות יורדין
 למטה ומתבטחין ובעל הבית בן כך ובן כך יורד למטה ומתבטח
 לפי שאין רשות מושפת עליו יורד למטה לו בראש האילנות
 ובראש התאנה ו נבא ור סיבץ תרזיהו אמרין מתני סדרות
 מרובה " ואמרי ליה רב חנני ברב דבת שמואל לרבא תנן
 האוממן קורין בראש האיל ובראש הרבך למימרא דרבא בנבין
 כנה ורמינהו ו שמואל בן יוחאי אומן הקורא את שמו צריך
 שיכוין את לבו סת הכן שמו וסת התם הסכס ו שמו לו שמו
 סדן שיכוין את לבו על שמו יעדל ולהלן הוא אומן הסכס
 ושמו יעדל מה להלן בסכסת אף כן בסכסת אשתוק ביה
 ואמרי ליה מרבי שמועלך בראי אהי הכי אמר ו יוחנן בסלן
 ממשכסתן וקורין הוא תניא בית היכל אומן עסקין במשכסת
 וקורין לא קשמי הוא בטרק ראשון הוא בטרק שני האור
 סרוקת לדברי ו יוחנן סבידיה ליה דלעין כונה בטליתו

מרוק ראשון כדכתבין לעיל אבל לדבא למ משוס דבעינן סנה ככלים
עדמי הוה כי הוה גרסי ביומא בפרקא קמא אמר ל' יצחק בר שמאל בר
מדתא משמיה דרב הקורא את שמע לא ידעו בעיניו ולא יקרוץ
כשפתיו ולא ידמה באצבעותיו ותעמי ל' אעצ חסמא אמר הקורא
את שמע ומדמו בעיניו ומקרוץ כשפתיו ומראה באצבעותיו עליו
הכת אומ' ולא אותי קראת ועקב כי יגעת כי ישראל ואוקומנה בפ' ראשון
ומפרטי לה משוס דקא משוי לה עדמי הכא נמי או לא בטיל ממלאכה
קא משוי לה עדמי לא תימא הכי קשיא דבא אדרבא דהא אמר
רבא הלכה כל מאיר והכא קאמ' דבעינן כוונה בפ' ראשון אמ' ל' שמואל
בראמר' כי היכי דל' תקשי דרבא אדרבא גרסי ביומא ודברת בם
בם ולא בתמלה ודברת בם בם יש לך לדבר ולא בזכריוס אחרים ודברת בם
עשה אותם קבע "תנן רבנן" הטועלין שהיו עושין מלאכה מעל בעל הבית
קורין קרית שמע ומתפללין ואוכלין פיתן ומברכין לפניה ולאחריה שתי ברכות
כיבד ברכה ראשונה כדנקטה שניה כותח בברכת המרץ וכולל בה בונה
ירושלם וחזקת בברכות המרץ בל' כשעושין בשכרן אבל בעושין בסעודתן
או שהיה בעל הבית מוסב עמהן מבדכין סתקין ארבע "בתנן
חתן פטור מקרית שמע לילה הראשון ועד מוצאי שבת אם לא עשה משעה
ל' ע"ש"ה בלכן גמליש שנשא וקרא בלילה שנשא אמרו לו למדתנן
רבינו שחזן פטור מקרית שמע לילה הראשון אמ' להם מתי שומע לכם
לכפול סלכות שמים ומפי שעה אחת' גב' מיא הי מילי דתל' כשבת
בביתך פרס לעוסק במצוה ונלכתך בדרך פרט לחתן מיכן אמ' חכמ'
הכנס את הכתולה פטור ומת' השמנה חייב משוס דל' מרד'
מתנ' דהא בלילה הראשון שמיה אשתו אמרו לו למדתנו דבינן
שמעל מסור כחיצה אמ' להם מיני כשאר כל אדם אשתים מיני' גב'
מאי טעמ' אנטות דאודותא ביום ראשון היא דכל' ואחריתה כיום מר

ורבנן חמ רגזרו בליטא זכאסתעס לא גזרו ביה רבנן חזינן למקצת
רבותא דקא כתבי דהאן דרבן גמליא דקא סבר מענות לילה לרבנן
היא לא קיבל לן כותיה ואע"ג דל שבעת ימים לילות בכלל ימים מדחויא
מילתא דסבדא להו להי רבותא בשבעת ימי אבלות דאוריתא ענהו
וגמרי לה למילתא כמדכ ויעש לאבין אבל שבעת ימים ולא הכין הית
מילתא דהא בהדיא אמרו בפ טבול יוס ומחוסר כפורים הן היום
הקדיבן את חטאתם ואת עולתם את היום מסור ובלילה מותר לזרות
פן כיום וכן בלילה מסור דברי ר' יהודה ר' שמעון אומ' מענות לילה
אינה מדברי תורה לא מדברי סופרים ואמרו גמי התם 20 מתי
מתאונטין עליו כל אותו היום דלא לילן ור' אומ' סל זמן שלם נקבר
אמרו רבנן קמיה דבא מודאמ' ל' יוס קבורה תופס לילן מדרבנן
מכלל יוס ראשון תופס לילן מדאוריתא ור' סבר מענות לילה ראשיתא
חיא דהא חזנא הן היום הקדיבן את חטאתם ואת עולתם את היום מסור
ובלילה מותר ולזרות בין ביום ובין בלילה מסור דברי ר' יהודה ר' שמעון
אומ' מענות לילה אינה מדברי תורה לא מדברי סופרים לעולם רבנן
היא וחכמי' עשו חזק לדבריהם יתר משל תורה וגם' גמי בפסחים
אומ' טובל ואוכל את פסחו לערב קא סבר מענות לילה דרבנן הוה
וגב פסח לא העמיח דביוהן במקום כרות' וסון דמשכחי העי תנאוי
כולהו דסברת להו דיוס ראשון בלחוד דאוריתא אבל לילן דחמ ליל יוס
שט למיתה לא תפיש לא כסדבנן ור' יהודה הוא רסבר דיוס מיתה תופס
לילן מדאוריתא שמעו' ולית הילבתא כותיה דקומ' לן יחוד דביס הלכה
כדביס הולך יוס ראשון דחמ יוס מיתה הא מיהו ראיתיה מדאוריתא
אבל מליל שני ואילך דרבנן היא והיכו סברא דרבן גמליא דקא סבר
מענות לילה דרבנן היא והילכ כותיה' והע' יומי גופיהו לא על ועש
לאבין אבל שבעת ימים' אסמכונהו רבנן לא מהאי קרא אסמכונהו
דכ והפכתי חגיכם לאכל מה חג שבעה יום אבלות שמה' ואי קשיא

1
היה וגדסו כס ושלו מגלחין במועד אבל אינו טהור אבלות כגל וסכ
ושמחת בחגך או אבלות דמעיקרא הוא אתי עשה דבבס ורחמי עשה
דיחיד ושמחת מינה דאיכא חיובא דאוריתא בחד דנפיק ליה יומא
קמא דהוא יום מיתה ההוא לא קשיט מדו דחבי קאמ' אבל אינו נוהג
אבלות כגל לדברי הכל ואפי' למאן דאמ' וס דמשון תופס לולו מדאוריתא
דאי אבלות דמעיקרא הוא ואתי עשה דבבס ורחמי עשה דיחיד וכן

מתני' וכשמת טבי עבד קבל עליו תנחומין אמרו לו למדנתו
דביע שאין מקבלין תנחומין על העבדים אמ' להם אין טבי עבד כשאר
כל העבדים כשר היה" גמ' תל' העבדים והשפחות אין עומדין
עליהן בשוה ואין אומ' עליהן לא ברכת אבלים ולא תנחומי אבלים.
ומעשה שמטה של ל' ליעזר ונכנסו תלמידיו לנחמו כיון שראה אותם
עלה לעלייה ועלו אחריו נכנס למפלוג ונכנסו אחריו נכנס לטרוקין
ונכנסו אחריו אמ' להם כמדומה לי שאתם נכוין בבושתן ועכשין
בחמין אי אתם נכוין לא כך שעתו לכם העבדים והשפחות אין עומדין
עליהן בשוה ואין אומ' עליהן לא ברכת אבלים ולא תנחומי אבלים
לא כשם שאומ' לו למדס על שורו ועל חמורו שמתו המקום ימלא
לך חסרוך כך אומ' לו על עבדו ועל שפחתו שמתו המקום ימלאך
חסרוך והעבדים אין מספדין עליהן ואין קורין אותן לא אבתי
פלו ולא אימה פלו ואין קורין אבות לא לשלשה שהן אבדים יצחק ויעקב
אבי וכן אין קורין אמהות לא לא לך שהן שרה ורבקה לאה ורחל

מתני' חתן אס דוצה לקראת את שמעב כלילה הראשון קורין
רשב' אמ' לא כל הרוצה ליטול את השם נטל והייל כתיב קמא

פירוש פירקא

מי שמת מוטל לפניו פטור מקלות שמעב ואין התפילי נושאו המטה
וחילופיהן וחילופי חילופיהן את של פני המטה ואת של אחד המטה את
של מטה צורך בה פטורי ואפי' למטה צורך בה חייבין ואלו ואלו פטורין
מ' המטה" גבי מוטל לפניו אין שאו מוטל לפניו לא ורמיעו כב

שמתן מוטל לפעו אוכל בבית אחר אם אין לו בית אחר אוכל בבית חברו
 אין לו בית לחברו עושה מחיצה ואוכל אין לו דבר לבנות מחיצה מחוץ
 פניו ואוכל ואינו מיסב ואוכל ואינו אוכל בשד ואינו שוחט יי ואינו שוחט
 ואין מברכין עליו ואין מזמזין עליו ופטור מקדושת שמע ואין התפלה
 ואין התפילין ומכל מצות האמורות בתורה ובשבת מיסב ואוכל בשד
 ושוחט יין ומבדק ומשמן ומשמין עליו ומברכין עליו וחיוב בקדושת שמע
 ובתפלה ובתפילין ובכל מצות האמורות בתורה רב גמליט אומי מתוך
 שנתחייב באילן נתחייב בכולן ואמר יוחנן תשמעו המיטה איכס
 ביטחו קתמע מיהא אוכל בבית אחר ואפי' הכי פטור מקדושת שמע ואין
 התפלה אמר' אשו כל זמן שמוטל עליו לקבץ כמוטל לפעו דאכבו
 ואקבדה מתו מלפט אטו החיט שעתא קמיה הוה דמיה אט כל זמן שמוטל
 עליו לקבדו כמוטל לפעו דאמרי' תנן המשמר את המות קטפ שאינו
 מצטו פטור מקדושת שמע ואין התפלה ואין התפילין וכל מצות האמורות
 בתורה ואם היו שנים זה משמר וזה קורא וזה משמר וזה קורא
 תנן לא יהלך אדם לבית הקברות ותפילי ברמשן וספר תורה
 נזרועו ויקרא קדושת שמע ויתפלל ואם עשה כן עובר משום חזקתו
 ודוקא בארבע המות דמי' מר מת תופס ארבע המות לקדושת שמע
 אבל חוץ לארבע המות שדי' אמר' ל' דרית אמר' ל' נמי אמר' ריש
 לקיש אמר' אמרין בפני הדת אלא דברין של מת אמר' ל' אפני בר
 כהני לא נערכה אלא לרבי תורה אבל מילי דעלמא לא
 ואיכא דאמרי' אמר' ל' אפני בר פתני לא נערכה אלא לרבי תורה
 וכל שכן מילי דעלמא כותב רבינו האמי גאון זל' משמע
 דקמאוי דכלי שמי קמא ספיקא עבדינן דאין אומדלין דברי' תורה
 בפני המת אלא דברין בלבד אבל מילי דעלמא אמרי'
 תנו רבנן המוליך עצמות המתים למקום הדי' זה לע יתבט
 ברסקיא ויבי חס' על גבי חמיר וירפב עליון מרבי

אכרז

שטוהג בהם כוונה ציון ואם היה מתירא מטב גוגים ומכב הלסטים מוער
 וסדך שאמרונו מצמות כן אמרו בספר תורה שאם היה מתירא מן הגגים
 אמין הלסטים מותר להכחו על גבי חמור שהוא רוכב עליו אמר וחבר
 אמר יהודה כל הרוואה את המת ואין מלוהו עבד משום לושג לרש חרף עשהו
 ואם לוח מה שברו אמר יוסי עליו הכ אומ' מלוה יי חונן דלום אמר
 יהושע בן לוי כל המספר אחר מטותן של תלמי חכמי כופל בגוהנס שג
 והמטאים עקלקלותם ויליכס יי את מועלי האון וג' פיס נושאיהמטא
 וחלופיהן וחלופי חילופיהן וכל תר אין מצמיאן את המת סמוך
 לקרית שמע ואם התחילו אין מפסיקין תר העם העוסקין בהספד
 בזמן שהמת מוטל לפעהן נשמטין אחד אחד וקורין אין המת מוטל
 לפעהן הם יושבין וקורין והוא יושב ודומם הם עומדין ומתמללין והוא
 עומד ומצדיק עליו את הדין ואומ' יהי רצון מלפניך יי להי שתגדור
 מצותי ומצוות עמוך בית ישראל ברחמים" **ביתני** קבח את
 המת וחזרו אם יכולין להתחיל ולגמור עד שלא יגיעו לשורה יתחילו
 ואם לאו לא יתחילו והעומדין בשורה הפנימין פטורין והיוצאין חייבין
גבי תשא אם יכולין להתחיל ולגמור מפי פק אחד מן פסוק אחד
 יתחילו ואם לאו לא יתחילו פיס העומדין בשורה וכל" תר
 שורה הרוואה את הפנים פטורה ושמינה חמה את הפנים חייבת ל יהודה
 אומ' הבאין מחמתהטבל פטורין מחמת הכבוד חייבין אמר יהודה
 אמר רב המוצא כלמים בנגדו פושטו מפי בשוק שנאין חכמה ואין תבונה
 ואין עצה לנגד יי כל מקום שיש חלול השם אין חולקין כבוד לרב
ביתני נשים ועבדים וקטנים פטורין מקרית שמע ומן התמינין
 וחייבין בתפלה ובמזזה ובברכת המזון" **גבי** קרית שמע ותמלין
 דכוון להן מצות עשה שהזמן גרמק שהזמן גרמק נשים פטורות תפלה
 ומזזה וברכת המזון מצות עשה שלא הזמן גרמה וכל מצות עשה שלא
 הזמן גרמה נשים חייבות ונשים חייבות סקידוש היום דבר תורה ראב"ק

זכור ושמור כל שיטת בשמירה ישנו בזכירה והע נשוי הואיל ומיתנהו בשמירה
מיתנהו בזכירה" **מתני'** בעל קרי מהוהך בלבו ואינו מברך
לא לפניה ולא לאחריה ועל המזון מברך **לפניו** ואינו מברך **לפניו**
ול יהודה אומ' מברך לפניהו ולמזון **בב' אמ' י יהודה אמ' שמואל**
ספק קרא קרית שמע ספק לא קרא קרית שמע אינו חוזר וקורא ספק
אמ' אמת ויציב ספק לא אמ' אמת ויציב חוזר **וקורא** אמ' ספק קרית
שמע דרבנן אמת ויציב דאורייתא" וז' לעזר אמ' ספק קרא קרית שמע
ספק לא קרא חוזר וקורא ספק התפלל ספק לא התפלל אינו חוזר ומתפלל
ול יוחנן אמ' ולואי שיתפלל אדם כל היום כולו ומפרשי רבנן הע מגילו
ביחוד מרעיתא דקשות אבל מרעיתא דחובה אסור וציבור כן מרעיתא
דחובה כן מרעיתא דרשות אסור דקיימ' לן דתפלות כנגד תפילין תקנוס
וכספי שאין ^{בזכירה} מביאין עולת נדבה כן. אין הציבור מתפללין תפלה נדבה
אבל היחיד מתפלל תפלה נדבה שאינו מתעב קרבן כוסף נדבה"
והא דאמ' י יהודה אמ' שמואל היה נומד בתפלה ונזכר שמתפלל כוסף
ואפי' באמצע נדבה מפרשי לן רבנן כגון שהתפלל תפלתו מרעיתא
דחובה ושכח שכבר התפלל ועמד להתפלל מרעיתא דחובה ונזכר שהתפלל
כוסף ואפי' באמצע נדבה שאם בא לגמרה נמצא כמי שהקריב שכ
תמידן שהוא טוב משהו כל תוסף ולפי כוסף ואפי' באמצע נדבה
ובהא אפי' י יוחנן מודה ולא קאמ' י יוחנן ולואי שיתפלל אדם כל
היום כולו לא תפלת נדבה כגון תחנונים וכדומה כן אבל תפלת חובה
לא קאמ' אמ' י יהודה אמ' שמואל התפלל ונכנס לבית הכנסת ומצא
ציבור שמתפללין אם וכול לחדש דבר בתפלתו טי' שתהא תפלתו
תחנונים ותפלל ואם לאו יתפלל. אמ' י נחמן כי הויא בידבה בר
מבנה איבעינא לן הע בעי ביד דטעו ומתחלי בתפלת חול בשבת
מזו שיגמור ואי' לן גומד כל אותה ברכה רבין הוא דבאנשי לצלוי
יח ומשום כבוד שבת לא מטרחהו רבנן" אמ' י הוא הנכנס לבית

הכנסת ומוטע עיבור שמתפלל אם יכול להתחיל ולקמור בר שלח
יגיע צבור למוזים יתפלל ואם לאו יתפלל וז' יהושע בן לוי אמר
אם יכול להתחיל ולקמור עד שלא יגיע לקדוש ותפלל ואם
לאו אל יתפלל. במאי קא מיפלגי רב הונא סבר היחיד אומר
קדוש וז' יהושע בן לוי סבר אף היחיד אומר קדוש וכן אמר יצחק
אין היחיד אומר קדוש שמוקדשתי בתוך בני ישראל כפי
דבר שבקדושה לא יהא נחות מבשדה זכוכי עלמה מהת מפסק
לה נפיק מבימי לאו מהו שמוקדש אמן יהי שמו הגדול
מבורך ומסקנה דלא פיסוק גרסינן בברך כל סתבי הקדש
אמר יהושע בן לוי כל העונה אמן יהי שמו הגדול מבורך כפי
כוחו קורעין לו גדל דינו על שבעים שנה שז' בסרוע כרבות
בישראל מה טעם משום דברכו יו"ו גרסינן בגמרא דשוסה
בזמן ששליח צבור אומר מוזים העל מה הו"ו מוזים מוזים ויהי
לך יהי מלהינו על שאנו מוזים לך ושמואל אמר יו"ו להינו ויהי
כל אשר על שאנו מוזים לך ל' סימניו אמר ויברכו יו"ו
בסדר ברמשיית על שאנו מוזים לך נהרדעמיי אמרי משא
ל' סימניו ברכות והודמות לעמך הגדול על שהחיותנו יקיימתנו
ל' אחת בר יעקב מסיים בה הכי בן תמניט ותחינו ותאסור
גלויותינו להצרות קדשך לשמור חוקיך ולעבוד ולעשור
דעניך על שאנו מוזים לך כתב רבנן האמי גמין
ל' דמנהגא דרבנן עמי לאיניש לפי שיטת דמשכח
עיבורא ומעלי בלחשא דמכתב עד דמוספי וז' כתר
שלושה דעיבורא ומתחיל יו"ו ל' שתי תתח אפי' אמר
בהדי עליה בעיבורא מילתא מלתא בלחשא דאמי
קדושאט בהדי עיבורא ושפיר דאמי למעבר הש' ולית
בה הנסקה והא דאמרי רבנן נאס' יכול להתחיל ולקמור
היבא דמתחיל מקמי שלוח צבור אבל כי מתחיל כהדי.

שליח עיבור שטר דאמרי פיש ויהודה אומ מצדך לניהם ולאחוריהם
 תא ויהיה כן בתרא אומ אין בתרא מקבלים טמאה ומעשה בתלמוד אחד
 שהיה מנמנס וקורא לארבעה מו יהודה מ בתרא ואמ לו פט פתח פין נואדו ו
 שאין דברי תורה מקבלים טמאה שנ הטא פא וברו פאש טאש וייתג מה אש יינה
 מקבל טמאה אף וברו תורה אינש מקבלים טמאה אמרב נתמן בר יעקב
 שהו שלמא בתלמא פאט בר יהודה ט בתרא דברי תורה כל ואשיה בפלגוס ופ
 מלפני בראש ית הגז פי אמא זעור אמ פאלנה לטבולותא ואמרו לה בטלנה
 לטבולותא מן דאמ לטבולותא פי יחורה ט בתרא ונא דאמר לטבולותא כרב
 חסדא רב חסדא לאויט אמא דמהיר אמא כבוד דלתא אמא מן דאמ ה
 דאמרי בטלנה לטבולותא ט לברי תורה ט לטבולותא ויפא מן דאמ ה מילי לזני
 מרה אכל לטבולותא עריך טבולה ולא טבולה דוקא לא רחיעה פתשקבת קטין
 וכת רבנא האוי גאון דל כון דגמרא לויא פא מלמא טקוס מנהג כל ישראל ש
 קראין אנפ שאין להם מוס אין מתעבלין עד שירחינו כרתני היה עומר
 מתעבלין וכפר שחזק בעל קרי לא יפוק לא לזני ירד לטבולותא ופול לטולת
 ולחבסות ולקרות עד שפא טאן החסד יעלה ותבסח ויקרא נאם לא ותבסח בים
 ויקרא ולא ותבסח לא במים הרעוס ולא במי המשהה עד שיטיל לתוכן מוס ומזה
 ורחיק מהן ומתעבלין ארבע אמות גר רבנן רבנן היה עומר בתלה
 ודא עמיה מה להלך לטניו כר שידקנה לאחיו ארבע אמות והא טא לנדון
 לא קשיא הן דאסד האר לה אפשר התעבלין ומיה עמיה טקוסו הואיל וחטא אין
 תבלתי תבלתי לא עריך לחזור ולהתעבלין טקוס טארי היה עומר בתלה לחיס
 שותתנו לו על כרפון ממתן עד שיכלו המוס וחזר להיטאן הוא חזר רב חסדא
 ורב המטא חר אמ חזר לראש וחד אמ למקוס שפסן וכתב רבנא האוי גאון דל הולפת
 כמאן דאמ למקוס שפסן ואם שהה כרי לגמור עם כולה חזר לראש גרסינן
 בני העיר שמכרו דחובה של עיר תאני תאן קמיה ורב נתמן בר יעקב המותבל
 עריך שירחיק ארבע אמות ומשתת מרחיק ארבע אמות ומתבל אמ
 היה רב נתמן בשלמא משתת מרחיק ארבע אמות ומתבל ותא כהה ופא ופא
 מהן ומתעבלין ארבע אמות לא התעבלין מרחיק ארבע אמות ומשתת אי חסדי

קיישתנינו

קדשתה לבוליהו שביבלי ומהדעיה תאמי ישהה כלום יהי קדומו
 ודחיק ישהיה הוא ומחריט בשלחא ומחריטו יהו כדי שיחליט
 ו' ממות ומחר כן יתגבל משהי טעמות לא המעצלי ישהיה
 כדי הישן ו' ממות תפלטו על מזה סדורה לו בני הדעה ^{קדיש}
 ספתייה" **וְנָוָה רַבָּן** היה צריך לנקבין לה יתגבל ומס'
 התגבל תפלטו תופפה אמר ל צביר ומי תימא ל יהודה לא שט לא
 שאינו יכול לעמוד על עמקו אבל יכול לעמוד על ר' עכס מוסי
 ומי סמו אמר רב שעת ל עדי כרסה" גרסית בלא תן חלקין
 המשנה את נקבין עובד על א תשקינו את נשתיס" ^{תעה}
 אידן לנקבין לא התגבל משהי שטמו הכן לקדמות ישרא וכתו
 שמור רמלן כמגד תלן ל בית האלהים ^{ומה רב משי}
 תימא רב חיננא בר פפא שמור נקבין בשעה שאתה עומד ^{בתגלה}
 לפטי" מפעיה לזו מהו מזה מזה שפולין לבית הכסא קבב
 קבב וישתין בהן מוס מי חישין שמה יכנה בהן או לא רבינא
 שרי רב משה בר משה אמר אהל ושולוח לרבה אמר לזו ^{חסוד}
 קדרי שמה יכנה בהן **וְנָוָה רַבָּן** העבם לבית הכסא
 חולץ לטבילין בחוק ארבע ממות ועבם וכשהוא יומא מחזיק
 ארבע ממות ומחזיק מינו זכרי בית שמשו בית היכל אומר
 מחזק בידו ועבם ל עקיבה אמר מחזק בגרון ועבם סלקו
 דעבם משתלי ושרי לזו לא מחזק בגדו וביזו עבם ולת
 ינחם בחורדין הסמוכין לרשות הרבים שמה נולדת מות ^{עובדי}
 זרכים וכן לדי חשדי" ומבשה בתלמודי אורי שחנין
 תפלו בחורדין הסמוכין לרשות הרבים ובמת זונה מחת
 והיתה מחזרת על ס' כניסות וכתו מטי שות וממדה לין רחוק
 מה טרן לזו פל מחזקני כיון שמתקב מחנו תגל' עלה לזו ועב'
 כתב במדתה שעה חקיקו שיחא מחזקן בגדו וביזו ועבם"
 אמר ל מיתשה בר בריה דר' יחושע בן לוי חלבה גוללן סמי' ^{סדר}

הטכך

שיכנס

תורה ואחזן בימינו כגד לכו ונכנס' אמ' יוסף בד משמיה אמ' נחמן
 וכלב שלם תהא רבועה יוצאה מתחת ידן טפח' אמ' ישקב בר אחא
 אמ' זורא ביום גלגל כמין ספר תורה ובלילה עושה לק כס טפח ומעחן"
 אמ' רבא בר בר חנא אמ' יוחנן לא שנו לא שיש שהות ביום כדי ללבוש
 אבל אין שהות ביום כדי ללבוש עשה לקן כס טפח ומעחן' אמ' אבוי לא
 שנו לא שהעחן כלי אהמ כלין אבל בכלי שאינן כלין אמ' פחות מטפח'
 אמ' רבה בר בר חנה ט היה מוליך עתה דל יוחנן כי הוה עמיה לבינה
 כסא כי הוה נקוט סמרא דאגרתא הוה יתיב לן וכי הוה נקוט כוסא דתמילין
 לא הוה יתיב לן אמ' הומיל ושדו לי רבין לא נטרא" תל' לא יאחז אדם
 תמילין בידו וספר תורה בצדו ולא ישתין מים ולא יישן בהם לא שנת
 עדא ולא שנת קבע' אמ' שמואל סבין וקערה וכדו ומעות כיוצא בהן
 ומעב' דשרו בית הכסא קבע עדא' מסור' מאי טעמ' בית הכסא קבע
 לזכא ענוצות ולפי שרו ובית הכסא עדא' מיכא ענוצות ולפי מסור
 מפי' לאחזן בידו ולהשתין' גרסו ב' המקבל אמרי דבי ל ינאו לתפלה
 ולתמילין מרבעת קבין לתפלה ^{הנשט משה על כתיבן והגויב}
 זמן תפלה סחות מארבעת קבין מפשיילן לאחזין ומתפללי' מרבעת
 קבין מטחו על גבי קרקע ומתפללי' לתמילין דתניא הנשט משה על
 ראשו ותמילין בדמשו אם תמילין נרצעות מסור ואם לאו מות' באי
 זה משה אמח במשה של מרבעת קבין תאמי ל חיה המוציא זבל על
 ראשו ותמילין בדמשו הדיזה לא יסלקס לצדין ולא יאחז בידו מפני
 שנהג בהן מעגה קרקע' אבל קושרין על זרועו במקום תמילין משום שילה
 מסרו מפי' מטפחת של לחס מסור לכהנח על הראש שיש בו תמילין וסמו
 אמ' אבוי רבע' ודבעא דפוס בדיתא' אמ' יוחנן הנכנס לפעוהת קבע
 חולץ תמילין ובעל' וכליגא דל חיה בר אבא דאמ' ל חיה בר אבה מעחן
 על שולחן וכן הוורו ל' ועד אימתא אמ' ל נחמן בר יוחנן עד זכא
 ברה וכן הילכ' אמ' חסדא נאי סורדא דאזמעה למיע ביה תפלה'
 מסור ל' ביה אזי אזמעה ולא צ' ביה צרבה ולא אזמעה עזרי

נטען
 הוילן שרן ל' רבנן
 נטען

(מיצר)

לפי

וְלִיתֵהּ לְדַמְיוֹ דְאִם הַזְמִנָה מִלִּילָתָהּ הִיא וְדָרְסוּ
 כְּסִיךְ עֲמֵר הָדִין מִתַּחַם הַמִּזְרֵג בְּגַד לְמֵת אֲבִי אִם אִסּוּר דְבַח אִם מוֹתֵר
 אֲבִי אִם אִסּוּר הַזְמִנָה מִלִּילָתָהּ הִיא וְדַבַּח אִם מוֹתֵר הַזְמִנָה לִמֵּן מִלִּילָתָהּ
 הִיא וְקִיָּם לָן דַּל הֵכֵא דַלְתֵיגוּ אֲבִי דְאִבִּי וְדַבַּח הֵלְכָה כְּדַבַּח בְּרַ מִשְׁלֵיךְ אֵלַם
 צַעַר מִיַּעֲרָה ל' יוֹסֵף בְּרִיה דְל כַּחוּסָא מִדְּ יְהוּדָה מְהוּ שֵׁינִיח אֲדִרְס
 תְּפִילָן תַּחַת מִדְּמַשׁוּתֵינן תַּחַת מִדְּגִלוּתֵינוּ לֵא קָמ מִיבְשִׁימָה לִי דִכּוֹן דְּכַוּוֹן
 הוּא אִסּוּר לֵא מִי מִיבְשִׁימָה לִי תַּחַת מִדְּמַשׁוּתֵינוּ מִמּוֹ אִם לִיבֵה הִכִּי אִם שְׁמוּת
 מוֹתֵר וּמִפּוֹ מִשְׁטַן עֲבָד וְהִילֵךְ כּוֹתֵיה דְשִׁמְעָל וְאִשְׁבֵּי דְאִוִּיתוּתָהּ מִמּוֹ טַעֲמֵי
 כְּסִדְוִינְהוּ עֲדִיק טַעֲמֵי וְהִיכֵן מִנְחִיךְ אִם ל' יְדַמְיָה מִנְחִיךְ בִּין כֵּר לְכִסְדֵּי
 שְׁלֵם כְּנֵגֵד הַדְּמָא אִם ל' הַמְכַוֵּנָא בְּרִיה דְל יוֹסֵף וְיִמָּא חֵד הוּא קָמ מִנְחֵי
 קָמִיה דְּכִיבָה וְאִם ל' לִיזִיל אִתִּי תְּפִילִי וְאִתִּימָו וְאִשְׁכַּחְתֵּנְהוּ בִּין כֵּר לְכִסְדֵּי
 שְׁלֵם כְּנֵגֵד הַדְּמָא וְהוּא יִרְעַב דְּיוֹסֵף טְבוּלָה הוּא וְלִמְגִמּוֹרֵן הֵלְכָה לְמַעֲשֵׂה
 הוּא דְבַעֲמֵי שַׁעֲסֵי שְׁהִין וְשַׁעֲסֵי בְּסִלִּית אַחַת קִיָּם לָן כֵּר יוֹסֵף דְּמֵי אִפּוֹ
 אִשְׁתֵּן עֲבָד כִּיָּן דְּגִרְפִּסָה הִיא מוֹתֵר הִיא לְהַחְזִיר כְּמֵן וְלְקַדְמַת אֲבָל אַחַר
 כְּבוֹן צַעַר וְכֵן בִּיתוֹ דְּכִוּוֹן דְּלֵא סְגוּפָה וְדַבַּח אִסּוּר לְקַדְמַת קְרִית שְׁמַע
 עַד שְׁתֵּמָא טְלוּת מִפְּסַקְתָּ צִנְעֵהִם וְאִם הִין בְּנֵי וְכֵי צִתּוֹקָטְעִים מוֹתֵר
 וְעַד כְּמֵה תִּנְטוֹקֵת בְּתֵימָא שַׁעֲסֵי וְיִוִּס אַחַד וְשַׁעֲסֵק בִּין יָבֵ שַׁעֲסֵי וְיִוִּס אַחַד
 וְאִדִּי וְאִדִּי עַד שַׁעֲסֵי שְׁדִים כְּכּוֹנֵן וְשַׁעֲרֵךְ צִמּוֹחַ תֵּרֵּ הִיא יִשָּׁן בְּסִלִּיתוֹ
 וְאִינוּ וְכוּל לְהוֹטָמָה אִתּוּ דְּמִשָּׁן מוֹתֵר הַנְּנָה חוֹצֵן בְּסִלִּיתוֹ עַד צוּמָרוֹ וְקוּרָה
 קְרִייתָ שְׁמוֹעַ וְיִשָּׁע אִתּוּ עַד לִבָּן וְיִשָּׁע קָמָה עַד לִבָּן רִימָה אִתּוּ הַעֲבִירָה
 קָמָה לִבָּן רִימָה אִתּוּ הַעֲבִירָה מוֹתֵר וְהִילֵכָה לִבָּן רִימָה אִתּוּ הַעֲבִירָה
 אִסּוּרֵי אִם ל' חֲנִיסָא אִתּוּ רִמִּיתִי אִתּוּ ל' שְׁתַּלְתָּה וְצִבְלִין מוֹתֵרִי
 וְצִבְלִין יִתְלֵן לֵן חִיין דְּרִישֵׁי חֲמִידוֹת אִתּוּ הִין חִיין תְּלִימֵי לָן יִגְדָה
 הַתּוֹבָלָה תְּצִבְלִין וְאִם יִקָּה דְּרִישֵׁי תְּלִימֵי אֲבָל תְּצִבְלִין בּוֹכִיחֵן אִסּוּר
 לְתַלְתֵּן בִּין בְּרִיעוּתָהּ בִּין בְּקִצְוִתָּהּ } חֲמִישִׁית קִיָּם בְּתַבְלָתוֹ
 הִיא זֶה מִקְסוּמֵי אִמּוֹנָה וְהַמְגִבִּיהָ קָרְלוֹ בְּתַבְלָתוֹ הִיא זֶה מְעִבְרָתוֹ קִיָּם

גיהוק ופיהוק לריסנון הרי זה מגסי הרוח אבל שלא לדנונו אין בכך כלום
 והמתעטש כולמטה סימן רע לו ויש אומ' עבר שהוא טובין אבל המתעטש
 מלמטה סימן יפה לו כשם שעשו לו נחת רוח מלמטה כך עשו לו נחת
 רוח מלמעלה והדק בתולתו כאן רק בפע המוך אבל אם נדמו לו רוק
 כשהוא עומד בתפלה מכלותו בליתו ואם היתה טליתו נאה מכלי' לו
 באסקריסתו ואסור להתעטף ולהנח ידו על ספרו כשהוא עומד בתפלה
 והמשמיע קולו בתפלתו הרי זה מקטע אמנה אמ' ל הווא לא שטן לא יוכל
 לבין את דעתו בלחש אבל אם אונן יוכל לבין את דעתו בלחש מותר
 והע מילי בונן לבין עצמו אבל בניבור לא מאי טעמ' דילמ' אפי' לאסור
 ציבורא תנ"י היה עומד בתפלה ותעטש ימתן עד שתכלה הרוח
 ויתפלל בקש להתעטש מהלך אחריו ו' אמות ומתעטש וממתן עד שתכלה
 הרוח וכשתכלה הרוח אומ' רבין השלמים יצרתנו נקטס נקבים וחללים
 חללים גלוי וידוע לפנך חרמנו ובלבותך חרפה וכלמה בחינן ומה
 ותולעה במופתנו ויתפלה
 הטיעפות לפי שאי איפשר לו ההוד תורה ואמ' ל יוחנן בכל מקום מותר
 להודד חוץ מבית המדחץ ומבית הכסא דנ"י לא יהלך אדם במבואות
 המטונפות וינח ידו על פיו ויקרא קרית שמע ולא עוד לא שאם
 היה קורא וכא סוסק לא ססק מאו אמ' ל מימשע בדיה די וחשע בן לוי
 עלץ הכ אומ' וגם אט נתתי להם חקים לא טובים ת' ל אדם בר מהטה
 אמ' כי דבר יני צא דב אמ' הוי מושכי עון בהבלי השוא פסק מאי אמ' ל אבהו
 עליו הכ אומ' וברב הזה תארוכין ימים וכשהוא חוזר חוזר למקום שפסק
 ואעפ' ששה כדו לגמור את כולה והבין מסיקטא נסין מס ראש השנה
 וכן בתקיעות וכן בהלל וכן במגילה אבל בתפלה בלחוד אם שיה כדו
 לגמור את כולה חוזר לראש אמ' ל הווא היתה טלית חגורה לו על
 מתניו קורא את שמע' תנח כמי הכי היתה טלית של בגד ושל עוד
 ושל שק חגורה לו על מתניו קורא את שמע' ותפלה עד שיכסה את לבו

אמ' ל הווא

אמ' ל הונא שכח ונכנס לבית הכסא בתפילין מניח ידו עליון עד שיגמור עד שיגמור
סלק דעתא אמ' ל דדקן בר יצחק עד שיגמור עמוד ראשון וכנסוק
ונשקום סבר כדעתא דשבג אמ' סילון החוזר מניח את הארס לדי דדקן
עמוד החוזר מניח את הארס לדי דדקן " איתב/ היתה צונה על בשד
או ידו מטאנפת מבית הכסא ל הונא אמ' מותר לקראת קרית שמע ול חסדא
אמ' מסור לקראת קרית שמע אמ' רב מאי טעמיה דל הונא דל כל הנשמה
תהלל יה הללויה מאי טעמ' דל חסדא דל כל עצמותי תאמרה לי מי כמכבה
וקיב' לן כל הונא חדא דהוא רביה דרב חסדא ועוד דקא מקשו מינה
בפרק אמ' לון המנונה במס תמר ברש פירקא חמישאה' אמ' ל פפא
צואה במקומה מסור לקראת קרית שמע פיל צואה בפי הטבעת היכי
דאמי או דנראית פשוטא דלא נראית לם טענה תורה למלאט שרת
לם צריכה דיושב ונראית עומד ואינה נראית ומאי שנא מצואה
שעל בשרין דאיתב/ צואה על בשר או ודין מטאנפות מבית הכסא
ל הונא אמ' מותר לקראת קרית שמע במקומה נפיש זהמא שלא כדקדוש
לם נפיש זהמא " איתב/ רוח רם שיש לו עיקר ל הונא אמ' מדחיק
ל אמנות ודוקא קרית שמע ול חסדא אמ' מדחיק ל אמנות ממקום שלה
הרוח וקורא תניא כותיה דל חסדא לם יקרא ארס קרית שמע לם
כנגד צואת ארס ולם כנגד צואת כלבים ולם כנגד צואת חזירי
ולם כנגד צואת תרנגולין ולם כנגד אשפה שריחה רע ואם היה שם מקום
גבוה עשרה או עמוך ל יושב בכח וקורא ואם לם פרחיק מלמא אעני
וכן לתפלה ודיח רע שאין לו עיקר מדחיק ל אמנות ממקום שכלה הרוח
וקורא קרית שמע אמ' רבא לית הילכ כי האי מתני' לם כי הא דתנא לם
יקרא ארס קרית שמע לם כנגד צואת חזירי ולם כנגד צואת כלבים
כל זמן שיש בתוכן עורות" בעומינה מל ששת רח רע שאין לו עיקר
מהו אמ' תו חזו הני ציפי רבי רב דהעגאנן והס' גרסי ולא אמרן דשרי
לא בודדי תורה אבל בקרית שמע לם וכדבדי תורה כמו לם אמרן לם
ברחמיה אבל בדדריה לם איתב/ צואה טובת מניי אמ' מותר

לקדמת קרית שמע ורבה אמר ויהי כבוד
וכי חזיר ככונה שברת ואמי אמר רב רב כבוד
באטנה מסור ספק מי תגליס אמי באטנה נמי מותר ספר לה ספר
דאמי מי תגליס לא מסרה תורה אלא כנגד עמוק בלבד הא טבלי
להו לאדעבא שאריו ורבנן היא אסרו פהווכי גזיר רבנן בודא
לא סור רבנן ובראית עד כמה אמר רב יחודה אמר שמשל כב
זמן שמשמחין געבא משמח דרב אמר כל זמן שישמחין נכרי
אמר רבא היפלתא צונה כחרס מסורה מי רגליס כב
שמשמחין היכי דאמי צונה כחרס אמר רבא בר בר חנה אמר
יחנן כל זמן שזורקה ואינה נברסת ועמרי לה כל זמן שאוסלה
ואינה נברסת פיס ואל לאו תבסח במיט וקרי
אוקיימנה במיט עפוריס אבל גלוליס לא משאס דלבן רונה
את הערוח אמר והילכת עקיבו רונה את הערוח מותר כגאע
אסור אמר רב צונה בעששית מותר לקדמת קרית שמע
כנגדה והא עבד ערוה בעששית אסור לקדמת קרית שמע
כנגדה מאי טעמא הני והיה מחניך קדוש אמר רחמנא והא
הכא כתיב לא ידמה נך ערות דבר והא קא חמי אמר מבי צונה כל שדומ
כבטלה ברוק אמר רבא וברוק עבה אמר רבא צונה בגומא כודס סטרו
עליה ומותר לקדמת קרית שמע באמי נך בריה דרבינא דבוקה בסטרו
מאיתיקו ותיקו דאסורא להומרא אמר יהודה גוי ערוס אסור לקדמת
קרית שמע כנגדו ומעג דכ אשר נשך חמורים בשדס הוא כתיב ביהו
ערוה דכ ושדות מביהס לא ראן פיס ולא ותכסה לא במים
הרעים וכל פירטנה הכי לא ותכסה לא במים הרעים ולא כמי האטמרת
ויקדמת קרית שמע כלל ומי רגליס לא יקרא עד שיסויל לתוקן מים
תר כמה מים יסויל לתוקן כל שהוא זכאו אומ רביעית אמר ליה
רבא לשמעיה שויל רביעית כל זכאו וכן הילכ לא שנא בחולק לא שנא
בסוף תר גרף של רעיו ועבוס של מימי רגליס אסור לקדמת

קרת

קרית שמע כנגדן בין לפני המטה בין לאחור המטה דשכב אומי לאחד
 המטה קודם מיד לפני המטה כמרחוק ו' אמות וקודם ל' שמעון בל' אגור
 אומי אפי' בית בן מאה אמה לא יקרם עד שינחם תחת המטה ו' און
 עד שינחם מאי טעמי דל' שמעון בן לעזר קא סבד כל הסת כולו
 כד אמרת דאמי אמי רבא אין הלכה כל' שמעון בן לעזר תנ"א
 בית שיש בו ספר תורה או תפילין אסור לשמש בו מטה עד שינחם
 או עד שינחם כלי בתוך כלי אמי אבני לא שחט לא שהנחן ככלו
 שאינו בלחן אבל הנחן ככלו שהות בלחן אפי' עשה מאט ככלי אחד
 דאמון" אמי רבא גלימא אחמטרא ככלי בתוך כלי דאמי אמי' יהושע
 בן לוי ספר תורה עושה לו מחיצה גבוהה ו' ספחים והט מילי היכא דאין
 לו בית אחד אבל יש לו בית אחד מנח ליה התם פוס' וכמה ירחיק
 מהן ומן הימאה ו' אמות אמי רבא אמי' סחודה אמי' הונא לא פשו
 לא לאחדיו אבל לפני כלם עינין וכן לתפלה לא יעמוד אדם בבית
 הכסא ויקרא קרית שמע ויתפלל ואעפ' שאין בו צואה דאמי' יוסי בן
 חנינא בית הכסא שאמרן טעם שאין בו צואה ודוקא וישן אבל חדש
 לא' אמי' רבא הו' בית הכסא דפרסאיי מעב' דמית בהו צואה כסתומות
 דמיתין גדי' ב' יצואות השבת אמי' רבה בר אבהו מתפלל אדם תפלתו
 במת המרחץ ואוקימנה במרחץ חדש שעדיין לא רחצו בו בני אדם
 אבל מרחץ ישן לא' ותנ"א הנכנס לבית המרחץ מקום שבע אדם
 עומדין לבושץ יש שם קרית שמע ותפלה ואין צריך לומר שאלת שלום
 ומניח תפילין ואין צריך לומר שאיט חולץ נכנס למקום שבע אדם
 מקצתם עומדין ערומים ומקצתם עומדין לבושץ יש שם שאלת שלום
 ואין שם קרית שמע ותפלה ואיט חולץ תפילין ואינו מניח תפילין
 לכתחלה מקום שבע אדם ערומים אין שם שאלת שלום ואין צריך
 לומר קרית שמע ותפלה וחולץ תפילין ואיט צריך לומר שאינו מניח
 אמי' המנוח משמח ועושה אסור לנשים שיש עליהם לחברין
 בבית המרחץ שמה ויקראו לו יי שלום שלום שלום שמו

של הקבה אמר רבה בר מחסיה אמר ^{חמט} חמט בר גוריו אמר רב שארי ליה
לאיניש למיזי הימנותא בבית הכסא וקאמר רב הלא הכאמין ההוא דאמ
לחא מהימנא אבל שס גופיה לא מחרי נאמן והזמנה לבית הכסא
למיגס בגויה וצלווי בשטן ולא מיפשיט
פירוק פירוקא
תפלת השחר עד חצות ר' יהודה אמר עד ארבע שעות תפלת המנחה עד
הערב ר' יהודה אמר עד פלג המנחה תפלת הערב אין לה קצב ושל מוספין
כל היום גב' תפלת השחר עד חצות ודמיניה מצותה עם הכן החמה
כדי שישמור גאולה לתפלה ונמצא מתפלל ביום כי תבא ההוא לותיקון
דאמר יוחנן ותיקן היו גמדין אותה עם הכן החמה אבל כולו עלול
לדבר רבנן עד חצות ואע"ג ליתה לדבנן דאמרי עד חצות איכא
שכר תפלה בזמנה ליכא אמר יצחק אמר ל' יוחנן טעה ולא התפלל
ערבית ותפלל שחרית שתיס טעה ולא התפלל שחרית ותפלל מנחה
שתיס מביעמ להו טעה ולא התפלל מנחה מה שתפלל ערבית שתיס
תא שמע דאמר חזנא בר יהודה אמר ל' יצחק אמר ל' יוחנן טעה ולא התפלל
מנחה ותפלל ערבית שתיס ואין זה משום עבר היום וכסל קרבני וזקא
ברשכא אבל במזיד לא ועלון נאמי מצעות לא יוכל לתקון ת"י
טעה ולא התפלל מנחה בערב שבת ותפלל ערבית שתיס של שבת
טעה ולא התפלל מנחה בשבת מתפלל למצנאי שבת שתיס של חול מצדיל
בראשונה ואינו מצדיל בשניה ואם לא מצדיל בראשונה והבדיל בשניה
שניה שלתה לו ראשונה לא עלתה לו דמבני ליה למקדומי תפלה חובת
שעתה בדישם וכיון דלא מצדיל בקדמותא ומצדיל בבדיותא גלי מדעתה
דהא פתיתא היא חובת שעתה הלכך באעי למהדר צלווי אחרירבי
כדי למקדומי חובת שעתה בדישם ואן מצדיל בתדווקא ואע"ג דליא
מיבעי ליה למעבד הכין לא מיוחייב לאהדרי ואו נמי ליה מצדיל בחדא
מייעהו לא מהדרינן ליה דתעמ טעה ולא הזכיר גבורתא שמוס בתחית
המתים ושלא בברכת השנים מחזירין אותו והבדלה בחונן הדעת אין
מחזירין אותו מפני שיכול לאומר על הכוס איתמר ל' יוסי בר

חנינא

חטמא אמ' תפלות אבות תקנוס' תנא כותיה ד' יהושע בן לוי אמ' תפלות
 כנגד תמידן תקנוס' תנא כותיה ד' יהושע בן לוי מפני מה אמרו
 תפלת השחר עד חצות שהרי תמיד של שחר היה קרב והולך עד חצות
 ו' יהודה אומ' עד ו' שעות שהרי תמיד של שחר היה קרב והולך עד
 ו' שעות ומפני מה אמרו תפלת המנחה עד הערב שהרי תמיד של בין
 הערבים היה קרב והולך עד הערב ו' יהודה אומ' עד פלב המנחה שהרי
 תמיד של בין הערבים היה קרב והולך עד פלב המנחה ומפני מה אמרו
 תפלת הערב אין לה קבע שהרי איברים ופדודים שלא נתאכלו מצטנן
 ווס היו קרובין והולכין כל הלילה כולן ומפני מה אמרו של מוספין כל
 היום ו' יהודה אומ' עד ו' שעות שהרי המוספין היו קרובין והולכין עד
 שבע שעות איזן היא מנחה גדולה משש שעות ומחצה ולמעלה
 ואי זו היא מנחה קטנה מפני שעות ומחצה ולמעלה בלב מנחה
 אחרונה וא' שעות פחות רבע' מנמיא להו ל' יהודה ועד בכלל
 דיקא מדקתאמי העיד ו' יהודה בן בבא על תמיד של שחר שקרב בארבע
 שעות שמי מינ' אמ' ל' כהנא הלכה כל יהודה הוואיל ותנן בבחינתא כותיה
 פירס' תפלת המנחה עד הערב ו' יהודה אומ' עד פלב המנחה אמ' ליה
 ו' חסדא ל' יצחק התם קאמי' ל' כהנא הלכה כל יהודה הוואיל ותנן בבחינתא
 כותיה הכא מאי משתק ולא אמ' ליה ולא מירי' ומסיקא השתא דלא
 מיתמר הלכתא לא כמור ולא כמור דעבד כמור עבד ודאמ' כמור עבד'
 אמ' ו' יהושע בן לוי מסור לעבוד כנגד המתפללן אינ' והאמ' רבאמי
 ול' מסו עברי ו' אמ' ול' אסי חוץ ל' אמות של תפלה הוא דעברי'
 אמ' ו' יהודה אמ' רב לטולס' א' ותפלל תלמיד לא אחורי רבו ולא כנגד
 רבו תנא ו' לעזר חסמא אומ' המתפלל כנגד רבו והמתפלל אחורי
 רבו ושמינ' כותן שלום לרבו והחולק על ושיבתו של רבו והעומ' דבר שלא
 שמע מפירבו גורם לשכינה שתסתלק מישראל' אמ' ל' חיה בר אבון
 רב צלו של שבת בערב שבת ול' יאשיה צלו של מוצאי שבת בשבת
 מנמיא להו רב צלו של שבת בערב שבת ואומ' קרשה על הכוס מן

מינו אומ' קדושה על הכוס' תא שמע דאמ' ל' יהודה אמ' שמואל מתפלל
ארס של שבת בערבו שבת ואומ' קדושה על הכוס' ול' תאשיה מעל של
מוצאי שבת בשבת ואומ' הברלה על הכוס' או מינו אומ' הברלה על הכוס'
תא שמע דאמ' ל' תחליפא בך אבדימי אמ' שמואל מתפלל ארס של מוצאי
שבת בשבת ואומ' הברלה על הכוס' פוס' תפלת הערב אין לה קבע
מאי אין לה קבע אינה קבע כמאן דאמ' תפלת ערבית רשות אמ' ל' יהודה
אמ' שמואל תפלת ערבית רבן גמליא אומ' חובה וד' יהושע אומ' רשות
אמ' אמ' הלכה כרבי האומ' חובה רבא אמ' הלכה כרבי האומ' רשות
וקיב' לן דהלכה כרבא' מיהו הע ממלי' היבא ולא ילו' לה כלל אבל דעלי
ליה תפלת ערבית כבד שויה רבנן ועליה כי חובה ואו' טעי' הדר לרשות
כדאמ' רב ענן אמ' רב טעה ולא הזכיר של ראש חדש בערבות אין
מחזירין אותו שאין מקרשץ את החרש לא בוס' ושמיני' מין שאם
טעה בערבית בשבת או בזמנ' טובים שמחזירין אותו וממרו' נמי
טעה ולא התפלל ערבית מתפלל שחרית שתיים והא דבב' הכל הית'
דחא ליבא מאן רפליג עליה ואמ' למאן דאמ' רשות חובה וליתא אבל
מצוה איתנה והאידינא נהוג עליה להשויה כי חובא' תר' חזק לפני
שתי תפלות אחת של מצוה ואחת של מוספין מתפלל של מצוה ואחד
כך מתפלל של מוספין ל' יהודה אומ' מתפלל של מוספין ואחר כך של
מצוה שאן מצוה עוברת וזו מצוה שאינה עוברת אמ' ל' יוחנן הלכה
מתפלל של מצוה ואחר כך מתפלל של מוספין אמ' ל' אטור כל המתפלל
תפלה של שחרית אחר ל' שעות דל' יהודה עליו הכתוב אומ' כוגי ממועד
אספתי מן חזק חזק אמ' ל' יהושע בן לוי כל המתפלל תפלה של מוספין
לאחר ל' שעות דל' יהודה עליו הל' אומ' כוגי ממועד' מאי משמע
האי כוגי ממועד לישנא דבתרא כד מתרגום ל' חזק תבטא של תבטא
איתו על סמאיהון דבית ישראל על דחזו זמנ' מועדא מרועל' ל' חזק
כד יחזק אמ' מהכא מתולדותיה טבות' אמ' ל' יוחנן אסור לאדם
שיקדים תפלתו לתפלת הציבור אמ' רב ובסבור שאמ' אמ' ל' הונא

מעל

מבבל מסור למדס שיטענס טענס קודס שתפלל תפלת המוספין ולת
הילל כותיה ולא כל יהושע בן לוי דאמ' כיון שהגיע זמן תפלת המנחה
מסור לו למדס שיטענס כלום קודס שתפלל תפלת המנחה **מתני'**
ל נחומא בן הקטן היה מתפלל בכנסת לבית המדרש וביציאתו תפלה
קצרה אמרו לו מה מקום לתפלה א אמ' להם בכנסתי אע"פ שתפלה
שלא תאדע ותקלה על ידי וביציאתי אע"פ כותן הודאה על חלקי **גב'**
ת"ר בכנסת מה הוא אומר יהי רצון מלפניך יי' אלהי שלם אבשל בדרך
הלכה שלא אומר על טעם טהור ועל טהור טמא ועל מותר מסור ועל
מסור מותר וא' וכשלו חבירי בדרך הלכה משמח בהם" וביציאתו
מה הוא אומר מודה אני לפניך יי' אלהי ששמת חלקי מיושבי בית המדרש
ולא שמת חלקי מיושבי קדרות שאני משכים והם משכימים אני **ו'**
משכים לדברי תורה והם משכימים לדברים בטלים אע"פ שהן
עמלים אני עמל ומקבל שכר והן עמלים ואינן מקבלין שכר אע"פ
והם רצים אני רץ לחיי העולם הבא והם רצים לבאר שחת **מתני'**
רבן גמליא אומר בכל יום מתפלל אדם יי' ל' יהושע אומר מעין יי'
ל עקיבה אומר אם שגרה תפלתו בפיו מתפלל יי' ואם לאו מעין יי'
גב' הני תמנע סר תשסרו הוויאן אמ' ל' לוי ברכת המיטין בבעד
תיקנהו ת"ר שמעון הפקולי הסדיד יי' ברכות לפני ל' גמליא
על הסדר ביבנה אמ' ל' רב גמליא לחכמי כלום יש כאן אדם שיקדע
לחפץ ברכה למיטין ירד שמואל הקטן ותקנה לשנה אחרת שכחה השקיף
בה שנים ושלש שעות ולא העלוהו אמאי לא העלוהו והאמ' ל' יהודה
אמ' רב טעה בכל הברכות כולן אין מעלין אותך טעה בברכת המיטין מעלין
אותו חייושו שמא מין הוא שאני שמואל הקטן רמיהו תיקנה ור"ל הדר
בה לא שאני שמואל הקטן דמתחיל בה דאמ' ל' יהודה אמ' רב ואן תימנע
ל' יהושע ב' לוי לא שני לא שלא התחיל בה אבל התחיל בה גומדה
פיס ל' יהושע אומר מעין יי' רב אמ' מאי מעין יי' מעין סוקבל

סכה וזכרה ושמואל אמר הביננו יי' אלהינו את דרכך ומוחל את לבינו ליראתך
 סלח היה לנו להיות גאלים רחוקים ממכאובינו ודשכנו במאות סוכר והפסודותינו
 במאדבצ תקבץ והתעושים ישפט ושל הרשעים תעף ידוך ויבטחון צדיקים בבנין
 עידיך ובתיקון היסודך ובהצמחת קרן לחוד עבדך ובעריכת נר לבן ישימחך
 מרס נקרא ואתה תענין נדבד ואתה תשמע כי אתה הוא עונה בכל עת
 צרה פודה ומציל בחן שומע תפלה " אמר' נחמק אמ' שמואל כל הטובה
 כולה מתפלל אדם הביננו חוץ ממעמאי שבתות ומצואי ומים טובים צריך
 לומר הבדלה בחוגן הדעת אמר' ויבי בן אבי כל הטובה כולה מתפלל
 אדם הביננו חוץ מימות הגשמים מפני שצריך לומר עליה בברכת השנים
 וקאמר' רבואתא דהט מילי בשעת הדחק אבל שלט בשעת הדחק אין
 מתפלל הביננו אמר' תנחום אמר' אסי טעם ולא הזכיר גבורת
 גשמים בתחיית המתים מחזירין אותן ושלא בברכת השנים אין מחזירין
 אותן מפני שאומרה בשומע תפלה והט מילי דאזכר מקמי שומע תפלה
 אבל לא מדכד לא לבתר שומע תפלה מחזירין אותן ואם טעם ולא
 הזכיר הבדלה בחוגן הדעת אין מחזירין אותן מפני שאומרה על הכוס
 אמר' תנחום אמר' יוסי אמר' יהושע בן לוי טעם ולא הציר של רמט
 חדש בעבודת חוזר לעבודה בהודאה חוזר לעבודה בהודאה חוזר לעבודה
 בשם שלום חוזר לעבודה ואם סיים חוזר לרמט אמר' פנא ביה דז
 אחא בר אדה דאמרת אם סיים חוזר לרמט לא אמרן לא שערך
 את רגליו אבל לא עקר את רגליו חוזר לעבודה אמר' נחמן בר
 יצחק הוא דאמרת כי לא עקר את רגליו חוזר לעבודה לא אמרן לא
 כשהוא רגל לומר תחנונים אחר תפלתו אבל אינו רגיל לומר תחנונים
 אחר תפלתו אע"פ דלא עקר את רגליו חוזר לרמט וכן הילכתא
מתנא' ו' איעזר אובי העושה תפלתו קבע אין תפלתו תחנות
 ו' יהושע אובי המהלך במקום סכנה מתפלל תפלה קצרה מעט יי' וזו
 ואובי הושע יי' את עמך את שארית ישראל וכל פרשת העבור צדיקן

לפניך

לפיכך ברוך שומע תפלה" **בב** מאי קבצ אמר יעקב בר איבי אמר
 ד הושעיה כל שתפלת דומה עליו דמשני ורצנן אמרי כל שאינו אומדן
 בלשון תחנונים תל' המהלך במקום גדוד חיות ולסוף מתפלל
 תפלה קצרה מאי היא תפלה קצרה אחרים אומ' צרכי עמך ישראל
 מרובך ודעתך קצרה יהירצון מלפניך יוי להינו שתתן לכל אחד ואחד
 כדי פרנסתו ולכל גויה וגויה די מחסורה ופלוט בעיניך עשה צדיק שומע
 תפלה" אמר חונא מויתומא ד הושע בן לוי הלכה כאחרים אמר ליה
 איהו לך יהודה אחוה דב סלא חסידא לא תחת דלא תחטו וכל
 תירחד לא תחטו וכשאתה יוצא לדרך המלך בקונך **אמאי** היא
 אמר יעקב אמר חסדא דן תפלת הדרך אמר יעקב אמר חסדא
 כל היוצא לדרך מתפלל תפלת הדרך מאי תפלת הדרך יהירצון מלפניך
 יוי להינו שתוליכנו לשלום ותסמיכנו על שלום ותחזירנו לביתו לשלום
 ותצילנו מיד אויב ואורב על הדרך ותיתנו לחן לחסד ולרחמים
 בעיניך ובעיני כל חמי ברוך שומע תפלה" אמר אמר לעולם לשתף
 איניש נפשיה בהדי ציבורא אימת מצע ליה אמר יעקב אמר חסדא
 משעה שאתה בדרך ועד כמה עד פרסה היכי מצע ליה אמר חסדא
 משעמד ול ששת אמר ממהלך וכרב חסדא טפי עדיף דחא ד שער
 נמי קאים וקא מצעו תפלת הדרך אמר מהות טוב א תקרא רע" טאו
 היכא בן הבינו לתפלה קצרה הבינו באשי תלת קמיאתא ותלת בתיתא
 וכי מאפוי ישוב לא צריך לעלווי תפלה קצרה לא באשי לא תלת קמיאתא
 ולא תלתא בתריאתא וכי מאפוי ישוב צריך לעלווי הבינו מעומד תפלה
 קצרה אפי' ממהלך מיהא שמעינן דלא מצע מועש הבינו לא בשעת
 הדין כגון מי שהיה מהלך במדבר וכיוצא בו" **במתנ'**
 דיה דכוב על החמור ירד ואם אינו יכול לירד וחזיר את פניו ואם אינו
 יכול לחזר את פניו יכון את לבו כנגד בית קדש הקדשים היה יושב
 בקרון או בספינה או באסרה וכו' את לבו כנגד בית קדש הקדשים"

נש' אחרים מאי
 המלך בקונך וצא
 אמר יעב

גב' תר' היה רכוב על החמור והגיע זמן תפלה אם יש לו
מי שאוחז את חמורו ירד למטה ויתפלל ואם לאו ישב במקומו ויתפלל
ובאומ' בין כך ובין כך ישב במקומו ויתפלל לפי שאין דעתו מין שבת
עליו אמ' רבה בר בר חנה ואותימא ר' יהושע בן לוי הלכה כרב
תר' סומה ומי שאינו יכול לכיון את החכות יכיון את לבו כנגד
אזני שבשמים ויתפלל שנ' והתפללו אל יני' אלהים הנה עומד בחוצה
לארץ יכיון את לבו כנגד ארץ ישראל שנ' והתפללו אל יני' דרך ארצם
היה עומד בארץ ישראל יכיון את לבו כנגד ירושלים שנ' והתפללו אל העיר
האית' היה עומד בירושלים יכיון את לבו כנגד המקדש שנ' והתפללו אל
הבית הזה היה עומד בבית המקדש יכיון את לבו כנגד בית קדש ישראלים
שנ' והתפללו אל המקום הזה היה עומד מחורי הכפרת יראה את עצמו
כאלו עומד לפני הכפרת נמצא עומד בצפו' הוסך פנו לדרום נדחב
הוסך פשו לצפון במסרח הוסך פנו למערב במערב הוסך פנו למזרח נמצאו
כל ישראל מכוונים לבם למקום אחד אמ' ר' אבון ואו' תמי' רב מאי קראת
כמגדל דוד צוארך נטוי לתפילות תל שהכל פונים לו' בתנ"י
ו' לעיר בן עזריה אומ' אין תפלת המוספין אם סובר עיר וחכמי אונס
בחדר עיר ושלא בחדר עיר ו' יהודה אומ' כל מקום שיש חבר עיר החיד
פאר מתפלת המוספין גב' יתב ו' חננל קרא קמיה ד' גמ' ויתב
קמ' הלכה כו' יהודה שאמ' משום ו' לעזר בן עזריה אמ' ליה
כוק קרי קראך לבית דמין הלכה כו' יהודה שאמ' משום ו' לעזר ב' עזריה
אמ' ל' יוחנן אמ' דמית את ר' ינאי דצלי והדר צלי אמ' ליה ו' דמיה
לו' זורא ודינא מעיקרא לא מכין דעתיה והשתא מכין דעתיה אמ'
ליה תאחזי פאן גבמ רבה דקא משחיד עליה כמה ושהה בן תפלה
לתפלה ו' הונא ו' חסדא חד אמ' כדו שתתחולל דעתו עליו וחד אמ' כדו
שתתחולל דעתו עליו פאן דאמ' כדו שתתחולל דעתו עליו דכ' ויחל
כמה את פניו ויילך ומאן דאמ' כדו שתתחולל דעתו עליו דכ' ומתחולל יילך

תעב

תנ"ח טעה ולא הוצדק של ראש חדש שחדות אין מחזירין אותו מפני
 כשתמלת המוספין לפני אמר יוחנן נס ובצבור שנו מפני טורח ציבור אבל
 ביחיד מחזירין אותו אמר רב ענן אמר רב טעה ולא הזכיר של ראש
 חדש בערבית אין מחזירין אותו מפני שאין מקדשין את החדש לא
 ביום גרסו בסנהדרין כל היום גדקין אותה כלשבע חקירות אמר
 ר' יוחנן עד מתי מצדבין על החדש עד שתתמלא פגימתו וצמה
 אמר ר' יעקב אמר רב עד שבעה נהודעתי אמרו עד יד אמר
 יוחנן כל המבדק על ראש חדש בזמנו כאלו מקבל פט שכונה כת
 הכא החדש הזה לכם וכל החדש זה אי ומנהו" תאמר דביר ישמעאל
 א מלא לא זכו ישראל לא להקביל פט מביה שבשמים כל חדש וחדש
 דין אמר מביי הולך מעומד מאי מצדק כוד יהודה דאמר ג' ימי
 אשר במאמרו ברא שחקים וברוח פין כל צבאם חוק וזמן נתן להם
 שלא ישנו את תפקידם ששים ושמונים לעשות רצון קונס פועלי
 אמת שפעולתן אמת וללבנה אמר שתתחדש עמדת תמורת לעמוס
 בטן שהן עתדין להתחדש כמותה ולפאך לחצום על כבוד מלכותו
 ג' ימי מחדש"

סדר יום פירוק

אין עומדין להתפלל לא מתוך כבודתא חסידיי הראשונים היו שוהין
 שעה אחת ומתפללין כדי שיכוננו את לבם למקום אפי מלך שוא בשלמות
 לא ישוכנו ואפי נחש כרוך על עקבנו לא יפסק גב' מנא הי
 מילי אמר נחמן בר יצחק אמר קרא עבדו את יוני ביראה וגילו ברעדה
 אמר ר' אבדי בר מתנה אמר למקום גילה שם רעדה מביי הוה יתיב
 קמיה דרבא יהיה דהוה קא בדח טובא אמר ליה גילו ברעדה כבי
 ל יהודה הוה יתב קמיה דר זדא חזיה דהוה בדח טובא אמר ליה לא סבר
 לה מצד בכל עצב יהיה כוונת ר' אמר ליה מנא תפילין מנחמא וכל כך
 למה דאמר יוחנן משום ד שמעון בן יוחאי אסור למדס שומלא פון שחוק
 בעולם הזה ש'מא ימלא שחוק פינו ולשוכנו רפה ואמר ר' ב

ומלא מינו שחוק ולשוננו דנה בזמן שיאמרו הגדיל יין לעשות עם אלה
 אמרו עליו על ל' שמעון בן לקיש שלט מלמא שחוק פין מכו גמדי
 לבאו שמענתא מופיטויה דל יוחנן רביה גרסו ביוטין במקא קממ
 שלחו ליה למר עקבא זמרא מנא גן דאסד סרטיס וכתי ליה א
 תשמח ישראל לגיל בעמיס ולשלח להן מהכא כעיד לא ושתו יין או
 מההיא הנה אמונא זמרא במנא קמ דאסד אמל זמרא בסוממ
 שדי קמל דאסד רבונא משכחיה למר עד דיא שא דקא גדיל כלמא
 לברתיה אמ ליה לא סבר לה מר הסוד המצנעת והדס קעטרה בזמ
 בראש כהן גדול האת עטרה בראש כל אדם נסתלקה מצנעת מראש
 כהן גדול נסתלקה עטרה מראש כל אדם אמ ליה דומיא דכהן גדול מכרו
 וגרסו בסוף שוטה אמ רב אודנא דשמענא מראת סקר אמ רב זמרא
 בביתא חרבא בסופא ש' מון ישורר בחלון חרב בסף אמ ל' יוסף זמרא
 גברי ועבין שוי מריותא זמרון שוי ועבין גברי כאש כנעורת לבאו
 עקא מינה לביטולי הא מקמי הא אמ ל' יוחנן כל השותה יין בארבעה
 מיני זמרא מביא חמש פורענות לעולם שנ הוי משכימו בנקר שכר ודפול
 והיה כטר ונבל תנן וחלל ויין וג מה כתי בתריה לכן גלה עמי מבבל דעת
 פיל באון הא דאמרונן זמרא בסוממ אסוד הע מילי כגון נגינות של
 אהבת אדם לחיכו ולשבח ופה ביפין כגון שהישמטוים קודק אשפאר
 א גזל אבל שירות ותושבחות וזכרון חסדיו של הקב אמר מישאל
 נמנע מזמאת ומנהג כל ישראל למדון בבית חתנים ונבית המשתאות
 בקול נגינות ובקול שמחה ולא ראוי אדם שממחה בזמאת
 גרסינן בפרק חלק תל הקורא פסוק משיר השירים ועושה אותו
 כמין זמרא והקורא פסוק בלילות המשתאות בלא זמנו מביא דעה לעולם
 מפני שהתורה חוגרת שק ועמדת לפי הקבה ואומרת עשאוני כעך כעך
 שמכנגדן בו גוים אומ' לה הקבה בתי מה יעשו בך בשעה שהן אום לין
 ושותף אמרה לפנו רבונו של עולם אם בעלי מקראת הם ועסקו במקראת

כערה

בתורה נבניאויס נכתוביס ואם בעלי משנה הם יעסקו במשנה בהלכות
ובהגדות ואם בעלי תלמוד הם יעסקו בהלכות הפסח בפסח והלכות
עצת בעצרת והלכות החג בחג העד ל שמעון בן לעזר משום ל יהושע
בן חננה הקורא פסוק בזמנו מביא גאולה לעולם שנ' ודבר בעתו מה
טוב תר' אין עומדין להתפלל הקוראין בהלכה לא מתוך הלכה
פסוקה היכי דאמי הלכה פסוקה כי הא דאמ' ל זורא בנות ישראל ק' החמירו
על עצמן שאפי' רואות טפת דם כחדל יושבות עליה ז' נקיים רבא
כי הא דאמ' ל אשעייה מעדים אדם על תבואתו ומכנסה במוץ שלה
כדי שהא' בהמתו אוכלת ממנה וכטורה מן המעשר או נמי כי הא דר' הונא
דאמ' ל הונא אמ' זעירי המקיז דם לבהמת קדשים מסור בהנאה ומועלין
בו מדרבנן רבנן עבדן כמתני' ול שימי בר אשו עבד כבחתא דתנא
אין עומדין להתפלל לא מתוך שיח ולא מתוך שחוק ולא מתוך קלות
ראש ולא מתוך דברים בטלים לא מתוך דבר הלכה שכן מצוין בנביאים
הראשונים שסימן את דבריהם בדברי שבה ונחומים' וכן תאמי מדרש
בריה דל הונא בריה דל ירמיה בר אבה לא יפטר אדם מחכירו לא
מתוך שיח ולא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך דברים
בטלים לא מתוך דבר הלכה שמתוך כך זכרון תר' המתפלל צריך
שיכוין את לבו אבה שאול אומ' סימן לדבר תכין לבס תקשיב אזנך
אמ' רב הונא בר בחנא אמ' ל שמעון חסידא המתפלל צריך שיחמה את
עצמו כאן שטיה שדויה כנגדו שנ' שותיניו לנגח תמיד כי ממיע כל
אמור' ודרסו' בל מצות חלצה ל חייה ול שמעון ביר הון יתבין נפק
מלתא מביעהו מתח חד ואמ' המתפלל צריך שיתן עיניו למעלה שיהקיש
ולבי שם א' פתח חד אידך ואמ' המתפלל צריך שיכוין לבו למעלה שנ' נשא
לכביוטא כפיס א' אדהכי והכי אתא ל ישמעאל ביר' יוסף לגביה אמ' להו
במאו עסקויתו אמרו ליה בתעלה אמ' להו כן אמ' אבה המתפלל צריך שיתן
עיניו למטה ולבו למעלה כד שיתקומו שט המקראות הללו אמ' ל
יהודה כן מנהגו שנ' עקיפה כשהוא מתפלל עם העבור היה מקצר ועולה

וכשהוא מתפלל ביום לבין עצמו אדם מנחו בזיוות זו וסגולות בזיוות
 אחרת מפני כדויות והשתחויות יכול ותפלל אדם כל היום כולו בכך מסודר
 על ידי דעה שזו זמנן תלתא בומא בדין על אנפיהו וג' יכול משבח
 דעל לגולה הותחלה תל כל קבל די הוה עביר מקדמת דנה יכול ותפלל
 לכל דוח שירצה כבר מוכרש על ידי דעל וכיון סתיוח ליה בעלתיה נגד
 ירשלים' וכולו יהי כוללן בבת אחת כבר מפני על ידי דוד ערב ונקר
 וצהדים משיחה ומהמה' יכול ישמיע קולו בתפלתו כבר מפני על ידי חשה
 רח שפתיה נעות וקולה לא ושמע' יכול ישל צרכיו ואחר כך יתפלל כבר
 ספן על ידי שלמה שז לשמוע א הדנה וא התחנה דנה זו תפלה תחנה זו
 בקשה' אין אומרין דין דברים אחר אמת ויצב כדי שישמך גולה
 לתפלה לא אם בא לומר אחר תפלתו מפני כסדר יום הכפורים אומ'
 גרסו בעז' בפרק קמא תנא ל אעז אומ' לעולם ישל אדם צרכיו ואחר
 כך יתפלל שז תפלה לבעי כי יעסף א' ואין שיחה לא תפלה שז ויצא יצחק לשוח
 בשדה וג' ו יהושע אומ' תפלה ואחר כך ישל צרכיו שז משפך לפש שיחי
 ערתי לפני מגיד וחם אומ' לא כדברי זה ולא כדברי זה לא שז אדם
 צרכיו בשמע תפלה' אמר יהודה בריה דל שמואל בר שילת משמיה
 דרב אעפ' שאמרו שז אדם צרכיו בשומע תפלה אם בא לומר בסוף
 כל ברכה וברכה מעין כל ברכה ועבה אומ' אמר ל חיה בר אשימ'
 רב אעפ' שאמרו שז אדם צרכיו בשומע תפלה אם יש לו חולה בתוך
 ביתו אומ' בברכת החולין אם צריך לסרנסה אומ' בברכת השנים
 אמר ל יהושע בן לוי אעפ' שאמרו שז אדם צרכיו בשומע תפלה אם
 בא לומר אחר תפלתו מפני כסדר יום הכפורים אומ' ובהאי מדרגא קמין
 אמרינ' אמר ל יהודה לעולם א ישל אדם צרכיו לא בג ראשות ולא
 בג אחחנות לא במצטרות' אמר ל הונא ראשות חמה לעבד
 שמסר רשב לעבדו אמצטרות דומה לעבד שמבקש פרס מרבין
 אחחנות דומה לעבד שקובל פרס מרבין והולך לן דרשב שממית
 לעולם יסודר אדם שבו על הקבה ואחר כך ישל צרכיו מנא ל דכתי

יד אהיה

אדע יוי אתה החלות וכת בתורה מעברה נא ומראה וגרסו במקא קמא
אמ' ל' לעזר בן אבונא כל האומ' תפלה לדוד בכל יום מובטח לו שהוא
בן העולם הבא' וגרסו כל כתבי הקדש אמ' ל' יוחאי יהא חלקי
עם גומרי הלל בכל יום אונ' והאמ' מר כל הקורא את ההלל בכל יום
קרי זה מחקא ומגדף כי קאמ' פסקוי זמרה ומאי עשו מתהלה לדוד ועד
כל השמה תחלל יח הללויה' ותקינו רבנן למימי' ברכה מקמה וברכה
מכתרה ומאי נינהו ברוך שאמ' וישתבח הולכך מוכש ליה לאיניש דלא
לא משתנווי מכו מתחיל בדרוך שאמ' עד ומסיים ליה יח" גרסו בסוף
מק רמא השנה אמ' ל' לעזר לעולם יסודי מדפ' את תפלתו ואחר כך
יתפלל אמ' רבא מסתברא דל' לעזר בברכות של רמא השנה ושל יום
הכפורים ושל פרוקים לשאר ימות השנה לא עריך נכמה פרוקים משלשים
יום ולהלן אמ' ל' המטנא כמה הלבאתא גיבאריתא אוכא למיזמר
מהני קראו וחנה חיא מדברת של לבה אמ' ל' לעזר מכאן למתפלל
עריך שיכין את לבו רק שפתיה נעות אמ' ל' לעזר מכאן שערך שיתתקן
שפתי' וקולה לא ישמע מכאן למתפלל שערך שאתה תפלתו בלחש
ויחשבה עליו לשכרה מכאן לשכור שמסור להתפלל' ויאמ' ליה עליו עד
מתי תשתכרין אמ' ל' לעזר מכאן לדואה דבר מגונה בחבירו שערך
להודיעו' ותען חנה ותאמ' לא מדע' אשה קשת חח אטו ויין ושכר לא
שתיתי מכאן לחושד' וחתו בדבר ואיך בו שערך להחיש' ויע' עב'
ויאמ' ליה לטעם אמ' ל' לעזר מיכאן לחושד' את חבירו בדבר ואין לו
ערך לפייסו ולא עוד לא שערך לבוט' שג' ליה ושרא יתן את שלטן אשר
שאת מעמו' אע' האשה הנכבת עמסה בזה אמ' ל' חושע בן לוי מכאן
שמסור לישב ב' אמות שלתפלה' גרסו בעירובין כל הוד' עד הנכרי'
אמ' רבה בר בר חנה שתי' א ותפל' ואם התפלל תפלה תפלה שכור א ותפל'
ואם התפלל תפלת תועבה' היכי דאמי שתי' והיכי דאמי שכור' שתי' שיכול
לדבר דבר בפני המלך' שכור שאינו יכול לדבר דבר בפני המלך"
פ"ס חסידים הראשונים הק' שוקן שעה אחת וכל' מנא הני מילי

אמ' ל יהושע בן לוי אמ' קרא אשרי ונשכי בתיך שר יחלוק סלה אמ' ל
יהושע בן לוי המתפלל צריך ששעה שעה אחת קודם תפלתו ואחת
אחת לאחר תפלתו. קודם תפלתו מעין שן אשרי ונשכי בתיך וצ' לאחר
תפלתו מעין שן אך צדיקים קדו לשמך ושבו ישראלים את מעין

פיה אמ' מלך שאל וכלל אמ' ל וסו לא שט לא מלכי ישראל
מלכי אומות העולם פוסק" מותיכי מונס במ כנגדו דמה קרון במ
כנגדו לא יהי פוסק לא מקדד ועולה לא קשא הו דאפשר לקצר מקצ
לא פוסק" פיה ואמלו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק אמ' ל
ששת לא שט לא נחש אבל עקרב פוסק" אמ' ל יצחק דמה שורים
פוסק דתאני ל הושעיה מרחיקים משור תס נ' אמה משור מוש מלמ

עיש" מזכירין גבורת גשמים בתפלות המתיים
ושאלין גשמים בברכת השנים והברלה בחונן הדעת ל עקיבה אומ' אומרה

ברכה רבישית כפטי עצמה ל אישר אומ' בהודאה" גמ'
אמ' ל חיה בר אבה אנשי כנסת ישאל הגדולה תקנו להם לישראל בד
ברכות ותפלות קדושות והברלה בתפלה קבעוה בתפלה העשירין קבעוה
על הכוס חזרו והטנו קבעוה בתפלה והם אמרו המבדיל בתפלה צריך

שיבדיל על הכוס איתמ' נמי אמ' ל בעמך בר יפת שא ל אסי אתו יחנן
בציון אפי שמעתי המבדיל בתפלה צריך שיבדיל על הכוס אמ' ליה רבינא

לבא הלב מאו אמ' ליה כקדושא מה קדושא בתפלה ועל הכוס אפי
הבדלה בתפלה ועל הכוס" בעו מינה מד ששת טעה באו וצאו מהו אמ'
להו חוזר לראש והלב כותמ קמא דאמ' הדלה בחונן הדעת ויוס טוב

שחל להצת באחד כשבת קיב' לן כל ושמוא דתקינו מהגטותא בבבלי
והדיעכו" אמ' ל האומ על קן העומר עיניו רחמך ועל

טוב יזכר שמך מעדים צדיקים משתקן אותנו העובר לפני התיבה
וטעה ועבור אחד תחתיו ולא יהיה סדנ באותה שעה ומאין תע מתחיל
בברכה שטעה זה" גמ' ההוא דנחית מצל קמיה דל חעניה

אמ' ה' הגדול הגבור והנורא העז והאמיץ והיחיד אמ' ליה שבחתינה י

תפלה

לכוליהי אגף הע תלת דאמרו אי משה לא כתבתי באורותא ואנשו
 כנסת הגדולה תקענהו לא הוינא יכלין למוי להי ואת אמדת ואזלת
 משל למולך כשר ורס שהין לו אף אפיס דינרין של זהב והיין מקלסן אותו
 בשל כסף והלא גמאי הווא לו פוס מורים מורים וכו' על האומ'
 שמע שמע כאל אומ' פורים מורים והע מילי כדאמ' מילתא מילתא
 ותעה אבל הקומא משמע פסוק אחד וכופלו הרי זה כגונה אבל שיתוקי
 לא משתקיין ליה" תל' העובר לפע התבה צדיך לסרב ואם איין
 מסרב דומה לתבשיל שאין בו מלח ואם מסרב יותר מדאי דומה לתבשיל
 שקדחתו מלחך כיצ עושה ואשונה מסרב במהבהב ג' כושט ויורד
 אמ' ל הונא טעה בג' ראשונות חוזר לראש באמצעות חוזר למתה חונן
 במחרונות חוזר לעבודה וז' אסי אמ' אמצעות אין להן סדר' האי שמענת
 ססקן בה קמאי הילכ כז' אסי ואמרו מעב דאקשו ליה לז' הונא מיהא
 דתין מאין הוא מתחיל מתחלת ברכה שפטה' ופרק ואמ' ההוא פירוק
 שיטות בעלג' הוא ולא סמכו עליו ולא מסקיין למתב' מן פשטה ור
 דהכין מילתא לא מיהו חזיין למאן דאמ' היכא דטעה באמצעות כגון דשכח
 ברכה מן האמצעות ואכר לה לאחד שעבר את מקומה טון דאמ' ל' אסי
 אין להן סדר אומרה במקום שזכרה ודין" ואין קשולין הא מימדא דמאן
 הוא בהדיא גרסו במגלה שמעון הפקולי הסודר יח' ברכות לפע רבן גמליא
 על הסדר' וגרסו נמי במגלה בעיין הקדמא את המגלה לומרע למינא
 תגא וכן כהכל וכן בקרית שמע וכן בתפלה תפלה מנא לן דתניא שמעון
 הפקולי הסודר יח' ברכות על הסדר' אמ' ל' ידמיה ואו תיכמא ל' חייק בר
 אמא ואמרו לה במתנתא מאה וששה זקסס ומהס כמה נבמאס תיקט
 יח' ברכות על הסודר שמעו מינ' דהוכח דלא אמרה על הסדר לא יצא
 היכי אמרו' דהיכא דשכח ברכה במקומה ובד' ברכה שאמריה ואחר
 כך שכח שטעה שאומרה במקום שזכרה והלא בטל את הסדר ונמצא
 מברך למפרע' ועוד הא תניא בהדיא בהאי תוספתא דכתבין קדמ'
 את המגלה וטעה והשמיט בה פסוק אחד לא יחזר ויקדמ' אותו הפסוק

בכח עצמו לא מתחיל מאותו הספוק וגומר עד סוף וכל בהלל וכן ספרה
וכן בקדושת שמעו ואי אמרת דאמ' ל' אסי אסי טעה והטמא ברכה אחת
ואחר כך נזכר שטעה שאומרה במקום שאכרה ודיו' אסי כן הוה ליה ל'
אסי מפליג ממתנתא ולכא למיב' הכי דאו הוה ל' אסי מפליג ממתנתא
הוה מותביין ליה תיזבתא מינה ומדלמ' מותביין עליה מינה תיזבתא
שמעו דלמ' פליג ל' אסי עלהא מתנתא לא דל' אסי לחוד ומתנתא
לחוד והאי דאמ' ל' אסי אין להן סדר לא למימדא דאין להן סדר כלל
ולא דלמ' למחוי בג' ראשונות וג' אחרונות כאלו בג' ראשונות הוה דטעה
בחדא מיניה ואפי' בג' ראשונות חוזר לראש וכן בג' אחרונות אבל באמצעות
היכא דטעה נבדכה ונבדך לאחר שעבד את מקומה אינו חוזר לאת'
חונן לא לתחלת אותה ברכה שטעה בה ול' הונא סבך בשאמצעות
חוזר לאותו חונן הסבדא ליה דאמצעות כולהו כחדא ברכה דמאן ולת'
הילכתא כותיה' אל ברכות שארש' שוחה בקן באבות תחלה וסוף במקום
תחלה וסוף ואסי בא' לשקות בסוף כל ברכה וברכה ובתחלת כל ברכה
וברכה מלמדוין אותו שלא תשה' אמ' ל' תנחום אמ' ל' יהושע בן לה' המלך
צדק שיכרע עד שיתפקפקן כל הליות שבשודיה' עולא אמ' ל' שדחה
אמר שכנגד לבו ל' חננא אמ' כיון שנגענו ברמשן שוב אינו צריך
רבא אמ' דמצער נפטיה ומתחזי כמתן דכדע' תנח' הסודע בהודאה של
הלל ובהודאה של ברכת המזון הרינה כגונה' גרסי' בפרק הוציאן לו את
הקף ומת המחתה' אמ' ל' לכסכרדי אמ' ל' יהושע בן לוי המתפלל צריך
שיפסע ג' פסיעות לאחורין ואחר כך יתן שלום לעמיו ואחר כך לשמאלו
שנ' ממינו מש' דת' למו' ואמ' יפול מצדך אף ורבה מכותך' רבה
חזייה לאבי' דהוה קא ותיב ש' לחינה ברשע אמ' ליה מו' סכרת
למיין דידך לשמאל דידך הוא מימינו של הקב"ה אמ' ל' חיה ברה דל'
הונא חייט' דל' רבא ורבא כי פסעו לחי' להע' ג' פסיעות בכריכה אחת
ומשמיה דל' מרדכי אמרו כיון שפסע ג' פסיעות לאחורין התם מיביבי
ליה למוקס משל לתלמי' חנפטר מדבן אסי חוזר לאתר דומה לכלב

ששכ על קומן לא מצעו ליה למיסק התם עד דפתח שליח ציבור ופימתח
 שליח ציבור הדר לרובותיה ומיכא באמן דאמ' עד דמאמי שליח ציבור
 לקדוש " **מתני'** העובר לפני התבה לא יענה אחר הכהנים אמין
 מפני המדוק ואם אין שם כהן לא הוא לא ושא את כפיין ואם הכפחתו
 שהוא נושא את כפיין וחוזר לתכלתו דשאו וכן הלכה " **מתני'**
 המתפלל וטעה סימן דע לבן ואם שליח ציבור הוא סימן דע לשולחין ששלחון
 של אדם כמותן קמדרו עלון על ל חננא בן דוסא שהיה מתפלל על החלום
 ואומ' זה חיו וזה מת אמרו לו כעין אתה יודע אמ' להם אם שגרה תפלתו
 בני יודע אני שהוא מקובל ואם לאו יודע אני שהוא מטורף " **גמ'**
 המתפלל וטעה אחיהא אמ' רב ספרא משום חד דבי ל אמין במבט האיכא
 דמותו להא אבריתא המתפלל צריך שיכוין את לבו בכולן ואם אינו יכול
 לכוין דעתו בכולן יכוין את לבו אפי' במחת כהן אמ' רב ספרא משום חד
 דבי ל אמין באצות אמ' חייה בד אבה אמ' ל יוחנן לעולם לא יתפלל אדם
 לא בבית שיש בו חלונות שכל וכיון פתחין ליה בעילתיה נגד ירושלים "

סליח פירקא

ביצד מצדכין על הפירות על פירות האילנות אמ' בורא פרי העץ חוץ מזה ששעל
 גפן הוא אמ' בורא פרי הגפן על פירות הארץ אמ' בורא פרי האדמה חוץ מן
 הפת שעל הפת הוא אמ' המוציא לחם מן הארץ על הידקות הוא אמ' בורא
 פרי האדמה ל יהודה אמ' בורא מיני דשמים גמ' תל קודש הלולים ליוי
 מלמד שטעון ברכה לפני ולאחריו מיכאן אמ' ל עקיבא מסור לאדם שיטעום
 כלום קודם שיברך תל מסור לאדם שיפיק כן השלם הזה בלא ברכה
 וכל העושה זכר בעולם הזה בלא ברכה מעל מאי תקנתיה אמ' רבא וילך אמל
 חכם משקרא וילמדנו ברכות כרי שלא ובוא לרדי מושלה אמ' ל יהודה
 אמ' שמואל כל העושה מן העולם הזה בלא ברכה כאילו עשה
 חקדשו שמים שכל ליוי הארץ ומלואה " ל לוי דרמי
 סתי כל לוי הארץ ומלואה עבר השמים שמים ליוי כל

קשיט טאן קודם ברכה כאן לאחר ברכה אמר יקודה אמר שמואל וכן אמר
 ו יוחנן שמון זית מבדכין עליו בורא מרי העץ ודוקא היכא דחש בדוקן
 ושאתי ליה על ידי מעגרון דהוה ליה שפן עיקר דתעט החושש בדוקן
 לא יערעדנו בשפן אבל כותן חוט שפן הדבה לתוך אנגרון וכולי
 אבל היכא דאכיל ליה על ידי הפת הויא ליה הפת עיקר ותנן זה הכלל כל
 שאומ עיקר ועמו סמלה מברך על השיקר וכפטר את הספלה ואוי שאתי
 ליה בשתתא מזוקי מזיק ליה ולא מברך עליה קמחא דהיטי ו יהודה אמר
 בורא מרי האדמה ול כחמן אמר שהכל נהיה בצברן ומסתברא כד נחמן
 דלא רגילי אישוי לספוי קמחא והכין פסקי רבאיתא וכן קמחא יסעדי
 נמי שהכל נהיה בצברן דאמר שמואל קרא חתא וקמחא דסבורי מבדכין
 עליהון שהכל קורא ו יהודה אמר בורא מרי האדמה ושמואל אמר שהכל
 נהיה בצברן והילב כשמואל פיר ואמר בגמרא ו יהודה אמר בורא
 מרי האדמה אובלמ הוא ושמואל אמר הומיל וסופו להקשות והילב כשמואל
 ול מלב על מנה סופו להתקשות כאן גרסא אנסאן כאן להפניה וכו'
 אובלמ אמר יהודה אמר רב עלף של שלה זורק אבינות ועול את
 הקרס דנימא משכחיה למרב ו משידקא זריק את אבינות ואכל את
 הקרס ומר רגבי עדלה לא מידא הוא לא מבדכין עליה בורא מרי העץ לא
 בורא מרי האדמה כלכלי רטובות בורא מרי האדמה ויבישתא ולא כלום
 דלא אובלמ אונון וכן זנבילתא לטיבתא בורא מרי האדמה ויבישתא ולא
 כלום חניץ קידמא וכן דיסא חניץ קידמא כגון דמית ביה חבשא ו יהודה
 אמר שהכל ול כחמא אמר בורא מינ מזנות אמר ו יוסף נקוט הוא דר סנת
 בירך דב וטמול דאמרי תחיהו כל שיש בו מחמשת המינין מבדכין עליו
 בורא מינ מזנות וכן הילב חניץ קידמא קורין לו בלשא ושמואל
 כניץ גופה רב ושמואל דאמרי תרוהו ל שהוא מחמשת המינין מבדכין
 עליו בורא מינ מזנות ואותבין על רב ושמואל דאמרי תחיהו ל שיש
 בו מחמשת המינין מבדכין עליו בורא מינ מזנות דאלימא אוריזאין

מבתי

ע

מכרין בורא מיני מזונות מיהא דתנא הכוסס את החטא מבדך עליה בורא
פרי האדמה מחנן אפתן ובשלן בזמן שהפרוסות קימות בתחלה מבדך עליו
המזונות ולבסוף ג ברכות ואם אין הפרוסות קימות בתחלה מבדך עליו
בורא מיני מזונות ולבסוף מבדך ברכה אחת מעין ג והכוסס את האורז
מבדך בורא פרי האדמה ביה מחא אפתן ובשלן מעפ שהפרוסות קימות
בתחלה מבדך בורא מיני מזונות ולבסוף ברכה אחת מעין ג וסלקא
להו בתקנתא על גבי אורז כדמבשיל בורא מיני מזונות ולבסוף מבדך
בורא נפשות רבות כדתרנא להא מתנתא תנא גבי אורז ולבסוף
אורז מבדך עליו ולא כלום וקייב לן דכל ולבסוף ולא כלום מבדך בורא
נפשות והי כמייל כדאמיה בעיניה אבל לא על ידי תערובת וקייב לן
בוא כרב ושמואל דאמרי תרויהו כל שיש בו מחמשת המינין מבדכין עליו
בורא מיני מאנות ולא איתותב רב ושמואל לא לענין כל שהוא מחמשת
המינין כדאמיה בעיניה אבל כל שיש בו מחמש המינין דליתיה בעיניה
לא על ידי תערובת לא איתותב רב הלכך קייב לן כותיה עמי דלכא מין
דפליג ועוד דסוגין כותיהו פיר אמר יהודאי גאון אל עש דאמרי
תזכרתי דל ושמואל תזכרתי הלב כותיהו דהא רבא דבטרם הוא דאמרי
איהמא דחוק לא מההטא ומחוטא דעמך דונשא סרמ מיני מאנות דהא
והא כותיה תזכרתי לא דיקא ופיר דוחן בתחלה מבדך שחבל ולבסוף בורא
נפשות רבות ודהטא כן דמפשי ביה מוחא וכן ולא מפשי ביה מוחא מבדכין
עליו בורא מיני מזונות ולבסוף ברכה אחת מעין ג אמר יוסף דאוי חביצא
אי מית ביה פחדין כזית בתחלה מבדך המזונות ולבסוף ג ברכות ואולי
בתחלה מבדך עליו בורא מיני מאנות ולבסוף ברכה אחת מעין ג ורשעת
אם אפי פידודין שאין בהן כזית אם רבא וזו דאויבא עליה גודיתא דעמא
וכן הלבגא אם אפי סודתא פטורה כן החלה מאי סודתא אויבא דאמרי
מדתא גביל ואיבא דאמרי נהמא דהדקא ואיבא דאמרי לקס הגשא לבותח
דמאז ל חיה לקס העשוי לבותח פטור טן חלה ואם עשה כעכין חייבת

אמ' מאן עשעת מצלנן צודיתא וארעא מבדך עליה בורא מיני מילכות
ואי קבע סעודתיה עלה מבדך המצותא וג' ברכות מד אטרא קבע סעודתה
עיליה ומבדך עלה המצותא ושלב ברכות אמ' מד בר' אשי הואל ואדם
יוצא בו ידי חובתו בססח מאי טעמ' לחס עוני אמ' רחמנא ואמ' מד בר
ל אשי האידונשא דתמרו דנדו ליה מיתרא שהכל נהיה בדברך מאי טעמ'
זיעא בעלב' הוא דמאוב מירב בורא פרי העץ ותמרו דעבדינהו טרימא
מבדכין עליוהו בורא פרי העץ מאי טעמ' במילתיהו קימו כד משקרא
שתיתא רב אמ' שהכל נהיה בדברך ושמואל אמ' בורא מיני מצוות אמ'
ל חיסדא הא בעבה הא ברכה עבה ולאכלא עבדי לה בורא מיני מצוות
ורבה דלרפואה עבדי לה מבדך שהכל פים על הירקות הוא אמ'
בורא פרי האדמה וכו' והא קתאני ירקות דמאן דפת מה פת נשתת על
ידי האור אף ירקות כל נשתנו על ידי האור אמ' ל וצאי משמא ראבי
זאת מוכרת שלקות מבדכין עליהו בורא פרי האדמה וקימ' לן הכי דתא
רב ושמואל ור' יוחנן כולהו סבירא להו דשלקות בורא פרי האדמה ותנא
נמי יוצאין סקיק השדוי ומבושל שלא נמוח דסדיר מאד ל חסו אומ'
יוצאין סקיק השדוי ולא במבושל אעפ' שלא נמוח ולא פלג ל יוסי
עלה דל מאיר לא במצה משום דבעינן פנים מצה ולבא אבל בעלב'
אפי' ל יוסי ועוה דשלקות במילתיהו קימי ומבדך עליה בורא פרי האדמה
ואפי' תמי וכורת קרא חייא ושלקא וכדבא מבדך עליהו שהכל וכדשלק
להו מבדך עליהו בורא פרי האדמ' וכן כל מידי ולא מוחזיהו דאונאשי
למיכלהו בחיותיה מבדך עליהו שהכל ואי שלק להו מבדך עליהו
בורא פרי האדמ' אמ' ר' חייה בר אבא אמ' דמית אתו ר' יוחנן שאמר
כזית מלוח ומבדך עליו תחלה וסוף ושמיני מונה דכל היטא דאובת
כזית לתלה באשו ברכה תחלה וסוף אבל היטא דליכא כזית לבתולה
באשו ברכה ראסור לתדס להנות מן העולם הזה בלא ברכה ולתסוף
לא באשו ברכה אמ' ל אשי כי הוינן בירב כהנא אמ' לן ה'

תבנית

אמ' וכא בר שמואל משום ל' חייה און הנוצע רשאי לבצע עד שיבוא
לחם ולפתן לפי כל אחד ואחד דבה בר שמואל איקלע לבי דשילתא
אפיקו ליה רפתא בצעה לתת אמ' ליה הדר מד משמעיה אמ' להו לתת
דין עדיק בשש. **מתני'** בירך על פירות האילן בורח פרי האילן
יטא ועל פירות הארץ בורח מרי העץ לא יטא ועל בולם אם אמ' שהפך
נהיה בדברו יטא ועל דבר שאין גידוליו מן הארץ אומ' שהכל נהיה
בדברו על החומץ הנזבלות ועל הגובאי אומ' שהכל נהיה בדברו
יהודה אומ' כל שהוא מין קללה אין מברכין עליו גמ' ועל כול אם אמר
שהכל נהיה בדברו יטא איתמר ל' הונא אמ' חוץ מן הסת' זמני היין וד' וזמני
אומ' ואמ' בת נויז והלבנתא כל יוחנן אמרב כל ברכה שאין בה הלכות
השם אינה ברכה וד' יוחנן אמ' כל ברכה שאין בה הלכות אינה ברכה
וקומא ל' כל יודגן דאמ' בענין הזכרת השם ומלכות פים
ועל דבר שאין גידוליו מן הארץ וכלי תר' על דבר שאין גידוליו מן הארץ
כגון בשאר בהמה חיה ועופות ודגים אומ' שהכל נהיה בדברו על הפרט
שעיסתה ועל היין שהקדים ועל התבטיל שעברה צוחק אומ' שהכל
נהיה בדברו כל החלב ועל הגבנה ועל הדגים ועל החומץ
ועל הנזבלות ועל הגובאי אומ' שהכל נהיה בדברו ל' יהודה אומ' כל שהוא
מין קללה אין מברכין עליו על המלח ועל הזומיות ועל כמהין ופטריות
אומ' שהכל בדברו. **מתני'** היו לפני מיטין הדב
ל' הוזה אומ' אם יש ביטתן ממין שבעה עליו הוא מברך ואם אומ'
מברך על מי זה מהם שירצה גמ' אמ' עלא מחטקור
בשברכותיהן שוות כגון מתדוג וזית ד' יהודה סבר מין שבעה עדיק
ורבין סברי חביב עדיק אבל בשאין ברכותיהן שוות דמי הכל מברך
על זה וחזר ומברך על זה ומי זה שירצה יקדים אמ' ל' יוסף
זמן תימא ל' יצחק כל הקודם במוקד זה קודם לברכה ארץ חטה
ושעורה וגפן וד' ל' חסדא וד' המטעם הו' יתכן איתן לקמיהו

תמח

תמרי ודמוני שקל ל המעונת וברוך מתמרי ברישא אמ' ליה למסכר לה
 לחא דאמ' ל יוסף ויא תבמא ל ירחק כל הקודם בפסוק זה קודם לברכה
 אמרו זה שני לארץ וזה חמישי לארץ אמ' ליה מאן יהיב לך נוגרי דפרזלא
 ושמענך אחיבה הביאו לפניהם תאמ' וענביס בתוך הסעודה אמ' ליה
 טעונן ברכה לפניה ואין טענן ברכה לאחריו וכן אמ' ליה נחמן ור שטרס
 אמ' טעונן ברכה בין לפניה בין לאחריו שאין לך דבר שטענן ברכה לפניו ואין
 טענן ברכה לאחריו לא פת הבאה בפניו טענן בלבד ופליגא דר חייה דאמ'
 ל חייה מת פטרית כל מיני מאכל ויין מוסר כל מיני משקץ אמ' ליה פפא
 הילכ דברים הבאים מחמת הסעודה בתוך הסעודה אין טעונן ברכה
 לא לפניה ולא לאחריו שלא מחמת הסעודה בתוך הסעודה טעונן ברכה
 לפניה ולא טעונן ברכה לאחריו לאחד הסעודה טעונן ברכה בין לפניה
 בין לאחריו וקיי' לן כל פפא שאו את בן אמה מפני מה אמ' דברים
 הבאים מחמת הסעודה בתוך הסעודה אין טענן ברכה לא לפניה
 ולא לאחריו אמ' להן הוואיל ופת פטרית או הכי יין נמו שפטר בפת
 אמ' להם יין גורס ברכה לעצמו ל הוואי מכל מסת הבאה בפניו תרוסר
 דיפארתא בע ולתתא תלתא לקבא ולא בריך אמ' ליה נחמן עדיין כפין
 הוא לא אמ' ליה נחמן כל שאחריו קתעין עליו מחמת סעודה עדין לצורך
 ומסקנא היכא דאכיל ליה בתורת כיסנן בתחלה מברך בודא מיני מזונות
 ולבסוף בודא כלום והיכא דאכיל לה בתורת קביעותא מברך עליה
 המוציא וג ברכות דאמ' ליה יהודה משמיה דאמ' ליה לחמנות מערבין נהן
 ומברכין עליהן המוציא ומקיימנה נדקבע סעודתיהו עליהו' ל פפא
 איקלע לבי ל הוואי בר נה בתר דגמור סעודתיהו ותיב ל פפא וקא מכול
 אמרו ליה לא סבר לה מר וגמר מסוד מלאכול אמ' ליה סילן איתמר
 ולת הילכ הכין לא כל זמן שלא נטל ידן לברכה מאני מכול דאמרו ולת
 הילכ בכל הני שמעיתתא לא בי הא דאמ' ליה חייה בר אשי אמ' ליה רב ג תיפיות
 הן תבין לפיכך שחייטת תבין למאולה תפלה תבין לביטלה ברכה

תפטר ליה הכי

מוכותין את המעמד אם לאחר הסעודה ^{גב'} דוקא הסבו הוא אחד
 מברך לכולם המושט אבל לא הסבו ואי אמרו נחיל יכול נהמא טדכתיא
 כל ^{מכיר} טעם דלא הסבו לא כל אחד ואחד מוכל ^{מכיר} כמאן דקביעו דאמן
 ואחד מברך לכולם דתנא עטרה שהיו מהלכין טרין ^{מכיר} אעפ שכולם אוכלין
 מוכר אחד כל א וא' מברך לעצמן עלן וישבו אעפ שכל א וא' אוכל
 מכר אחד מברך לכלם ויסקינה בגון דאמרו נחיל יכול נהמא
 מלונית ויין נמי מאני הסבה כול יומתק ואם הסבו אחד מברך לכלם
 בודיא פרי הגזק ואם לא הסבו כל אחד ואחד מברך לעצמו אעפ אוד
 בן אומא מפני מה אמרו כה להם יין בטרך הוסיף כל אחד ואחד מברך
 לעצמו א' לבן הואיל ואת טעם הכישרה טבוי: פיס והוא אומר על
 המעמד וטל הוא מכלל וליכא עדיך וינייה משיב ליה לרב דא' רב חיה
 בר אשי א' רב כל הטל טען באחרונה תחלה הוא וסוקן לברכה: א'
 ו' גורא א' רב בר ירמיה ימיו מברך על המעמד כל המעלה תמחית
 א' רב וסריא א' ר' כל הלמגרות כלם אור' עלתן בודיא עצי בטמים
 חוץ נומטאך שהיא נחת חיה מצדיקין עלתן ברא' מני בטמים ומשחה
 דאודסמא מברכת עלה ברא' שיתן ערב' וכעדתא ארעא כביע' א'
 ומשחה טחיא סלבו מברכת עליהו בודיא עצי בטמים וסמלק וחלמי
 דומא מברכת עליהו בודיא עצי בטמים וכרגים דגוטינא דא' מברכת עליה
 - טורא עצי בטמים דדסרא בודיא עטבי בטמים א' מר זוטרה האי
 מוצן דמרחו כאתרעא בחבוסה א' ברוך אר' נותן ריח טוב במרחו'
 א' ר' יהודה האי מוצן זניסין ביומי נסן והוא אילני דקא מלכלבי אומ'
 ברוך עליה חסר בעולמו כלום וכרא' בר בריהו טבות כדי להתנאות ל'
 בני אדם: א' מר זוטרה בר טוביה אמ' רב מנן שמברכין על
 ריח הטוב שני כל הנעמה תהיל יה א' זה הוא דבר שהנעם נהנה
 ממנו ואין הגוף נהנה ממנו חוי אומ' זה הריח: תנו רבנן
 לבניהם שמת והדם ברת שמאי אומ' מברכת על השמן וכוסר את המעמד

המלכה

אשה

ההרס ובית הלל אומ' מברך על ההרס ומוטר את השמן אמ' רבן גמליא מני מכריע
בעהן שמן זכינן לדיחן זכינן לסיכטו הרס לדיחן זכינן לסיכטו לא זכינן'
אמ' ל יוחנן הלכה כדברי המכריע רבא אמ' הלכה כדברי בית הלל והלכ
כדבא דביתרא הוא תר' הביאו לפניהן שמן ויין בית שמאי אומ' אחוז
את השמן בימינו ואת היין בשמאל מברך על השמן ואחר כך מברך על
היין ובית הלל אומ' אחוז את היין בימינו ואת השמן בשמאל ומברך על היין
ואחר כך מברך על השמש ושחן בראש השמש ואם שמש תלבי חכמ' הוא
טחו בכותל מפני שגמאי לתלמוד חכמ' שיצא מבושם לשוק תר'
ו דבדיס גמאי הוא לו לתלבי חכמ' ליצא כשהוא מבושם לשוק ול יצא יחדי
בלילה ול יצא במנעלים מטולמאי ול יספר עם משה בשוק ול יסב בחבורה
של עמי הארץ ול יכנס באחרונה לבית הסדרש ויש אומ' ל יפסיע פסיעה
גסה ול יהלך בקומה זקופה ול יצא כשהוא מבושם לשוק במקום שחושדין
על משכב זכור ולא אמרן לא כבגדו אבל בגופו יצא מעבדא מיעה'
ול יצא יחדי בלילה כמאוס חשדא ולא אמרן לא דלא קביע ליה פדמא אבל
קביע ליה עידמא מידע ידיה ולעודנה קא מויל' ול יצא בעלים מטולמאי
בטלוי על גבי טלוי ובפיעתא ובימות החמה אבל בגלמאי בימות הגשמים
לית לן בה' ול יספר עם משה בשוק ומפי עם אשתו ומפי היא בתו וכו'
אחותו לבי שאין הכל בקימין בקרובותין ול יסב בחבורה של עמי הארץ
דילבי אתי לאמשתו בהדיה ול יכנס באחרונה לבית הסדרש דילמא
חשדי ליה בפשיעותא ול יפסיע פסיעה גסה דאמ' מר פסיעה גסה נוטלת
אחת מחמש מאות מומאוד עינן של אדם מאי תקנתיה להדריה בקיודשא
דבישמאש" ול יהלך בקומה זקופה מאוס ש" מלמא כל הארץ כבודו"
מתני' הביאו לפני מליח בתחלה ופת עמו מברך על המליח
ופוטר את הפת שהפת טפילה לו זה הכלל כל שהוא עיקר ועמו טפילה
מברך על העיקר ופוטר את הטפלה" גמ' ומאי מוכח מידי דבאוי'
מליח עיקר ופת טפלה אמ' ל אחת בר רב עוצא באוכלי פירות געסר שני"

מיתע

מיתנה

אכל תאמס ענבים ורמונים מברך עליהן
 ג ברכות דברי רבן גמליאל וחכמי אומ' ברכה אחת מעין ג' ל עקיבה אומ'
 אפי' אכל שלק והוא מזונו מברך עליו ג ברכות השותה מים לצמאון
 אומ' שהכל נהיה בדברו ל טרפון אומ' בורא נפשות רבות וחסרונן ג'
 אמ' ל יעקב בר אידו אמ' ל יוחנן כל שהוא מחמשת המינין בתחלה מברך
 עליו בורא מים מזונות ולבסוף ברכה אחת מעין ג' אמ' רבה בר מרי אמ'
 ל יהושע בן לוי כל שהוא משבעת המינין בתחלה מברך עליו בורא פרי
 העץ ולבסוף ברכה אחת מעין ג' אמ' ליה רחמימ' על המחיה
 ועל הכלבה ועל ארץ חמדה טובה ורחבה שנתת לנו רחם יי' אלהינו עלינו
 ועל ישראל עמך ועל ירושלים עירך ועל ציון משכן כבודך ונעה ארץ
 ירושלים עירך כמהרה נמינו והעלנו לתוכה ונאכל מפריה ונשבע מטותך
 ונברוך עליה בקדושה ובטהרה כ' א טוב ומטיב אתה צ' יי' על הארץ
 ועל המחיה דברי של העץ ועל פרי העץ ודמרא על הגפן ועל פרי הגפן
 מחדש צמאי חתים ל חסד אמ' על הארץ ועל הפירות ל יוחנן אמ' על
 הארץ ועל פירותיה אמ' ל עמרם לא פליגו הא לן הא להו פיס
 השותה מים לצמאון אומ' שהכל נהיה בדברו למנפוקי דהנקתיה מיא יצא
 פיס ל טרפון אומ' בורא נפשות רבות וחסרונן אמ' ליה רבא בר
 ל חנן למבוי הלב מאו אמ' ליה פוק חזי מאי שגא דבר תר'
 אחד שבר ועגורים ואחד שבר שעורים ואחד שמרי יין מברכין עליהן שהכל
 אחדים אומ' שמרים שיש בהן טעם יין מברכין עליהן פרא פרי הגפן רבה
 ול יוסף דאמרי תרווחו מין הלכה מאקדוסי

סליח פירקא

שלשה שמאלו כמחד חייבין לזמן אספן אכלו דמאו ומעשר דמשון אספלה
 תרומתו ומעשר שני והקדש שטרן והשמש שמאל כזית והכותי מלמען
 עליהן אכל טבל ומעשר דמשון שלא עטלה תרומתו ומעשר טע והקדש
 שלא נטרן והשמש פסאכל פחות מכזית והנכרי מין מלמען עליה

שאם ועבדים וקטנים אין מוזמנים עליהן ועד כמה מוזמנים עד כות' ר'
 יהודה אומ' עד כציתה" גב' מנא הע מילי אמר' אסו דאמ' קדא גדלו
 לניו אתי ונרוממה אג' אמר' חנן בר אבה מנן לעונה אמן שלא אבה קולו
 יתר סן המברך שן ונרוממה שמו יחד' אמ' אבי נקיימין שנים שאלו
 מצוה לחלק תנא נמי הכי שנים שאלו מצוה לחלק כדא' בשנים סופרים
 אבל אחד סופר ואחד בור סופר מברך ובור יוסא' אמר' דימי בר יוסף ששה
 שאלו ויצא אחד מהן לשוק קוראין לו ומזמנים עליו אמ' אבי' והוא דקארו
 ליה ועמי אמ' בר אסורא לא אמרן לא בששאה אבל בששאה עד דעבי'
 ג' שאלו אחד מפסיק לשש ואין שפס מפסיקין לאחד' והודה בר ברמי
 בר ומו בר ל' אשי' ול' אחא מדוסי כרוך דפתא סדוי הדאדי אמריה
 דתן ששאה כאחת חייבין לקמן הע מילי מוכא דאיכא גדל אן חלק
 ברכות עדן ברך כל חד וחד לנפשיה אתו לקמיה דמרי בר אמ' לון די
 ברכה וצאתי די זמון לא יצאתי וכי תימרו נהדר ונצמין אן זמון
 למרע' בא ומצאן כהן מברכין מהו שנה אחרין ל' זביד אום מן
 ומכורך ול' אמ' אמן ולא פלגי' הא דאשכחינו דקאמרי נברך והא
 דאשכחינו דקאמרי נברך אום ברך ומכורך אשכחינו דקאמרי
 ברך עונה אמון תמי חדא כל העוש אמן אחר ברכותי הרי זה משאס
 ותנא אידך הרי זה ~~ששאה~~ ולא קשיא הא דשני אמ' בסוף כל ברכה וסבה
 והוא דעמי אמן בבונה ירושלם' ידוש בברך ידן עומדי' לפתגלל' אני
 הודס על שמי' והעובד לפני השטה והנושא את כסו והקורא בתורה
 והמפטיר בבית והמברך על אחת מכל מצות האמורות לא יבנה אמן
 אחר עצמן אמר' ואפי' ענה אמון הרי זה בור' אית' ולא דתמי' הרי
 זה חכם אמ' רב חסדא מא דאמ' הרי זה בור' בעונה על כל ברכה וברכה
 ומן אמ' הרי זה חכם בעונה כסין בונה ירושלם' אמ' ויחנן משוש' ר' שמעון בן עזאי על הבית
 בלע כוי לבצוע בעין פנה ואורח מברך טי' שיברך לבעל הבית פאי מען
 יהי רצון שלא תבוא על הבית לא תבוא בעולם בנה ולא תכלם לעולם הבט' ר' מוסף אעוים

ותכלת

ומכלהו מאד ככל ^{כב} כפיד ויהי כסיד מכליוון קרובין לעד ולא יזדקק
 לפניך שום דבר חטא הרהר עבודה ועון ולא ישלט שטן בכל מעשה ידיך
 מעתה ועד עולם עד היכן ברכת הזיומן ו נחמן אמר עד נבדך
 ול ששת אמר עד הזן שאם אמר שלשה כאחת ונצרך אחד מהם לצאת
 שוקטב עד שאומ' ברוך שמתלנו ונאבו חוינו ויצא שזו היא ברכת
 הזיומן ול ששת אומ' עד הזן את הכל ומאדו נכמא כתנאו ותנאו חרמ
 שנים ושלושה שמתלן מברכין ברכת הזיומן ותשא אידך שלשה וארבעה
 מאי למ דכול עלב' למ פלגי דהטוב והמטיב למ דאורייתא ובהא קמ
 מיפלגי דאמ' ^{דמא} שנים ושלושה סבר עד הזן ומאן דאמ' שלשה וד קא סבר
 עד נבדך ודחינן לה ד ששת מתריץ לטעמיה דכולי עלב' עד נבדך ומאן
 דאמ' עד שלשה מוקים ליה בברכת פועלין דאמ' מר כולל בונה ודושלם
 בבוטו המרץ וחונס בברכת המרץ ול ששת מתריץ לטעמיה דכולי עלב'
 עד הזן ומאן דאמ' שלשה שפיר ומאן דאמ' ארבעה סבר הטוב והמטיב //
 דאורייתא אמ' ל יוסף וסדע דהטוב והמטיב למ דאורייתא שהרי פועלין
 עוקרין אותה אמ' ל יצחק נר שמעל נר מרתא תדע דהטוב והמטיב דאורייתא
 שהרי מותח בה בבחך הא שמענת שקלו וטרו בה קמאוי אל ולא סלקת
 להו כל עיקר משום דהוה סכידא להו והא חננתא שנס ושלושה בברכת
 מיכון וקשיא להאי קובי דתע לה בלשון זכר ולא משכחנ' לה מיוק
 והאי מימרת עד היכן ברכת הזיומן מיפלגו בה נמי בגמרא ונע מערבא
 ומותיבו חתם לבמאן דאמ' עד מהאו מתעיתא דשנים ושלושה מברכין ברכת
 בזיומן וכד מפינת בה סלקת לה פדושא והא שמענתא למ קשיא ולמספק
 ופכין גרסי חתם ג שאכלת כאחת ובקש אחד מהם לצאת דבית דב אמרו
 מברך ברכה ראשונה הולך לו או זו היא ברכה ראשונה דבית דב אמרו זו היא
 ברכת הזיומן ו זעודא בשם ל ירמיה אומ' זו הזן את הכל ל חלבן ל חנן בשם
 רב זו הזן את הכל התב' ל ששת והא מתעיתא פלגא שנים ושלושה שמתלן
 פי' בין בברכת הזיומן הא ארבעה למ ואי תימא זו ברכה ראשונה

עתה ארבעה משכח תנא ותמי תמימה וזו הטוב והמטיב שחנ
 הריא דאמי רב הנה מטענתנו הרוגי בית תר לקבורה תקינו הטוב והמטיב
 הטוב שלא הסריחו והמטיב שלא שניתנו לקבורה נמנעת אומי שנים
 ועלמה וקא תאמי גברי ליינו והכי טרושה שנים שאכלו ואין אחד מהם
 יודע לברך ברכת המזון כולה לא אחד יודע ברכה ראשונה והשני יודע
 השניה והשלישי אינו יודע הברכה הראשונה או שאחד יודע לברך
 ברכה ראשונה ואחד יודע לברך ברכה שנייה ואחד יודע לברך ברכה
 שלישית חייבין בברכת הזימון לבי שאמר לברך כל אחד ברכה שהוא
 יודע ומצאת ברכת המזון עולה משנים מהם או משלש וגמדיק מינה
 ברכת המזון עם ברכת הזימון או אלא שלש ברכות בלבד ולפיכך
 אינה נחלקת לא לשלש אנשים בלבד ומשום הכי קאתאני שנים
 ושלשה ולא קאתאני שלושה וארבעה דאם אווש דברכת המזון עד
 לברך הוה אמרינה ארבעה ותיק משכח תנא דתאמי ד ואנא
 דאמרי כותיה ואי תימה הך תנא דתאמי ארבעה משום הטוב והמטיב
 הוא דתאמי הכי דמצי אמ' לה גברא רביעאה לית לדידיה הכי
 דברכת הטוב והמטיב דרבנן היא ולא מאני לה תנא בהדי באורייתא
 דאמי רב הנה מטענתנו הרוגי בית תר וכלי ודיק טרושה דמדין גמדיק
 דכני מערבא וחד עעמא הוא עם גמדי דידן וכפר סליק טרושה
 דהאי מתניתא כהוגן וליכא פה קושיא כלל וקיימא לן ברכ' עומן דאמי
 עד לברך עמא דבר דהא יחיד בר מברך מתחיל מברכת הזן אלא
 ברכת המזון וליתק לא טעושה עד נסרך הוא בלבד אבל ברכה
 הזן אינה בכלל ברכת הזימון להיכ) הוא חוץ כשחזא אומר לברך
 שאכלנו מעלו רב זבד משמיה לביי אמ' חוזה לראש ואומ' לברך
 שאכלנו מעלו טעם אחרת ורבנ' אמרו למקום שנסק שאומ' ברך
 שאכלנו מעלו ובטובו חיינו וכן הילכתא .. תניא כפ' הוא אומר
 בבית האבל ברך הטוב והמטיב ד עקיבה אומ' דיי האמת והנה אמת

הטוב והמטיב אין דין האמת לא לא אומ' אף הטוב והמטיב' מד אטרא
 אקולע לבי ו' אשי איתרע מילתא בבריה ואמ' ברוך המולך החי הטוב והמטיב
 דין האמת שופט כצדק שטט בעולמו לעשות בו כדצונן ואנחנו עמנו
 ועבדיו וכל אנו חייבין להודות לו ולברכו וכן היל' תר' אין מצדין
 לא טדכיס ולא בגשרים ולא בידיס מזהמות לא בפתח הראוי למזוזה'
 תר' שנים ממתנין זה לזה בקערה ג' אין ממתנין והבזע הוא פושט
 ידו תחלה ואם בא לחלוק כבוד לרבו אומ'י שהוא גדול ממנו הרושע בידו
 וכד בצע מבעי ליה למבצע מהיכא דבשיל שפיר' רבא כד' הווא עסוק
 ליה לבריה כד' דעל כד' קטיס קדים וקא מתע' ליה לבריה אין המסובין
 רשאין לטעום כלום עד שיטעום המצדך ואין הברע רשא' לצצוע עד
 שיכלה אמון מפי העונן ו' חסדא אמ' מפי רוב העונן שכל העונה אמון
 יתר מראי איונו לא טועה' תר' אין ענין לא אמון חסופה ולא אמון
 קאופה ולא אמון יתומה ולא אמון קצרה ולא יצוק ברה מפני ב' עמאי אומ'
 ס' הענה אמון יתומה יהיו בעני יתומים' חסופה יתחטפ' ימין' קאופה יתקטפו
 ימין' קצרה יתקצרו ומין' וכל המצדיך באמון מאריכין לו ימין ושנותן'
 ירוש' איזה הוא אמון יתומה ו' הווא אמ' ההוא דמחייב לבדוכה והוא
 עמאי ולא ידע כיה מה דעמאי רב ושמואל הון תבוי בשעודתא של מתא
 ו' פשומו בר חייה וזה קא מסרהיב למיכל אמ' טה רב מאו דעתך
 למצטרפי בהון אמ' מכלנין לא ליה שמואל אי לא הון מיתו מדות'
 וגחלתא מנילא וזה מכלנין לא כל היכא דאיתות ליה מדיי מציל למיכל מינה
 מצטרף וכן היל' והיל' גדול מצדך ואעג דמתא לאחר סעודה' גרסינן
 בפ' בע העיר' אמ' רבה בר בר חנה אמ' ל' יוחנן כל תלב' חכמ' שמבדך לפני
 אפי' כהן גדול עם המדך אותו תלב' חכמ' חייב מיתב' ש' כל משנאי
 אהבו מות' א תקרא משנאי ש' משנאי אמ' כהן גדול תלב' חכמ' מצודה
 לאקדומיה דאמרב וקדמתו לכל דבר שבחדושה לבתוח ראשון ולבדך ראשון
 ולכול חלק ראשון' פתח' והכותי מצמטן עליו הע' מילי באותו הזמן

מכל עכשיו גויס גמדין הן ואין מזמנין עליהן אמר נחמן קסן הוירב
למי מצדכין מזמנין עליו וכן הילכ" ואמרו רבנן אמר והוא שנכנס בשנת
ג' ואח"כ דלא טרח אבל הקסן שלא הגיע ליג' מעב' דפרח אין משמיה
בנין ואמר לא סבור אתה כי אלא טורחך יהי לך עסק כל השנה כאלו
יעב' לך מצדכין וממנין עליו והכין לזמנין לזמנין אמר יהודה ברי ר' שמאי
בר שילת משמיה דרב תשעה שחבב דגן סודי מוכל ידך מצדכין וממנין
טיב עמך בצורה או ששתה כוס אחד מצדכין וממנין שבעה שחבב דגן ששה
שחבב ידך מצדכין לצד לא להינין אבל ששה לא דבעית רבנן דמיתב
והנמילי לבבן מצדכין אבל להניח רבס טי חובת אינן מביחין עד שיחבב
כדית דגן אמר ר' נחמן משה תיקן להם ליעדל' ברכת הן בששה שירד עלהם
המנין יהושע תיקן להם ברכת הארץ בששה שירד לארץ וישל' דוד וישלמה
היא בונה וירושלם דוד תיקן בהם על ישראל עמך ועל דוד ועל ישראל
תיקן על הבית הקדוש והקדוש הקדוש שנתן עליו והטעם והמטוב כי בנה תיקנו
תל' שד ברכת המזון כר הוא בראשונה ברכת הון שניה ברכת הארץ
שלישית בונה וירושלם רביעית הטעם והמטוב ובשבת מתחיל' ב' ברכת
שמונה נחמנין וי' מלהיג' בבב' עורך ומסיים בנחמס' שמונה והעליל' לתורה
וכתוב בה כי אתה הוא בעל הנחמנות ב' וי' בונה וירושלם:

ו' מלשד אמר כ' שלא אמר חמיה טובה ורובה ברכת הארץ לה
יבא ידי חובתך נחום הזקן אומ' צריך שיזכור בה ברית ל' וי' אומ' צריך
שיזכור בה תורה פלוסו אומ' צריך שיקדים ברית לתורה שזו עתה כג' בריות
וזו עתה כג' בריות: ו' אבה אומ' צריך שיאמ' בה חודמה תולה וסוף התחת
לא יפחות מאחת וכל הפחות מאחת הדי זה מגונה וכל החותם מתקור
ארצות ברכת הארץ ומוטב ישראל בבונה וירושלם הדי זה מגונה וכל שאינו
אומ' ברית ותורה ברכת הארץ ומלבנות בית דוד בבונה וירושלם לא יבא
ידי חובתו" תל' מהן חותם בה בונה וירושלם ור' יוסי ביל' ויהודה אומ'
מושיע ישראל ובונה וירושלם רבה בר' הונא מתקלע לבי ריש גלותא

פ"ח

פתח בחדא וסוים בתרתי מושיע ישראל ובונה ירושלים אמר חסדא
גיבד ותא למחזב בתרתי והא תנא ר' אוב' אין חותמין בשנים קצתא
ומסקנא מפ' פתח ברוס על ישראל עמך חותם בונה ירושלים ש' בונה
ירושלים יי' א' גופה ר' אוב' אין חותמין בשנים אומיביה לוי לר' ערל
הארץ ועל המזון ועבדא מזון על הארץ ועל הפירות ועבדא פירות
מקדש ישראל והזמנים ישראל מוקדשיהו לזמנים מקדש ישראל והזמני
חדשים ישראל מקדשינהו לראשו חדשים מקדש השבת ישראל וראשו
חדשים אמ' ליה חוץ מהו ומאי שנא אן הך כל חדא וחדא נאמרינפשה
כתיבא אבל הכא הא בהא תלמא וטעמ' מאי דאין חותמין בשנים משום
דאין עושין מצות חבלות חבלות אמ' רבה בר בר חנה אמ' ל' יוחנן הטוב
והמטיב צריכה מלכות מאי קמל כל ברכה וברכה שאין בה מלכות אינה
ברכה והא אמרה ר' יוחנן דא זמנא אמ' ר' זעירא לוב' שצריכה שתי
מלכות חדא דילה וחדא דבונה ירושלים או הכי נבעי תלמי חדא דילה
וחדא דברכת הארץ וחדא דבונה ירושלים לא בברכת הארץ מאי טעמ'
לא משום דהויא לה ברכה סמוכה לחברתה וברין הוא דאפי' בונה ירושלים
נמו לא נבעיא משום דהויא לה ברכה הסמוכה לחברתה ואידי דאמ' מלכות
בית דוד לא מודח ארעא דלא מדכורי מלכות שמים ר' פפא אמ' צריכה
שתי מלכות לכר מדינה והיכא דברין ברכת בונה ירושלים בשבת וטענה
ולא הזכיר של שבת אומ' ברוך שנתן שבתות למנוחה לעמו ישראל לאות
ולברית ברוך מקדש השבת ומי טעה של זיס טוב אומ' ברוך אשר נתן
ימים טובים לעמו ישראל לששון ולשמחה ברוך מקדש ישראל והזמנים
והני מילי היכא דאיכר מקמי דנפתח בהטוב והמטיב אבל פתח בהטוב
והמטיב חזר לראש והיכא דטעה ולא הזכיר של ראש חדש אומ' ברוך אשר
נתן ראשו חדשים לעמו ישראל לזכרון ולית בה חתימה ומי לא מדכר לא
לבתר דפתח בהטוב והמטיב גביל לה לברכה ולא באעני למהדר לראש
דאמ' ר' נחמן אמ' שמואל טעה ולא הזכיר של ראש חדש בתפלה מהזיהן אותי

בברכת המזון אין מחזירין אותו מאי טעמא בתפלה ולא מצוי פסוק בפסוק
דאי מהדרו ליה בברכת המזון דמצוי פסוק נפשוה דאי באעבי אכלומי
באעבי לא אכל לא מהדרין ליה עד כמה מזמנין עד כזית ל' יהודה
אומ' עד כבציה והילכ כתיב קמא

מתני'

כיצד מזמנין בג' אומ' נברך בג' והוא אומ' ברכו בגשרה הוא אומ' בעד
לאהינו בג' והוא אומ' ברכו אחד ו' ואחד עשר רבא "גמ' אמ' שמואל
לעולם לא יוסת אדם עצמו מן הכלל לומר שאעפ' שיש לומר ברכו נברך
עדיף שלא יעמא אדם עצמו מן הכלל והכי מסקנא דנברך עדיף לאתא
אמ' ברכו אין תופסין אותו על כף ותנינא נמי הכי טון שאומ' נברך בין
שאומ' ברכו אין תופסין אותו על כף אבל נברך עדיף שמברכותן של אדם
נברך אס' תלמי חכמי' הוא אס' עם הארץ הוא כיצד אמ' ל' אסי אס' אומ'
ובטובו חיית הרי זה תלמי חכמי' מטובו חיית הרי זה בור' יחשל
שמואל אומ' איני אומ' מוציא את עצמי מן הכלל התיבון הרי הקראת בתורה
אומ' ברכו ל' מבין כיון דהוא אומ' המבורך אף הוא אינו מוציא את עצמו
מן הכלל אמ' ל' יוחנן אמ' נברך שאכלט משלו הרי זה תלמי חכמי' למי
משלו הרי זה בור' דמיתחזי כמאן דמברך למיעט בעלמ' והוא אמרו למי
שעשה לנו את כל העסק האין ניסא שאני דמוכחא מילתא דקודשא בריך
הוא דעבד לן ניסא ואמ' ל' יוחנן אמ' נברך שאכלט משלו הרי זה תלמי חכמי'
על המזון שאכלט הרי זה בור' דמיתחזי כמאן דמברך ליה לחון
אמ' ל' הוא בריה דר' יהושע לא אמרן לא בתלתא ולא אידבר שס' שמים
אכל בג' כיון דבעי לבוים' למתנינו מוכחא מילתא דקאן פנינן שהוא מברך
כן ענין אחריו נברך לאהינו אהי ישראל יוני צמאות יושב הכחות על המזון
שאכלט אחד ו' ואחד עשר רבא אוקימונא כל עקיבה דאמ' מה מצונו
בבית הכנסת אחד מדובין ואחד מועסין וקא פסק רבא הלכה כג' עקובה"
מתני' אמ' ל' עקיבה מה מצונו בבית הכנסת אחד מדובין ואחד
מועסין אומ' ברכו את יו"ד ושמואל אומ' ברכו את יו"ד המבורך וכמה אמר
שמואל

מתני'

מתנה

וכן ה' ששה נחלקין עד ששרה ו' אינן נחלקין עד שיהו שם כ" גב'
 אם ששה נחלקין עד ששרה ו' אין נחלקין עד שיהו כ' לבנה לי והארתעמ
 חדא זמנא שלשה שאלו כמחת חייבין לחמן אמר לכה אמ' סמואל הכי
 קתני ג' שישבו למכול מעפ' שכל א' וא' אוכל לעצמו אינן דשאין לחלק
 אי נמי כדל הונא דאמ' ל הונא ג' בני מדס שבאו מג' חבורות אינן דשאין
 לחלק' ואמ' ל חנא בר אמא' שבאו מג' חבורות של ג' בני מדס אמרנא
 דבא לא מארן לא דלא קדמוו הק' ואצמין עליהן מכל קדומוו הק' —
 ואצמין עליהן טרז זיסון מהע"

מתנה

שתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד בזמן שמקצתם חמין לא שתא הדי
 לו מצטרפין לזיסון ואם לאו לאו מצטרפין לעצמם ולא מצטרפין לעצמם" גב'
 תאמא אם היה שמש ביניהן הדי זה מצטרפין"

מתנה

אין מבדכין על היין עד שיהו לתוכו מים דברי ל' ליעזר וחכמי אומ' מבדכין
 מיל' אין מבדכין על היין בורא פרי הגפן עד שיהו לתוכו מים ואם לאו טק לתוכו
 מים מבדכין עליו בורא פרי העץ דברי ל' ליעזר וחכמי אומ' מבדכין עליו ג'
 בורא פרי הגפן ומעפ' שלא נתן לתוכו מים וקיס' לן כחכמי" אמ' ל' יוסו בר
 ל' חנינא מקדים חכמי ל' ליעזר בכוס של ברכה שאין מבדכין עליו עד שיהו
 לתוכו מים מאי טעמ' דבעינן מצוה סן המוכר' תל' ד' דברים אמרו
 בסת' אין מעחין סדר חי על הפת' ואין טרבידיון כוס מולא על גבי הפת' ואין
 סוסכין את הקערה בסת' ואין זורקין את הפת' וכשם שאין זורקין את הפת'
 כך אין זורקין את האוכלין והוא מידי דמיממא' אמל' מידי דלא מיממא'ם
 כגון מיממא' ודכוז' וחכמי' לית לן כה" תל' סגסויכין יין בצנורות לפע'
 חת' וסל' זורקין לפניהן קלות' ומגוזין בימות החמה אבל לא בימות הגשמים
 אבל לא חתכות' ולא קלסקמות' לא בימות החמה ולא בימות הגשמים אמ'
 ל' יודה שכן ודכעס אוכלין לתוך פיו מסלקין לצד אחד ומברך עליהן תאמ'
 חדא בלעג ותעט אידך סלע' ותעט אידך מסלקין לא קשיא הט' דתנא בלעג'

במשחק והוא דתנא פולגן במידי רבא מימאמיס' הוא דתנא מסלק מידי
דמימאמיס ומידי רבא מימאמיס נמי מסלקן לט' אחד ומבדק' ^{תעמדה}
ו' יצחק קסקסאה קמיה דר' יוסי בר אבין משמיה דר' יוחנן משום ש"ספלא
מי תהלתך ר' מי שמכל ושכח ולא בידך המוציא ונזכר עד שלא
גמר סעודתו חזר ומבדק ואם לאו ש"ס סעודתו ונזכר איהו חוזר
ומבדק משום דנראה וטחה' אמ' ל' זורא אמ' ל' אבה ואמדי לה
במתנתא ו' דברים נאמרו בכוס של ברכה פעון הדיחה ושטיפה רזי
ומלא עיבוד ועיסוק ונוסלו בשני ידיו ומוחו בימינו ומעבדו מן הקרקע
פפוח ונזק עינו בו ומשגרו למנשו ביותו כמתנה' אמ' ל' יוחנן אבו
אין לנו לא ארבעה הדיחה ושטיפה חי ומלא הדיחה מצפנס שטיפה
מבחוץ' פד חי עד ברכת הארץ ובברכת הארץ נותן לתוכו מים כדתנן
מודים דא' ל' אינור בכוס של ברכה שנתן לתוכו מים ומלא דא' ל'
ו' יוחנן כל המבדק של כוס של ברכה מלא נותנן לו נחלה לא מצד
ש' ומלא ברכת י"י וס' ודרוס ישה' ור' יוסי אומ' זוכה ונחל שני עולמים
א' העולם הזה וא' העולם הבא ש' יס' ודרוס ישה' עיסוד ל' יהודה
מעטרוו בתלמודים' ו' חסדא מעטר ליה כנטיל עיטוק ו' פפא מעטק
ויתב ומבדק דבדיק פוס סודא מדישה' ונטלו בשוט ודז דא' ל'
ו' חוננא בר פפא דא' קרא שמו יריכס קדש ר' ומוחו בימינו אמ'
ו' חיה בר אבה אמ' ל' יוחנן דאשונס שאן שכל מה שהיא שתסייב
לימין אמ' ל' אשו השתא דאשונס לא איפשיט לח' אן נעבד לחמרא
ומעבדו מן הקרקע טפח אמ' ל' אחא בר חיננא דא' קרא כוס ושעות
משא ר' אמ' ל' אסי אין מסיחין על כוס של ברכה אמ' ל' אסי אין מעבדן
על כוס של פורענות מאו כוס פורענות אמ' ל' נחמן בר יצחק כוס שני תנא כמי דהי השותה
כפלים לא יבד משום הכן לקראת לחוד ושרא' ונזק עינו בו לא נסוח
דעניה מיעה אמ' ל' אבה ואמרה' לה במתנתא אמ' ל' אבה ואמרה' לה במתנתא
ומבדק מסב מוכל יושב ומבדק' ויילב בסלהו יושב במקומו ויבדק'

סליק פירקא

או דברים שבין בית שמאי לבית הלל בסעודה בית שמאי אומ' מברך על היום
ואחר כך מברך על היין ובית הלל אומ' מברך על היין ואחר כך מברך על היום
בית שמאי אומ' נוטלין לידים ואחר כך מוזגין את הכוס ובית הלל אומ'
מוזגין את הכוס ואחר כך נוטלין לידים" גב' תר' או דברים שבין
בית שמאי לבית הלל בסעודה בית שמאי אומ' מברך על היום ואחר כך
מברך על היין שהיום גורם לין שיבא וכבד קדש היום ועדיין יין לא בלויך
בית הלל אומ' מברך על היין ואחר כך מברך על היום שהיין גודם לקדושה
שתאמ' דבר אחר ברכת היין תדורה וברכת היום מינה תדורה ותחר' ושאתן
תדור תדור קדים יהלל כבית הלל" פוס' בית שמאי אומ' נוטלין לידים
ואחר כך מוזגין את הכוס וכול' האי כוס כוס של קידוש היום" **מתני'**
בית שמאי אומ' מכבדין את הבית ואחר כך נוטלין לידים ובית הלל אומ'
נוטלין לידים ואחר כך מכבדין את הבית" גב' מאי טעמיהו דבית
שמאי משום פירודין ובית הלל סבדו הכא בשמש תלב' חכמ' עסיקין
שמניח פירודין שאין סוף כזית וטל פירודין שיש בהם כזית מסייעת לה
ל' יוחנן דאמ' פירודין שאין בהם כזית מותר לאסוף מיד במאי קא מיפלגי
בית שמאי סבדו מותר להשתמש בשמש עם הארץ ובית הלל סבדו אסור
להשתמש בשמש עם הארץ" אמ' ל' יוחנן בר חיננא אמ' הוה ככולהו
פירודין הלכה כבית הלל בר מהאי שהלכה כבית שמאי" **מתני'**
בית שמאי אומ' נר ומזון בשמים והבדלה ובית הלל אומ' נר ובשמים מזון
והבדלה" גב' איכא מריבנותא מאן דאמ' דהאי מזון דקתאמי במתשתא
ברכת המתניתא היא ושמייעת ליה מיהא מתני' דמבדלין ארופתא ומוקים
לה למתני' במוצאי שבת ליום טוב דכיון דבאעי למוס' קידושא משלשל
לה להבדלה אבתרה וקא דאמטריך לבויב' הו' משום דקשיא לה ההיא
דאמריד דאוקלב לבו ל' אשו ולא הוה לה חמרא למבדול' ומשום
הכין אמטריך לאוקומה לעאמי מתנתין במתאמי שבת ליום טוב ומוקים
לה ל' אמימי בשבת ומורת השעה" כ' היכי דלא דמך שו

לה לאמימר והא מילתא ליתיה דלא מאכחן הכדלה על הפת כל עיקר והא
דקראת במתני נר ומזון בשמים והכדלה לא מאכרת המוציא קמי' ושמעת
מינה דמבדילין מריפתא לא בברכת המזון קמי' דסימ' ג' ברכות ובהדיא
קראת בנפוסתא אמ' ל יהודה לא נחלקן בית שמאי ובית הלל על ברכת
המזון שבתחלה ועל הכדלה שבסוף ובגמרא דבב' מערבא מפרש וקשיא
דבית הלל במוצאי שבת היכי עטרא היה קשב ואוכל והחשך במדא' עת
ואין שם לא אותו הכוס אם את אומ' יענכן לאחר המזון ומשלשין כולן אחת
מה נמשך בידך על היין המזון קודם בידך על המזון הנר קודם בידך על
הנר הכדלה קודמת ששמעה מן האי דקראת אמ' ל יהודה לא נחלקן בית
שמאי ובית הלל על ברכת המזון שבתחלה ועל הכדלה שבסוף ועל מה
נחלקן על הנר ועל הבשמים שבת שמאי אומ' מאור ומאור כך בשמים
ובית הלל אומ' בשמים ומאור כך מאור' ל אנה' ל יהודה בשם רב הלכה
כדברי מי שמא' בשמים ומאור כך מאור טעם יעשה על דברי בית הלל
מכרך על המזון תחלה ומאור כך על היין ומאור כך על הבשמים וג' והסלה וכו'
ועל הא דתנ' נר ומוזון בשמים והכדלה גרסינ' גמי' הוסי' אמ' ל יהודה
לא נחלקן בית שמאי ובית הלל על ברכת המזון שהיא בתחלה ועל
הסלה שהיא בסוף אמ' בברכת המזון דהיא ג' ברכות שסיקין ולא
בברכת המוציא ולית לה להסלה על הפת עסק בהא מתענית כלל הולך
מין מבדילין על הפת כלל מיהא דאמימר דבת טוקות לא שניא מוצאי שבת
לחול ולא שניא מוצאי שבת ליום טוב ומאן דאמ' דבמוצאי שבת ליום טוב
מבדילין על הפת צריך להביא דמיה' ומיהא מתני' לביא דמיה' על דברי
חכמי' כדכתבין' ל הוסי' נר יהודה איקלע' לבי רבה חזיה דבדיק אבשמים
והדר אמאור לא פלגי' דתנן בית שמאי אומ' נר ומזון ובשמים והכדלה
ובית הלל אומ' נר ובשמים מאן והכדלה עמי' דכא בתריה אודכח' ל מאור
אבל' ל יהודה אומ' לא נחלקן בית שמאי ובית הלל על המזון שבתחלה
ועל הכדלה שבסוף ועל כג' נחלקן על המאור ועל הבשמים שבת שמאי

אמ' מאור

אומ' מאוד ואחר כך בשמים ובית הלל אומ' בשמים ואחר כך מאוד
 אומ' ל' יוחנן נהגו העם לומר בבית הלל ואיכא ד' יהודה **מתני'**
 בית שמאי אומ' שברא מאוד האש' ובית הלל אומ' בודא מאודי האש'
 גב' ותני אמרו להם בית הלל לבית שמאי הדכה מאורות וש
מאוד ותני **מתני'** אין מבדקין על הנר ועל הבשמים של גוים
 ועל של הנר ועל הבשמים של מתים' ולא על הנר ועל הבשמים
 של ע"ז ואין מבדקין על הנר עד שיאוחז לאורו" גב' ער יש לגוים
 משום דלא שבת ובשמים של גוים משום דסתם מסכתן לע"ז ת"ר
 אוד ששבת מבדקין עליו ושלם שבת אין מבדקין עליו מנא שבת ומנא
 שלם שבת' שלם שבת מומלכת ע"ז אבל אוד של חול' ועל חול' מבדקין
 עליו' תנא נמי הכי עשויה שהיתה דולקת וחולבת כל הקס כולו מביא
 ממנה אוד להבדלה' ת"ר ישראל שהדליק מגוי או גוי שהדליק ממשה
 מבדקין עליו' גוי מגוי אין מבדקין עליו גזרה משום גוי ראשון ועמוד ראשון
 ת"ר היה מולד חוץ למדך וראה אוד אם רובו גוים אינו מבדק ואם
 רוב ישראל מבדק' תאמי חזא אוד של פיש מבדקין עליו ותנא אודך אין
 מבדקין עליו לא קשיא הא לכתחלה הא לבסוף' תאמי חזא אוד של בית
 המודש מבדקין עליו ותנא אודך אין מבדקין עליו לא קשיא הא דאיכא
 אדם חשוב הא דאיכא אדם חשוב' ת"ר היו יושבין בבית המדרש
 והביאו אוד לפניהם בית שמאי אומ' כל אחד וא' מבדק לעצמו ובית הלל
 אומ' אחד מבדק לבולם משום דברב עם הדרת מלך' ת"ר גחלים
 לוחשות מבדקין עליהן אומ' מסתת אין מבדקין עליהן היכי דאמי לוחשות
 אמ' ל' חסדא כל שאול מבעים קיסס ביניהם ודולק מבעמון' פ"ס
 לא על הנר ועל הבשמים של מתים' אמ' ל' יהודה אמ' רב על שמותיהן
 לפטו סוס בליה אין מבדקין עליו וכל שאין מצימין לפטו ביום בליה
 מבדקין עליו מאי טעם כל מיודי דלא לאורה עביד לא מבדקין עליו
 אמ' ל' הווא בשמים של בית הכסא ושמן הששוי לעבר את ההוהמה או

אין מסרפון עלין תנו רבנן האכנס לחנותו של פסע והרחיק
 טוב אמי יתב שם כל הימים כולו אינו מברך לא שם אחת נכנס יצא
 נכנס ויצא מברך בכל טעם וטעם "תל" היה מהלך חוץ לדרך
 והרוח טוב אם רוב גוים אינו מברך אם רוב ישראל מברך אמר רב
 ר' חייה בר אבה אמר ר' יוחנן היה מהלך בשוק של טבריה בערבי שבתות
 או בשוקי של ציפורי במוצאי שבתות אינו מברך מפני שעסקתו לבמר
 את הכלים גרסו כל אין עומדין להתפלל רב ושמואל דאמרי תדוקו כל
 המברך ברכה שאינה צריכה עובר משום לא תשא את שם יי' אלהיך לשון
 פס' אין מברכין על הנר עד שיאחזו לאורו וכמה אמר רב
 כר שיתר בין אסר לטובדין אוקיה אמר כר שוכר בין מלחמה של
 טבריה למלחמה של ציפורי אמר ר' יהודה אמר רב אין מחזירין על האור
 בדרך שמחזירין על כל מצות לומר דאוי מיקלע ממיליה מברך אבל החזיר
 לא מהוד" גרסו כל מקום שנהגו אמר ר' יפת אמר ר' יוחנן מברכין
 על האור בין במוצאי שבתות בין במוצאי יום הכפורים וכן עמא דבר
 מותיבי אין מברכין על האור לא במוצאי שבתות האמיל ותחלת בריית
 הוא וכשהוא חותם מברך מיד ר' יהודה אמר מסדרן על הכוס אמר
 יוחנן הלכה כל יהודה לא קשיא כמן באור ששבת כמן באור שיוצא
 מן העצים וכן האכנס שאין מברכין במוצאי יום הכפורים לא על אור
 ששבת אבל על האור היוצא מן העצים וכן האכנס לא
 בותני' מי שאכל ושכח ולא בירך בית שמאי אומ' יחזור למקומו
 ויברך ובית הלל אומ' יברך במקום ששכח עד אימתי הן מברך
 עד שיתאכל המזון מעין' בא להם יין לאור המזון ואין שם לא אחת הכוס
 בית שמאי אומ' מברך על היין ואחר ק' מברך על המזון ובית הלל אומ'
 מברך על המזון ואחר כך מברך על היין ושמן אמר אחר ישראל המברך
 ואין עונן אמן אחר הכות עד שישימע כל הברכה ב' אמר ר'
 אמר ר' זבד מחלוקת בשטבח אבל במזיד וברו הכל יחזור למקומו ויברך

הכח

הנהו תרו תלמודי חד עבר כשוגג כבוד שמחו ומשחז מרתקא וחד עבר
במזיד כבוד קלל אכליה מדיא פיס עד אימתי הוא מצרך עד
שיתמכל וכולי וכמה שיעור איכול אמר יוחנן כל זמן שלא רעב מחמת
אותה אכליה פיס עונן אמון אחר ישראל המבדל וכל תעמ אחר
הכל עונן אמון חוץ מתנוקות של בית דבן הואיל ולהתלבס עשויין יהי
מיט בעודן דקא מגמדי להו אבל בעודת דקא מממדי נפשיהו עונן
אמר ל יהודה אמר רב אמרו ליה בנותימא והתקדשם אן מוס הראשונים
והייתם קדשים אן מוס האחרונים כי קדוש זה שמו טוב מי יד אהבס א
ברכה גרסי כל הנשר אמר ל מדי בר מבון אמר ל יצחק בר אישא
מיס ראשונים מצוה מוס אחרנים חובה מותבי מוס ראשנים ואחרנים
חובה אמצעיים דשות מצוה לבבי דשות חובה קמרו לה גופה מוס
הראשונים והאחרנים חובה ואמצעיים דשות מוס ראשונים נטרין
בין בלי בין על גבי קרקע אחרונים אין נטרין אן בבל וממרו לה אין
נטרין על גבי קרקע איבא כוניהו קינסא פול עצים מוס ראשונים
נטרין בין בחמין בין בצונן אחרונים אין נטרין אן בצונן אבל בחמין
לא מבי שהחמין מטעמין את הידים ואין מעבדין את הזוהמא ודוקא
חמין שהיד סולדת בהן אבל טושרין לית לן בה אמצעיים דשות א
אמר נחמן לא שנו אן בין תבשיל לתבשיל אבל בין תבשיל לבבועה
חובה אמר יהודה בר ר חייה מפני מה אמר חכמי אחרונים חובה
מפני שארס מוכל אחר סטורתו מלה ויש בה מלה סחמות שמסמיה
את העינים אמר אביי וכשתבחה ביקורטא כבודא ומיבא למלחא
מיכל במאי לנטולת ידים מיתא חמי המוד חזקיה אומי אין נטרין
מקן לידים ור יוחנן אמר נטרין כמגן לידים וממר יוחנן שאלי את
דבן גמליא במוכל סהודת אמר לי כל גדולי גליל עושין מקן כן קייב
לן כל יוחנן בהמיי חמי סבורה חזקיה אומי נטרין מקן לידים
וד יוחנן אמר כל גפון טובל בהן ידו לא כל שכן אמר רבא במקומי

כולי עלמא לא פלגי דשאריו למשקל מיעוהו במנא כולי עלמא לא פלגי
דאסד כו פלגי מיעה דפסק מוניהו צבת בידתא חזקה סבר בות בידתא
אטו מנא וז יוחנן סבר לא גזרו והילב כחזקה דרביה דר יוחנן הוא
מיס שנפסלו משתיית הבחמה בכלים סולין בקרקע כשרין פוליש
אום מיס מלוחץ שאין הכלב יכול ללקוק מהן ויש אומ' מיס עבודין
שקדובין להיות כטיט הנזוק אמ' ד' איה בר אבון אמ' ד' יצחק בר
אשיאן אין נטילת ידים לחולץ את משום סדך תרומה ועוד משום
מצוה מאי מצוה אביו אמ' מצוה לשמוע דברי סופרים ורבא אמ'
מצוה לשמוע דברי ר' לעזר בר עקיב וכל מאשר יגע בן הלב
וידיו לא שטף במים אמ' ר' לעזר מיכן סטכו חכמ' לנטילת
ידים לחולץ מן התורה אמ' ר' לעזר אמ' ר' אבשיה כל שטבולין
במשקין צריך נטילת ידים אמ' ר' לעזר אמ' ר' אבשיה לא אמרו
נטילת ידים בפירות לא משום נקות בלבד ופלגא דר נחמן דאמ' נטמן
הנטיל ידיו לפירות אנו לא מגבי הרוח אמ' רב בר חנה זמא
חדא הוה קאימנא קמיהו דר אסי וז אמ' ומיתן לקמיהו כלכלה דפירו
אכלו ולא משו דיהו ולא ספו לימיעה נבדך כל חד וחד לחודים שממינ'
תלת שמיני מינ' אין טולין לפרות ושמיני מינ' אין זימון לפירות ושמיני מינ'
שנים שמכלו מצוה לחלק תר' קידוש ידים למקדש עד לפרק
לחולץ עד לפקק לתרומה עד לסדק וכל דבר שחוצץ נטילה בגוף חוצץ
בנטילת ידים בחולץ ובקידוש ידים ורגלים במקדש ומסיקנה משום ר'
יהושע בן לוי עד לפרק בין לחולץ בין לתרומה וכן הילב אמ' רב נטיל'
אדם ידיו שחרית ומתנה עליהן כל היום אמ' להו רבינא לבני מקתתא
דערבות כגון מתון דלא נפישו לכו מינא משו ידיו מצמרא ואיבא עילוהו
כל יומא איבא דאמרי בשעת הדחק ופלגא דרב ורבא דאמרו אמ'
בשלא שעת הדחק והינו דרב' אמ' רבה האי אריתא דלמאי אין נטילין מיעה
לידים ואין מנטילין בה את הידים דהוו להו שמוכין ואין נטילין משנו לידים

דלמ אתו מכוח גברא ואי מיקרב לגבי דולמ דאתי מכוח גברא טולין ממנה
לידים ואי בזיע דולמ ולא בכונס משקה אין טולין ממנו לידים ולא כל
הוא ואם רבה כל שאין בו רביעית אין טולין ממנו לידים אם ליהו אשי
לאמימי קפדיתו אמנא קפדותו מחזותא קפדיתו אשיעורא אמליה אין
איכא דאמרדא מיניא מחזותא קפדיתו אשיעורא לא קפדין דתן כג
רביעית נוטלין לידים לאחר ואפי לשעם ולא היא שאני התם דקאתר משירי
טורה' מתקין ליעקב מנהר כקוד נטלא בת רביעיתא מתקין ל אחת
מנהר כקוד נטלא בת רביעיתא ואם רבא מגופת חבית שתוקנה טולין
ממנה לידים תנא נמי הכי מגופת חבית שתוקנה טולין ממנה לידים
חמת וכבישה שתוקן נוטלין מהן לידים שק וקופה מעב שתוקן אין טולין
מהן לידים מבעיא להו מהו לאכול במפה מי גדו דינמוגע בפת או לא
ומסקנא אמר תחליפא בר אבוימי אמר שמואל התירו במפה לאוכלי תחמה
ולא התירו במפה לאוכלי סהדות מבעיא להו אוכל מחמת מאכול צריך
נטולת עד אן לא ומסקנא והלב אכל מחמת מאכול צריך נטולת ידים
מאכול עדמון אינו צריך נטולת ידים אמר יהודה אמר ל לא יתן אדם
פרוסה לשמש לא אם כן יודע שנטול ידיו והשמש מבדך על כל פנים וכוס
ואינו מבדך על כל פרוסה ופרוסה ור יוחנן אמר אף מבדך על כל פרוסה ופרוסה
ולא פלגה הא דאיכא אדם חשוב הוא דליכא אדם חשוב ור' לוי
אדם פרוסה לשמש בין שהכוס טהור בין שהכוס ביד בעל הבית שמא יארב
דבר קלקלה בסעודה והשמש שלם נטל את ידיו אמור ליתן פרוסה לתוך פיו
גרסו בסוטה שרקא קמא אמר ל דרוקא אמר ל אעב כל המזולל נטולת ידים
עקר מן העולם אמר ל חיה בר אשי אמר רב מים ראשונים צריך שאבוק
את ידיו למעלה אחרונים צריך שישפיל את ידיו למטה תנא נמי הכי מים
אחרונים צריך שישפיל ידיו למטה כדי שלא יצאו מים חוץ לפרק ויחזק ויסגור
את הידים אמר ל מנהו כל האוכל בלא נגוב ידים כאוכל לחם טמא שנ
ואמר יי ככה יאכלו בני ישראל את לחמם טמא גרסו ביומא כל אמר ליה

הממונה' תעו רבן הלכה בסעודה אדם יצא להשתק מים נוטל ידיו אחת ^{ובגם}
דבר שם רבדיו והטלה נוטל שתי ידיו ובגם וכשהוא נוטל לא יטול מבחוץ ^{אל}
מבנים ויושב במקומו ונוטל ומתיר עינו לאורחין אמר' חסדא לא יצא אדם
לא לשאת אבל לחבול נוטל ידיו מבחוץ ובגם מירב ירעי דאכילה דעתיה
אמר' עומן בר' יצחק אומר' אפי' לשנות מירב ירעי דאכילה דעתיה ^{וי}
סלוק פירקא הדומה מקום שעמשן בו נסין לשדל' אומר' ברוך ^{שעשה}
נסין למצותנו ^{במקום} הזה מקום שעשה ממנו עץ אומ' ברך ששקר עץ לארצנו
על הדיקים ועל הזלמות על הצרקים הלא אומ' ועל הדעמים ועל הדוחות
אומ' ברך שכוחו מלא שלם' על ההדים ועל הגבורות ועל הימים ועל ההרות
ועל המדברות אומ' ברך ששה ברמשיה ל' יהודה אומ' החמה את הים החזק
אומ' סרך שעשה את הים הגדול אימתי צמן שרואה של צרקים על הגמים
ועל בשדות סוכות אומ' ברך הטוב והמטיב ועל שמעוהו ושות אומ' ברך
דין האמת' ^{בב' על} נסמ דרכים מצרכין ועל נסמ דיחוד לא מצרכין
והא הווא גברא דחא קא אזיל בעבר ימינא נפל עליה ארז איתעבד ליה
נסמ ומיתצל מיפה אחא לצביה דכא אמ' ליה כי מטית להתם אימא ברך ^{שעשה}
לי נס במקום הזה אמרו מעט דרכים כולי עלמ' צריכי לברוכי מעט דיחוד
הא ובריה גבר ברין צריכי לברוכי וכולי עלמ' לא צריכי לברוכי' דבר
הרואה מעברות הים ומעברות הדרך ומעברות נחלי ארנון ואבני אגבש של בית
חודין ואבן שזרק עוג מלך הכשן במשה רבי' ואבן שישב עליה משה רבי' בשעה
שעשה מלחמה בעמלק ואשתו של לוט' וחומות וריחו שנבלעה הדומה אחרת
צריך ליתן הדומה ושכח ^ל המקום בה ועל לוט' ועל אשתו מצרפן שתי' ^{בר}
אשתו מצרפן ברך דין האמת ועל לוט' מצרפן ברך זכר הצדיקים שאנויהו
בשחת להם את ערי הכנר וזכור להם את צפרים ^א אמ' ל' יהודה אמת
ארבעה צריכים להודות יודי הים והולכי מדברות ומי שהיה חולה וכתרפת
ומי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא' יודי הים זכ' יודי הים באמות ^א וכת' יחבון
המה ראו מעשה יני ונלמתין במעולה' וכת' ויאמר וישמד רוח סערה ^א וכת' יחבון

ב
במקום

וינועו

ויטנו כשכור וג' וכת' ויצעקו ל'ינו בצר להם וג' וכת' וישמחו כי ישתוקו
 וינחם א' מטעם חפצם וכת' וידו ל'ינו חסדו' חלבי מדברות דכ' תעו במעב
 נישמון א' רעביס גס צמאים וג' וכת' ויצעקו ל'ינו בצר להם וג' וכת' וידו
 ברוך ישרה א' וכת' וידו ל'ינו חסדו' א' מי שהיה חולה וערפא דכ' אוילס
 מדדך פטעס וג' וכת' כל אוכל תתעב נפטס וג' וכת' ויצעקו ל'ינו בצר להם וג'
 וכת' ישלח דברו וירפאס וג' וכת' וידו ל'ינו חסדו' מי שהיה חבוס בביר
 האסודיס ויצא דכ' ושב חסך ועלמת אסירי טע' וברזל וג' וכת' ויצעקו
 ל'ינו וג' וכת' ויצאס מחוסך ועלמת א' וכת' וידו ל'ינו חסדו' א' מאי מצד
 א' ל' יהודה א' רב ברוך גומל לחייביס טובות שגמלני כל טוב א' א' א' א'
 צדק לאודווי באפ' עשרה שז' ויוממחו בקהל עס א' א' א' א' א' א' א'
 וברי מינחו רבנן שז' ובמזשב זקעס ויללון' ר' יהודה חלס על לבדי
 רב האנא בערמא רבנן אמרו ליה ברוך חמנא דיהנך לן ולמ' יהנך לערמא'
 כסדותון למלאודדי והוא א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א'
 א' ל' יהודה א' רב שלשה שימור' חולה' חיה' וכלה' במתנתא
 תנא חולה' חיה' חתן וכלה' ויש אומ' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א'
 א' רב ג' דבריס מקצרק ומיו' ושנותיו של אדם' הנותן לו ספר תורה לקראת
 ומינו קודמ' כוס של ברכה לברך מינו מצדך' והמנהיג עצמו ברבנות דא' א'
 ר' יהודה א' רב ומי תימא ר' חמא עד חנינא ספר תורה דכ' כי הוא חידק וארך
 ומיד' וג' כוס של ברכה דכ' ומברכה מברכך וג' המנהיג עצמו ברבנות
 דא' ר' יהודה א' רב ומי תימא ר' חמא בר חננה מסב מה מות זסקא קודם
 אחיו מסב שהנהיג עצמו סבנות' א' ל' יצחק אין מעמידין פרנס עב'
 ה' צדק א' עד שנמלכין צעבור שז' ואוקרא יו' בשם בעל' האי מאן חזנא
 חלמא ולא טע מה הוא או טבא הוא או בישא הוא לניזיל ליקוס קמי' כהנ'
 ויימר רבנו של עולם מי שלך חלומות שלך חלום חלמתי ומי יודע
 מה הוא בין שחלמתי מי לעצמי ובין שחלמתי לי חבירי מי טובים הם וזקס
 ואמצע ויתקיימו בחלומותיו של יוסף ואם עריכיס רפואה רפאס כמי מרה

על ידו משה במדברא וכמי ידוהו על ידי לשע וכצדעת מרים וכצדעת
נחמן וכלהו של יחזקיה וכשם שהפכת קללת עגפס הרשע עלנו לברכה
כך הפוך לי את חלומותי לטובה ויהיו שלום וככוכן ונסוק שלום דידיה
בהדי כהנע ויישרון כל עמא אמין וכר מהדרי כהנע אפיהו לימא השוכן
בגבולו שלום שיש עליה שלום" פוס' מקום שנעקרה ממנו ע"י אומ'
ברוך שנקר ע"י מארצנו ת"י הרואה את המדקוליס אומ' מן שנתן
ארך אפס לעוברי רצונו אמ' ו המנוח הרואה בכל הרשעה צדק לברך
ה ברכות ק"א בכל הרשעה אומ' ברוך שהרחיב בכל הרשעה ראה ביתו
של נבוכדנצר אומ' ברוך שהרחיב ביתו של נבוכדנצר הרשע ראה את
המדקוליס אומ' ברוך שנתן ארך אפס לעוברי רצונו ראה גוב מדות
ובשן האש אומ' ברוך שעשה גם לנדיקים במקום הזה ראה מקום
שנוטלין ממנו עפר אומ' ברוך אומ' ועושה גזר ומקיים" מר ע"ה דרבי
כי הוא מטי בכל מצדד עפרא בסודריה ושאריו ליה אבראי אומ' וסאמא
במטמטוי השמר אמ' ו המנוח החמה מכלוסי ישראל אומ' ברוך וס
הרזים מכלוסי אומות העולם אומ' בנשה אמכם מאד חפרה וילדתכם
אמ' רב עלי נקיטין אין מכלוסה כחותה מששים ובוא" ת"י החמה
חבמי ישראל אומ' ברוך שחלק מחדמתו לבשר ודם החמה מלבי ישראל אומ'
ברוך שחלק מוכדון לדימיו מלבי אומות העולם אומ' ברוך שחלק מבעור
לבשר ודם אמ' ו יוחנן לעולם ישחל מדס לקראת מולד ישראל ולי
לקראת מלבי ישראל בלב אמרו אל אמ' לקראת מלבי אומות העולם
שאל יזכה יבחין בין מלבי ישראל למלבי אומות העולם אמ' ו הושע בן
לוי החמה את חבירו למחר ל יוס אומ' ברוך שהחיינו ת' למחר יב חדש
אומ' ברוך מחיה המתים הרואה בתי ישראל כשוכן אומ' ברוך מצוי
גבול למנה בחרבנו אומ' ברוך דיין האמת הרואה בתי אומות העולם
כישוכן אומ' בית גאים יסח יוי' בחרבנו אומ' לנקמות יי' לנקמות חפיע
החמה קברי ישראל אומ' ברוך אשר יצר מתבס בדין והחיה מתבס בדין

והמית

והמית מתכס ברין והוא עתיד להחיותכם לחיי העולם הבא כרין ויודע
 מספר כולכם כרוך בחיה המתים " הרואה קברי אומות העולם אומ' בוש
 אמכם מאד חפזה יולדתכם הנה אחרית גוים כעבר ציה וערבה" הרואה
 את הכושי הגיחוד והלוקין והגם ופתי הראש ומברכקום אומ' ברך משנה
 הבריות ראה את החיגר ואת הסומה ואת הקטע ומוכי שחין ובהקטן אומ'
 ברך דיון האמות' ומס ממשני מימן הן אומ' ברך משנה הבריות'
 תר' הרואה את הפל ואת הקוף ואת הקיטן אומ' ברך משנה הבריות'
 ראה בדיקת טובות וזאת ומילגות טובות אומ' ברך שככה לו בעולם'
 פים על הזיקים ועל ה' עות מאי זיקים אמ' שמואל כוכבא דשבת
 אמ' ויחושע בלגי הרואה קשת בענן אומ' ברך זוכר הברית במתנות
 תמט נאמ' בבריות וקיים במאמרו אמ' פמא הולבך עמדיעהי לתודוהו
 ברך זוכר הברית נאמן בבריתו וקיים במאמרו על הרוחות מאי רוחו
 אמ' אמ' אעמ' פים על הברקים ועל הרעמים אומ' ברך שכוחו מלא
 העולם או ברך עושה ברמשים' הי מיעהו מאי מצי אמ' מבל על החרים
 ועל הקבעות מינו מברך לא עושה ברמשים' ויחשל על הברקים ו' דמה
 ל' עזרת בשם ל' חסדא דיו פעם בכל יום כולו ל' יוסי מאי מה מן מקימין
 אם בטורדין דיו פעם פ' יום ומס במפסיקין מברך על כל פעם ופעם אמ' ל'
 אחת בר חיעמ בשם ל' חסדא אם בטורדין דיו טבס אחת אם במפסיקין
 מברך על כל פעם ופעם' אודבי' עליה ד' יוסי מן הכא יושב בחטרתו
 של כושם כל היום מינו מברך לא פעם אחת מבל אם נכנס ויצא נכנס
 ויצא מברך על כל פעם ופעם' תר' הרואה חמה בתקופתה לבנה
 במהרתם כוכבים במשמרותם מזלות בעתם אומ' ברך עושה ברמשים"
 פים ל' יהודה אומ' הרואה את הים הגדול וכו' ומקום עד כמה אמ' ראמי
 בר מבה אמ' ל' וצחק עד ל' יום' פים על הגשמים ועל שורות טובות
 אומ' וכו' והע מיל היכא דאית ליה ארעא לדידיה ומיכא שופמא מהדיה
 לנכא שופמא מהדיה מברך שהחיינו כדתנא קצבו של דבר על שלן מברך

מברך

שהחיינו ועל של חטון מברך הטוב ומטיב ומי לית ליה ארשא מברך מזדים
 מנחנו לך יי אהינו על כל טיפה ולמה שהודרת לנו אילו פינו מלא שידה
 כים ושפתותינו כמחובי הרקיע וכלי טהרה ביום תעניות וחתים בחד
 רוב ההוראות והל התושבחות" **מתנה** בנה בית חדש וקנה
 כלים חדשים אומ' ברוך שהחיינו וקימנו' מפני על הדעה מעין על הטובה
 ועל הטובה מעין על הרעה והצנעק לשעבר הרי אז תפלת שומ" גמ'
 כיצד היום משתו מעוברת ואמ' יהי רצון שתלך משת זכר הרי אז תפלת
 השומ' היה בא בדרך ושמש קול טוחות בצביר ואמ' יהי רצון שלא יהיו מילן
 בתוך ביתי הרי זה תפלת שומ' הנכנס למך מברך שמים אחת כבעסתו
 ואחת טימאתו ב' עמא אומ' ארבע שמים כבעסתו ושמים טימאתו ונתן
 הודאה לשעבר וצועק לעתיד לבוא" גרסו ב' המפקיד" תל' החולך
 למוד את גרוט אומ' יהי רצון מלפניך יי אהינו שתשלח ברכה בכל משה
 יחצו התחיל למוד אומ' ברוך השלח ברכה בכדי הזה' מוד ואחר כך בירך
 הרי אז תפלת שומ' לפי שאין הברכה מצויה לא ברבד השקל ולא ברבד
 המוד ולא ברבד המנוי לא ברבד הסמוי סין העין שז' יצויו חתך את
 הברכה במסמיק" פיוס בנת בית חדש וקנה וכלי' אמ' הונא לא שנו
 לא שאין לו כיוצא בו אבל יש לו כיוצא בהן אינו צריך לברך וז' יוחנא
 אחד זה ואחד זה צריך לברך מכלל דכי קנה וחד וקנה הואיל ועכשין אין
 לו כיוצא בהן דבר הכל צריך לברך" לישנא אחת אמ' הונא לא שנו
 לא שלא קנה כיוצא בהן אבל קנה כיוצא בהן אין צריך לברך וז' יוחנא
 אחד זה ואחד זה צריך לברך וקימ' לן כל יוחנן וכלי' שטא בתרא דאמ' ב
 צע כיוצא בה' כי לא צע כיוצא בה' ובי' שאש לו כיוצא בה' ובי' שאין לו
 כיוצא בהן צריך לברך וכי הילב" פיוס התכנס לברך מברך שמים תל'
 כבעסתו מה הוא אומ' יהי רצון מלפניך יי אהי שתעשט א הכרך הזה לשלם'
 ככנס לשלם אומ' מודה אע לפניך יי אהי שתעשט לשלם' בידע לצאת
 אומ' יהי רצון מלפניך יי אהי שתעשט מ הכרך הזה לשלם' יצא משלם

אומ' מודה

אומ' מודה אע לפעך יחי אהי שהוצאתני מן כרך זה לשלום וכשם שהוצאתני
 לשלום כך תולכת לשלום ותסמוכני לשלום ותצילני לשלום ותצילני מיד
 אויב ומורב על הדרך" הנבגם א בית הכסא אומ' הכתב מוכבדים.
 משרתי עליון ששן כבוד לשהי ישראל שמרונ' שמרונ' עזרונ' עזרונ' המותני
 לי עד שמכנס ומעשה צרכי שאן דרכן של בני אדם" כד נפיק אומ' ברוך
 אשר יצר את האדם בחכמה וברא בו נקבים נקבים וכללים חללים שמש
 יפנה אחד מהם או יסתם אחד מהם אינו יסל להתקיים אפי' שעה אחת
 ברוך רופא כל בשר ומפליא לעשות" הנכנס לבית המרוחץ אומ' יהי רצון
 מלפניך יחי אהי שתבטלני לשלום ותצילני מזה ומכיוצא בו לעתיד לבוא"
 וכד נפיק מאי אומ' צמ' ל אחת ברוך שהצלתני מן האור' הנכנס להקיא
 דם אומ' יהי רצון מלפניך יחי אהי שיהא עסק זה לי לרפואה ותרפאת בו רפואה
 שלימה כי רופא של חיים מתע' וכד נפיק מאי אומ' אמ' רבא ברוך רופא
 חיים' הנכנס לישן על מטתו אומ' משמיב עד והיה אם שמוע ומסך
 המפיל חבלי שינה על עיני והמאיר למישון בת עי' יהי רצון מלפניך יחי
 אהי שתקן חלקי בתורתך ותגילני לדבר מצוה אל תדגילני לזכר עבודה
 ותשלט בי יצר טוב אל תשלט בי יצר הרע ותעמידני ממיאיתי לשלום
 ולחיים והמירה עיני מן איתן המות ברוך המאיר לעולם כולו ככבודו'
 וכי מיתעד לימא הכי אהי תשמיה שבתתה בי אהודה היא אתה יצרתה
 ואתה בראתה ואתה נתתה בי ואתה משמרה בקרבי ואתה עתיד לטלה
 ממני ואתה עתיד להחזירה בי כל זמן שהשמיה בקרבי מודה אע לפעך
 יחי אהי רבון כל העולמים ברוך המאיר נשמות למרים מותים' כי שמע
 קל תתוקלם ליבא ברוך אשר נתן לסכני בנה להבחוץ בן היום ובן הלילה'
 כי לבוש אומ' ברוך מלביש ערומים" כי מיכסי סדינא מא' ברוך אשר
 צדק במל' וצ' להחשף בצניעות' כי סנח ידה על עיניה אומ' סוך סוך עורוים"
 וכי תרוץ ותטב אומ' ברוך מותים מסורוים' כי נחית על ארעא אומ' ברוך רוקע

מלפניך על החיים"

וכו' קאים אומ' ברוך זוקף כפופים" וכי מאשי ידיה אומ' ברוך אשר קד במצ
 וצ' על נטילת ידים" כי מאשי מפיה אומ' ברוך המעבד וכלי שיה מעשי
 ותנומה מעשעפי יהו רצון מלפניך ויהי אלה שתתן חלקי בעודתך וכפי יצרי
 להשתעבד לפניך ותתנ' לחן לחסד ולרחמים בעיניך וכענין כל חומי ברוך גומול
 חסדים טובים" כי מסר המימנה אומ' ברוך אשר ישראל מצבוקה" כי סמאים
 מסמנה אומ' ברוך שעשה לי כל צרכי" כי מהלך על תלמי אומ' ברוך
 מכין מצענדי גבר" גרסי בפ' התעלות היה למאור אומ' חייב אדם לברך מאה
 ברכות בכל יום שנ' ועתה ישראל מה יוני להך שאל מעמך לא תקרא למה
 מנה ממש" אמ' ר' חיה בר אבוןא בשבתות וימים טובים דלא נפישו
 ברכות ממילא לחו במספרמקי ומגדי" תנא היה ר' יהודה אומ' חייב אדם
 לברך ג' ברכות בכל יום שלא נשאנו גוי בור' ואשה' ר' אחא בר יעקב
 שמעיה לבה דקא שבדיך שלא נשאנו בור' אמ' ליה כול האוי נמי ותייל
 היכי מיברך שלא נשאנו עבד עבד הינו משה עבד זול לבי"

מתני'

חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא חייב לברך
 על הטובה שנ' ומתבת מת יוני להך בכל לבבך וכל נפשך וכל מאורך"
 בשני יצריך ביצר טוב וביצר הרע בכל נפשך מפני הא' טלל את נפשך
 בכל מאורך בכל ממונך ד' כל מאורך בכל מצה ומדה שהיא מורד
 יך בכל הוי מורה לוי" גב' חייב אדם לברך על הרעה ברוך דין גיאות
 ומקבלה עליו בשמחה כענין שהוא מקבל את הטובה ברוך חסד ומשפט
 משורה אם חסד משורה ואם משפט משורה וכת' באלהים אהלל ובר' ביו
 אהלל ובר' וכת' כוס ישועות משא וכשם יוני מקרא' צדה ויגון אמצ' אנטס
 יוני מקרא' וכל יוני נת' יוני לקח יהו שם יוני מבורך לעולם יהו אדם רגיל
 לומ' כל רעבד חומ' לטב' ולעולם יהו דבריו של אדם מעטם לפני קצבה
 שנ' א תבול על פיך ולבך א יטהר להוציא ובר' לפע' האלים ו' תיש'

יסקע

ויחלקנה לצדדין והעובר אחרי אשה כעור לא ינקה מדינה של גיהנם
 אמר נחמן ואמר לה בנות שנתא אחורי ארי ולא אחורי אשה אחורי
 אשה ולא אחורי עץ אחורי עץ ולא אחורי בית הכנסת בשעת שהצבור
 מתפללין ולא אמון לא לכתב מתחא אחרינא ודלא דארי טווא ודלא
 רכיב חמרא אבל מטבה לת לן בה תל המרצה מעות לאשה מידן
 ליהוה או מיתה לידן בשביל שישתכל בה אפי גדול בתורה כמשה רבו
 לא ינקה מדינה של גיהנם ש' יד ליד לא ינקה רע **מתני'**
 לא יקל אדם מתראשו כנגד שער המזרח מפני שהוא מכון כנגד
 בית קדש הקדשים ולא יקם בהר הבית במקלו ובמנעלו ובמטלו
 ובמכתו שעל רגלו ולא יעשה קפטרויא ורקיקה מקל וחומר **בב'**
 אמר ל יהודה אמר ב לא מסרו לא מן הצופים ולפעם ודואה ואמר יוחנן
 וסקוס שאין גדר **בב'** ששכינה שורה תל הנפה בכל מקום לא יפנה
 מזרח ומערב לא צפון ודרום ובגליל אפי צפון ודרום מסור זל יוסי מותר
 שהיה ל יוסי אופי לא מסרו לא ברואה ל יהודה אופי בזמן שבית המקדש
 קיים מסור אין בית המקדש קיים מותר ל שקיפה אופי בכל מקום ל שקיפה
 הינו תנא קמא איכא ביניהו חוזה לארץ דתנא קמא **בחוזה** לארץ מותר
 ול שקיפה סבר חוזה לארץ מסור רבא הוה דמיאן ליה תבו לבי מזרח
 ומועדי כי היכי דלפני צפון ודרום על אבי מפניו על רבא תרטיהו
 אמר **בב'** האי דקא מצנע לוי הילב כל שקיפה תניא ל שקיפה אופי
 פנים אחת נכנסת אחד ל יהושע לבית הכסא ולפניו כמינן גדרים
 למרתו ממנו שלא יפיע עד שלא ישב ולפניו שלא יפנה מזרח ומערב
 לא צפון ודרום ולפניו שאין מקדחין לא בשמאל אמר לן **בב'** עמי עד
 היכן העזת את פניך ברכך אמר ל תורה היא וללמוד מי צדך **א** א
 היא צוה זה הנפה בלילה כדרך שיפנה ביום עולא אמר אחורי גדר
 נפנה מז ובקעה כל זמן שמתעטש ואין קול נשמע ל אשי אמר
בב' שאין חבירין רואה פיר **בב'**

תנ"ך רשע אומ' עמוד החקר מבוא את האדם לידו
 ידקון סילון החקר מבוא את האדם לידו דקון פים
 לא יכנס אדם להר הבית וכול' אמ' נחמ' אמ' רבה בר אבוי
 הנכנס שלא לעשות צפנדיות מותר לעשות קפנדיות
 במאי קפנדיות כמאן דאמ' אדמקפנא בהי' אהדר מיטול בהי'
 אמ' חלבון אמ' ר הוט' הנכנס להתפלל מותר
 לעשות קפנדיות שנ' ונכנס עם הארץ לפי יו'
 ביוט' אמ' ר יהושע כע' כלו כל הדוסס כמ'
 הז' בבית המדרש כלאו חוס' נשעב' שנ' היו' שנ'
 ולב' שס' כל הימים אמ' רבא דקוקה
 בבית הכנסת שמרי' מ'ו' פועב' ממנעב'
 מה מנעב' מותר אמ' קוקה מותר רבא אמ' בבית
 מה בורבו מקפנדיות קפדי מינא שי וממנעב'
 קפדי מינא שי אמ' בבית הכנסת קפנדיות מסור'
 דקוקה ומנעב' שמרי' אמ' ר חיי' ב' מינא שי הוינא מבית
 הכנסת ונכנס לבית המדרש זוכה ומקבל פנ'
 השכינה שנ' ילכו מחילא חיל ירמ'
 א אהיום כנין

סליק פירקא

וסליקא כורה מסטת ברכות בסיעתא דשמיא

ברוך רחמנא דסויען

כשם שיעזרני להשלים זה כן יסייעני להשלים הנשאר
 בחן כות' לית' כח' ומאין אונס' נצמה יתב'

אתחיל לכתוב בעזרת הוי"ו

מקסת שבת

ימות השבת שנים שהן ד' בנים ושתיים שהן ד' בנות כיצד העני עומד בחוץ
 ובעל הבית בעש פשוט העני את ידו לפנים ותתן לתוך ידו של בעל הבית או ששאל
 מחסרה והוציא העני חייב ובעל הבית פטור פשוט בעל הבית את ידו לחוץ ותתן
 לתוך ידו של עני או ששאל מחסרה והכניס בעל הבית חייב והעני פטור
 פשוט העני את ידו לפנים וטל בעל הבית מחסרה או שנתן לתוכה והוציא
 שניהם פטורין פשוט בעל הבית את ידו לחוץ וטל העני לתוכה או שנתן
 לתוכה והכניס שניהם פטורין גבי בעא מינה דב מל האעינו חבדו אוסלין
 ומשקין והוציאו לחוץ מהו עקירת גופו בעקירת חפץ ממקומו דאמי אלא
 אמ' ליה חייב ואינו חמה ליה ומגמי טעמי ידו למנח גופינח' פשוט העני את
 ידו לפנים והוא בעיני עקירה והנחה מעל גבו מקוד ד' וליכא אמ' דבא
 ידו של אדם חשופה לו סרבעה על ד' וכן כי מתא דבון אמ' ל' יוחנן ידו
 של אדם חשופה לו ט' על ארבעה תנא היתה ידו מלמא פירות
 והוציאה לחוץ מסור להחזירה ותניא מידך מותר להחזירה והא והא
 בשעב ולא קסבר לאותה חזק כחן לחצר אחרת כדבעא מינה רבא מר
 נחמן היתה ידו מלמא פרות והוציאה לחוץ מה היא שיחזרה ל' לחצר
 אמ' ליה מותר לחצר אחרת מאי אמ' ליה מסור תיכול שלא קורא
 דמלמא התיב למ' מתעבדא מחשבתי הכא מתעבדא מחשבתי אמ' ל'
 ביבי בר אביי הדיבין פת בתנור התירו לרדותה קורס שיבוא לידי מיסור
 סקילה והא מילתא מקשו בה רבין מכדי רדית הפת חכמה ואינה
 מלמא כרגדסי ב' כל כתבי הקודש תאמ' דבי שמואל כל מלמא כ' ב'
 שבחה למ' תמשו יצא רדית הפת ותקיעת שופר שהיא חכמה ואינה
 מלמא מאי טעמי למ' שרחה דבנן הכא לא משום שלא יבא לידי מיסור
 סקילה הא לאו כ' מסורה והא למ' מלמא כ'

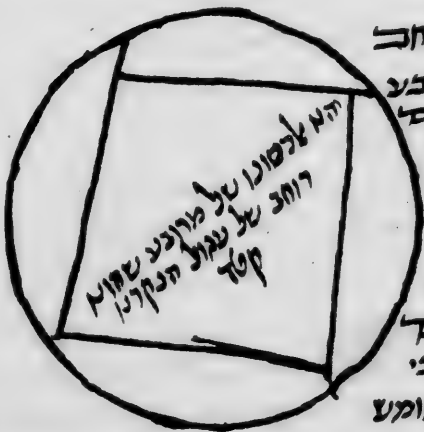
היא ומדיקן בה כמה פירוקי בלא דיקי גבן ומשוד הכי לא כתבין להו אבל
אין הכי סבירא להו במירוקא דהא קשיא **לעב** דרדיות הפת חכמה ואיזה
מלאכה לא שרו ביה רבנן לא היכא רשכח מת בתנור וקדש עליו היום וקבל
משעה מזון ג' סעודות לשבת משום כבוד השבת ואפי הכי באמי סנווי ונא
ידה אותה במורה לא בסכין אבל רדוה שלא לסעודת השבת לא שרו
ליה רבנן ורדוה דהבא לא לסעודת השבת היט לדיחא לא חזיא למילה ויש
הכי לא שרו ליה לא כדו שלא בוא לידי איסור סקילה תל המוציא
מחנות לפלטיא פיר ודרך שיש בה עמחם ומרל הר הבית סטון כפור
היה וחכמה חכם לכרמלית למכסטה דרך סטון חייב וכן עזאי
סוטר דסבר מהלך כעומד דומה א"ל יחנן מודה בן עזאי בודק תאמאמי
הכי אחא המוציא ואחד המכניס ואחד המושיט וכן עזאי אומ' המוציא
סוטר המושיט והזורק חייב" תל ד' רשות לשבת לשבת רשות
היחיד ורשות הרבים ברמלית ומקום סוטר' מי זה הוא רשות היחיד חרץ
שהוא עמק ו' סמחים דחב ד' וכן גדר שהיא גבוה ו' דוחבל הרי זה
רשות היחיד גמורה' ומי זו היא רשות הרבים סרטיא ופליא גדולה ומבוי
המפולשות זו היא רשות הרבים גמורה' אין מוציאין מרשות היחיד זו
לרשות הרבים זו ולא מכניסין מרשות הרבים זו לרשות היחיד זו ואם יוציא
והכניס בשאג חייב חטא **במזיד** ענוש כרת ונסקל אבל היס ובקעה
והאסולת וכרמלית מוכן לא כרשות הרבים ולא כרשות היחיד
בשמן ונותען בתוכן ואם שא ונעבן סוטר ואין מוציאין משוכן לרשות
הרבים ולא לרשות הרבים בתוכן ואין מכניסין משוכן לרשות היחיד ולא
מרשות היחיד לתוכן ואם הוציא והכניס סוטר חצות של רבוס ומצומות
שאינן מפולשות עירם מותרין לא עירבן מסורין' אדם עומד על האסקיה
נוטל בעל הבית ונותן לו מנעב ונותן לו ונלבד שלא יטול מנעב הסת ויתן
לע מנעב ויתן לבעל הבית ואם נטל ונתן ששהם סוטרין' אמר מר אבל היס

והקטנה

והבקשה והמסאגות והכרמלית אונן לא כרשות היחיד ולא כרשות הרבים
 אלא כולה ענהו שמתא ל דימוי אמר יוחנן לא נצרכו לא לקרן איות הסמוכה
 לרשות הרבים אע"פ
 דעסקי רבס ועלי לחמד כיון דלא נעלמ
 תשמעתה
 מתא ל דימוי אמר יוחנן אין כרמלית
 כרמלית למשה מעשרה
 אמר ל ששת ותופשת עד עשרה דעד
 מקום פטור ואקילו בה
 רשות היחיד ומקולי רשות הרבים מקולי
 דמו מוכח מקום ל על ל הית דקוים כרמלית
 לא לא הוי כרמלית מקולי רשות הרבים דעד עשרה הוי כרמלית למעלה
 מעשרה לא הוי כרמלית אמר ל גדל אמר ל חייה בר יוסף אמר רב בית שמאי
 עשרה וחמ משליש לעשרה על גבי מותר לטלול בטובו בתוכו אין טלולין
 בו לא בד פיר דרמין קרוין כמות אמר אבוי ועס חקק גו ל על ל מותר
 לטלול בטוב ממי טעמי הוי חורי האוו להו רשות היחיד וחורי רשות היחיד
 כרשות היחיד דממין חורי רשות הרבים ממנו ממי אמר כרשות הרבים דממין
 רבא אמר לאו כרשות הרבים דממין ולבה כרבא וכיון דלא כרשות הרבים
 דממין מי אית בהו מרבעה על ל טפחים וגביהו ל טפחים הוו להו כרשות
 היחיד ומי אית בהו ל על ל טפחים ולא גביהו ל טפחים הוו להו כרמלית
 ומי אית להו ל על ל טפחים אע"פ דגביהו ל טפחים מקום פטור הן
 אמר ל חסדא נעץ קנה כרשות היחיד וארק נח על גביו מפי גבוה מאה אמה
 חייב שרשות היחיד עולה עד לדקיע אמר אבוי זרק כוורת לרשות הרבים שבה
 עשרה וחזנה ששה פטור אין רחבה ששה
 שגבוה עשרה
 ורוחב ל על ל
 כך הזדקן כוורת לרשות הרבים פטור שכיון
 ורחבה ל על ל חולקת רשות לעצמן
 מצריכה רוחב ששה
 מרשות היחיד לרשות היחיד שהיא פטור
 לט מפת שהיא עגולה שמי אפשר
 ל על ל לא פס בה רוחב ששה

תוספת
 שם
 חזקיהו

כדאמרוין כל אמתא בריבועא אמתא ותרי חומש באלכסונה ופדבר יחד
 שרחה עגול הוא אלכסונו של מרובע החקוק בתוכו וזה היא צורתו
 כדי שיתברר למראית העין

ולפיכך הוצרכנו להוסיף ברוחב
 העגול שהוא אלכסונו של מרובע
 שני חומשין על ארבעה
 שהן שמונה חומשין שני
 חמשין לכל טעם כפי שיהיו
 אורך הצלע של מרובע
 החקוק בתוכו ארבעה טמחים
 ועוד הוסיפו שני חומשין לצדדי
 שתי המחצות של פונדית חומש

מיכתן וחומש מיכתן חרי עשרה חומשין של שני טמחים ומצא
 כללן ששה בלא פחות ובלא יותר רבא אמ' אמ' אונה
 כטור מאי טעמ' שאי אפשר לקדומית שלא תלו למעלה מששה
 כמאה ומה הוא חייב שבעה ומחצה כטור

שבעה כמו חייב מאי טעמ' מחצות לתוכן
 תשעה ברשות הרבים הואיל
 חייב מאי טעמ' כל
 דרס דרסו לה רבס מג ועד ט למ
 ולא בתופי מכותנו עילויה אמ' לה אבוי לרב
 מאי אמ' ליה וכן גומא רבא אמ' גומא לא מאי טעמ'
 הילוך על ידי הדחק שמה הלך תשמש על ידי הדחק
 לא שמה תשמש אמ' ל' יהודה הוא זרזא דקב רעה וזיקפי

דברי

הלכות חנוכה

אמר זורא ארוב מתנה ארוב מתלות ושמעם שמסרו חכמי און מדליקין
 בהן בשבת מדליקין בהן בחנוכה בין בחול בין בשבת מדקא מדליקין
 בהן בחנוכה בשבת שמע מינה מסור להשתמש לאורה דכיון דמסור
 להשתמש לאורה לא אתי לאטווי וכו' אר מדליקין בהן בחנוכה בשבת
 דמי כבתה לא מצני מזדקק לה שמ מינה כבתה אין זקוק לה והא דתנא
 מצותה משתבשקע החמה ועד שתכלה רגל מן השוק לא ידליק כבתה
 הדר מדליק לה לא דמי לא מדליק מדליק או נמי לשיעורא כלום שאם
 דולקת והולכת עד השיעור הזה רצה לכבותה או להשתמש לאורה הדשות
 מדן עד שתכלה רגל מן השוק עד כמה אמר יוחנן עד דכלת רגל
 דתרמאמי כיל עציס ידועים אצלם ונקראים תרמא וכו' ארוב
 המצמאן אותן נראין תרמאמי ומתעבבין אחד שקיעת החמה כמון חצי
 שעה עד שמגיעין לביתן" תל מצות נר חנוכה אוש וביתו והמהודין
 נר לכל אחד ואחד והמהודין מן המהודין שית שמאוי אום יום ראשון
 מדליק ח מיכא מילך פוחת ווארץ ובית הלל אום יום ראשון מדליק אחת
 מיכאן ואילך מוסף וחולך טעמיהו דבית שמאי כנגד ימים הנכנסין
 או נמי כנגד פרי החג' וטעמיהו דבית הלל כנגד ימים היצאין או נמי
 כנגד מעלין נקודש ולא מוודין" תל נר חנוכה מצוה לעולה על
 פתח ביתו מבחוץ ואם היה דר בעלייה מעתה בחלק הסמוכה לרשת הדבס
 ובשעת הסכנה מעלה על שולחט ודיו" אמר רבא וצריך נר אחרת להשתמש
 לאורה ואחריכא מחרה לא צריך ואי ארס חשוכ דזמ מעב דמיכא מדורה
 צריך מאי חנוכה דתל בכה ככסלון ימאי חנוכה תמונ ימאי אמן דלא
 למסר בהון כשכנסו יונס להיכל סמאן כל השמיים שנהיכל וכשגבה
 מלכות בית חשמעאי ונצחוס בדקן ולא מצאן לא סך אחר שהיה מונח
 בחומתו של בהן גדול ולא היה בה להדליק לא יוס אחד ונעשה בו נס הדליקן
 בו ח ימים לשעה אחרת קבעים שמונה ימים אמר רבא דרש' ל נרין
 בר מניומי משמיה דרבא נר חנוכה שהעון למעלה מז' אמה כסולה כסוכה

וכמו כן אמר רב ער חנוכה מצוה להנחה בטמא חסמך לפתח היכא
 מנח לה ר' אחא בריה דרבא אמר מימין ול יהודה מרופתי אמר משמשא והלב
 משמשא כיו שתהא מזוזה מימין ובר חנוכה משמשא אמר יהודה אמר חסי
 אסור להוצות מעות כנגד ער חנוכה אמר אביי כל מיני דמר עביד כרב
 לבר מהי תלת עביד כשמואל מדלפקין מנר לר' ומתירין מבגד לבגד והלל
 כו שמעון בגרירה דתנא ר' שמעון אומר גודר ארס משה וספסל קבל בד
 שלא יתבוק לעשות חרוץ אמר רבא היה תופס ער חנוכה ועמד לא עשה
 כלום מאי טעמ' החמה אותו אומר לערכו הוא דנקיט ליה ואמר רבא
 הדלקה בפנים והוציאה לחוץ לא עשה כלום מאי טעמ' הכי נמי החמה
 אותו אומר לערכו הוא דנקיט ליה האי ער חנוכה דאדלקה חדש שוטה
 וקטן לא עשה כלום מאי טעמ' דהדלקה עושה מצוה ולא הנחה עושה
 מצוה והנ' לא באעי מעבד מצוה מינון אבל משה ודאי מדלקת
 דאמר ר' יהושע ב' לוי נשים חייבות בנר חנוכה שאף הן היז באותו
 הנס אמר ששת מכסנאיי חייב בנר חנוכה אמר אלא מרש' כי
 הואי בי רב הוה משתתפנא בפריטו בהדי אושפיזאי בתר דאוסכנא
 אמינא השתא ודאי לא צריכנא דלא מדלקי עלו בגן בותאי והנ'
 מילי לאשתתופו בפריטו היכא דקא סמך מסבך אבל אי פתח לבפשיה
 מוהיב למדלוקי משום חשדא אמר חיה בר אשי אמר רב המדלק ער
 של חנוכה צריך לברך ול' ירמיה אמר בר אבה אמר הוואה ער של חנוכה
 צריך לברך מאי סבך אמר יהודה יום ראשון המדלק מבדק ג' והחמה
 מבדק שנים מיכאן ואילך המדלק מבדק שנים והוואה מבדק אחת
 מאי מבדק אשר קדש במצ' וצ' להדליק ער של חנוכה ועשה ניסים
 ושהחיינו וקיימנו אמר הונא חצר שיש לה שני פתחים צריכה שת
 נדוה אמר רבא לא אמרן לא משתי רוחות אבל מרוח לא צריך
 אמר ר' יצחק בר רויפא אמר ר' הונא שיש לה שני פות עולה לשע כע
 ארס' ואמר רבא מלמ קערה שמן והפקיפה פתולת כפה עליה כע
 עולה לבמה כע ארס' לא כפה עליה כלי עשיאה כמחזה ואמר

לאחד אותה עולה אמר רבא משומא לי נר חנוכה ונר ביתו נר ביתו
 עדיף משום שלש ביתו נר ביתו וקידוש היום נר עדיף משום שלש ביתו
 באעני רבא נר חנוכה וקידוש היום הא מיניהו עדיף קידוש היום עדיף
 דתיר או רילב נר חנוכה עדיף משום פרסומי נסא בתר דנעיה
 הדר פסא נר חנוכה עדיף משום פרסומי נסא אמר הוה חביב
 כנר חנוכה הווין לו בעס ותלמי חכמי האייל במסנה זכה לדירה מאה
 הזקיר ביעצת זוכה לאלית טאה בקירתש היום זוכה וממלא גרבי יין
 ו הונא הוה חליץ אמתחא דבי מכון עבדא חזא דהוה רמילי בשבא
 אמר גברי דבדי נפקי מהכא נפק מיניהו ו חייה ול מידי בע מכון
 ו הסדא הוה רגיל דחליץ אמתחא דבי נשיה דל שזבי חזא דהוה רגיל
 בשבא אמר גברא רבא נפיק מהכא נפק מיניהו ל שזבי דביתוהו דר
 יוסף מאחרת ומדלקת אמר לה ו יוסף תננא לא ימיה גמור העניומס
 ועמוד האש לילה מלמד שעמדת העין משלים לעמוד האש ועמוד
 האש משלים לעמוד העין סבא למקדמי אמר ליה ההוא סבא
 סבא תננא ובלבד שלא יקדים ובלבד שלא יאחר אמר רבא דרחים
 לרבנן הוה ליה בערבן דמיקר לרבנן הוה ליה חתשפתתא חתנ רבנן דרחל
 מרבנן הוה גופה האוי צורכא מרבנן מי לאו כהי הוה משתמין
 מילה כצורכא מרבנן פיס ולא בשמן שרפה מאי שמן שרפה שמן
 של תרומה שנשפא ואמאי קארי ליה שמן שרפה הוה ליה ולשרפה שפד
 וכוס טוב שחל להיות ערב שבת עסיקין לבי שמן שורפין קושין כוס טוב
 ותנא נמי הכי כל לאו שאמאי מרבנן כהן בשבת מדליקין כהן כוס טוב
 חץ משמן שרפה לבי שמן שורפין קושין כוס טוב מבשיל לח מהו לבזבז
 של חנוכה בברכת המזון כיון דרבנן היא לא מדכחין או רילב משום
 פרסומי נסא מודרין אמר רבא אמר סחורה אמר ליה חזא מינו מזכר
 ואם בא לבזבז מזכיר בחורתי מבשיל לח מהו להזכיר של ראש חדש
 בברכת המזון אם תמצא לבי חנוכה דרבנן לא צריך ראש חדש דאורייתא
 צריך או רילב כיון דלא מסוד בעשיית מלאכה לא מדכרין ו אמר מזכיר

ר' חננה אמר אינו מזכיר אמר ל' זריקא נקוט דרב בידך ומענין הושעה
 ימים שיש בהן מוסף כגון ראש חדש וחולו של מועד שחרית וערבית
 ומנחה מתפלל וזו ואומ' מעין המורע בעבודה ואם לא אמ' מחזירין אותן
 ואין בהן קדושה על הכוס ויש בהן הזכרה בברכת המזון וימים שאין בהן
 קרבן מוסף כגון שני וחמישי ותענית ומעשרות שני וחמישי מאי עבידתיהו
 הכא לא שני וחמישי של תענית ושל מעשרות ערבית ושחרית ומנחה
 מתפלל וזו ואומ' מעין המורע בשומע בפלה ואם לא אמ' אין מחזירין
 אותן ואין בהם קדושה על הכוס ואין בהן הזכרה בברכת המזון מיהא
 שמעיהו דמי שטעה ולא הזכיר עננו בתפלת תענית שאין מחזירין
 אותן ושמעיהו דמי שטעה ולא הזכיר על הנסך בתפלה בתוכה
 ובפורים אין מחזירין אותן שאין מחזירין לא ביום שיש בו קרבן מוסף
 אבל שאין בו קרבן מוסף כגון תענית ומעשרות וכגון חטבה ופורים אין
 מחזירין אותן ותנא בתוספתא בהדיא כל יום שאין בו קרבן מוסף
 כגון חטבה ופורים שחרית ומנחה מתפלל וזו ואומ' מעין המורע ואם לא
 אמ' אין מחזירין אותן וכל שיש בו קרבן מוסף כגון ראש חדש וחולו
 של מועד שחרית ומנחה מתפלל וזו ואומ' קדושת היום בעבודה ואם
 לא אמ' מחזירין אותן אצטריהו מהו להזכיר של חטבה במזון
 של שבת ושל ראש חדש כיון דלית ביה מוסף לא אמרו או דלבי יום
 הוא שנתחייב בו תפלות ל' הונא ור' דמיה דאמרי תרויהו אינו מסרי
 ל' נחמן ור' יוחנן דאמרי תרויהו מזכיר והולכ' כותיה דאמ' ל' יהושע כ'
 לוי יום הכפורים שחל להיות בשבת המתפלל תפלת גמילה צריך להזכיר
 של שבת קום הוא שנתחייב בו תפלות הכא נמי יום הוא שנתחייב
 בו תפלות ולפי מזכיר והא דאמ' דבגידל אמ' רב חמש חדש שחל
 להיות בשבת המפסיד בנבואה אינו צריך להזכיר של ראש חדש שא לא
 שבת אין נביא בראש חדש לית הילכ' כותיה מיהא ור' יהושע בן לוי
 אמ' רבא יום טוב שחל להיות בשבת שליח צבור הוודע לפע התורה
 ערבית אית צריך להזכיר של יום טוב שא לא שבת אין שליח צבור

יורה

יודך ערבית ביום טוב וכן ה"ב" ואי קשיט לך דל יחושע בן לוי דאמ'
 יום הוא שנתחייב בה תפלות הבא בשבת בדרן הוא דלא צריך שלח
 ציבור ערבית לחד לפי התעבה ודבן הוא דתקינן משום סכנה אבל
 חתם ביום הכמורים קם הוא שנתחייב בה תפלות והע תמנה יוכי
 וחוכה מחיבתן למצמר הלילא בל יומא דאמ' ל יוחנן משום ל שמעון
 בן יודעין נתיימס בשנה יחיד גומד בהן את ההלל ואלו הך ח ימים של
 חג' וז ימי חנוכה ויום טוב הראשון של פסח ויום טוב הראשון של ערבית
 ובגולה לא יום' ט' ימי החג' וז ימי חנוכה' ושע ימים טובים של פסח
 ושע ימים טובים של ערבית' אבל הלל דראש חדש לא דאורחיה הוא
 לא מנהגא דרבנן הוא ומשום הכין לא גמרו ביה הלילא לא מדלגין
 ביה ולבוי דאמרו רבא מיקלע לטביל חזנהו וקא קארו הלל בראש חדש
 סבר למנסוקיהו שמיענהו וקא מדלגו ואזיל אמ' שמ' סת' מנהג' וכתובים
 בדיהם' תאמא יחיד לא יתחיל ואם התחיל גומד דולקד' מי באש יחיד
 למקרו הלילא בראש חדש קארו ליה בלא ברכה' **מיתלף**
 אין מדלפקין בשמן שרפה ביום טוב ו' ושמיטא אומ' אין מדלפקין בשמן
 מפני כבוד השבת וחכמי מיתדן בכל השמיט' בשמן שומטין בשמן
 מגוזין בשמן צנונת בשמן תגס בשמן פקועות בעטין ובנפט ל טרפן
 אומ' אין מדלפקין לא שמן זית בלבד' צב' אין מדלפקין בעשורן מאו
 טעב' אמ' רבא מתוך שריחו וע שמא יעחכו ויצא' אמ' ליה אבי' ויצא
 אמ' ליה שמע' אומ' הדלקת נר בשבת חובה דאמ' ל חגן בר ל חסדא
 ואמרו ליה אמ' ל חגן בר רבא אמ' רבא הדלקת הנר בשבת חובה דחיצת
 ידים ורגלים בחשין ערבין ערבית רשות ואע אומ' מצוה מאי מצוה
 דאמ' ל יהודה אמ' רב כך היה מנהגו של ל יהודה ביל אטאי ערב שבת
 מביאין לו ערבה מלמא חמין ורחץ בה פניו ידיו ורגליו ומתעטף
 ויושב בסדין המצויותין וחמה למלאך יני צמאות והיו תלמידיו מהסין
 ממנו כנפי מסותן אמ' לין בני לא כך שניתי לכם סדין כצורת מה אבא

בוטריין וצות הלל מחייבין והלכה כצות הלל ואינהו סבד גזרה משום סבד
 לילה הנח ל שמעון בן לעזר אומי אין מדליקין כצרי מאי טעמי אמר רבא
 מתוך שדחו עורף גזרה שמא יסתפק ממנו אמר ליה אבוי ולמאן את
 משום שהמאן עף אמר ליה חרמ ועוד דאמינא חרמ משום שהמאן עף ועוד
 גזרה שמא יסתפק ממנו" וכו' אין מדליקין בטבל אטא בחול ואין
 צריך לומר בשבת היוצא בו אין מדליקין ככפס לבן בחול ואין צריך לומר
 בשבת בשלמא נטל לבן מפני שהמאן עף אלא בטבל אטא מאי טעמי אמר
 קרא ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי בשש תרומות הל סוס
 אחת תרומה טהורה ואחת תרומה אטאמה מה תרומה טהורה אין לך בה
 לא משעת הרמה ואילך אף תרומה אטאמה אין לך בה לא משעת הרמה
 ואילך" **מתני'** כל היוצא מן העץ אין מדליקין בו לא פשתן
 וכל היוצא מן העץ אינו מטמא טומאת אוהלין לא פשתן טהילת הסד
 שקיפלה ולא הבהבה ו לעיזר אומי אטאמה ואין מדליקין בה ו עקיבה אומי
 טהורה ומדליקין בה והלל כד עקובה" **מתני'** לא יקוב אדם
 סכופרת של ביצה וימלמנה שמן ויתנה על פי הנר בשביל שתהיה
 מטפפת בו ואפי' היא של חרס ור יהודה מתיר גבי ולית היילב כד יהודה
 גזרה דילבי אתי לאסתבוקי מינה" **מתני'** אם חסדה היוצר מתחלה
 מותר משש שהוא כלי אחי לא ימלא אדם קערה שמן ויתגנה בצד הנר
 ויתן ראש הפתילה בתוכה בשביל שתהא שואבת ור יהודה מתיר גבי
 תאנא אם חבדה כסוד ובחרסית מותר והא מן יוצר תנן מאי יוצר כעין
 יוצר" **מתני'** המכנה את הנר מפני שהוא מתדמן מפני גוים מפני לפסוקים
 מפני רוח רעה ואם בשביל חולה שישן פסוק כחם על הנר כחם על השמן כחם
 על הפתילה חייב ו יסיפוטור בכובץ חוץ מן הפתילה מפני שהוא עושה פחם
 גבי סמיא דשמעתא אם חולה שאם בו סכנה הוא מותר לבכור
 למתלה ואפי' לר יהודה ואם חולה שאין בו סכנה הוא לר שמעון לא יכנה
 ואם כבה פסוק אצל מסור ולר יהודה חייב חטאת פיס כחם על הנר וכו'

אסתי

אסקה ל יוחנן דר יוסי כל שמעון סבורא ליה והכח בפתיחה שערך להבהבה
 עסקינן דבהא מפ' ל שמעון מורה דקא מתקן מנא **מתני'**
 על ג עבירות הנשום מותות בשעת לדתן על שאין זהירות בטרה חלה
 ובהדלקת הכר' ג דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו עד שבת עם
 חשכה עשרתן עירבתן הדליקן את הער' ספק חשכה וספק לא חשכה
 אין מעשרין את הודאי ואין מטעלין את הכלים ואין מדליקין את הנרות
 אבל מעשרין את הדמאי ומעדיבין ואומנין את החמין" גם בשעת לדתן
 מאי טעמא מפ' ל יצחק הוא קלקלה בחודי בטרה לפי תורה כחדרי בטרה
 תענה טה חלה והדלקת הכר מי איכא לקימור כודרש הווא גלימא
 עלה דר חסדא אמ' קטבה רביעית דס נתתי לכם על עסקי דס וההדרני
 אתכם ראשית קראתי אתכם על עסקי ראשית הזהרת אתכם ושמה קרדי
 נתתי בכס נר על עסקי הכר הזהרת אתכם אם אתם משמדין אותי
 מוטב ואם לאו מע נוטל שמיתבם מכס" ומאי שנא בשעת לדתן
 אמ' רבא נפל תורה הדרי סביב" אמ' ינאי לעולם א יולך אדם במקום
 סכנה וימא שעושין לוי גם שמא אין לו גם ואם עושין לו גם מנכין לו משהתין
 אמ' ל קחנן מא קראה קטנתי מכל החסדים ומכל האמות אמ' ל יצחק טיה
 דל יהודה לעולם יבקש אדם חמנים שלא יחלה שאם חלה מומ לו הבא
 זכות והפטר" וכל מי שחלה וטרה למות אומ' לו התורה שכן דר האומתין
 מתורין אדם יומא לשוק דומה כמי שנמסר לסרדיוט חש ברמשו דומה
 למי שפונגוהו בקולר עלה לפטוה ועל דומה למי שהעלהו לגדוד לדין
 שכל העולה לגדוד לדין אם יש לו מרקליטום גדלים נעל ואם לאו אינו
 נעל ואין מרקליטין של אדם תאובת ומשום אובס" תעמ' ל נתן אומ'
 בעון של נדים אשתו של אדם מותה שנאם אין לך לשלם למה יקח משכך
 משהתין" רבי אומ' בעון נדדים בעו ובעופין של אדם מתין מאן קטעם
 שנ' א נתן את פוך לחטוא את כשדך וא תאמר לפע המלך כ שגבה היא
 למען יסוף המלך י" על קולך וחבל את מעשה ידך"

וְעַתָּה בְּעֵינֵי כָל יִשְׂרָאֵל
 לְתוֹרַת הַשְּׂמִיטָה אֲכֹל בְּעֵין בִּטּוֹל תּוֹרַה וְיֵשׁ אִמּוֹ בְּעֵין בִּטּוֹל מְזוּזָה וְיֵשׁ אִמּוֹ
 בְּעֵין בִּטּוֹל צִיצִית אִמּוֹ רִישׁ לְקִישׁ הַזְּהִיר בְּמִצְוֹת צִיצִית זְמַה וּמִשְׁמֵשֵׁן
 לוֹ שֶׁנֶּפֶס וְשִׁמּוּהָ מֵאֹת עֵסִים שֶׁנֶּה אִמּוֹ וְיֵשׁ צְבָאוֹת אֲשֶׁר יִתְקַדְּדוּ
 עֲשֵׂה אֲשֵׁים מְכַל לְשׁוֹנוֹת הַגּוֹים וְהַחַיִּין בְּנֶפֶס אִישׁ יְהוּדִי וְתִבְנֶה לְחַמֵּיהָ
 אִמּוֹ בְּעֵין שְׂמֵת חָסֵד מְרִיבָה רַבָּה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ שֶׁל אָדָם וְאֲשֶׁתוֹ מִפְּלֵת נֶפֶס
 וּבְנוֹ וּבְנֵיתוֹ מֵתִים כִּשְׁהֵם קָטָנִים לְאֵמֶר בֶּן יְהוּדָה אִמּוֹ בְּעֵין חֶלְהָ אִין בְּרַכָּה
 בְּמִכּוֹנֵם וּמֵאֲרָה מִשְׁתַּלַּחַת כְּשֶׁעֲרִים וְזֹרְעֵן זֶרְעֵן וּמֵאֲרָס אֹכְלֵן אֹתוֹן
 שֶׁן אִין אִמּוֹ אֲעֲשֶׂה זֹאת לְכֶם וְהַפְקַדְתִּי עֲלֵיכֶם בְּהִלָּה אֶתְקַרַּת מְהֵלָה אֶלֶם
 בְּחֵלְהָ וְכֹתִי וְזֹרְעֵתֶם לְרִיק זֶרְעֵכֶם וּמְכַלְהוֹן אֹיְבֵיכֶם וְאֵם נִתְעַן מִתְּבַרְכֵּן
 שֶׁן וְדִמְשִׁית עֲרִיסוֹתֵיכֶם תִּתְנֶן לְבָקָן לְהַעֲזֵב עֲרֵכֶם אֶתְתַּץ בְּעֵין בִּטּוֹל תְּרוּמָה
 וּמִעֲשֻׂרוֹת שְׁמֵם נִעֲשִׂין מִלְּהוֹדִיד טוֹל וּמִטָּר וְהַדָּבָר וְהַדָּבָר הַזֶּה הוּא הַשֵּׁם
 אֲבָד וְכִי אִדֵּם רַבֵּן אַחֵר פִּרְעַסָה וְאִין מְגִיעֵן שְׂמֵהָ צִיָּה בֶּן חוּסֵד
 הַגָּבֹל מִיָּמֵי שֶׁלֶב שְׂמֵהָ הַגָּבֹל
 דְּבָרִים עֲצִיבֵי אֲתֵםס צִמּוֹת הַחַמֵּה וְלֵבָ עֲשֵׂה יִקְבְּלוּ מֵהֵם מִיָּמֵי
 אֵם נִתְעַן מִתְּבַרְכֵּן שֶׁנֶּה הַבִּיָּא אֶת כָּל הַמְּעַשֵּׂר אֶת בֵּית הַיְּהוּדִי
 בְּעֵין גָּל הַגּוֹבְהָו עוֹלָה וְהִרְעַב עוֹלָה הוּא וְכֵן אָדָם אֹכְלֵן כֶּסֶף נִסְדָּן
 וּבְנֹתֵיהֶן שֶׁן שְׂמֵעַ אֶת הַדָּבָר הַזֶּה פְּרוֹת הַכֶּסֶף אֲשֶׁר בָּהָר שׁוֹמְרֵן הַעוֹשֵׂקוֹת
 דְּלִים דְּרוֹעֵנוֹת אֲבִיוֹעַס דְּאֹמְרוֹת לְמִדּוֹעֵהָ הַבִּיָּה בְּעֵין עֵינֵי הַדִּין וְעִוּוֹת
 הַדִּין וְקִלְקוֹל הַדִּין וּבְעֵין בִּטּוֹל תּוֹרַה חֲדָב צִמָּה לְעַלְמָס וְדָבָר בֵּא לְעַלְמָס וּבְנֹוֹת
 בֵּאָה לְעוֹלָם וְכֵן אָדָם אֹכְלֵן וְאִינֵן שְׂבִיעֵן וְאֹכְלֵן לְחֵמֵן בְּמִשְׁקָל שֶׁן וּבְבִיבֵי
 עֲלִיכֶם חֲדָב נְקִמָת וְגַ' וְכֹת בְּאֵדֵי לְכֶם מֵאֵה לְחֵם וְגַ' וְאִין בְּרִית אֶת תּוֹרַה שֶׁן
 אֵם לֵא בְרִית וְיִמָּס וְלִילָה וְגַ' וְכֹת בְּתִירָה יֵעַן בְּמִשְׁפְּטֵי מֵאֵסוֹן וְגַ' בְּעֵין שְׂמֵת
 שְׁקָר וּשְׂכּוֹפֵת שׁוֹן וְחִילוּל הַשֵּׁם וּבִטּוֹל תּוֹרַה חִיָּה רַעָה בֵּאָה וּבְהִבָּה כֵּלָה וְכֵן
 אָדָם מִתְּמַעֲבֵלֵן וְהַדְרָכִים מִשְׁתַּמְמָוֹת שֶׁן וְאֵם בֵּאָה לֵא תִסְרוּ לֵא תְקַרַּת
 בֵּלָה לֵא בְּמֵלָה בְּעֵין שְׂכִיכוֹת דְּמוֹס בֵּית הַמִּקְדָּשׁ חֲדָב וְשְׂכִיבָה מִשְׁתַּלַּחַת

מִיָּמֵי

מישראל שז' ולא תחזיכו את הארץ דלא תטמא את הארץ היא אם אתם מטמאין
 אותה אין את שוכן בתוכה" בעון גילוי עדיות ועל השמטות שפגשו יובלות
 גלות במה לעולם ומגלן אותן ממחוקמן ובמין אחרים וישבין תחתן שז' כי את
 כל התועבות הא' עשו וג' בעון גלות הכה צרות רעות וגזרות קשות מחסרות
 וכחודי שאנאי ישראל מתים ויתומים ולמנות צועקין ואין נענן שז' על כן
 על בחוריו לא ישמח יי' ואת יתומיו ואת למנותו לא ירחם כי עלו חטא ומרע
 וכל מה דזכר נבלה בכל זאת לא שב אמן ועוד ידו נטויה" מאי ועוד ידו
 נטויה אמ' ל חטן בר אבה הכל יודעין כלה לבמה נכנסת לחופה אבל כל המנבל
 את פיו ומוציא דבר נבלה מפיו אפי' חותמין עליו גזר דינו על ע' שנה
 לטובה חותמין אותו לרעה" אמ' רבה בר ר' שילה המנבל את פיו מעמיקין
 לו גיהנם שז' שוחה עמוקה פי' צרות ר' נחמן בר יצחק אמ' אף השומע
 ושאתק שז' זעם יי' יפל שם" אמ' ל הושיעה כל הממרוק עמנו לדבר
 עבירה חבורות ופצעים וצרות בו שז' חבורות פצע המרוק ברע'
 תר' ד סימנין הן סימן לענידה דרקון סימן לשמאת חנם ידרקון
 סימן לגסת הרוח בעות סימן ללשון הרע אמ' ר' גרסו בסוטה אמ' ל
 חסדא אמ' ל דמיה בר אבה ד ביתות אין מקבילות פני השכינה כת לצים'
 כת חנפים' כת שקרנים' כת מספרי לשון הרע" כת לצים דכ' משך את
 ידו את לצצים" כת חנפים דכ' כילא לפניו חטא יומא' כת שקרנים דכ' דובר
 שקרים לא יכון לגד עיני' כת מספרי לשון הרע דכ' כילא חטא דשע איהו'
 וגרסינן בעירובין תנע אמ' ל לעזר בן פרטא בוא ודמה כמה גדול כחושל
 לשון הרע מען במורגלים ומה המוציא שם רע על העצים ועל האבנים
 כך המוציא שם רע על חבדון על אחת כמה וכמה" אמ' ל יוחנן משום
 ל יוסי בן זמרת מאו דכ' מה יתן לך ומה יוסף לך לשון רמיה' ואמ' ל יוחנן
 משום ל יוסי בן זמרת כל המספר לשון הרע כלו כופר בעיקר שז' אשר אמרו
 ללשונו נבדיר שפתינו אהנו מי אדו לנן' ואמ' ל יוחנן כל המספר בלשון
 הרע נעשים באין עליו שז' מלשע בסתר דעהו אתו מצמת וכתי' הוסיף

לעבודות ומתעביו לה לחלוטין והנן אין בין מצודע מסגר למצודע מוחל וכלי
 והינו דאמ' דיש לקוש מאי דכ' זאת תהיה תודת המצודע זאת תהיה תודת של
 מצודע שם דב' היכי דאמ' לישנא בישא בגון דאמ' איכא נודא כי פלגת
 וזאת מפיך לה בלשנא בישא בגון דאמ' היכי היכא מאשכחת נודא לא בני פלגת
 דאיכא סווא" אמ' רבא כל מילתא דמתאמרת באנפ"י מדה לית בה משום
 לישנא בישא אמ' ליה אב"י וכל שקן חוצפתא ולשנא בישא אמ' ליה אמא כי
 הא ד' יוסי סבירא ליה דאמ' ל' יוסי מוימי למא אמרתו דבר וחזרתו לאחוד אמ'
 רבא כל ד' הונא כל מילתא דמתאמרת באפי בי תלתא לית בה משום לישנא
 בישא מאי טעמ' חבדך חכרא מית ליה וחבדך חבדך חכרא מית ליה כי אמת
 ל' דימי אמ' מאי דכ' מבדך רעמו בקול גדול כבדך השכס קללה תחשב לו
 משום דמבדך רעמו בקול גדול קללה תחשב לו אין בגון דאיכא לאושפזא
 וסדרו קמיה שפיר למחר נפק ויתב בשוקא ואמ' רחמנא לביכחה לכל
 דהכי וחיטאח קמאי ושמיני אמ' ומשין ליה" תאמ' ל' דימי אחוה ד'
 חסדא לעולם אל יספר אדם בטובתו של חבריו שמתוך טובתו בא לדי
 רעמו" אמ' שמואל בר נחמנ' אמ' ל' נתן על ז' דבריוס רגעין בתין
 לעולם על לשון חרע ועל שפכות דמים ועל שכונת שוא ועל גילוי
 ערוות ועל גסות הרוח ועל גל' ועל צרות עין על לשון הרע דכ' משנע
 בסתר א' ועל שפכות דמים דכ' ול' וזאת מכות ימא ב' ומצודע א'
 ועל שכונת שוא דכ' ויאמר פעמן הוא לוקח ככדים א' וצדעת פעמן א'
 על גילוי ערוות דכ' ויגע י' את פרעה נגשם גדלס א' ועל גסות הרוח
 דכ' ונחזקתו גבה לם והצדעת זרחה במצחו" ועל הגזל דכ' וצוה חסדן
 ופנו את הבית א' תאמ' הוא הכנס מטון שמוט שלו יבוא הסקן ויפיר
 ממנו" ועל צרות העין דכ' פא אשר לו הבית תאמ' רבי ל'
 ישמעאל מי שמחך ביתו לו כלום אינו מכניס לביתו אורח ואינו
 לבני אדם מנכסין אינו והאמ' רב ענני כי שמוץ לפנה נסמכה
 פרעת בגדי בהונח לערשם קרבתו למו לך מה קרבתו מנכסין א'

נגדי כחונה מכפרין לתועת מכפרת על שפכות דמים דכ ויטעלן את הכתנת
 טס"י מכנסים מכפרין על גלוי עריות דכ קעשה להם מכנסו טו לפאת
 בשר ערוה וז' מצנפת מכפרת על גסות הרוח כוד חענה ואמ' חננה
 אמ' הקצה יבוא וצר שגבוטה ויספר על מעשה גובה" אמבט
 מספר על הרהור הלב מהיכא זמיתה וסתיב היה על לב אהרן וז'
 חשן מכבר על הדיבון וסתיב ונשיית חשן מעט" אמר
 מספר על נז' וסתיב ותיב אכוד ותרנים מעול מספר על לשון
 הדב אמ' הקצה יבוא וצר שגבולו ויספר על מעשה קול"
 עין מספר על עזי פנים כתי' הביא והיה על מצח אהרן וכתב'
 השל ומצח אהרן זה היה לך לא קשוח הוא זמחנן זמנצין
 הוא דלמ אהרן מצעין אי זמחנן מצעין נגעים צאן עב' ין
 אי דלמ אהרן מצעין מעול מספר" עיני והאמ' ו' סיסרון
 אמ' יהושע בן נון שני דברים לא מציתו להם כסוד
 טבר אהרן וז' ק' שכיכות וזמיו ולשון הרע" שפכות
 זמיו שגבולו ערוה ולשון הרע בקטורות דמאט ו' חט' נה
 למדנו מקטורות שדכפרת על לשון הרע שנאמ' ויתן ארז
 הקטרת ויספר על העט" ממאנ' רבי ו' ישמחאל על
 מה קטורות מספרת על לשון הרע אמ' הקצה יבוא וצר
 שפוטנא ויספר על מעשה חש" קשוח שפכות זמיו
 משפכות זמיו קשוח לשון הרע אמ' הקצה יבוא וצר
 שפכות זמיו משפכות זמיו לא קשוח הוא זמחנן זמנצין
 קטלית הוא דלמ חיוט מאן קטלית" לשון הרע מעלשון הרע
 לא קשוח הוא בעננה הוא במהסומ" אמ' ו' יהושע
 בן נון מה שחננה מעודת שחמדה בו תורה צדק ישב אמ'
 הקצה הוא הצדק בין איש לאיש בין איש לרעהו לפרוך
 אמרה תורה צדק ישב מחוץ למחנה מושבו" אמ' ו'

והוא בן לוי מה שתנה מצודע שאמרה בו תורה יבא שתי צמרים לטהרות
 אמר הקב"ה הוא עשה מעשה פשוט ולפי אמרה תורה יבא קרבן ~~שם~~
 פים שלשה דברים צדק וכול' מנח הע מולי אמר ל' והוא בן לוי
 אמר קרא וידעת כי שלום אהלך ופקודת נעך ולא תחטא אמרה בר ל הונא
 אע"ג דאמרו רבנן ג' דברים צדיק אדם לומ' בתוך ביתו מתנעני ליה למימרינהו
 בענותא ס' היכי דלקבלו מינה אמר אשי מנח לא שמעית ליה
 דוכא בר ל הונא וקממתא מסברא גרסי במסותין בפ' א' אמר חסדא
 לעולם ל' ואל' אדם אימה תורה בתוך ביתו שהיו פלגש בצעו
 הטיל עליה בעלה אימה ותורה והפילה כמה רבבות פשרה אמר יהודה
 אמר רב כל המטיל אימה תורה בתוך ביתו לסוף בא ליה ג' עבודות
 הללו גילוי עדרות ושפיכות דמים וחילול השם פס' ספק חשכה ספק
 לא חשכה וכו' מערבין וטומעין את החמץ ואוקימנה מערבין עירובי
 העדות מעל לא עירובי תחומין אמר רב אמרו לו שנים צא וערב
 עליו אחד עירב עליו מצעוד יוס ואחד עירב עליו בן שמשור
 זה שעירב עליו מצעוד יוס נאכל עירובו בין השמשות מה שעירב
 בין השמשות נאכל עירובו משחכה וששים קטן עירוב מה נפיש מי בין השמשות
 השמשות לילית הוא קמח לקח חמץ בותרת לא לקח בין השמשות ספק
 דרבנן הוא וספק דרבנן לקולא אמר רבה מפני מה אמרו אין טומעין ספק
 המוסף ואפי' מצעוד יוס גזיה שמת ידעה פל' הוא דתנן במה טומעין
 ובמה אין טומעין אין טומעין לא בגפת ולא בצבל ולא במלח ולא בסוד ולא
 בחול הנכולחו דבר המוסף הן אין טומעין בהן אפי' מצעוד יוס גזיה
 שמת ידעו אמר ליה אביי או הכי בין השמשות נמי נגזר אמר ליה
 סס' קודרות בין השמשות דתחנותי' ואמר רבא מפני מה אמרו אין
 טומעין בדבר שאינו מוסף מצחכה פל' דבר שאינו מוסף כגון
 כסות ופירות ונפיונה לא התירו לטמון בהן לא מצעוד יוס או נבל
 בספק חשכה וספק לא חשכה כדנן ספק חשכה וספק לא חשכה כדנן

ידועה הוא ביהמ' ליקט קמח
 לא ליקט מיבין השמש

ספק

ספק חשכה וספק לא חשכה אין מעשרין את הודמי ואין מכללין את הכלם
 ואין מכללין את הברות וכולי. מכלל שאם חשכה ודמי אין טומאן ארץ
 החמץ גזרה שמה יטמין צרמץ ומע לחותיו בגחלים. בין השמשות
 כן היום ומן הלילה ספק כולו מן היום ספק כולו מן הלילה. מכללין ארצו
 לחומר לשע ימים או זה הוא בין השמשות משהשקע החמה וכל זמן
 שפני מזרח מאדימין הכסף התחטן ולא הכסף העליון בין השמשות
 הכסף העליון והשנה לתחתון לילה דכריל יהודה ונחמיה אובי טרי שיהלך
 אדם משהשקע החמה חצי מיל ור יוסי אובי בין השמשות כהרף עין זה
 נבס וזה ירמא ואי אפשר לעמוד עליו. הא גופה קשיא אמרת אי זה
 הוא בין השמשות משהשקע החמה וכל זמן שפני מזרח מאדימין הא
 הכסף התחטן ולא הכסף העליון לילה הוד תאני הכסף העליון השנה
 להסתנון לילה הא הכסף התחטן לא הכסף העליון בין השמשות משהשקע
 החמה וכל זמן שפני מזרח מאדימין הכסף התחטן לא הכסף העליון נמי
 בין השמשות הכסף העליון העליון והשנה לתחתון לילה. ור יוסף אב
 ר יהודה אב שמאל הכי קתאני משהשקע החמה וכל זמן שפני מזרח
 מאדימין יוס הכסף התחטן ולא הכסף העליון בין השמשות הכסף
 העליון והשנה לתחתון לילה. אמר רבא בר בר חנה אמר ר' יוחנן הלכה
 כר יהודה לענין שבת הלכה כר יוסי לענין תרומה דלא אכלי בהע תרומה
 עד דישלם בין השמשות ר' יוסי הא רמס ר' יוחנן דאמ' הלכה כר יהודה
 לא ידעינן איבא דמתן או איבא דרבה או איבא דר' יוסף וכוון ולא איבד
 לן כמתן מינהו ספק עבדינן לחומרא דאוסורא הוא וספק אסורה לחומרא
 ועוד דסוגיין בכליה תלמודא דכל חיבא דאיפליג דם ור יוסף דהילב סרבה
 בר מכרוס קנין ומחצה הולך משהשקע החמה אקדש ליה יומא ואסור
 בעשיית מלאכה. אמר ר' יהודה אמר שמואל כוכב ט' חס' שעס בין השמשות
 ג לילה. אמר ר' יוסי בר אבון לא כוכבים גדולים שנראים ביזם ולא כוכבים
 קטנים שנראים בלילה לא כוכבים. אמר ר' הו רבא לשמאעיה אתן ולא קיים

אמר ר' יוחנן אמר שמואל כר יוסי
 אמר ר' יוחנן בין השמשות

לבו באשערה ודבן אי איכא שמעא מיוש דקלי מדלוקן שדאגא ביוס
המעון במאמא תא תרגלו בדבא חזו **לבי ואורואני** תר
ג תקיעות תוקעין ערב שבת תקיעה מ' לבעלי מלאכות שבשדה ב'
לבעלי עיר וחנות להדלקת הכר דברי ל' עין ל' יחודים העשית אום שלישית
לחלוץ תפילין ושהה כרי לצלות דג קאן אורי להדביק פת סגנון ותוקע
ומרע ותוקע ושובת

סליק פירקא

כדה שהסקוה בקש א' בגבנה כותן עליה תבטול בגפת אן בעצם לא יתן
עד שיגרוף א' עד שיתן אוב המפר בית שמאי אום חמין אבל לא תבטול
ובית הלל אום חמין ותבטול בית שמאי אום נוטלין אבל לא מחזירין
ובית הלל אום אף מחזירין .. גב' אכעמי לכו המו לא יתן לא יחזיר הוא
אבל לשהות משהין מעפ שאינו גרוף ושאינו קטום ומעני חנניה הוא
פיר דתנא חננה אום כל שהו כמאכל בן דחסאו מותר לשהות על גבי
כירה בשבת אן דלבי' הוא לא יתן לא ישהה הוא דאפי' לשהות נמי איגרוף
וקטום אין ואי לא לא" ושקלין וסודיין ומסקיין דלא יתן לא ושהה הוא
דאפי' לשהות אגרוף וקטום אין ולא לא וכל שכן להחזיר ומנא לן דהכי
הוא מסקנא דהא בתר דשקלין ומדיין מנעמא להו כבו לסמוך לה
כעכה וגבה הוא דאסור אבל לסמוך שפיר דאמי אן דילבי' לא שטא
מסאמרו תוכה וגבה דאסור שמעיין דאסור לשהות על גבי כירה שאינה
גרופה וקטומה ועוד חט אסקיין לבעיין ואמרו מאי האוי עלה תא שמע
חננה כירה שהסקוה בגפת אן בעצם סומכין עליה ואין משהין עליה לא
אם כן גרופה וקטומה וגחלים שעממו אן שנתנו עליהן בעזרת של פשתן
דקה הרי היא כקטומה הכין הילב ו' השעיה נמי הכין סבדא ליה ודכה ב'
בר חנה אמ' ל' יוחסין נמי הכין סבדא ליה ועוד הוא אמר' לקמן לענין תער
שהסקוה בקש אן בגבנה סבד' ל' יוסף רבי' תוכו תוכו כממש על גביו על
גבו כממש אבל לסמוך שפיר דאמי .. אותיבה אבי כירה שהסקוה
בקש אן בגבנה הרי הוא ככירים בגפת אן בעצם הרי הוא כתער

דאסור

וחסיד דאן כידה שארי במאי עסיקין או ליפא על גבין ובמאי או ליפא
 בשאמה גרופה וקטומה ולא כדה כי מינה גרופה וקטומה על גבה כי שארי
 דלמא הכין הילכ דכידה כי לתה גרופה וקטומה על גבה חסיד והא דאמ' ו
 ששת אמ' ו יחזן דמתנ' להחזיר תנן אבל לשהות משחין ומעפ שאינו גרין
 וקטום הילכ כותיה דמעפ דסייעה רבא ומא תרויהו להחזיר הוא ההוי
 סיעמא לא דוקא חייא ולא במרו' מינה דעל מסקמא דבמרא סמכין ומחזינא
 למסקמא דבמרא דסוגיא דשמעתא דחסיד להשות על גבי כידה שאינה
 גרופה וקטומה ממיליה שמעינן דמימרא דל ששת וסייעתא דרבא וכל מאי
 דדמאי לתון דדחות לתון אוטן הילכ כידה שאינה גרופה וקטומה חסור
 לשהות עליון חסין שלמ הוחזין כל צרכן ותבשיל שלמ כושל כל צרכו אבל
 תבשיל דבשיל כל צרכיה וחזין שחוזמין כל צרכן מעפ שאינה גרופה
 וקטומה ורוקט דבר שהוא מצטמק ודע ל' כגון לימרא וריסא ותמרו וכיוצא
 בהן אבל דגד שהוא מצטמק ויפה לו כגון כרוב ופולין ובשר אטרין חסור
 וכידה שהיא גרופה וקטומה משחין עליה לדבר בין שבישל כל צרכו בין
 שלמ כושל כל צרכו וכל שכן מצטמק ויפה לו דעקרא דהרתא דלמא
 אפי לחזויי גחלים היא וכונן שהוא גרופה וקטומה לא אתי לחתויי בגחלים
 וק הילכ' ומי שכן ושהה על גבי כידה שאינה גרופה וקטומה
 מדי דלא בשיל כל צרכיה חסיד למשללה וכל שכן אם עבר ושהה במחיד
 דאמ' ו שמאל כר אשה יהודה אמ' ו אבא אמ' הונא אמ' רב בנחלה חייב
 אומדן המכשל בשבת בשוגג יאכל במחיד לא יאכל והוא הדין לשבת
 משדכו משחין במזידו אומדן שחין מנחנו חזרו וגזרו אף על השוכח
 והיכא דעבר ושהה מדי דבשיל כל צרכיה ומצטמק ויפה לו הוא מילתא
 אבטיא בממרא ולא מפשיטא ולקולא עבדין ולא מסרינן הווא מדי
 דמצטמק ויפה לו דספיקא דרבנן חווא וספיקא דרבנן לקולא גרסי בפ' מרובה
 תנא המכשל בשבת בשוגג ושכל במזיד לא יאכל דכרי' במאד ו יהודה מוכי
 בשוגג ויכל למתא שבת במזיד לא יאכל עולמת' ו יחזן הסטלד או שאוג
 יאכל למזמאי שבת למחרים ולא ל' במזיד לא יאכל עולמת' לא ל' ולא למחרים

מאי טעם דל יוחנן הסנדלר כדדדש ל חייה אפיתחא דבי נשיאה ושמדחסיאת
השבת כי קודש הוא ולכס מזה קודש מסור במטלה אף מעשה שבת מסור
במטלה או מזה קודש מסור בהנאה אף מעשה שבת מסור בהנאה תל לכס
שלכס הוא וכול מפי' בשוגג תל' מחללה מות ומות במסור אמרתי ולא
בשוגג פליגי ביה ל אחא ורבינא חד אמ' מעשה שבת דאורייתא וחד אמ'
מעשה שבת דרבנן מאי דאמ' מעשה שבת דאורייתא כראמזיין ומאן דאמ'
דרבנן אמ' קדמ' קדמ' קדש הוא קדש הוא קדש ואין מעשה פ' קדש וק'יס ל'
בכל התורה כולה ל אחא ורבינא הלל טבדרי המזיל ושענא מיי' דלית
ל' יוחנן הסנדלר הולך הילב כל יהודה דאמ' המבשל בשבת בשוגג יאכל
לפומאי שבת כן ל' בין לאחדים במסור יאכל בפומאי שבת יאכל לאחדים
אכל לו לא יאכל עולמות' גרסו בשחיפות חולו' בסדקא קמא אמ' ל'
דמי מנהדעמא השוחט לחולה בשבת מותר לבדוק באומצא מאי טעמ'
כין דלא אפשר לכזית בשד בלא שחיטה כיו קא שחית אדעתא דחולה
קא שחית' המבשל לחולה בשבת מסור לבדוק לאכול ממוט גזיה שמא
ידיה בטבולו פום ובית הלל אמ' אף מחזירין אמ' ל' ששת לבדו
האמ' מחזירין מחזירין ואפי' בשבת ואף ל' חוששה סבר מחזירין ואפי'
בשבת דאמ' ל' הושפיה פעם אחת היינו עומדים לפלגא מל חייה והעלג'
קומקום של חמין ען דוקטא התחתונה לרוטא העלונה ומגנו לו את הקוס
והחזרנו למקומן ולא אמ' ל' דבר אמ' ל' זיקא אמ' ל' אמ' ל' תרמי
לא שנו לא שפון ביה מכל העון על גבי קרקע מסור אמ' ל' חזקיה
משמיה דאבוי הוא ~~הערה~~ עוון בידו מותר לא אמרן לא שדעתו להחזיר
מכל אין דעתו להחזיר מסור מכלל דעל גבי קרקע אעפ' שדעתו להחזיר
מסור באפי' ל' ידמיה תלמן במקל מהו העון על גבי מטא מהו באפי' ל' אפי'
פין ממוחם למחם מהו תיק' **מתני'** תנור שהסיקה בקש או
עבכה לא יק בין מתוכו בין מעל גבין פומא שהסיקה בקש או בגבכה הדי הוא
ככודים בגפתיו בעצים הדי הוא מתנור" גבי' תנור שהסיקה בקש
או עבכה אין סמכין לו ואין צריך לומר על גבין ואין צריך לומר בגפתיו או בעצים"

פוס כופח שהסיקה בקש או בגבבה וכלי אמ ליה ל אחת בדיה דרבא
 ל משי היא כופח הוי דממ או ככירה דאמי מפי בגפת ובעצוס נמי
 לשתרי או כתנור דממ מפי בקש או בגבבה נמי למ לשתרי אמ ליה נפיש
היה מכירה חוטמה הכלה מתנור ושמעו מיל דכל מדי דמסר
 לשהיה עלגט כירק לא אמ כן גדוסה וקטומה מסור לגזיהוי על גבו כוסח
 אעג דגדוסה וקטומה אבל חמין שהוחמו כל עדין ותבשיל רבשיל כל צרכיה
 שארי לשהיה על גבו כופח יהוה מכירה דאעג דמסיד לשהיה עלה
 כי למ גדוסה וקטומה מדי חוה למ בשיל כל צרכיה שרי לשהיה עלה מדי
 דשיל כל צרכיה הכא נמי למ שנת ודוקא מצטמק דע לו דומא דכירה
 אבל מצטמק ויפה לו מסור הוי דממ כופח והוי דממ כירה אמ ל יוס
 בר חנה כופח מקום ששופת קודה אחת כירה מקום ששופת שתי קדרות
מתני אין עתשן ביצה בצד המחס בשביל שתתגלגל ולמ
 וסקיענה בסודרין ולמי מתיר ולא יטמענה בחול ובאבק דרכים בשביל
 שתצלה גבא ממשא ליהו גלגל מאי אמ ל יוסף גלגל חייב חסות אמ
 מד חסות אמ אן נמי ותמא חוץ מן חמלה היש וקוליס חסותן שהזרחין
 היא גמר סלמטין פוס ולא וסקיענה בסודרין ל יוסי מתיר הא דתנן
 ולא את העונן בחמה בשביל שהמין ליכא ל יוסי הוא אמ ל תמן בחמה סלי
 עלה ולא פליגי דשאר כי פלגי בתולדות חמה תמא קמא סבר גדרי והילכתא
 בתמא צמא פוס ולא יטמענה בחול ובאבק דרכים וכלי ובהא מפי
 ל טהדי מאי טעמ דבא אמ גרה שמא יזי עפר כמקומו כמעשה
 ששא מנשי טבריה הביאו סילון של צונן בתוך אמה של חמין אמ ליה חכמי
 אם בשבת כחמין שהוחמו בשבת מסורין בדחיצה ובשתיה ואם ביום טוב
 כחמין שהוחמו ביום טוב מסורין בדחיצה וטותרין בשתיה מליד הגוף שורבין
 ממוט בשבת מנשכי אעפ שגדוסה אין שותין עמגה אמ עולא הלכה כאמאי
 סבריה אמ ליה ל נתן כבד תבדוניהו מנשי טבריה לטילטויהו הילכ כל נחמין
 תנא לאו טעם אדם כל גופו כי בחמין צונן רבדי ל מאור ור
 שמע שניד ול טודה מוט בחמין מסור צונן כמת

אמר חסדא מחלוקת בקרקע אבל בכל דברי הכל מסור אמר רבה בר בר
חנה אמר יוחנן הלכה כד יהודה הולך בחמין מסור בין בכל בין בקרקע
וחקא חמי האור אבל חמי טבריה שארו טבעין למי/קמן" איתא חמין
שהחמין מערב שבת למחר אמר רב רוחץ בהן ט' גופו אמר ואמר ושמואל
אמר לא תותר לרוחץ אלא פניו ידיו ורגליו" תנא כותיה דשמואל חמין שהחמין
מערב שבת למחר רוחץ בהן ידיו ורגליו אבל לא כל גופו אמר ואמר ואין
צריך למי חמין שהחמין ביום טוב ואין צריך למי חמין שהחמין ביום השבת
מרוחץ שפקקו נקבין מערב שבת למוצאי שבת רוחץ בו מיד אמר
שמעון בן שמאי אמר והטעם בן לוי משום ד קטרא בתחלה היו רוחצין
בחמין שהחמין מערב שבת התחילו הבבלין להחם חמין בשבת מסור
להן את החמין והתיר להן את הזיעה ועדין היו רוחצין בחמין ואומר ר' יוחנן
אנחנו מסור להן את הזיעה והתירו להן חמי טבריה ועדין היו רוחצין
בחמי האור ואמר נחמי טבריה רחצנו מסור להן חמי טבריה והתירו להן
את הצונן ראו טמין הדבר עומד התירו להן חמי טבריה וזיעה במקושה עומדת
ואמר רבא האימאן דעבר אדרבנן שארי למקרייה עברא תל
לא ושוק ארס בדרכה מלמא ואפי' עומדת בחצר ומי אית ליה גידור שארי
כמי טעמי רמי נמי עקד להו מיא איכא גידור דמהדרי ליה" תל
מתחמם ארס כנגד המדרה ויצא וישתטף בצונן וכלב שלם ושתטף
בצונן ויבא ויתחמם כנגד המדרה מפני שמופטר המים מעליו
תל מחמם ארס מלונטיות ומעחה על גבי כע מפני בשבת וכלבד
שלא יבא קומקום של חמין ויעחו על גבי כע מפני בשבת ודבר זה
אף בחול מסור מפני הסכנה" תל מביא ארס קתני של סתים
ומיעחו כנגד המדרה למ בשביל שיחמו לא כדו שתפאר צימט' י יהודה
אמר מביא משה פך של שמן ומעחה בו כנגד המדרה לא בשביל שיבטל
לא בשביל שיפטר" רשב"ג אומר סכה משה ידה מאי ומחממתה כנגד
המדרה וסכה לבנה קטן ואנה חוששת אמר ל יהודה אמר שמואל אחר
ש" ואחר מוס יד סולדת בו מסור מי' היד סולדת בו מותר'

חיוב דאמי יד סולדת בן אמ' ו' תגבה כל עכריוסן של תינוק ככוית ממנו'
 אמ' ל' יצחק בד אסדמי פנים אחת נכנסתי מאחר רב לבית המרחץ וביקשתי
 להניח קר של שנין באבוב אמ' לי טול בכלי שע וקן שמע מית תלת שמות
 שמן יש בו משום בישול ושם מית כל שני ושם מית הפשירו זה פשורו'
 אמ' רבה בר בר חנה אמ' ל' יוחנן בכל מקום מותר להרוח חוץ מבית
 המרחץ ומבית כנסת אמ' מבני דברים של קודש אסור לאמרן בלשן
 חול ודברים של חול מותר לאמרן בלשון קדש ולעטן אפדושי מאוסרת
 אמ' בלשן קדש נמו שר דהא רב אמ' ליה ל' יצחק בר אבדימי טול
 בכלי שני ותן ואמר ל' נמי אמ' ל' יהודה אמ' שמואל מעשה בתלמידו
 של ל' אמור שבגס אחריו לבית המרחץ וביקש להריח לו קרקע
 ואמ' ליה אין מרחקין לבסך לו קרקע ואמ' לו אין סכין פוס'
 מוליד גוף שותן ממנו בשבת וס' היכי דאמי מוליד גוף תאמי מבחץ
 וגולגלס מבפנים' אמיבו אמ' ל' נחמן בידורו' תנא כותיה ד' נחמן
 אמיבו אמ' שחא גוף אין שותן ממנו בשבת מפני שתשתה מחמתה'
מתני' מיחס שפיתו לא יתן לתוכו צונן בשביל שוחמן אבל
 נותן הוא לתוכו או לתוך הכוס כדי להפטיחן הלפס והקדרה שהעבירן
 מדוחמין לא יתן לתוכו תבלין אבל נותן הוא לתוך הקערה או לתוך התבואה
 ל' יהודה אמ' לכל הוא נותן חוץ מדבר שיש בו חומץ וצד"ג
 מאי קאמי הכי קאמי המיחס שפיתו יש בו מים חמין לא יתן לתוכו מים
 טופטין בשביל שוחמן אבל נותן לתוכו מים מרובים כדי להפטיחן
 ופיחס שפיתו ממנו מים לא יתן לתוכו מים כל עיקר מפני שהווא
 מצדק ו' יהודה היא דאמי רבד שאי' מצבו' אסור אמ' רב לא שנו לא
 שיעור להפסיד אבל שיעור ל' אסור ושמוא אמ' אפי' שיעור לצדק
 נמי מותר כל שמעון דאמי' דב' שאינו מתכוין מותר ואי קשית
 לך הא דאמי' שמואל מצדקן גזלת של מתכות ברשות הרבים בשביל שלם
 חוקן בה רבים אבל גזלת של עץ דאמי' בר' שמעון סכידא ליה אפי' של
 עץ נמי סכד שאו' מתכוין סכד ליה בר' שמעון במלמח' שאיש ציב'

לגופו סבר לה כל יהודה אמר רבנא חלקך קוץ ברשות הרבים מלכאן פחות
 מן אכזר ובכרמלית מפי טובא וכן הילב" פוס' אבל עתה חזק לתוך
 הקערה וכל" תר' כותב אדם חמין לתוך צונן ולא צונן לתוך חמין ודמי
 בית שמאי ובית הלל אומ' בין חמין לתוך צונן בין צונן לתוך חמין פותח
 בד' בכוס אבל לא חמין לתוך צונן ולא צונן לתוך חמין ול' שמעון בן
 מנסיא אומר' ומסקנא דשמענתא דהילכ' בבית הלל דקאמר' אמר' חזנא
 בריה דר' יהושע חזינא ליה לדבא ולא קאפיד מדתמא ר' חייה דתמא ר'
 חייה מערה אדם קיתון של מים לתוך ספל של מים בין חמין לתוך צונן
 בין צונן לתוך חמין פוס' הלפס וקדרה שהעבדים ברותחין וכל'
 הילב' כתיבא קמא סבר ר' יוסף למומר מלח הדי הוא כתבלים ובבלי דמשון
 בשלה ובבלי שט לא בשלה אמר' ליה מכיו' והא תמא ר' חייה מלח מינה
 כתבלים דבבלי זמיו בשיל' ופליגא דר' נתן דאמר' נחמין צריכא מלחא
 בישולא כסדרא דתורת' **מתני'** אין נותנין כלי תחת הנד
 לקבל בו את השכין ועם נתנו מבעוד יום מותר ואין נותנין ממצו לפי
 שאינו מן המזבן מטלטלין בר חרש אבל לא ויש ר' שמעון אה' כל הנרות
 מיטלטלין חוץ מן הנר שהדליקו בו באותה שבת ונותנין כלי תחת הנד
 לקבל עצמות ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה גב' אמר'
 חסא טעם שאמרו אין נותנין כלי תחת תרנגולת לקבל ביצתה שאסור
 לבטל כלי שהיכנו אבל כופה עליה כלי בשביל שלא תשבר' איתא מת
 המוטל בחמה ר' יהודה אומ' הופכו ממטה למטה ול' חוננא בר שלמיה
 משמיה דרב אמ' מעט עליו כבר או תינוק ומפולטלו" הוכח דאוכח
 כבר או תינוק כולי עלמ' לא פליגי דשאר' כו' פליגי הוכח דאוכח כו'
 סבר טלטול מן הצד לא שמיה טלטול ומר סבר טלטול כן הצד שמיה
 טלטול' לרמא כתיב' אין מנינין את חמות מפני הדלקה אמר' יהודה בן
 לקיש שומעני שצריכי' את חמות מפני הדלקה היכי דאמי' או דאוכח
 כבר או תינוק מאי טעמיה דתנא קמא דאסד' ואי לרבא מאי טעמיה
 דר' יהודה בן לקיש דשאר' לא לא בטלטול כן חס' כלאו מד סבר טלטול

מ' י"ג

מן הצד שמיה טלול ומדסכד טלול מן הצד לא שמיה טלול למה
 דכולי עלמא שמיה טלול והיינו טעמיה דל יהודה בן לקיש שמתוך שמוס
 כהול על מתן מי לא שרית ליה טלול ודבנן אתי ליה כיבני דאודותא
 אמר יהודה בר שלה אמר ל יוחנן הלכה כל יהודה בן לקיש במת שמעון
 מיהא טלול מן הצד שמיה טלול ולמ שדו ליה דבנן לא לגבי מת
 דלא ליה ליה מיסוד דאודותא אבל בעלמא מסיד וקשא לן
 הויא דגרסו בל כל הכלים בעטן כגה שטמנה בתבן וחררה שטמנה
 בגוליס לעגד בן תמיא מוס תוחכין לה וכברכר ובגטותא שלה
 ואמר נחמן הלכה כל לעגד בן תמיא דסכד טלול מן הצד למ שמיה
 טלול ופרקיין כיהא דאמרו טלול מן הצד שמיה טלול והט מילי
 כגון אבניס וכונצא בהן דומיא כמת כדאמרו חתם בן חזי חתם כאבן
 ומסוד לטלול דכמת דאמי אבל כגה שטמנה בתבן וטולמא שטמנה
 בעטר וכונצא בהן כגון אוכלין שהיא צריך למכילן בשבת טלול מן הצד
 כביהא מילתא למ שמיה טלול פיס מן שמותן ממנו למי שמיה
 מן המוכן תל מותר השמן שכר ושכקעה מסוד להסתמך ממנו
 ול שמעון מתיר פיס מטלולין ע חדש אבל למ נר ישן וכלל
 תל מטלולין נר חדש אבל למ ישן דברי ל יהודה ל מאור מוכ
 כל הדרות מטלולין חוץ מן הנר שהדליקו בו באותה שבת ול שמעון
 מוכ כל הדרות מטלולין חוץ מן הנר הדליקו בשבת כנה מותר לטלול
 מעב דקומין כל שמעון לעגן מוקצה בהא לית הילב כותיה דגרסוי
 בסוף מי שהחשיך פליגי בה ל אחא ורבינא חד אמר כל השבת כולה
 הלכה כל שמעון לכר מטוקצה מחמת ממוס ומאי טהו נר ישן וחד
 אמר במוקצה מחמת ממוס נמו הילב כותיה לכר ממוקצה "מיסוד
 נר שהדליקו בו באותה שבת מוקצה מחמת חסרון כיס מפיל שמעון
 מורה דתנן כל הכלים טלולין טלולין בשבת חוץ מן המסד הגדול ויתר
 על מחרישה וקיס ל דכל היכא דפלגי ל אחא רבינא הלכה כדברי רסין
 הולך נר שהדליקו בו באותה שבת מעב שכר מסוד לטלול דמוקצה
 כמת מסוד הוא וכן מותר שמי שכר ושכקעה שהדליקו בה באותה

באותה שבת מסור להסתפק כמקור באותה שבת אמר אורא פמקס שדלן
עליו באותה שבת דברי הכל מסור לטלילה לא דולקו עליו באותה
שבת דברי הכל מותר לטלילה בשבת וכן הלכה ומטה שיש עליה
מעוה מסור לטלילה אין לה מעוה מותר לטלילה בין ויחידה בין לא
ויחידה והוא שלא יהו עליה כל בין השמשות דמיגו דאיתקציל בין
השמשות איתקציל כוליה יומא והוה ליה מוקצה מחמת מסור הולך
ומסור לטלילה והילכ מיחזיק נר על גבי דקל בשבת ואין מיחזיק נר
גבי דקל ביום טוב מאי טעמא כיון דבשבת מדיל מיעה לא מתי /
לאשתמושי במחזור וביום טוב דלא נחל מיעה מתי לאשתמושי
במחזור הולך בשבת שארי וביום טוב מסור " אמר יהודה אמר
שמעון אין מוקצה לה שמעון לא גורדות ומחוקים בלבד יהו
ומאי טעמא הני הוהיל ומסרחות בנתיב אמר רבא כי הווינן ביל נחוק
הוה מטלילין כבונא אגב קטמיה ואנן דלכא עליה שברי עינים
תעא מלבנות המטה וברעי המטה ולחוקן של קיבוס לא יחזור
ואם החזיר פסור אבל מסור לא יתקע ואם תקע חייב חטאת לשבג
אמר אם היה רפוי מותר ביל חמא הוה ליה מטה גלעתי והוה מהודי
ליה ביומא טבא אמר ליה ההוא מדבנן לה חמא מאו דעתיך בעלן מן
הצד הוא נהו דמיסורא דמודיותא ליכא איסורא דבנן מהא מילא
אמר להו אמא כדשבג סכרמא לי דאמי אם היה חסוי מותר וכן הלכה
פיס כותנן כל תחת הנר לקבל עצמות והאקא מכמר
כלי מהוכנן אמר הונא בדיה דל יהושע עצמות אין בהן ממש
ושדו לטלילי ולא קא מטליל ליה מהוכנן פיס ולא ותן לתוך
מזם מפע שקא מכבה תעא כותנן כל תחת הנר לקבל
עצמות בשבת ואין צריך לומר מערב ולא ותן לתוך מזם מפע
שהוא מכבה מערב שקא ואין צריך לומר בשבת

בבבב בירדא

במה אומנן ונמוה או אומנן או אומנן לא בתב ולא בנפס
ולא בזוגי ולא במובי לא בצל ולא במעל ולא במד ולא

בחול בין לחין בין יבשין ופלי. אכזיב לה גפת של זתים תנן אמר
 דשומשמן שמד דאמי או דילג דשומשמן תנן וכל שכן דזתים דלא
 תא שמע דאמי ל זורא משום דבי ל יטאי קופה טמאן בה אמר לזניה
 על גבי גפת של זתים שמ מני של זתים תנן לעולם אימא לך לענין
 הטמאן אפי דשומשמן נמו אמר לענין מסוקי הבלא דזתים מסוקי
 הבלא דשומשמן לא מסוקי הבלא רבה ור זורא איקלעו לבי
 ריש גלותא חזיוה לכהות צברא דאנח כוזא דמיא אמוקא וקומקומא
 שחיה רבה אמר ליה ל זורא מאי שיא ממיחיס אמר ליה התם אוקובי
 קא מוקיס ליה הכא אולדי קא מוליד קוד חזיה וסתור אבומא
 רבנא ואנח ניטלא שילוייה רבה שהייה אמר ליה ל זורא אמאי אמר ליה
 השתא חזית לכסוף חזייה דבער ליה אמר ליה מאי שניא מפדוקא אמר ליה
 לא קפד שילוייה הכא קפיד שילוייה פיס לא בתבן ולא בזוגן ולא
 במוכין וכלי נעמ מוניה ל מדה נר מתנה מאביי מוכין שטמן בהן מהין
 לטלילי בשבת אמר ליה וכי מפע שאין לו ליה קופה של תנן עומד ומטליל
 קופה של מוכין ל חסרא שניא למאחרוי אדרי לבי סריא בשבתא אויתבה
 ו חנן בר ל חסרא מתירין בית הצואר בשבת אבל אין סותחין ואין נוחין
 את המוכין לא לתוך הער ולא לתוך הכסת כיום טוב ואין צריך לומר בשבת
 לא קשיא לא עבדו וא עתוקי תנא נמי הכי אין נוחין את המוכין
 לא לתוך הכר ולא לתוך הכסת כיום טוב ואין צריך לומר בשבת נשרו
 מחזירין אותם בשבת וא צריך לומר כיום טוב אמר ליה ויהודה אמר רב
 הסותח בית הצואר בשבת חייב חטאת מתקין לה ל כהנא וכי מה בין ליה
 למגופת חבית אמר ליה רבא זה חיבור וזה אינו חיבור פיס בזמן שהן
 לחין אכזיב להו לחין מחמת עצמ תנן או דילמא לחין מחמת דבר
 אחר וסליקא דמחלות עצמן ומוכין לחין כגון מירטא דביע מטמי
 וכסת ליה דעבדא מגירטא דביע מטמי והא הנסד שבין ידכתייה
 של סומא שיש בו לחלוות קבועה שאינה עוברת ברתני
 סומאן בשלחין ומטלילי אות בגיזי הצמר ואין מטלילי כיצד יעשה

נוטל את הכסות והן טמלות ו לעזר בן עזריה אומ' קופה מסה על צדה ועטל
 שמא יפול ואין יכול להחזיר וחכמ' אומ' נוטל ומחזיר ואם לא כסו מעט
 יום לא יסנו משתחשך כסו ונתגלה מותר לכסותו ממלמ את הקיותן
 ונותן תחת הכר או תחת הכסת' גמ' יתב' ל' יוחנן בן עכמאי וז' יתב' ב'
 לעזר ותיב' ל' חנה בר אבה גביוו ויתבי וקא מצעיה להו שלחין של
 בעלי הבית הנן אבל שלחין של אומן כיון דקפיד עלהון לא מס' ליה
 להו או דלגמ' של אומן וכל שכן של בעל הבית וסלקא כתימיה ^{ומסתברת}
 הלכה כר' יוסי דאמ' אחד זה ואחד זה מס' ליה אומן דשלחא הוה ונתבדד
 לן שאין האומנין מקפידין עליהן וכך מסק' לבי שדרתא מאן אל כ' אום
 הדאשונס שהלכה כר' יוסי פ'ס' בגיז' צמר ואין מס' ליה אומן אומ'
 דבא לא שנו לא שלם ויחדן להטמנה אבל יחדן להטמנה מס' ליה אומן
 איתא נמי כי אמת וכוון אמ' ל' ועקב אמ' ל' קסי בן שמול אמ' ל' ל'
 שנו לא שלם ויחדן להטמנה מס' ליה אומן תאמ' דבה בר רב חנה
 קמיה דרב חרדיות של דקל שגרון לעצום ועמלק עליהן לשיסה צדק
 לקשר ^{השם} אומ' אינו צריך לקשר הוא תאמ' לה והוא אמ' א' לה
 הלכה כרשב' דב' אמ' קישא ושמוא אמ' חישב וז' אסי אמ' קעפ' שלם
 קישר ואעפ' שלם חיצוב והלכ' נמי כו' אסי דאמ' כי הא דתנא יומאין
 כפרקין ובצופה אומתי בזמן שצבען בשמן וכדכן במשיחה אבל צבען
 בשמן ולא כדכן במשיחה אין יומאין בהן ואם יצא בהן ששה אחת מעט
 יום אעפ' שלם צבען בשמן ולא כדכן במשיחה מותר לצאת בהן ול' אכזה
 נמי ח' סיעה ממתניתא דתנן הקף שעל המטה וכל' אמ' ל' יהודה
 מכניס אדם מלוא קופתו עפר ועושה בו כל צרכו' ר'ש' מד' אטרא משמיה
 דרבא הוא שייחד לו קרן זקיות' תנא בכל חופין את הכלים חץ מכל'
 כסף בגד תקון הא נתר וחול מותר' אמ' ל' יהודה עפר לבנתא שארי פ'ד'
 לגימ' שא' דיה בוק' אמ' ל' יוסף כוססא דיסמין שרי' ואמ' ל' עפ'
 סלעל שרי' אמ' ל' ששת בדר' שארי מאי בדר' אמ' ל' יוסף תלמא
 מוחל' ותולתא מס' ותולתא סג' ל' נחמיה ברה דד' יוסף אמ' כל' בויבא

דעפ'

ולכח חכיה מוחלם שפיר דמורי בעו מיניה מר ששת מהו לכנוע זתים בשבת
 פיר למימאם ביה ידיה אמר להו וכו' בחול מי התדון קא סבר מימסם הפסד מוכלן
 פליט ו' לעזר בן עזריה אמר קופה מטה מונה על צדה וכו' אמר מנה
 אמר ל חיה בר משי אמר רב הלל מוריס שמש נתקלקלה הגומא שאסור
 להחזיר ובחוששין שמא בתקלקלה הגומא קא מיפלגי ו' לעזר בן עזריה
 סבר חוששין ודבן סברי אין חוששין והילכ כדבנן אמר הונא סלקותא
 דצה ושלפה והדר דצה שר ולא מסור פיר סלקותא מגודה של בשמים
 כגון תבילת השדון וכונא בה שטעצין אותה כפוט או במרץ לחה כרי
 שלם תיבש וקא סבר ל הונא אם נפצה בערב שבת ושלפה וחד ועציה
 כדי שיהא מקוסמה מוחח וכשיטלה בשבת לא תתקלקל גוממה מותר
 לטלטלה בשבת ואם לאו מסור ולת הילכ מותר וכן הוא דאמ' שמואל חמי
 סביבא דביע מודה כי דצה שלפה והדר דצה שרי ונא מסור ואמ' מר
 זארא ומו תימא ו' משי בערמא דקני שפיר דאמי לית הילכ הכין הדין
 מותבין עליהו מינה דבנן הטומן לפת וענונות תחת תחת גפית אם היז מקצת
 העלן מכלן אינו חושש לא כשם למים ולא כשם שבעית ולא לשום
 עשאר ופולין בשבת וסלקא להו סנוכתא אמר לא צריכי למידך ולא
 למשקל לא לגבויי מקצתם כלבד וכן הילכ פיס ממשא את הקיתון
 וכו' אמר יהודה אמר שמואל מותר להטמין את הצטן אמר חמא לדודו
 עבדיה מטמין צופן ומיתי ל מני דאחים קופילא מרמא שגער ומתקיד
 אמר דספ מאי טעם תדיהו כדמאתה עבד חמא כרב וחדא כשמואל
 דאמ' שמואל מותר להטמין את הצונ, כרב דאמ' ל שמואל בר ל יצחק אמר
 רב כל האוכל כמות שהוא חייב אין בו משום ביטול גדים והוא סבר אדם
 חטוב שמואל תר' מעט שאמרו טומנין את החמין בדבר שאינו מסספ
 אבל אם בא להוספן מוספין כיצד רשבב אומ' נוטל את הסדיען ומניח
 את הגלוסקרין או כליה את הגלוסקרין ומניח את הסדיען וכן היה רשבב
 אומ' לא אמדו לא במותו מוחס אמל פנין ממוחס למיחס מותר טמין
 וכסה בדבר העטל בשבת או שטמ' בדבר שאינו נוטל בשבת או שטמין

נוטל

בדוד העטל וכיסה טבר שמוט נטול אם כגולה מקצתו נוטל ומחוד
ואם לאו אנט נוטל ומחוד ויורה אומ' עבודת של פשתן דקה היה היא
כזבל. מנחין מחס על גבי מחס וקודה על גבי קודה ומחס על גבי
קודה וקודה על גבי מחס וטח את מהן בבית לא בשביל שיחמו אט בשביל
שיהו משומדין וכסע שמין טמטין את החמין כך אין טמטין את הצונן
ו התיך להטמין את הצונן ואין מוסקין את השלב ולא את הברד בשבת
בשכל שיאכו ממנו ^{אל קנה לתוך הקום או לתוך הקערה ואינו חושש}

סליח פרקא

במה בחמה יוצא ובמה אינו יוצא ויציא הגמל במספר והקס בחוסים
והלודקס כפר ומביא חסום בשך וכל בעלי השך יוצאין בשך ומשכין
בשך ומטין עליהן וטובלין במקומן" גמ' מאי נקה בחוסם אכ' דנה
בר בר חנני נקתא חודתי בזממא דפרזלא והלברקס כפרומבית אמ'
דנה בר להונת חמרא לובא בפגי דפרזלא אמ' ל יהודה אמ' שמואל
מחליפין של אן בן ושל אן בן מה הוא נקה במספר לא תבעי לך דכונן
דלא מוטרא ביה משוי הוא כי תבעי לך גמול בחוסים מאי כיון דסגית
ליה במספר משוי הוא אן דילמא כל נטול ונא יתרתא לא סתמדין
משוי הוא אמ' לפע' ל ושמש' בול יוסי כך אמ' אבה ארבע בהמדת
יוצאות במספר בשבת חסום והסוד והגמל והחמוד' כמתנתא תני'
לברקס וגמל יוצאין במספר אין בחוסם לא אלא כל שאדחתא יתרתא
לא אמרו משוי הוא ומסור וכן הלל" ואעב דאמ' שמואל הלכה כחננה
דסבר שאדחתא יתרתא לא אמרו משוי הוא ומתביין עליה ולא קאמ'
תיובתא לא פליגו ליה תלתא בתרא" ומדמוקצילן העחלתא בתרא" ו
דאינו מבוי ורבה ורבינא כוליהו וליבא דרב שכי מיי' דהייב' כותיהד
ועוד קיימא לן דרב ושמואל הלכה כרב במיסוד" פיס' חסום בשך
וכל בעלי השך יוצאין בשך וכל' מאי יוצאין ומאי נמשכין אמ' ל הוסי
אין יוצאין כדוכין ואין יוצאין נמשכין ושמואל אמ' יוצאין כדוכין ויוצאין
נמשכין ומסכתא דיוצאין כדוכין ויוצאין נמשכין

מתני'

ל נחמן בן יצחק אומ' עור שקושרין להן תחת זכרותן כדו שלא ועלו על
 הנקבות ממנו כדקתמני סופה ודחלים ויצאות שחזות מאו שחזות
 שאחזקן איה שלקן למעלה כדו שיעלו עליהן זכרים מאו משמעת דהיא
 שחזות לישנא דגלויי הוא דכ וזנה משה לקדמתו שית זנה' כבולות מאו
 כבולות שמכבלין איה שלקן למטה כדו שלא ועלו עליהן הזכרים' כבולות
 מאו כבולות שמכבלין אותן למילת כדתנן בשמות כצמד לכן מאו צמד לכן
 אמ' ל כיצו בצמד נקודך בן יומן שמכבלין אותן למילת' פיס' והמים
 ויצאים שחזות ליבש מבל' לא לחלב' אותה' אמ' רב הלכה כד יהודה ושמואל
 אמ' הלכה כד יוסי ואיכא דמתני להא שמעתיא באפי נפשה אמ' רב לביש
 כותר לחלב מסור' ושמואל אמ' אחד זה ואחד זה מסור' ואיכא דמתני
 לה מהא עזים ויצאות צרות ליבש מבל' לא לחלב' משום ל יהודה בן
 בתירא אמרו כן הלכה מבל' מי שיכיר שזו לחלב וזו ליבש ומתוך שאין
 מצוין אחד זה ואחד זה מסור' אמ' שמואל ואמר ר' אמי ל יהודה אמ'
 שמואל חלב כד יהודה בן בתירא ורב אמ' הלכה כותנא קמא והילכ כדב
 דאמי הילכ כותנא קמא דאמי עזים ויצאות צרות ליבש מבל' לא לחלב
 דקמי' לן הלכה כדב טאיסורי' **מתני'** ובמה אינה יוצא למ
 יצא הגמול במט' ונפלת לה עקוד ולא רגול וכן שאר כל פהמה למ יקטור
 גמלים זה כצד זה וימשך מבל' מכניס **חללים** חללים לטור ירו וטור
 שלא יכרך' גב' למ יצא הגמול במט' ונפלת הקטורה לו בצבן אמ'
 רבה בר ר' הונא ויצא הגמול במט' ונפלת הקטורה לה בשליחה' ולא שקט
 אמ' ל יהודה עקוד עקודת יד ורגל כיצחק בן אברהם רגול שלא יכרך
 יח על גבי זרועו ויקטור' פיס' ולא יקטור גמלים זה כזה שא טעמי
 אמ' ל מטעה בשם דמחזי כמאן דחזיל לחגיגת' פיס' מבל' מכניס
 חללים וכל' אמ' ל אמי **עד** כמ' למ שטע לא לעטן כלמים כלמים דמאן
 אן לימא כלמים דאדם והא תנן אדם מותר עס כולם למשך ולחחש
 ולהנהיג ולא כלמים דחללים והא תנן הוחך תכופה אחת אינה חיבור
 לא לעולם כלמים דחללים והכי קמא' ובלבד שלא יכרך ויקטור' אמ'

שמואל

שמואל ובלבד שלא יוציא מתחת ידו טפח והוא תנא דבי שמואל טפחים
 שמואל **לילה** למעשה קמ"ל טפח ובלבד שיגביה מפסד מן הקרקע טפח
 כד תנא ההיא בחבלת דביני ביני **צ"ל** אין חסד יוצא בחדות
 בזמן שאנה קשורה לו ולא בזוג **מעט** שהוא פקוק ולא בסולם שכונאך
 ולא ברצועה שנגלגלו ואין התרגולין יוצאין בחוטין ולא ברצועות שנגלגלו
 ואין הזכרים יוצאים בעגלה שתחת הליה שלהן ואין הזכרים יוצאים חנונות
 ואין העגל יוצא בגימין ולא פרה בעוד הקוסד ולא ברצועה שבין קרלה פתו
 שלר לעזר בן עזריה הייתה יוצא ברצועה שבין קרנה שלא ברצון חכמי
 גמ' אין חסד יוצא במדעת כדאמר' לעיל בזמן שאנה קשורה
 לו מאו מעט קשורה לו אי לימא שאנה קשורה לו כלל פשיטא נחוש
 דילמא נפלא ואותו לאותויה אל לאו שאנה קשורה מערב שבת פ"ס
 ולא בזוג **מעט** שהוא פקוק כשם דמחזי כמאן דאזיל לחגגא פ"ס
 ולא בסולם שכונאך אמר' הוה ברעיה נאמי עבדי לה להובא דמת לה
 מכה דלא הדר חמיר לה" פ"ס ולא ברצועה שנגלגלו דעבדי לה
 לגידא חזינא בה תרי פירושי איכא מאן דאמ' כל שפסיעותיהן דוחקות
 וקשורות וכובעות רגליהן ועקביהן זה בזה והן נזוקין עושין להן מטלות
 מן רצועה על עקביהן כדי שלא יזקין ומיכא ממ' דאמ' כשתבקע פרסה
 של רגל בהמה קשרין אותה ברצועה כדי שתקלם ותחזור לכמות שהיתה"
 פ"ס ואין התרגולין יוצאין וכו' דעבדי להו למיכא הויב דלא ליחלפן"
 ולא ברצועה שנגלגלו דעבדי להו כי הויב דלא לתברומאני פ"ס ואין
 הצדן יוצאין בעגלה שתחת הליה שלהן כי הויב דלא לחמטא מילתיהו" פ"ס
 ואין הרחלים יוצאות חנונות מאי חנונות אמר' הוה עץ אחד בכרכוהים
 וחתון שמו מציאן קיסם ממנו ומעחק לה בחוטמה כדי שתתעטש ויפלו
 דדען שברמשה או הכי זכרים נמי זכרים דמנחו מחדו" מציל
 כלל שמואל נזירא מאי קיסמא דרתמא" פ"ס אי העגל יוצא ברצון
 אמר' הוה ברעמ' אמר' לעזר מאו משמע דהאי גימין נישא דמיכ
 הוה רל דלכוף כמגמון דמשו" פ"ס ולא פרה בעוד הקוסד דעבדי

כס

היה דלם לומצתה ילוי. ולא ברקעה שבין קדוה איתם ל מחת בר אמי אמי
 רב בין לנמוי בין לשמור מסור וד חונמ בר אבן אבי שמעל לנמוי מסור
 לשמור מותר והילכ כרב סדקנין לעיל דכל נטירותא ותורתא משוי
 חמי פים פדמו של ל לעזר בן עזריה וכו'. תאמא לא שלנהיתת לא
 של שבעט היטה ומתעך שלמ מחה בה נקדחת על שמע' מתמרד
 ול יוחנן ול יונתן ורב חביבה מתנן ככוליה סדר מועד כל כי האי אי חלופי
 וינתן מדביל ל יוחנן אומ' כל שאפשר לו למחות באנשי בית ואינו
 ממחה נתפס על אנשי בית באנשי עירו ומתו ממחה נתפס באנשי
 עירו על כל העולם כולו ואינו ממחה נתפס על כל העולם כל אמי ל
 פמא והי' דבי ריש גלותא מודפסין מכול עלמא

סליק פירקא

במה משה יצא ובמה אינה יוצאת לא תצא משה בחטאי צמד ולא בחטאי
 פשתן ולא ברצועות שבראשה ולא תטבול בהם עד שתפס ולא בטוטפות
 ולא בסרפסין בזמן שאינון תפודין ולא בכבול לרשות הדבוס ולא בעיר של
 זהב ולא בקטרלא ולא בנזכאים ולא בטבעת שאין עליה חותם ולא במחט
 שאינה נקובה ומס וצאת אוכה חייבת חטאת. גבי בעא מיניה מר' כהנא
 מרב תיבי חליתא מאי אמ' ליה ארוג אמרת כל שהיא ארוג לא גזרין
 ואוכא דאמרו אמ' ל הונא בריה ד' יהושע חונמ' להו למחותאוי דלא קטרן
 עליהו' מאו אוכא בין הק' לשטא להאי לשטא אוכא ביעבו דאעטן לקד
 לשטא דאמדת כל שהוא ארוג לא גזרו עמי ארוג נכהו לקד לשטא
 דאמדת חונמ' להו דאחותאוי דלא קטרי עליהו כיון דאעטן קטרן עליהו'
 תנן תמי ואלו חוצצין בארס חוטי צמד וחטופשתן והדיבעות שבאשי
 הכנות ל יהודה אומ' של צמד ושל שעד אין חוצצין מפני שמפס בארס
 בהן אמ' ל הונא וכו' ברמשי הכנות שנינו אבל חוצצין שבמאר אין חוצצין
 לפי שאין האשה חונקת את עצמה והע מולי בחוסי אבל בחבקי שבצוארה
 כגו קטלא וכונמ' בה חוצצין דאשה חונקת את עצמה כרי שדראה
 כבעל' בשר. ל יהודה אומ' של צמד ושל שעד אין חוצצין מפני שמפס בארס

בתי

מאי עדי של זהב אמר רבה בר בר חנה אמר לי יוחנן ירושלם דרובא כדעבד
להו עקיבה לדבי יתהו כלילא רב מסר ושמואל שארי דאנסכא כולי עלמא
לא פליגי דאסיר כי פליגי דאדמותא מר סבר נסכא עיקר ומר סבר אריקתא
עיקר ו' אשי פתגי לקולא סדאקווא כולי עלמא לא פליגי כי פליגי דאנסכא
מר סבר דילי שלפא ומחויא ומתיא לאיתגי ו' אמות בדשות הדבית
ומר סבר מאן דכה ואיניק כלילא אשה חשבה ואשה חשבה לא שלפא
ומחויא אמר ליה ו' שמואל לבד בר חנה לד יוסף בפדוש אמרת לן משמיה
דרב כלילא שארי אמר ליה רב גברא קבה אריכא מתא לבדדעמא עדא
כלילא שארי וכן הילכ" מר נסכא חוט כלילא חתיכות חתיכות שהן
נקובות ומכניסין בהן חוט להעמידן ופיר רוקחא בגון מטולת ומכניסין
בהן חוט להעמידן שאותן חתיכות קבועות על המטולת אמר יהודה
בגין כלילא איכא דאמרי דארקווא ואמר ספרא מידי דהוה מטולת
מזהבית ואיכא דאמרי דאנסכא ואמר יוסף מידי דהוה אמטב של
מלכיס נכין דאנסכא שרי ללושכא בתרא כל שכן דאדוקתא והלכה
כלישנא בתרא אמר ליה אשי האי ריוסוקא אית ביה מפרחויא מתא שרי
ואי לא מסר פיר ריוסוקא חגור של עור ונקרא כלשול ושמעל מנסוקא
אי אית ליה מפרחויא מתא שהן כעין סנדלון הדי הוא פכשית ומקור
לצאת בן ואי לא עשה כמשוי ואסוד" פיס ולא נקטלם ולא בנמס
מאי קטלם פארד ושמה כלשון ישמעל מנסוקא ומאי נמס נמס התם
פיס ולא בטבעת שאין עליה חותם האיט עליה חותם חייבת וכן
הילכ" ולא במחש שאין נקובה למאי חזא תרגמה רב אדא

בר שאה קמיה דרב יוסף הואיל ואשה חולקת בה שיערה

מתנה

לא יצא האיש בסנדל המסומד ולא ביחיד בזמן שאין
ברגלו מכה וליא סתפלה ולא בקמייב בזמן שאינו מן המסומד לא
בשריו ולא בקסריא וליא במגמס ואם יצא אינו חייב חטאת גמ'
סנדל המסומד מראי עיניו לא אמר רב אבה אמר שמואל של כליעמא

היה

היה והיו נחבין במערה ואמר הככנס יבנס והיונה א יתא נטול סנדלו
 של אחד מהם כסבורין הן אחד מהן יתא והכירו בהם אויבים ועבדו
 עליהן דחקו זה את זה והדגו זה את זה יותר ממה שהדגו בהם אויבים אמר
 לעזר בן אישע במערה הן השסן ושטען קול מעל גב המערה דחק זה את זה
 והדגו יותר ממה שהדגו בהם אויבים רמאי בר יוחנן אמר בבית הכנסת הדין
 יושסן ושטען קול מאחורי בית הכנסת כסבורין עליהן ברא דחקו זה את זה
 והדגו זה את זה יותר ממה שהדגו בהם אויבים באותה שעה אמרו א יתא
 ראש בסנדל המסומר למ שטא בשבת ולמ שטא ביום טוב דבשבת מאי טעמא
 למ דאבכא כינופית דאסודת ביום טוב נטו איבא כינופית דאסודת והוין
 דחנן ביום טוב אין משלחין סנדל מסומר ולא מעביל שמינן תפודי אמר
 יהודה אמר שמואל למ שכו לא לחזק אבל לגמאי מותר והמח לעמאי ל יוחנן אמר
 דמטא בנס וחמש בזה ול חננה אמר ז בזה וז בגמא ליה ל יוחנן לרב שמעון
 בר אבה איה סבה קד לדידי שתיס מיכן וסתים מיכן ואחת בתרסותין קד חננה
 ג מוכתן וג מוכתן ואחת בתרסותין אמר ליה אמא לדבה בר בר חנה אבירתיך
 תלמידי דל יוחנן מתע עבדך כל יוחנן אמר ועבד כל חננה בשבט מינה הוה
 דיענא מל אפולתסו מבפנים מהו אמר ליה מותר ולא ידענא מאי טעמא
 כיון דתפודי מבפנים הוה ליה מעביל בסנדל גזרו ביה דבנן במעביל למ גזרו
 ביה דבנן בעמ מינה ל אבה בר זבדא מל אבה בר אבינא טעמו
 כטין כנכוס מהו אמר ליה מותר אותה נמי אמר יוסי בר חננה עשאו
 כמין כנכוס מותר אמר ל שיש חיפהו כולו מסמרים כדי שלא תהא
 קרקע מוכלתו מותר תנא כותיה דל ששת חיפהו כולו במסמרים כדי שלא
 תהא קרקע מוכלתו מותר ול לעזר בור אוסר נטרו ושתיידו בן חמי
 מותרת עד שבע חיפהו בעוד מלמסה וקבע בו מסמרים גולמעלי מותר
 עשאו כמין טב או כמין יתר או שחיפהו כולו במסמרים כדי שלא תהא
 קרקע מוכלתו מותר פוק ולמ ביחוד בוצץ שאין בדגלו מכה טעמא
 דאין בדגלו מכה האיש בדגלו מכה נפיק באותה שאין זה מכה פיס
 ולא בתפלה ובאלי אמר פניא למ תיבא עד דמתמחא גברא ומתמחא
 קמיתעא למ פיס דמתמחא גברא אהיה מיתמחא קמיתעא פסקין נמי דקתמי

אבירתיך תלמידי דל יוחנן מתע עבדך כל יוחנן אמר ועבד כל חננה בשבט מינה הוה דיענא מל אפולתסו מבפנים מהו אמר ליה מותר ולא ידענא מאי טעמא כיון דתפודי מבפנים הוה ליה מעביל בסנדל גזרו ביה דבנן במעביל למ גזרו ביה דבנן בעמ מינה ל אבה בר זבדא מל אבה בר אבינא טעמו כטין כנכוס מהו אמר ליה מותר אותה נמי אמר יוסי בר חננה עשאו כמין כנכוס מותר אמר ל שיש חיפהו כולו מסמרים כדי שלא תהא קרקע מוכלתו מותר תנא כותיה דל ששת חיפהו כולו במסמרים כדי שלא תהא קרקע מוכלתו מותר ול לעזר בור אוסר נטרו ושתיידו בן חמי מותרת עד שבע חיפהו בעוד מלמסה וקבע בו מסמרים גולמעלי מותר עשאו כמין טב או כמין יתר או שחיפהו כולו במסמרים כדי שלא תהא קרקע מוכלתו מותר פוק ולמ ביחוד בוצץ שאין בדגלו מכה טעמא דאין בדגלו מכה האיש בדגלו מכה נפיק באותה שאין זה מכה פיס ולא בתפלה ובאלי אמר פניא למ תיבא עד דמתמחא גברא ומתמחא קמיתעא למ פיס דמתמחא גברא אהיה מיתמחא קמיתעא פסקין נמי דקתמי

ולא קמיע בזמן שאינו מומחה ולא קמיע בזמן שאינו מומחה
 שם מ"ב ת"ד אי זה הוא קמיע מומחה כל שרפא וצנה ושימש אחד
 קמיע של כתב ואחד קמיע של עיקרון אחד חולה שיש בו סכנה ואחד
 חולה שאין בו סכנה ולא שנכפה לא שלם נכפה קושר ומתיר ואפי' ברשות
 הרבם ובלבד שלא יקשרו בשד וטבעת ויצא בו לרשות הסגס משום
 מראשות העין והוא תבט אי זה הוא קמיע מומחה כל שרפא ג' בט אדם
 כאחד לא קמיע לא תמחווי גברא דא לאיתמוחוי קמיעא אמ' ר' טמא שטיט
 לי תלתיה קמיית לתלתיה גברי תלתיה תלתיה זמנא איתמוחי גברא איתמוחי
 קמייתא לא איתמוחי חד בקמייעא לתלתיה גברי קמייתא איתמוחי גברא לא
 איתמוחי ב' זמנא תלתיה קמייתא לחד גברא זמנא קמייתא ודאיו לא
 איתמוחי גברא לא איתמוחי מי אמרו' הא כיון דאיתסו ותלת זמנא אסי' לה
 או דילב' מזמנא דהקוט גברא דמוקבל קמייתא תקון" אובעית להו קמייתא
 יש בהן משום קדושה או דילב' אין בהן לבגאי הלב לאו לימא למצול' פדי
 מפני הדלקה' תא שמע ברכות והקמייעין קמיע שיש בהם אותיות של שם
 ומענינות הרבה של תורה אין מצילין אותן מפני הדלקה ושארין במקומן
 ומלאם לענין געזה' תא שמע היה שם כתוב על ידות הכלים ועל ברבי
 המטה היו זה יגרור ויגנה לא ליכנס בהן לבית הכסא מאו' יש בהן משום
 קדושה ואסור או דילב' אין בהם שאם קדושה ישארו וכשטיקן אס' דין
 מחוסין עור שרו למיעל בהן לבית הכסא ואיל' אמיר' ותפלה ה' ס' ט' ט'
 דאית' נכנס בהן לבית הכסא לא חולצין בחוק' אמות' ונכנס בשואץ
 שלהן דאמ' אבוי' שין של תבילין הל' רגשה מסי' פיס' ולא בשד'ן
 ולא בקסא' השד'ן חזנא' קסרא' אמ' ר'ב סברתא ונקראת בל' ש' שמל'
 צי' צי' מצבים אמ' ר'בה בר בר חנה בי' זמקי' והוא כסא' חדיד' י' א'
 נחם' ולה קי' נחמן' **מתני'** לא תצא משה במחט נקובה
 ולא בטבעת שהן שיש עליה חתום וס' אמ' עולא וחילופין באיש
 כלום אס' וצא מ'ש בטבעת שאין עליה חתום ובמחט שאינה נקובה
 חייב חטאת והכי מסקנא דשכ'עמא ולא הוציאה למחר יד היא
 דכיון שפעמים אחדים נות' למשתו' בזול טבעת שיש עליה

חוקים

חותם להוליכה לקטפה ומנחה בדה עד שמגיעת לקטפה נמצאת ודך הוצאתה
 בכך ואינו למאחד יד' ועבדים שהאשה נותנת להולה לחול טובעת שאין
 עליה חותם להוליכה אצל אופק ומנחה באצבעו עד שמגיע אצל האופק
 ונמצא דרך הוצאתו בחול בכך ואין שדרך הוצאתה בחול באצבעו בכך
 אם יצא זה בשבת חייב חטאתי. **ביום** ולא בכולל מרא ככולל אמר
 מכנתים שפירשו אותה טלמאן ויש שפירשו אותה מידי דמקום לדיעה
 סאמדין ביומא מקסין ועומדין כמין ככולל. כוכלת אמר רב יוסף
 הוצאתה דפילון פיר' חוליה של בושם שמתקטלת בה להעטר ממנה
 דיה עב ועקר פילון כלולה סמחה גמין פיר' במשה' אמר אמר אמרי.
 לה בעתותה ג' דברים מצותין את האדם לידי עבודת ואן הן המשתין מים
 לפע מטתו ערום' והמזלל בנטילת ידים ושי ששטתו מקדלתו צפון
 המשתין מים לפע מטתו ערום' לא אמרו לא דמהדר מפיה לפורוח אמר
 לפורוח טת לן בה' המזלל בנטילת ידים כד' זריקת דאמ' ל' זריקת אמ' לעור
 כל המזלל בנטילת ידים עקר מן העולם' אמרבה לא אמרו מל דלא מאשי
 כלל אמר מאשו ולא מאשי לית לן בה' ולא מילתא היא ד' חסדא דאמ' ל'
 חסדא אמר מאשו מל' חופטאי מלא ויהבו לי מל' חופטאי טיבותא' ושאתו
 מק' ל' צפון דאמ' רבא על עסקי תכשטויה והוא דמות ליה ולא עבד ליה "

מתנה' לא יצא החוש לא בסוף ולא בקצת ולא בתוים זמ' באלה
 ולא בחסמו ואם יצא חייב חטאת' ל' אעבר אומ' תכשטין הן לן וחכמי אור'
 אינו לא גמאי לין' **גב'** והלכה כחכמי' צדית טחודה ווצמין בה בשבת ככלים
 טאמאיש ואין יוצאין בהן בשבת' יתב רבון ו' הוה קמיה ד' ורמיה וקא מצמנס
 יתב רבון וקא' צדית באחת ככלים בשבתים אמ' ליה לא ואן בשבת'
 מטלין שלשלת ביעין ועשן ככלים' וקדב את קרבן י' אמ' ל' ששת מתי
 מה ענה ד' תכשטין שחוק עס תכשטין שבעים ל' שכל המסתכל

מזבח

במצבת קטנה של אשה כלן שתכל במקום הנקרא
יוצא אשה בחוסי צד שער בין משלה בין משל חברתה בין משל בהמה
בטופפת וכסרבוטין בזמן שקן תבורין וככבול ובמאה נכרית בחצר
במוך שבמזנה ובמוך שבסנדלה ובמוך שהתקיעה לנדתה במלכל ובגרד
של מלה וכל דבר שפיקן לתוך פיה ולבד שלא תקן לכתולה בשער
ואם נפל לא תחזיר שן תותבת וכן של זכב ל יהודה מתוך חכמי אורזין
גב' וצרכי דמי אשמשין דידה משום דלא מאיס לה אבל חזרתה
דמאוס לה מימא ואנאמשעין דחברתה משום דבר מנה היא אבל דחמה
דמינכר מימא לא צריכא תמנא ובלבד שלא תצא ויהי בשל זקנה
וזקנה של ילדה בשלמא זקנה בשל ילדה שבה הוא לה ילדה בשל זקנה
גמאי הוא לה כדי נסבה פיס ככבול וכפאה נכרית בחצר אמר רב כל
שחסר חכמי לצאת בו לדשות הדביוס אסור לצאת לחצר חוץ מכבול פיאה
נכרית ול עניי בר ששון משמיה דו ושמשל אמ הכל ככבול והלכה
כר דסתם לן תנא בותיה ולבדמאי שמי אמר שלא כדי שלא
תתגנה על בעלה ונמצא בעלה מגדשה כדתנא ודוה בנדתה זקנה
הראשונה אמרו שלא תכחול ושלא תתקטט בגדי צבעוניי עד שצב
ל עקבה ולמד אם כן נמצאת מתגנה על בעלה ונמצא בעלה מגדשה
לא מה תל וכדוה בנדתה תוה בנדתה עד שתבוא במים פיס
ובמוך שבמזנה תאני דאמרי בר יוחנן והוא שקשור לה טמנה פיס
ובמוך שבסנדלה והוא שקשור לה בעקבה פיס ובמוך שהתקיעה
לנדתה סבר דאמרי בר חמא לגמ' והוא שקשור לה בין ירכותיה אמר רב
אעפ שאינו קשור לה בין דמאיים לא מותא למיתוויי בעמ מינה ל ידמה
מל אבה עשתה לו בית יד מוזן אמר ליה עשתה לו ביתיד מותא מיתא
אמר ל נתן בר הושעיה אמר ל יוחנן עשתה לו ביתיד מיתרי בלגרי

וצדק

וכגדגד של מלח' מלכל לדיח הסה' גרדג של מלח דעבד לחר שיני' ונכר
 דבר שנתן לתוך פיה זגביטא מוכתמי' שן תוחבת וכן של אב וכלי אמ'
 מביי' וליעזר ולישמעון בן לעזר כולו סבדמ' לון דכל מיני דמגנמ'
 ביה למ' אחמא' למחוי דכיהמ דמסריו' וליעזר דתעמ' וליעזר כוסר גכוכלת'
 וכנלודות של סלסל' ושמעון בן לעזר דתעמ' ושמעון בן לעזר אומ' כל שחמ'
 למסא מן השכבה יוצא בן למעלה מן השכבה אין יוצא בן והללו כולן שיטה דין
 ואין הלכו כמות עה" **מתני'** יוצאין בשלש שעל הצניות הצנות
 יוצאות בחוטי' ומי' בקיסמין שבאזניהם ערבות רחלות מדיות פרוטור'
 וכל אדם אל שדברו חכמ' כחזה' **גמ'** מיני ציטת בר ארעמ' מיל נודע בשוק
 ישמעאל עצה אל ארץ' הצנות יוצאות בחוטי' מבה דשמואל למ' שבוך לה לצניה
 דנפקי בחוטי' ולא שבוך לון גנין בהדי הדדי ועבד להי מקזה ביומי דעסן
 ומכני ביומי דתשרי' ולא שבוך להי נפקי בחוטי' והאמין תנן הצנות יוצאות
 בחוטי' דאמור דשמואל דיצבעטון חזה ולא שבוך להי גנין בהדי הדדי דלא לילמ'
 גומא נוכחיה' ומי' בקיסמין שבאזניהם ערבות רחלות ומדות מיל כדכות
 חלות נשים ערבות יוצאות רחלות כדל' הנשימות והשדות והדעלת (שמ) גמ'
 ערבות גרץ' וששים מדיות יוצאות עוטות כבגדיהן' **מתני'**
 מרפת על האבן ועל האבן ועל המטבע וכלבד שלא תפרוק כתחלה בשבת
 גמ' והאמרת דיושה מודסת אמ' מביי סיפמ' אתן למטבע כלום ע"י
 המטבע בלבד הוא שלא תפרוק לפתחלה בשבת אבל על האבן ועל האבן מרפת
 לפתחלה באמי מביי משה מהו שתערוס ותפרוק על האבן להוציא לפר'
 קסן בשבת ועלתה בתיקן וקומ' לן כל תיקן דאיסורא לחומרא ודרבנ' לקומ'
 פיס' קוטע יוצא בקב של דבדיל יוסי' ל' מאיד אוסר והבדיל כל יוסי'
 אמ' אין לן בות קובוצ בתוכו וכל' מנקטמון סהודין ואין יוצאין בשבת סמאי
 מנקטמו' אמ' ו' אבן חומרא דאוכמא רבא בר עמא אמ' קושתי רבא בר' הונא

ואם נכח

משמיה דשלמ אמר סמאמי" גרסי' ב' הנווד סן הירק תמא יוצאין בשק
עבה ובסגוס עבה וביריעה ובחמלה כעני הגשמים הרועים יוצאין בשק
רועים בלבד אמרו לא כל אדם לא שדברו חכמ' בהויה' ותניא בתוספתא אבל
לא בתיבה ולא בקופה ולא במחצלת מפני הגשמים ועוד תניא בתוספתא יוצאין
במק' ובספין של מכה ובלבד שלא יברך עליהן חוט או משקה יוצאין בקליפת
השם ובקליפת צל שעל גבי המכה ואם נפל לא יחזיר ואין צריך למ' שלא
יתן כותלה בשבת יוצאין באגד שעל גבי המכה וקושרו וסותרו בשבת
אסלגות שפירשה מן האגד מהזיזה עם האגד יוצאין באסלגות ובמלוגמה
וברטייה שעל גבי המכה וקושרו ומתירו בשבת ובלבד שלא יחזיר ואם נפל
ואין צדק למ' שלא יתן כותלה בשבת האי דקתאמי ואם נפל לא יחזיר
קא הויין בה בגמלא דעירובין מהזירין רטייה בשבת במקדש ותמן גידנת
בה" **מתני'** הבעם יוצאין בקשרים וצני מלביס בגוים וכל אדם
לא שדברו חכמ' בהויה' גבי מאי קשרים אמר אדם אמ' נחמיה דר ברוך
אמ' ל' מדי בר אבין אמ' ל' יהודה קשרי פיתה מאי מודיא בעם אפי' בנוד
מאי מודיא קטעס אמ' גזיליס כמי לא מאי קשרים כי הא דאמ' ל' אבון בר
הונא אמ' ל' חמא בר גוריה בין שיש לו גבועין על אבון נוטל רבועה ממגעל
שטמין ותלה וקושר לו בשמול' ואמ' רבין בר הונא אמ' ל' חמא בר גוריה
סחוי' כסו אטיבורא בשבתא שפיר דאמי' ואמ' אבון בר הונא אמ' ל' חמא
בר גוריה מותר לסוך מלח ושמן בשבת כי הא דר' הונא מבי רב ורב מבי
ל' חויה כי הו' אתא מכסמי' איתא מלחא ומשחא ושפי' להו לבגיתא דיתיהו
ולבגיתא דבריעיהו ואמר כי היכי דצאל' האי משחא עבול חמדיה דפלוגתא
בר פלוניא' ואמ' אבון בר הונא אמ' ל' חמא בר גוריה מותר לחנק בשבת
ואמ' רבין בר הונא אמ' ל' חמא בר גוריה וכו' ירוקא בשבתא שפיר דאמי'
תל' יוצאין באב תקופ' בשבת משום ל' מאור אמר אף במשחא עב

תקופה

תקומה ולא שהיילה לא טמא תמול ולא שטעבה. לא שמא תתעבר ותפיל אמ
 יבא בר שלמון משמיה דאבי וזוהי האיסור בתקלה לרמיה והלכה כר מאיר
 מדקא מתרצונן לוידי. וזוהי דאידקא תקיל לדומה דה קמסני במאבי
 ו משי משקל דמשקל מאו מדקא מטעם פה משקל דמשקל מכלל דכר
 מאיר סבירא ליה פיהם ובעי מלכים בזוגים מוקמה רבא בארזי כסותכו
מתנה יוצאין בצרכי החרגול ובשן של שנה ובאסמך העלוב דברי

ל יסור ו מאיר אסור וחסא אומי אה בחול אסור. מבעי דרכי האמורי. גבן
 יוצאין בצרכי החרגול דעבי. גשימא פיה דמקא יחדך כותנן השחול והסול
 מי זה חמא שחול ל ששמטה ירו. ובשן של שנה דעבדו לה לסייעתא דחמא
 לממן רמאי דמזותא דלא נאמי. ובמסמך העלוב דעבדו לה דעבדו לה לירמ
 פיל זיר כמו שריפה וזוהי ל אחתרתוק ומסמך העלוב מסמיודה שנה תוסף בשום
 רכומה אין צו משום דרכי האמורי. הא דבר שאין בו משום רכומה יש בו משום
 דרכי האמורי. והא תנא אינן שמשך מוחתו סוקו בסיקרא ואלעגו במשום
 גדולים בשלמא טועו באבעים גדולות כי היכי דלכחוש תלה לא סוקו
 בסיקרא מאי רמיה קא עבד בי היכי דעחזייה אשוי ונכשו וחמי טיתני
 וטמא טמא יקרני ברך להודע. לרבים ורבים עקשו עליו חומים אמר
 רבינא תלינא סמא בזקלא כמאן כי האו תמא פיל כסמא כמו נצר דכת

סליח פירקא

ונצר משרשיו יסרה
 כלל גדול אמרו בשבת כל השוכח עיקר שבת ועושה מלאכות הרבה בשבתות
 הרבה אינו חייב לא חטאת אחד והיודע בעיקר שבת ועשה מלאכות הרבה
 בשבתות הרבה חייב על כל שבת ושבת והיודע שהיא שבת ועשה מלאכות
 הרבה חייב על כל מלאכה ומלאכה הרבה מעין מלאכה אחת אינו חייב לא חטאת אחת
 בבי אמר ל תנא היה מסורך במדבר ואנו יודע אימתי שבת מונה ששה
 ימים ומשקל חטאת. אמר רבא כל יום ויום כדי כנסת והתם יום ליום דעבד מוחתת שתי
 כנסתו והנה מתענן שבת חזאי לא כל עס חוס עושה טרי כנסתו ומפי קדוה

תמא במאי מונבד ליה בקודשא ובדלתא אמר דבא אם היה מכיר סכום
 יום שיצא בו עושה מלאכה כל יום כולו פשוטא מהו דתימא כיון דבשבתא
 לא נפיק במעליה שבתא נמי לא נפיק והאי בחמשה בשבתא דנפק לשתרי
 ליה למבד תרי יומי קמ"ל זמנן דמשבח שירחט ומוקדי ועיקר
מתנא אבות מלאכות ארבעים חסר אחת הזורע והחורש
 והקוצר והמעמר הדש הזורה הבדר הטוחן המרקד הלש האופק
 הגוזז את העמר המלבנן המטבן הזובען והטווהני המסוך העשה
 שתי בתי ערין האורג שני סולין והצובע שני חוטים הקושר והמתיר
 התופר שתי תפירות הקוצע על מנת לתפור שתי תפירות הצדאת הצבי
 השחטן הממשטן המולחן המוקקן המחבטן הכותב שתי אותיות והמוחק
 על מנת לכתוב שתי אותיות הבונה חסתר המטבד המבעיר המכה בטלית
 המורג מרשות לרשות או אבות מלאכות ארבעים חסר אחת גבי
 תמא הזורע הזומר והטעט והמנריך והמרכיב כולן מלאכה אחת הן
 אמר ל יוסף האי מאן דקטל מספסתא חייב שתים אחת משום קוצר ואחת
 משום טלע אמר אביי האי מאן דקאטק סילקא בשבתא חייב שתים
 אחת משום קוצר ואחת משום טלע תמא החורש והחופר והחודץ כול
 מלאכה אחת הן אמר ל ששת היתה לו גבשושית ונטלה בבית חייב משום
 בונה בשדה חייב משום חורש אמר אביי היתה לו גומא וטמא
 בבית חייב משום בונה בשדה חייב משום חורש אמר רבא החוסר גומא
 בשבת אינו צריך לא לעטרה פלור עליה ואפי' לך יהודה דאמ' כל מלאכה
 שאינה צריכה לגופה חייב עליה הו' מילי מתקן אבל סמי מקלקל את
 תמא הקוצר והגוצר והגדר והמוסק והאורה כולן מלאכה אחת הן אמר
 רבא האי מאן דשרט פיסא לדקלא ואתר תגרי חייב שתים אחת משום
 תלש ואחת משום מפרק אמר ל אפי' דרך תלשה ככך ואין דרך פחית
 ככך גרסו בפ' המצטע תר החולב והמחבץ והמגב כדגורדת חייב

ושם
 ושמעתי

ואמר החולב חייב כשם מפרק מחבץ חייב כשם בורד' מגנן חייב כשם
 בונה' והמעמד אמר רבא דמי כמאן דכניף מלחא ממלחתי חייב כשם
 מעמר' מביי אמר' אין עומד לא במדלי קרקעי' ותדש תאנא הדש המעפץ
 והמנכס' כלן מלמכה אחת קו' והזורה והבורד והטוחן' תר' היו לפני
 שני מיני מוכלין בורד ומוכל בורד ומניח לא וברור ואם ברד חייב חטאת
 מאי קאמ' מביי אמר' הכי קאמ' בורד ומוכל לטור בורד ומניח ואפי' גלבון
 ביום לא וברור ואם ברד נעשה כבורד לאוצר וחייב חטאת אמרוה דבבן
 קמיה דרבא ואמ' שפיר קאמ' נחמנ' מיתמ' היו לפני שני מיני מוכלין בורד
 ומכל ברד וטעח וד' משי מתני חייב וד' ירמיה מדופתי מתני כטור' ויהא לא
 קשיא מאן ביקען ובדמחוי' כמן נטה ובכבדה' אמ' חזקיה הבורד תרמוסין מתוך
 פסולת שלהן חייב חטאת' למי קא סבר חזקיה מוכל מתוך פסולת מסוד לא
 שמי תרמוסין דשלקי ליה שבע זמנן ואי לא שקלי מינה פסולת מסרוח דפסולת
 מתוך מוכל דאמי ולהי חייב' והטוחן אמר' לא סמ' דמי כמאן דגרים סילקא
 בשממא חייב כשם טוחן' אמר' מנשה דמי כמאן דסלילת סילתי חייב כשם
 טוחן' אמר' דא משי וי קידי מסמחתא חייב כשם מחוק' מיל דסלית סלתי
 או עצי דקלין שיבי שיבי בעמין נמיין וכשמרק מותן העמין יצא מביעהן
 כגון קמח דק ומתק כן כטוחן' וחלש והאופה אמר' זורא בר ל עיא דמי
 כמאן דשרא סידתא לאתונא חייב כשם' מבשל מיל פלי בהמה דקיקין' אמרבה
 בר ל הונא דמי כמאן דאדחה כוסר' חייב כשם מבשל' פיס הגזה מרב
 יצמר וכל' תר' התולש את הכניף והקומטו והמדלחן חייב ג' חטאות'
 הקושר והמניד וכל' התופר שתי תפירות והא לא קיימא אמרבה בר ברסנה
 אמר' יוחנן והא שקשרין והקורע על מנת לתמור וכל' רבא וזרע דאמר'
 תחיהו שק דייבא שנפל בה דודמ' קודעין אותה ומפרין אותה' אמר' ארטא
 בר אביה אמר' רב המותח חולש' של תפירה בשבת חייב חטאת' הלמס דבר
 אחד כן כעגוש חייב מיתה והאידע לחשב בתקופות ופלות ואינו מחשב מסור

לספר המנוי פיס חזק את חיצו והשחטא והמפשוטא וכולי הינו מעבד
 הינו מלח ל' ווחן ול' שמעון בן לקיש דאמר תחיהו אמין חדא מיפקו ושיל
 שרטוט' והמוחקו אמ' ל' אחת בר חתנא השף בן העמודים חייב כשום
 ממחק' אמ' ל' חיוה בר אבה ג' דברים שח' ל' ד' אסי משמיה דל' הושע
 בן לוי המגרר ראשי כלנסות חייב כשום מחחק' והממרח רטייה בשבת
 חייב כשום ממחק' והמסתת את האבן בשבת חייב כשום מכה בטלוי'
 אמ' ל' שמעון בר יאסיעא אמ' ל' ריש לקיש חזק בלוי צדקה ומנחם בכלי זככות
 חייב כשום מכה בטלוי' והני מילי לענין דקפיד עליהו" והכחש שח' אחת
 וכולי" תל' כתב את אחת גדולה ויש במקומה כד' לכתוב שנים חייב
 אמ' ל' מנחם בר יוסי זה חומר במוחק' מכותב" פיס הכונה והסוד והמכבה
 והמבעיר וכולי' רבנן ו' ארמ' דאמר תרדחון ל' מוידו דמות ביה גמר טלסדה
 חייב כשום **מכה** בטלוי' ועוד ככלל ג' אחר אמרו כל הכשר
 להצטע ומצטעין כמזון חוטאיו בשבת חייב עליו חטאת וכל שאין כמזון להצטע
 ואין מצטעין כמזון והצטעו בשבת אינו חייב עליו לא המצטעין" ג' כל הכשר
 להצטע למסוקי מאי ל' חטאת אמ' למסוקי דס' כזה מר עוקבא אמ' למסוקי עצי
 אשדה מאן דאמ' דס' טיה ל' שכן עצי אשדה ומאן דאמ' עצי אשדה ל' שכן
 דס' טיה אבל דס' טיה מצטע ליה לשצרה ואדך כיון דחלשא דשבת ל' מ
 מצטע ליה" **מחנה** המושטת תבן כמלוא פי סדק' עשב כמלוא פיגמול
 עמוד כמלוא פי טלמ' עשבים כמלוא פי גד' עלי שוס ועלי בעלים לחץ
 גדולת ויבשים כמלוא פי גד' אין מצטרפין זה עם זה משה ששון בשעורין
 בשעורין המושטת אוכלין כדוגרת מצטרפין זה עם זה משה ששון בשעורין
 חוץ מקליפיהן ונרעיניהן ושקציהן וסוכן ומוספין ל' יהודה מומ' חוץ מקליפיה
 גרשים המושטות עמקן" ג' מאי עשה אמ' ל' יהודה מין של מיני קטנות
 ל' יהודה מומ' חוץ מקליפיהן עשבים המושטות עמקן עשבים אין בולין ל' ומה תעבי' יהודה
 מומ' חוץ מקליפיהן ונרעיניהן ל' קשיא חמ' בחדתי חמ' בעמקתי עמקתי מאי

טעמי

סליח פורקא

טעם אמר אמן שראין כזכובין בקערה " סליח פורקא
המזיחא יין כדי מזיגת הכוס חלב טי גמישה דבש כדי ליתן על הפתית
שמן כדי לסוך אבר קטן מים כדי לשוף את הקילורית ושאר כל המשקים
ברביעית וכל השופכים ברביעית ו שמעון אומ' כולם ברביעית למאמרו
כל השיעורין הללו לא למצטעיהם " גב' תאמא יין כדי מזיגת הכוס כוס יפה
מאי כוס יפה כוס של ברכה אמר נחמן אמ' לבה בד אבה כוס של ברכה
צדק שיהא בן רובע רביעית טי שימגגנו ויעמוד על רביעית חלב כדי
גמעה תל' המוציא חלב של בהמה כדי גמיעה חלב של אשה ולבן ביצה
כדי ליתן במזיפה קילור טי לשוף במים דבש כדי ליתן על הכותית תאמא
על פי כותית שמן כדי לסוך אבר קטן תנא ל שמעון בן לעזר אומ' כדי לסוך
אבר קטן של קטן בן יומיו **בתנא** המוציא חלב כדי לעשות אהן לקופה
גמי כדי לעשות תלוי לנפה ולכברה ל יהודה אומ' טי לטול ממנו מידרב
מעל לקטן ייך כדי לכתוב עליו קשר מוכסין המוציא קשר מוכסין חיבי
ייך פסול כדי לכרד על פי צדקה קטנה של פליטון גב' תל' חזין כדי
לעשות אהן לקפיה מצרות אחרים אומ' טי ליתן על פי משך קטן של יין דבד
כדי לשוט תחת מספוגות קטנה וכמה שיעורא כסלע פיר מספוגות דקיק כד
ודקיקי מצות ומתרגמל ומספוגין סטירין מוכן כדי לעשות כחד קטנה
וכמה שיעורה כאגוז ייך כדי לכתוב עליו ודל' תאמא כמה קשר מוכסין
שתי אותיות **בתנא** עור כדי לעשות קמיע קלף לבתוב עליו פרשה
צטע של תפילין שהיא שמישית גב' אמר רב קלף חדי הוא כזכסוסטוס
מה דזכסוסטוס כותבין עליו מצה אף קלף כותבין עליו מצוה וכן הלכ' **בתנא**
אבל תפילין אף כותבין על דזכסוסטוס לא על קלף בלבד **בתנא**
ד' כדי לכתוב שתי אותיות כוחל כדי לכחול עין אחת זפת וגפרית כדי
לעשות נקב שעור כדי לית על פי נקב קטן דבן כדי לית ברמש השבט

חרסית כדי לעשות פי כור לצורתי זהב ל יהודה אומ' כד' לעשות פטמוט' סוכן
 כדי לתן על פי כור של צורתי זהב סיד כדי לסוד קטנה שבעת ל יהודה
 אומ' כדי לעשות כנבול ל נחמיה אומ' כדי לעשות מטפי מדמה כחותם
 המדצפן דברי ל עקיבה וחכמ' אומ' כחותם המגרת זבל חול' דק כדי לצבל
 קלק של מכרוב דברי ל עקיבה וחכמ' אומ' כדי לצבל כרדשח חול' גם כד
 ליתן על מלוח כף סיד קנה כדי לעשות קלמוס' אם היה עבה אן מודוס
 כדי לבשל ביצה קלה שבציד מרופה ותונד בלסם עטב כדי לעשות
 תרוד ל יהודה אומ' כדי לעשות חץ אמ' עלת חפי כותחת זכוכית כדי לרדק
 כח דמש הכרדר' תמא כדי לצבוע בו שט' כוונן כחותם צרוד כדי לזרוק
 בעוף ל לעזר בן יעקב אומ' כד לרדק בנהמיה' אמ' ל יעקב כדי שתתח
 בחמה מרגשת בה וכמה שיעורא תמא ל לעזר בן יעקב אומ' משקל עשה
 זין זקן על לבית המודש אמ' להד דבותי מבנים של בית וכסא שיעורן ככסא
 אמור לו בכותל כמגוז כביצה אמ' להם וכי מורטנו וגמח כמלא חיד'
 תל ג מבגד מקודלות מותר לדכנסן לבית הכסא וכמה שיעורן ל מאיר
 אומ' כמגוז ל יהודה אומ' כביצה נמנו וגמרו כמלא חיד' אמ' ל יהודה מכל
 למ את היים מאי פייס אמ' ל ארמ קדושני בכליאתא ופירושן מדמק
 שהיא קדובה להתפרק אמ' ל ינאי אם יש מקום קבוע לבית הכסא מלמ
 יד ומלמון בהכרע מרובה קטנה של בשמים פיר דמשן של בכנא שדכן
 בן את הכוסם ופירושון בתלמוד מרץ ישראל מלוח תל קטנה של בושם
 אמ' ל ששת אם יש עליה עד מותר כדשו רבין עד סמרטוט כחתן השם
 מסמשת עבדים בן בן תיקתה והן סן עוותה' אמ' ליה מבי לר יוסף ידון
 עליה גומים ונאשטשו כעון כלום אם ידח גשמים על האבנים ומקולות
 דל' ונאשט' נקדקע מה ס' חויטין שמע ה' כחות' או כחות' אמ' ליה אמ' ליה רישון
 נכד מותר' בעט מיתב דבה בר ל שולח מל חסדא למשלוח אחור'

נב'

לגג מהן אמר ליה גדול כבוד הצרות שדחה את לא תעשה שבתורה
 אמר לו הונח מסור ליפנות בשדה הנמר בשבת שאם דבה דאמר ובה היתה
 לו גומא וטמאמה בבית חייב שאם בוש בשדה חייב שאם חודש
 אמר ריש לקיש עוד שערבו עשבים מותר לקנח בו בשבת וזו היתה ממנו
 בשבת חייב חטאת אמר לו יוחנן מסור לקנח בחרס שאם סכסך ואותו שאם
 כשפים מגוי כשפים פיקח דל חסדא ובה בר ל הונח חזו קא מילי בארבע
 אמרה להו מטרוניתא מתבין בקדובן לא מתבין אמרה מילתא מסדתהו
 אמרה מינהו ושרויה אמרה בוז מעביד לכו דלא מקנח לכו בחספא ולא
 קטל לכו כינה אמנא ולא אכיל לכו ידקא מכלא ד' מסור גמא
 חזי לפני צדור וחרס מקנח בחרס ומינו מקנח בצדור ודוקא בחרס דאוגי
 כלבס היו לפני צדור ועליו חסדא ול המנוח חד אמר מקנח בצדור ומינו
 מקנח בעליו וזה אמר מקנח בעליו ומינו מקנח בצדור ודוקא עליו יבין אבל
 לדן לא מיטע שאמרוין את השנים אמרם הצריך לבנות ומכל חסדא ודבינא
 דא אמר דוח דעה שורה עליו וחד אמר זהבא שורה עליו הצריך לפעול
 ומכל דומה לתגור שהוסק עליו אמרו זהו היא תחלת רוח הפק' מכל ולא
 שתי מסלית דס וא היא תחלת חוט מענים מכל ולא חלק ד' מסות אביתו
 מתקפת וא היא תחלת רוח רעה דחץ ולא סך דומה לאלף מים על גבי
 חסית דחץ בחמין ולא שתי פנה דוחץ קטער שקוסק מבחוץ ולא הסיקויה
 מענים דחץ בחמין ולא שחטף בצנא דומה לברזל שהכניסוהו לאור ולא
 הכניסוהו לנש' הנמדד ליפנות ומינו יכול לפעול חסדא אמר ישעיה וישב
 אמר להו חסדא אל זלמא תא עתה ותא נעסוק בחיי דבראיתא הנצרך
 ליפנות ומינו נפיה חסדא אמר ועמוד וילך ד' מנעות וישב חסדא אמר
 ישעיה וישעיה בצדורות באתו מקוס חסדא אמר ועמוד ותא חסדא אמר
 ודגא אמר יסח דפשו לדבר אחר אמר ליה חסדא לו משו וכל שכל
 שטא יתב אמר ליה יסח דעמו מדפס' אחר אמר דמיה מדפס'

אטא חזיתיה להטאן מועט דקס ויתב דקס ויתב עד דשפך בקדמא
 תר' הנכנס לסעודת קנע צריך שבדוק את עצמן כיצד מוהלך ו' אמת
 עשר עשר כסועות אן ו' פעמים של ו' כסועות ונצה ואחר כך יכנס
מתנה
 חרס בדו ליתן בין כצוס לחציון דבריו יהודה רמאד
 אמו' סדו לחנות אדו האור ו' יוסי אמו' סדו לקבל בן רביעות אמו' ו' מאור
 אעפ' שאין רמיה לדבר זכר לדבר שן ולא יתא' ומצא במכתו חרס לחנות
 אטא מוקד' אמו' ו' יוסי מ'ס' רמיה ולחטוף מים מבא'

סליח פירקא

אמו' ו' עקיבה מנין **אסבורה** אדה שהיא מ'ט'מ'א כמ'ט'א כנ'ד'ה ש'מ'א
 תר'ס כמ'ן דוה אט ת'מ'ו לו מה נרה מ'ט'מ'א כמ'ט'א א' ע'ז' מ'ט'מ'א
 כמ'ט'א מנין לפ'ט'נה שהיא שהורה ש'מ'א' ד'ד'ך א'ניה ב'כ'כ' י'ס'
 מנין ל'ע'רוג'ה שהיא שעה ל'ר' ש'מ'א ט'מ'א' ש'מ'א' ע'מ'כ'ו'כ'ה
 ה' ז'ר'ע'י'ס' א'ר'ב'ע' ע'ל' א'ר'ב'ע' ר'ו'ח'ו'ת'י'ס' ו'א'ו'ד' ב'א'מ'ר'ע' ש'נ' כ'י'
 כ'א'ד'ע' ת'ו'ע'מ'א ט'מ'א'ה ו'כ'ג'ה ז'ר'ע'ו'ת'ה ז'ג' ז'ר'ע'ה ל'ה ט'א'מ' א'ה ז'ר'ע'ו'ת'ה
 ת'ע'מ'ו'ח'ו'ת' מנין ל'פ'ר'ט'ת ש'כ'פ'ת ז'ר'ע' ב'יו'ס' ה'ט'ל'י'ט'י' שהיא שהורה
 ש'נ' ה'ה'יו' ט'ב'ו'כ'י'ס' ל'א'מ'י' ה'ט'ל'י'ט'י' ו'מ'ני'ן ש'מ'ר'ח'י'ע'ין א'ת' ה'ק'ט'ן
 ב'יו'ס' ה'ט'ל'י'ט'י' ש'ח'ל' ל'ה'י'ו'ת' ב'ע'ב'ת' ש'כ' ו'ה'י' ב'יו'ס' ה'ט'ל'י'ט'י' ב'ה'י'ו'ת'ס'
 כ'ו'א'ב'י'ס' ו'מ'ני'ן ט'ק'ו'ש'ר'י'ן ל'ש'ו'ן א'ה'ו'ר'ו'ת' ב'ר'א'ע' ש'ע'י'ד' ה'מ'ט'ל'ת'ל'ה'
 ש'כ' א'מ'י' ה'ה'יו' ח'ט'א'י'כ'ס'י' כ'ע'ל'ג' י'ל'פ'י'בו'ן א'מ'י' י'א'ד'י'מו' מ'ט'ו'ל'ע' כ'מ'מ'ל'י'ו'
 מ'נ'ן ל'ס'י'כ'ס' שהיא מ'ט'ו'ת'ה ב'יו'ס' ה'כ'נ'ו'ר'י'ס' א'ע'פ' ש'א'י'ן ר'א'ו'ה'
 ל'ד'ב'ר' ז'כ'ר' ל'ד'ב'ר' ע'ל' ת'ב'ו'א' כ'מ'י'ס' ב'ק'ר'בו'ן ו'כ'ע'מ'ן ט'ע'ע'מ'ו'ת'ו'ת'י'ן
 א'מ'ו' ו' ה'ו'ד'ה א'מ'ו' ר'ב' ל'ע'ו'ל'מ' א'י'מ'נ'ע' א'ד'י'ס' ע'ע'מ'ן ל'ד'ב'ר'
 מ'ן ה'מ'ד'ר'ע' א'מ'י'לו' ש'עה א'ח'ו'ת' א'מ'ו' ו' י'ו'ת'ן ל'ע'ו'ל'מ' א'ח'ל' י'מ'נ'ע'
 ע'ע'מ'ו' מ'ד'ב'ר'י' ת'ו'ר'ה ו'א'מ'י'לו' ש'ע'ת' ה'מ'י'ד'ה ש'כ' ז'א'ת' ה'ת'ו'ר'ה א'ד'י'ס'
 כ'י' י'מ'ו'ת' ב'א'ח'ל'ת' א'מ'י'לו' כ'ע'ר'ת' ב'ר'י'ט'ה ו'ת'א' ח'ו'ר'ה מ'ע'ו'ת' א'מ'ר'

ר'ש' ל'ק'י'ש'

ויש לקיים את דברי תורה מתקיימין לא כמי שמחזיק בעמולת ימים
 עכ זאת התורה אדם כי ימות באחור וגו' **צ"ח** כענין בעדוהו יהיה
 שעה וכל מטעם לפולטת שכבת זרע ופול. מטעם שקושרין לעין זהירות
 ופול. יהודה אמו רב לעולם לזדהד איניש ממקום ספורי ממקום
 דפרי תפיל דמדיחא ואיילא דעינבי ומה דתאיני וזהו דרמזי **כ"ח**
 סבנתא הווא תלמידא רהוה יתה קמיה דל יחנן דמזה קא מכיל

תאיני אמר לך ד קוצים בטחנה אמי קטליה חלהון

סליק פירקא

המוציא עיניו כדי לפטר פהם יביעה קלה תבליסי כדי לאכול
 פהם ביעה קלה ומעטרותן זה עס זה קליני אנושים וקלני רמונים
 טוים ופאה כדי לעבוע בהם בגר קטן ט טבטה ומי רגליים נתן
 קטליה ומשלב כדי לכבט פהם בגר ט טבכה ד יהודה אומר כדי
 להעפיר על התם כל שהוא מרני בטמים מתביו כל שהוא **מנבר**

המזבח כל שהוא ממקד סריים וממקק מטמחותיהם כל שהוא **שמיעניעין**
 אותן לגנזן ד יהודה אומי אף המוציא ממוטמטי עז כל שהוא טמא
 ולא ידבק בידך מאומה ט החרס המוציא קנת הדוכלני העכ שיש
 טנין הדבה אינו חייב לא חטאת אחת וזרעוני גנה טחנת מגרוגרת
 יהודה אומר חנצ זרע קישואין צנים דלועין צנים זרע זרע טוב
 חגב חי כל שהוא טת כגרוגרת צנודת סריים בין חיה בין ממה כל
 שהוא טעניעין אחת לרמוה ד יהודה אומי אף המוציא חגב חי טמא

כל שמיעניעין אותו לקטן בטחן ב' ו

סליק פירקא

המוציא לזרע ברומה ולרמוה והוציאן בטבת חייב עליו כל שהוא
 וכל ארס אינו חייב עליו לא כשיעורו חדי והכניסו אף חייב עליו
 חלף כשיעורו והמוציא אופלן ונתן על האסקופה החיצונה ארס
 שרוב נדות כותץ בין שחור והוציאן בין שהוציאן אחר כטור שרית

מלאכתו בבת אחת קוצה שהיא מלאה מידות ונתנה על המסקופה החצובה
מעט ידוב מידות בחוץ פטור עד שצניא את כל הקופה דמוציא בדימויו
בין בשמאלו בין בתוך חיקו בין על כתיפו חייב שכן משא נע קדתי באחד
ידו בתלו בפיו ובמרכון באמנו בשערו ותפוכדיתו וסיד למלאה בין אמונתו
להלוקו ובחפצת חלוקו ובסגולו פטור שלא הוציא סדר דמוציאין גב'
אמ' ל' לעזר המוציא משאו למעלה מו' טכחיס חייב שכן משא נע קדתי
אמ' רב משום ל' חייה המוציא משוי על ראשו נטור ואם אנשי הו' ל' עשין
בן בטלה דעתם מעל כל אדם " **מתנה** המתכוין להוציא
לטנו ונא ומוציא לאחורץ פטור לאחורין ונא לו לטנו חייב באמת חמשה
חברת בסניד בין מלפניה בין מלאחריה שכן ראוי ל' יהודה אומ' אף מקבלי
מורקס' המוציא כנר לרשות הרבים חייב הוציא ונא שם פטורין לא יוכל
אחד להוציא והוציאו שנים חייבין ו' שמעון אף על הכלי וזה כלל טולה
לו ואת המת במטה פטור אף על המטה שהמטה טמנה לו וכן כית המוציא
אובלין פחות מכשיעור ככלי וכן כית מן המת וכזית מן הנבלה וכעדשה
מן השדץ חייב ו' שמעון פטור גב' ההוא שבח בד דוקרות שדמלהו
ל' נחמן בר' יצחק לאפוקי לכרמלית אמ' ל' ל' יוחנן אחוק דמר בדיה
דרבנא ל' נחמן בר' יצחק כמאן כל יהודה אמר דפטור ל' שמעון מחייב
איסורא דרבנן מיהא אובא אמ' ל' ל' הלוי' עיילת ביה את ודארות
ליה ואפי' ל' יהודה מי קאמינא לרשות הרבים כרמלית קאמינא גוד'
כבוד הבדיות שדוחה את ל' תעשה שבתורה " **מתנה** הטל צמנין
זה בזה וכן שער וכן שפמן וכן זקנו וכן סגולת וכן הכוחלת וכן חוקסת
ל' לעזר מחייב וחכמ' אומ' משום שבת אמ' ל' לעזר מחלוקת ביד אמ' כל
דדי הכל חייב ואמ' ל' לעזר מחלוקת לעבדן אמ' לאחרי דברי הכל
פטור וכן שערו וכן זקנו וכן שפמן וכן הגוללת וכן הכוחלת וכן המסקסת
ל' לעזר מחייב חטאת חכמ' אוסרין משום שבת הנושא מעצו נקוב
חייב ושאינו נקוב פטור ל' שמעון פטור בזה ובזה " גב'

תאמת

תאנא הנוטל מלוא פי הואג בשבת חייב וכמה מלוא פי האג אמר יחודה שתיים
 ל אינר מומ אחת וטורדיס חכמי לל ליער במלקט לבש מתוך שחורות
 שאפי אחת חייב ודבר זה אפי בחול מסור שז ולא לבש גבר שמלת משקי
 תנא ל שמעון בן לער מומ צמורן שפירש רובה וציצק שפירש רובן ביד מוצר
 בכלי פטור אבל מסור לא פירש רובן ביד פטור אבל מסור בכלי חייב חטאת
 אמר יחודה הלכה כל שמעון בן לער אמר דבה בר חנה אמר יחנן הוא
 שפירש כלפי למעלה ומצנחית מותו אמר שרא זלחא במחוזא מיר
 התד רובן הבית במחוזא שהיו הקרקעות שלהן עשוין בשאשא מאי טעמי
 אמרו רבנן דילמא מתי לאשוויי גמות הבא לכא גומת דבה משכחה
 לרכינא דקא מצעד בחבלא וממדי לה מר קשישא בריה דרבה משכחה
 לר משי דקא מצעד אמר ליה לא סבר לה מר להא דתנא הרוצה לדבץ ביתו
 בשבת מכא נדבה מלוא מיס ורוחץ טנו בזווית זן וידו בזווית זו והגון
 בזווית זו ועמצא הבית מצד מתדבץ מחילין אמר ליה לא מדעתא תאנא
 חכמה מדבצת ביה והאידין דסבידא לן כל שמעון אפי לכתחלה

סליח פירקא

הזורק מרשות הרבים או מרשות הרבים לרשות היחיד
 מרשות היחיד לרש היחיד ורשן הרבי במצב ל עקיבה מחייב וחכמי כוטרין
 שתי בסוסטראות זו כנגד זו מרש הרבי הזורק והמושיט מזו לזו סא
 הא ברעה אחת הזורק פטור והמושיט חייב שכך היתה עבודת הלויים
 שתי עבלות זו אחר זו ביש הרבי משיטין את הקדשים מזו לא אבל לא
 זורקין חלית הבור הסלט שהן גבוהין ל ורחבין ל הנוטל מהן וניתן
 על גבן חייב פחות מיכאן סאור הזורק בבית למעלה מו כזורק באויר
 למטה מו ספחים כזורק בארץ והזורק בארץ ב' אמות חייב זרק לתוך
 ד אמות ועברגל לתוך ד אמות חייב והזורק כים ד אמות פטור ואם
 היה דקק מים ורשות הרבים מהלכת בו הזורק בתוכו ד אמות חייב וכמה
 הוא דקק מים פחות מו ספחים דקק מים ורשות הרבי מהלכת בו הארץ
 בתוכו ד אמות חייב הזורק מן היס ליבשה וכן ביבשה לים ועין היס

לסמינה ומן הסמינה לים ומן הסמינה לחברתה כטור סמינות קשורות זו בזו **מטלטלין**
 מזו לזו ומס מינו קשורות זו בזו **מטלטלין** ~~מזו לזו~~ **מטלטלין** ~~מזו לזו~~ **מטלטלין** ~~מזו לזו~~
מטלטלין מזו לזו הזורק ונזכר אחר שיצא מדון קלטה אחר או שנשרפה
 פטור הזורק לעשות חבורה בין במדע בין בהזמנה ונזכר שלא עשית חבורה
 פטור זה הכלל כל חייבי הטאות מינו חייבין עד שתהיה תחלתן וסופן שגבה
 תחלת שגבה וסופן זדון תחלתן זדון וסופן שגבה פטור עד שתהיה תחלתן וסופן
 זדון **בב' מיתב' סמינה** ל' הונט אמ' מוציא ממנה זין כל שקמא וממנה
 ל' חסרת וזכה בר' הולמ' אמרי עושה מקום ל' וממנה והילכ' כותיה רהוקה ליה
 ל' הונט חד לגבי תרין ואין דבריו של אחד במקום שנים והילכ' כוחו בחדמלית
 לא בזדון סמינות קשורות זו בזו **מטלטלין** מזו לזו ועל יד ערום כד' סמרת
 וכדתנא סמינות קשורות זו בזו מערבין ומטלטלין מזו לזו נפסק נאסרו חזרו
 ונתקשרו בין שוגגין בין מזידין בין מנוסין בין מוטלין חזרו להתירן הראשון
 וכן מחצלות הפרוסות ברש' הדב' מערבין **מטלטלין** מזו לזו נאסרו נאסרו
 חזרו וערשו בין שוגגין בין מזידין בין מוטלין חזרו להתירן הראשון
 מוחצה שנעשית בשבת בין שוגגין בין מזידין שמה יחיצה אינו והנא' ל' נחמ'
 לא שנו לא לזדון אבל **מטלטלין** מסור כי מיתב' וד' נחמ' מזהד מיתב'
 הזורק ונזכר וכו'.

קליח פורקא

הנוטה כמה יבנה והיה חייב כל שהוא הממתת והמכה בפטיש והמעצד
 והקודח כל שהוא חייב זה הכלל כל העושה מלאכה ומלמדה מתקיימת בשבת
 חייב לשלם אומ' המכה בקורנס על הסדן נאענת מלאכה חייב ממני שהוא
 למתקן מלאכה החורש כל שהוא והמרכיב והמקדס והמזריד כל שהוא
 חייב המלקט עצים אם לתקן כל שהוא ואם להסיק לשלם טובה קלה המלקט
 עשבים אם לתקן כל שהוא ואם לבהמה כמילוא פי גדי סימנין כל לשון חייב
 אמ' ל' יוסי לא חייבו שתי מותנות לא נאום דושם שכך דושמן על קדשו
 המצכן אי זהו בן אגו אמ' ל' יהודה מציתאן שם קטן משם גדול שדמשמשין
 ומשמשין נח מנחור דן מצעל' הפותח שתי מותנות בהעלם אחת חייב
 כתב בדיו בסקרא בקמוס ובקנקנתום וכל דבר שהוא דושם על סתלי זרות

על שתי

על שני לחי פינקס וכן טהגין זה עסי זה הכותב על בשרו חייב והמטטטט
 בשרו חייב ל' לעזר מחייב וחכמו טטטין גב' העושה נקב בלול שר
 ותנגלין ל' אמ' חייב משום סנה ושמואל אמ' חייב משום מכה בפטיש עיי
 שיבטח בקומתו דמרט פיל הכעס יד הקרדוס לתוך העץ שלו רבאמ' חייב
 משום בנה ושמואל אמ' חייב משום מכה בפטיש הכותב בין צימין בין
 בשמאל בין משום אחד בין משני שמות אוקמה מציי בשולט בשתי ידיו
 הכותב שתי אותיות במשקל ובמין פירות ובמקח דרכים ובמקח סתרים וכל
 דבר שאינו מתקיים פטור כתב באחת ידו בידו ובכפיו ובמרפקו כתב
 אחת סמוך לכתב כתב על גבי כתב נתכון לכתוב אית וכתב שני זיעת אחת
 אחת במרץ ואחת בקורה על שני כותלי הבית ועל שני דפי פינקס ואינו טהגין
 זה עסי זה פטור כתב אות אחת נטריקין ל' יהודה בן בתירה מחייב וחכמו
 פוטרים הכותב שתי אודניות בשתי העלמות אחת שחרית ואחת בין
 הערבים דבן גמולא מחייב וחכמו פוטרים תאנא כתב את אחת והטלימה
 לספר חייב אורג חוט אחד והשלימו לבגד חייב הכותב שתי אותיות בשתי

סליח פירקא

העלמות" אלו עזר אנוס האומר שהיה. וחושיץ ואחר על הארג חייב וחכמים
 אוק' בין בתורה בין בסוף שיצרו שני חושיץ והעושה שני כתי נירין
 בנידין בקרדוס בגנה ובכברה ובסל והחומר שתי תעודות והקודע
 על מנת לתכור שתי תעודות והקודע בחמתו על מנת כל המסקלקלין
 בטוויין והמסקלקלין על מנת שיצורו כמחוקן שיצור הטיבן והמנבס
 והעפועוהוה שדו מלוח רחב השיט והאורג שני חושיץ שיצורו
 הקודע את בחמתו או על כדתו ובכל' תניא ל' שמתין בן אלעזר
 אמ' מרזס ל' חולטתא בן איגרא שאמר מרזס ל' יוחנן בן גודי
 המקדע בגדין בחמתו ומעבר כליו בחמתו והמבאר טעויותו
 בחמתו יהי בעיניך כעובד עז עכן אומנותו על יער הרע היום

אומ' לו עשה כן ולמדו אומ' לך לך שבח ע"י יעקב...
 יוחנן מאי קרינה לעיניה לך אל זר מי זה חזק אל זר שיש
 בגופו של מלך הוי אומ' זה יכיר חרש ומי עבד ליהודי...
 מאיכתי ביתיה שפיר כי הוי דרב קהילה חסו ביתיה רב אחת
 כי יסקב תבד מאני תביר רב ששנת דמתי ליה אימתיה...
 נדרישיה וכל המקלקלת כמורית...
 המעט היצבע ל יהודה אומ' הרי עמור למודק וסבי לבית
 חייב וחסר מולך עבד למד לו עבו לבג ולחוד ולבבית
 רב שמעון בן גמליאל אומ' לו כל הכשרין שוין זה הסלע
 המזוסר מזה חייב ושעיט מזוסר...
 עבטת לבית ועל מתי צנני חייב עבולת שטס כמורין
 לא וכול מודי לטעם עבד שניס חייבין ל שמעון כוסר
 יעב מוד על חטות מילתו ופא שני ויעב צנני נעם שע
 שיעבד הימעות והלך לו הימעות...
 דומה לטעם בתל לשלוח ופניעט עבו שמור בתוכו...

אומ'

ג וכל הרי חובין חוגגין עיני ויתושין חייב
 דמי ל קאיד וחסי אומ' כל שבחיה טיעוד דייב וכל
 שתי סתינו טעוד טעוד...
 ולא מילתו וכל עמי רבה אמ' ל חייב מי משי טעמה
 עבד יתת כגבין יתב ומשמחה עד שמתשך אמ' שמע
 כל טעודי שבת כטעוד אבל אסוד לבד פנה מהני...
 דטעוד ומותר חדא חס וממתי דטעוד ומותר דקתמני
 סותי למטה זה דומה לטעם אומ' ביתנו למחוד ופניעט...
 שמור בתוכו ואיך המטיש מוסה בשבת אס' לעשות
 לריכה חייב רגס להוציא ממנה למה טעוד וממתי...

ומותר

ומותר דתנן מחס של יד מותר לטול בה את הקוץ ומודך הצד נחש בשבת אם מתעסק בו שלא ישכנו שאור ואם לרפואה חייב ומטמי דנטור ומותר דתן כופין את הקערה על גבי הנר בשביל שלא תאחז בקורה ועל צמח של קטן שלא תישך

סליק פירקין

שמנה שרצים האמורים בתורה הצדן והחובלן חייב חטאת ושאר הדמאים הצדן לצורך חייב ושלא לצורך נטור חיה וטעם שדמיותו הצדן והחובל בק חייב גבי הצד הדמיום בשבת שאור אבל אסור אבל ההורגו חייב לדבר בכל אמר אבוי גמי מן דחלש ספורי מאוטא דחצבא מחייב משום עוקר דם מגידולין

מתני'

היה ועסק וכל" מין עושין הקמלי בשבת אבל הוא עשה מי מולח וטובל בהן את כיה ונותן לתוך התבשיל אמר יוסי הלטט הוא הומלי בין הדב

ובין משט ולא ק" מלח שכן בתמלה לתוך הכיס" גבי מי קמ" ר יהודה אמר שמואל הכי קמ" מין עושין מי מלח מרובין אבל עושין מי מלח מוסין" דנ"ח נמי הכי מין עושין מי מלח מרובין לתוך ככבשן שסמך גצטרה אבל הוא עושה מי מלח מוסטין ואוכל בהן כחו ונותן לתוך הכיס התבשיל אמר יוסי וכי מפני שאלו מרובין והללו מועטין הללו אסורין והללו מותרין אמרו מלמדי

מרובה אסורה ומלמדי מועטה מותרת לא אן ולא אסורין ולא כן מי מלח המותרין נותן שכן ומלח אן שכן ומים ולבו שלא יתן מים ושלח לבתלה ולית גילב כל יוסי לא כתנא קמא דקאמרו בעידובין בתלמי קמא אמר יוסף אמר יהודה אמר שמעל אף הלכה כל יוסי לא בהלמי ולא בלחיים תנא ר' יהודה בן חבבי אוב" מין עושין מי מלח עזין ממי מי מלח עזין רבה וד יוסף דאמר

תרויהו כל פשהביצה צמח בהן רבא אמר אבוי תרי תולתי מלח מלחא ותולתיא למא עבדי ליה אמר ר' אבהו למד סא' ומא' ר' יהודה בין חביבין אף מולחין ענן וביצה בשבת ר' חזקיה משמיה דאבוי אמר צנן אסור וביצה מותר

וקן חלב" אמר נחמן מדוש הוה מליחנא סוגלמ בשבתא ממינא מפסודי קא מפסידנא ליה דאמ' שמואל סוגלמ חודפה מעלי כיון דשמעיתא להא דכו אתא

שלח אמ' במערבא מלח בשרי כשרי מלח לא מליחנא טיבולי מפסולנא

יין לחוך העין מסוד על גב העין מותר ורוק תפל על גב העין מסור וכן הלכ'
 אמ' עוקבה אמ' שמואל שורה מדם קילודין מערב שבת ושתין על גב עינו
 בשבת ואינו חושש בד לקמי הוה קמיס קמיה דמר עוקבה חזיה דהוה אמר
 ונתח אמ' ליה כולו האי ודאי לא שרא שמואל תנא ו מצינו אמר' משה ו יהודה
 טובה טיפת שחרית ורחיצת ידים ורגלים ערבות בחמץ מכל קילודין שבעולם
 והוא היה אמר' יד לעץ תקצץ יד לפה תקצץ יד לכוטבת תקצץ יד לגיתית תקצץ
 יד לפה תקצץ יד לאוזן תקצץ יד לחסורה תקצץ יד לאמה תקצץ יד מסמיה
 ד עחרשת יד פשלה כוליסוס' תנן האם בנדה כל היד המרבה לדוק
 בשנים משוכחת במשנים תקצץ יד' מאו שעה אמשוס ופשו שמי נשים
 אמרו נשים לא בע הרגשה עננהו משוכחת אמשוס דבע הרגשה ענהו תקצץ
 או הכי מאו ארום מרבה כילא מרבה נמי כי קא תאני מרבה אמשוס'
 תמא דר' לענין שכבת זרע אבל לענין צב אף הוא משוכח כמשנים ואפי'
 לענין שכבת זרע נמי אם במ לדוק עצמן בצרור אן בחרס בודק ופסלות
 עבה הרי תא בחרס' תנא ו אישר אמ' כל האוחז אמה ומשתן מים כאן
 מביא מבול לעולם אמ' לו ו אישר והלא מצוצות נותאת על רגליו ונראה
 ככרות שפכה ונמצא מוציא לעז בל בנן שהן מצצין ולא יעשה שעה אחת
 דשע לפי המקום' תנא אידך אמ' להם ו אישר לחכמי אמר שועמווד
 על מקום גבוה וישתן אן שישתן בצפר תוחח ולא יעשה שעה אחת דשע
 לפי המקום' אמ' להו ו אישר בדושא אן לימא קמתא אמ' להו בדושא
 ביתר דאי להו איסורא דר' אמ' להו תקטמא לא הא אמ' להו בדושא ואמרי
 ליה אן מקום גבוה ואן עפר תוחח מאי אמ' להו מוטב שיצטא לעל בנן
 ולא יעשה שעה אחת דשע לפני המקום' וכל כך למה מפני שמצטא שכבת
 זרע לנאלה דאי ו כל דמצויה שכבת זרע להבטלה חייב מילה על וירעבשע
 יד אשר עשה ויכתוב אמתן ו אמר וו אסוי אמרו כלן שותף דמים שבעין
 ב' תחת כל עץ רעין שוחטו הילדים בנחלים א תקרא שוחטו לא שוחטו
 ו אסי אמ' כאן עובד עץ כתי הכא תחת כל עץ רעין וכתו הנם על הדמים

חרמים
 חרמים

הדמים ועל הגבעות ותחת כל עץ דעין שמואל ור' יהודה הו קומי אמר
 רבי כעשתק דשק יתיב בנהדישא בליטא אמר יהודה לשמואל צדיק אי
 להשתק מים אמר ליה שגנא מחון באמה והשתק מים לחוף והיכי עביר
 חכו והא תמא ל איגזר אומ' האוח? באמה ומשתק מים כאן מוסא מבול לעולם
 אמ' אבוי עשאמה כבלשת דתנן בלשת שנכנסה לעד בשעת שלום חביות
 מתוחות מסורות סתומות מותרות בשעת מלחמה או ואן מותרות שאין
 סמאי לנסך לא כיון דבעתי לא אתן לפסוכי הכא נמו כון דבעתי לא אתרי
 להרהורי והכא מאי בעתתא איכא מי בעית אימא בעתתא דליליא ואי בעית
 אימא בעתתה דרביה ואי בעית אימא בעתתיה דשכינה ואי באשית אימא
 שאני ל יהודה דאיכא אימא דמדיה עליה דקארו עליה שמואל דר' יהודה
 אין זה ילוד אשה ואי בעית אימא נשוי הוה דאמ' ל נחמן אמר היה ל שוי
 מותר ואי בעית אימא כי חא אורי לה דתמי אבה בריו דל בעמך בר חיה
 אבל מסייע מלמטה ואי חשמת כי חא אורי ליה דאמ' ל אבהו אמ' ל יוחנן
 גבול יש לה מעטרה ולמעלה מסוד ושלמטה מותר אמ' רב כל המקשה
 עצמו לדעת יהא נדוי ולמא מסוד משום דקא מגרי יצר הרע על נפשיה דאמ' אמ'
 נקרא משמד שכן אומנותו של יצר הרע הווס אמ' לו עשה ק ולמחר
 אמ' לו לך עבוד ע"ז והולך ועובד איכא דאמרי אמ' ל אמ' ל יצחק
 כל המכא עצמו לידו הרהור אין נכנסין אותו במחיתו של הקפה שנ
 וירע בעתי יוי אשר עשהו וכתו כי לא אל ספך דשע אתה לא אורך רע
 אמ' ל לעזר מאי דל ודוכס דמים מלמא או המנאפס כותאני דע ל ישמעל
 לא תמא לא תהנה לשף לא תהי נואף בין בוד בין בגל וקארי ביה לא תמא
 בתינוקות תר' הגדים והמושחקים בתינוקות מעכבין את המשיח
 בשלמא גרם כדל חלבו דאמ' ל חלבו קשים גים לשרא כסכחת בעור
 החי לא משחקים בתינוקות או לימא כשום מעכב זכור בע סקילה נעידו

לא דרך אגדים בעימסל נהו לא דשכי קטנות דלא בעי מולדו ניהו דאמ
ו יוסי אין בן דודא לא עד שוכלו כל הכסמות שבגוף שז כי רוח מלפני
יעטוף ונשמת מענישתי גרסו בפ' אין מעמידן בהמה אמר מד' ז' אורח
בר טובה אמר עין שמדדה לכחלה בשבת סבור מינה העי מילי דשחוקין
סממנין מאתמוול אבל משחוק ואיתווי סממנין לא אמ' להו החוט מדבנן ו
יעקב שמיה לדידי מופרשא ליה מינה דר' יהודה ואפי' משחוק סממנין
ואיתווי דרך רעות הדבס' ההיא אמתא דהואיביכד שמואל דקדוחא לה עיניה
בשבתא צוח צוח וליכא דמשקח בה סקע עיניה ופיתא נפק ד' שמואל הדש
עין שמדדה מותר לכחלה בשבת כגון מאו אמ' ו יהודה דידא דידא דמא
ודמעתיא וקרחה ותחלת אוכלא לאמקוי וסקף אוכלא ופצוחי עיניה דלא
אמ' מד' אטרמ אמ' חנינא מרבין אמרס בשבת תאמ' ו' שמואל בר יהודה ביד
אבל לא בסס אימא דאמרי בסס אבל לא ביד מאו טעמי ביד מיוזק זרע'
אמ' ו' יחושע בן לוי מעלץ אמרל בשבת מאו אונקלי אמ' ו' אבהו מסטאמכא
דלנא פיר' ל' מעדה אמ' שמואל האי מדענא סכנתא היא ומחללנן עליה
את השבת אמ' ו' חסדא האי עיבתא מונקא דמלאכא דמייתתא היא
אמרבה האי סימטא מונקא דאשתא היא אמ' ו' שמן בר אבה אמ' ו' יוחנן
דמא והיכן תא מכה של חלל פיר' ו' אמ' מן השפה ולפניס' גרסו בפ'
לפי אודוקן אמ' ו' חנינה הכולע נימה של מים מותר להחם לו חמיון בשבת
ומעשה באחד שבלע נימה של מים והתיר לו ל' נחמיה להחלץ חמיון בשבת
אחדס והכי אמר ר' הונא בר' דר' יחושע מנבטא חללא תן התס ביומא ועוד
אמ' ו' מתיבין בן חדש החושש בשיעור מטילין לתוכו סס בשבת מפע שקמ
ספק נפשות וכל עומא ספק נפשות דוחה את השבת לאידעווי מאו לאותווי
ספק שבת אחרת היכי דאמי דאמרוהו לתמעין ומוי ויומא קמא אבתא

מבן

מהו דתימא נכניה עד לאודתא כי היכי דלא נחול עליה תרי שבתא קמול
 תעט נמי הכי מחימין חמין לחולה בשבת טן להשקותו בין לברותו ואין אומ
 נמתין לו עד שיכריח לא מחימין לו מיד וספק דוחה את השבת ולא שבת
 זו לא ספק שבת אחרת ואין עושין דברים הללו לא על ידי גוים ולא על ידי
 קטנים לא על ידי גדולי ישראל ואין אומ' לעשות דברים הללו לא על ידי נשים
 ולא על ידי כותים מטעם שמצטרפין לרשת אחרת וע' מפקחין פיקוח
 נפט בשבת והזרין הרי זה משופח ואין צריך לטול רשות מבית דין כי כד
 ראה תינוק שנגח לים בודע מעודה ומעלהו והזרין הרי זה משופח
 ואין צריך לטול רשות מבית דין ואע"ג דקא עייד כוארין... ראה
 תינוק שנגח לבור עוקר חובה וממלחו והזרין הרי זה משופח ואין
 צריך לטול רשות מבית דין ואם על גב דקא מתקין דדגא לחוליה
 נכילה דלת בני תינוק שובר הדלת ושועיאו והזרין הרי זה ^{משופח}
 ואין צריך לטול רשות מבית דין ואע"ג דקא מתברר לה שימי...
 כופכין ומתסיקין כופי הדלקה והזרין הרי זה משופח ואין
 צריך לטול רשות ואע"ג דקא ממחך מכובי ועריבה כולה דבת כשה
 סומא: אמר מד עוקבא מי שנגמא ידו או רגלו עומתה כיון ואינו
 חושע אבעימא להו חלמא מאי אמר ליה ר' הליל לרב אשיכי הויה
 כי רב טהנא אמרינן חלמא פלג: אמר רבא הני בני מחמ' א כיון
 דמתנקי אפילו חממא נמי משו להו ואסיד' ראבינא אקלע
 לפי רב אשי חזייה דשוח להו חממא אבא דכרעיה ויתב קא
 עמית ליה אמר ליה לאסבר ליה מד ליה אמר דבא הני בני
 מחממא כיון דמתנקי אפילו חממא משו להו ומד נמי קא מתנקי
 אמר ליה גב היד וגב הרגל הרי הן כמטה של חב' ומחללי עליה
 עליה את העצב... תנו רבנן רוחצין במי גדר במי חממא
 במי מיסא במי טוכריא אכל לא בסי הגדול ולא במי המטרה

ולא כימה של סדום בים גדול אוקימנה במים הדעים שבו אבל לא שנת
רוחצין מין אוכלין אוזוביות בשבת לפי שאין מאכל ברואים אכל
אוכל הוא את יועזר ושמה את אבוב דועה כל האוכלים אוכל
אדם לרפואה ול המשקן הוא שמה וכל כל האוכלין אוכל אדם לרפואה
למיתווי טחול לשועים ורשעין לבני מעים כל המשקן שמה אדם
לרפואה למיתווי מאו למיתווי מו צלפין בחומץ אמר ליה רבנא
לרבא מהו לשמות סו רגלס בשבת אמר ליה השותה כל המשקן שמה
ומי רגלס לא שמתו מינאשו תעא ממי סדום במדס שהו
חייב תל ובמדצכס לא תעשו במדצכס לא תעשו ואפי מסדום חייב
דאמ ו חייה בר אבה אמר יוחנן הכל מדרים בצמצו אור מדחץ שהוא חייב ש
לא תאפה חמץ לא תעשה רחץ במדס אחר מסדס שהוא חייב ש ומבו
וכתת ונתק וברות מס על כרות חייב על נתוק לא כל שכן לא להניח
נתק אחר כורת שהו צי החושש בשונו לא יגמע בהן אור
החומץ אבל מטבול הוא בתוכו ואם נתרפא נתרפא וכל לא יגמע
בהן את החומץ והא תעא לא יגמע ופולט אבל מגמע וכולע כי
תנן נמי מתנ ופולטתן מין לו עסין מצבוכי בשבת אמתו בזמן
שמתכוין לרפואה ואם מפני ריח הפה הרג זה מותר לא ושון אדם
סס בעינו בשבת בזמן שמתכוין לרפואה ואם מפני רוח הפה מותר
החושש בשיניו לא יגמע בהן אפי החומץ ויהי פולט אבל מגמע וכולט
ומטבל כדרכו ואינו חושש החושש בגרוט לא יערענו בשמן אבל נותר
שמן הרבה לתוך מניגרין וכולע החושש במתנו לא יסוך יין
וחומץ אבל סך הוא אפי שמעין ולא שמעין ורר בני מלביס ספי על גבי
מכותות שכן רדכ בתורו שמעין אומ כל ישראל בני מלביס הם אמר
הצב כד שמעון ולא מסעמיה דאילו ו שמעון סבר אע"ג דלא שפוח שרי
(רב סבר אין שפוח אין דאיכלא שפוח לו ופי חלפתא)

מלך

סליק פירקא

איבן קשרים שחיובין עליהן קשר הגמליים וקשר הספנים בשם שהיא
 חיוב על קו שורה כך הוא חיוב על התרין דמאיד אומ' כל קשר שהוא יכול
 להתירו מאחת ידו אין חיובין עליה יש לך קשרין אין שחיובין עליהן קשר
 הגמליים וקשר הספנים קשרות אשה מטתחי חלוק וחוטי שבבה של פסקיא
 ורעבות מטעל ופטרל וכדורות ין נשמן וקררה של בשר למלכער בן ועק
 אומ' קשרין לפני בהמה בשכיר שלב תעא קושרין דלי בפסקיא אכללע מצל
 ול יהוד מתר כלל אמ' ו יהודה כל קשר שחיובין של קיימה אין חיובין עליו
 יש לך קשרין שאין חיובין עליהן חובא הוא דלכא הא אוסורא איכאומא
 ניהו קוטרט בקוטרט נממא וקוטרט וקוטרט באפרידרא ומפתח חלוק
 וכלל מותרין לפתחלה ורעבות מטעל ופטרל וכלל איתמד התיר רעוב
 מטעל ופטרל תאני החא חיוב חטאם ותעא אורף פטור אבל מסור ותניא
 מותר לפתחלה קשיא מטעל מקנעל קשיא פטרל מסכרל מטעל אמטעל
 לא קשיא הא דקתני חיוב חטאם פראו שפמי רב מעשה אומת חוא וקשר
 של קיימה הוא והא דתניא פטור אבל מסור פירין רב מעשה הדיוט הוא
 שאם שהוא קשר של קיימה וכלל ולפי כך פטור אבל מסור והא דתניא
 לפתחלה כדרכי מחוזא כגון רעובת שיועאום מלגסו של מטעל וקושרין אית
 על הדגל ועל השוק אחר שנוכלין אפ' המטעל ולאו מעשה אומת הוא וכלל
 קשר של קיימה הוא ופטרל מסכרל לא קשיא דתאני חיוב חטאם ברטיעי
 בקטרי או שפאפי הוא נמי קשר של קיימה כגון האו דקארו ליה השתא
 תאסומא דעביר ליה לכו מרתא מתורא וכרעיה וקטרל ליה קטרט מעבלתא
 אס התירו חיוב חטאם ודקתאני פטור אבל מסור פרחומרתא וקטרל י'הו
 והכי דאמרי חומרתא מצנפין כוליהו רעובת ומעויל להו בחומרתא דכר
 טאעי מעיוק וכר קטר מאכרמא דחומרתא וכר טאעי מרח והא דתניא

מותר לכתחלה כסדרו ונפק ביה מתריס בזמן דעביק ביה האירוח
 ליה נדמן דעביק ביה האי מעות ליה ולא קשר שז קיימה הוא ולפיכך
 מותר לכתחלה לירמיה הוה קא טעל במורחא בתרי יד אבהו
 איסור דעובה כפטי ליה אמ ליה שקול גמא לא דחאזי למאכר
 בהמה וכרוך עילאווה" אמרי הוה קאים קמיה רב יוסף טחצר
 איסור דעובה וסטלא אמ ליה מה מעביד ליה אמ ליה שפיקיה
 ומאי שטג מדל ירמיה התם לא מטאר הכא מנסאר ולא עדר טעקב
 אומ קושרי לטט בהמה כשכיל שלא תעא ואעג דמות ליה ותי
 מהו דתמא חד מוטיחו בטובי בטל קמל אמ רב יוסף אמר רביהורא
 אמ שמואל הלכה כול אישיר טעקב" פרס קושרי וכל כפסקיה
 אכל לא כחבל וכל אמ רב אבה אמ רב חיה כראשי אמר רב מביא
 חבל של גרדי מתוך ביתו וקושרו ככרה ונאיבוס דאמר רב טחמ אמר
 עם כלי קינאי הוא מותר לטלטל בשבט ואוקימנה בחבל של גרדי
 דהינו כלי קינאי כקסלני את הכלים אפי' ארבעה וחמשה טעמים
 וכל אמרי דבי ינאי לא שנו לא מאד אחד אבל בשני אדס לא
 ובאדס אחד לא אמרן לא בחדשים אבל בשנים לא וחדשים נמי לא
 אמרן לא בלבעס אבל בעבטות לא ולא אמרן לא שאין לו להחליף
 אבל בשיש לו להחליף לא תמא של בית רבן גמולא לא הוה מקלטן ללס
 שלחן מטע שהוה להן להחליף אמר ל הווא יש לו להחליף יחליף אין לו
 להחליף ישלש בגדו וכסדו מעשות דרכך שלא הוה מלבושך של שבת
 כמלבושך של חול וכי הא דל יוחנן קארי להו למאנה מכבדותי
 אמר ל יוחנן טען לשינוי בגדים בין התורה שז ופטס את בגדיו ע
 ותמא דבי ישמעאל בגדים שבישל בין קדרה לרבן א ושנו בש
 כוס לרבן אמר ל חיה בר אבה אמר ל יוחנן גמאי לו לתלמי חכמי טרנא
 כמעט מסולאמי ודא ל חיה בר אבה לפיק אמר וטלמ ברה

דל טחמ
 5

דד נחמן בטלוח על גבי טלוחו והע מיטל בצולמ' ואמ' ל' חיה בדאנה
 אמ' ל' יוחנן כל תלמי חכמי שנמ'מ' דבב על נגדו חייב מית' ^{ל' חיה}
 ש' כל מעטאי מהבו מות דבינא אמ' דבב איתמר ולא גלג' ^{ל' חיה}
 היא כל'ש'ע'ת ח'א בקלמ'ת כול דבב כ'ון ק'יד'א וד'י'ת'ת'א וכ'י'צ'ת' ^{ל' חיה}
 בו כ'יד' דבב ז'ל יב'ע וט'ע'מ'ון של ד'ב'ד ט'מ'א י'ת'ת'א ס'ת'ת' ^{ל' חיה}
 ט'ה וי'ס'ע ל'ד'ד ח'ע'ד " אמ' ל' יוחנן ט'י ז'ה הוא ת'ל'מ' ח'ס'מ'י' ^{ל' חיה}
 ט'מ'ו'נ'י' מ'ו'ת'ו כ'ר'ע'ם של ה'ע'ב'ו'ר של ט'ע'מ'ל'ת'ן מ'ו'ט ד'ס' ת'ל'מ' ^{ל' חיה}
 ב'כ'ל מ'ק'ו'ס ו'מ'י' ב'מ'ס'כ'ת'א ז'ס'ל'ת' ו'מ'י' ל' ח'ח'נ'ן ט'י ז'ה ח'א ת'ל'מ' ^{ל' חיה}
 ח'ס'ב'ן ש'ב'נ'י מ'ד'ל'י מ'צ'ו'י'ן ג'ל'ו'ן ל'ע'ש'ו'ת מ'ל'מ'כ'ת'ו'ן ז'ה ש'מ'ע'ת' ח'פ'צ'ו' ^{ל' חיה}
 י'ע'ו'ס'ק ח'כ'י'צ'י' ש'מ'ו'י'ס ל'מ'ו'י' ע'ב'ק'א מ'י'ט'ה ל'מ'ט'ח'ו'ן ל'יה' ב'ר'י'ס'ת'ה' ^{ל' חיה}
 ע'ד'ס'ו'ן ב'י'ז'מ'א ל' יוחנן ר'מ'ו'י' ס'ט'י' ו'נ'ע'י'ת' ל'ך מ'ד'ו'ן ע'י'ן ^{ל' חיה}
 ו'כ'ת'י' ו'ע'ש'ו'ן מ'ד'ו'ן ע'י'ן ש'ט'ו'י'ס מ'י'כ'ת' ל'ת'ל'מ'ן ח'ס'ב'ן ע'ב'נ'י' ש'ו'ח' ^{ל' חיה}
 מ'צ'ו'י'ת' ג'ל'ו'ן ל'ע'ש'ו'ת מ'ל'מ'כ'ת'ו'ן " מ'ב'ו'ת' מ'ו'ח'ץ ה'י'כ'ט'ו'ן מ'י' ^{ל' חיה}
 ל'ב'ת'א ל'ב' ת'ל'מ'ן ח'ס'ב'ן ש'מ'ו'ן ו'מ'כ'ו'ן כ'ב'ו'ן מ'י'כ'ו'ן ת'ק'ל'ת' ח'ס'מ'י' ^{ל' חיה}
 מ'ח'ן מ'ב'ו'י' ו'מ'ו' ת'י'כ'ו'ת' ל' מ'ב'ו'ה ע'ק'ד'ת' ו'ע'ע'ב'ה ד'ב'נ'י' מ'ח'ן כ'י' ^{ל' חיה}
 נ'ע'ב'ב' ו'נ'ע'ל'ת' ע'ג' " אמ' ל' ש'מ'ו'ל' ע'ר ט'מ'ו'ט' מ'ח'ן ל' מ'ו'ח'ל'ן מ'ו'ח' ^{ל' חיה}
 ד'כ'ו'ת' ל'מ'ו'ה ז'ה מ'ח'ד' ב'יד' כ'ס'י'ל' ל'ק'נ'ו'ת' ח'ס'ב'ה' ו'ל'ב'ת'ת' מ'י' ל' ^{ל' חיה}
 ל'ק'ס'ל'ת' ח'ס'ב'ן ש'ע'ו'ס'ק ב'ט'ו'ה'ה' ו'מ'י'ן כ'ו'ן ה'ת'ת' ש'מ'ו'י'ס' ^{ל' חיה}
 י'ט'ו'ן ח'ס'ב'ן של ז'ל'ת'ת' ל'יה' ו'ד'ד'ת'א ב'י'ז'מ'א ו'ת'ר'ע'ת' ד'י'ד'ת'ה' ל'ב'י'ז'ת'ה' ^{ל' חיה}
 ע'ב'יד' מ'ח'ן ל'ה'ו'ן ר'ב'ת' ל'ר'ב'ת'ן ב'מ'ט'ו'ת'ת'א מ'י'כ'י'כ'ו'ן ל'מ' ו'מ'ו'ח'ן ^{ל' חיה}
 ת'ר'ו'ת'י' ק'י'ה'ט'י' " אמ' ל' יוחנן ע'ן ל'ו'י' מ'ו'י' ד'כ'ת'ו'ן ו'מ'ו'ח'ת' ^{ל' חיה}
 ה'מ'כ'ו'ד'ת' מ'א'ר' ל'ט'ו'ה' ז'כ'ו' ע'ש'ו'ת'ת' ל' ס'ט' מ'י'ס' ל'מ' ז'ס'ה' ע'ב'ט'ו'ר'ת' ^{ל' חיה}
 ל' ס'ט' ה'מ'ו'ת' " ו'מ'י' ל' מ'ו'ח'ן מ'י' ז'ה ח'א ת'ל'מ'ן ח'כ'מ'ן כ'ל' ^{ל' חיה}
 ש'ט'ו'מ'ל'ת'ן מ'ו'ט' ד'ב'ד' ח'ל'פ'ה' ו'מ'ו'ח'ד' ל'מ'ו'י' ע'ב'ק'א מ'י'ט'ה' ל'מ'כ'ו'ת'ה' ^{ל' חיה}
 מ'ו' ב'מ'ס'כ'ת'ת'א ז'כ'ל'ת' ב'מ'ו'ט'ו'י'ד' מ'ו' ב'כ'ו'ל'ת'ה' ת'ל'מ'ו'ת'ת'א ב'ר'י' ^{ל' חיה}

מתיבתא מעשות דרכיך שלא יהא הילוכך של שבת כהלכותך של חול
 מאי האי דלא ליפסע פסועה גסה בשבת אמלו ורחול מי חתרה
 שאני אמר אף בחול מסור דאמ' מוד פסועה גסה נוטלת אחת מחמש
 מאות ממאור עינין של אדם ומהדר ליה בקידושא דבי שמישי
 בעת מינה ל' מל ישמעל בר יוסף מהו לאכול אדמה בשבת
 אמ' ליה אף בחול מסור מפני שהוא מלקה ומדהט בשבת לבית
 המדרש שמיר דאמי דגרסי במימתי קורין אמ' ל' זורא פדושי כי הוה
 חיינא לדבן דהוה דהטי בשבתא לכדקא אמוינא קא מחללי שבתא
 כיון דשמעיה לא דאמ' ל' תנחום ז' אמ' ל' יהושע בן לוי ירץ אדם
 לדבר הלכה ואפי' בשבת שנ' אחרי יוני ולבו כאריה ושאר' אמ' כמי
 הוה דהוינא אמ' ל' חונא היה מהלך בשבת וסגב באמות המים
 אם היה יכול להטח גלו ראשונה קודם שתתקד שנייה מותר ואם
 לאו מסור מתקף לה וצא היכי לעבד ליקף קא מפיש בהילוכא
 ליעבור זמנן דקא מתונן מאנה במשא ואתי לדי שחיטה למ
 ביה כיון דלא אפשר שמיר דאמי וכן הילכ' ממציא חפץ תפניך
 מסורין דאמי שמיים מותרין ודכד דבר שלא יהו דיבורך של שבת
 דיבורך של חול דבר דבר מסור הדיק מותר"

פליק צר קא

כל כתבי הקדש מצילין אותן מפני הדליקה בין שקורין בקן בין
 שאין קורין בקן אעפ' שכתבין בכל לשון טעון גשה ומפני מה אין
 קורין בקן מפני בטול בית המדרש מצילין תקן הספר עם הספר ותקן
 התלמידי עם התלמידי אעפ' שכתובין מעות לדי מצילין אותן למכור שמינין בכתב
 אוב' אף למפולש' גב' אעפ' דיו כתובין תרגום בכל לשון ל' חונא
 אוב' או מצילין אותן מפני הדליקה ל' חסדא אוב' מצילין אותן והלכה כר' חונא דל' חסדא
 תלמיד חוה ל' ל' ל' חונא ואו' הלכ' כולמיה במקום הדב אבל אם היו

כתוב

מוכין כנס בסיקרא בקימוס בקנקנתוס מצלין אותן מפני הדליקה
 תלך הדרכות והקמיעין אע"פ שיש בהם אונות של שם ומעשינות
 הדבה של תורה אין מצלין אותן מפני הדלקה לא נשרפן במקומן מכתאן
 אמרו כותבי ברכות כשורפי תורה ומעשה באחד שהיה כותב ברכות
 בבידן ובאו והודיעו אתו ישמעאל והלך וישמעאל לעידן לבדוק בשווא
 עלה לטולם נטל סומום של ברכות ושקעו בספל של מים ובלשון זה
 אמר לו גדול עונש האחרון בין הראשון ספר תורה שיש בו לקט שמונים
 זה מותיות מהוך חתיכות שלובות ואפי' כנגלן יגר שהדווחא אונמי
 פדשה וזה מותיות לא שיש בה הזכרות כגון ויהי בנסוע הארון מצלין
 מפני הדלקה אמר לו ויחנן וספרו מיטן אין מצלין אותן מפני הדליקה
 ל יוסי אומ' אף בחול קודר את המזכרות שפן וגו' והשאר שורפן
 אמר לו טרפון מקמח את בני שמי שורפן ואת המזכרות שפן אפי' רודף
 אחד רודף להדגו ונחש רץ אחרץ להכישן נכנס לבית ע"ז ואין נכנס
 לבתיקן של איתן שהללג מכירין וכופרין והללו אין מכירין ועלין הכת
 אומ' והאחר הולת והמזוזה שמת זכונך אמר לו ישמעאל ומה לעשות
 שלום בין איש למשנתו אמרה תורה שמי שנכתב בקדושה ימחה על המים
 הללו שמי יצלין קנאה בין ישראל לאביהן שנשמים על אחת כסף ומע
 ועלמס אמר דוד הלוא משנאך יוני משנאך וכשם שאין מצלין אורבן
 מפני הדליקה כך אין מצלין אותן מע המפולת ולוא מהמים ולוא מכת
 המאבדן ומפני מה אין קורו אותן מפני ביטול בית המזדש אמר לו
 שט לא בזמ' שמי בית המזדש אבל לא בזמ' בית המזדש קורין
 וטמות אמר אפי' שלא בזמ' בית המזדש קורין וכלכה כרב' גרסו
 בס' השולח גט לאשתו אמר רבה בהע תלת מילי נחתו בעלי בתים
 מנכסיין דמסקדי טבדיה לחיזו ודאסירו נכסיהו בשעתא ודקני בי
 סטודתיה בשעתא בעידן כי מזדשא דאמ' ל חיה בר אבוב אמר לו ויחט
 שתי משפחות היז בידולאם אחת קבעה סטודתה בשבת ואחת קבעה
 סטודתה בערב שבת ושתי נעקרו והילכ' אסור לקראת באטור

הדיוטות בשבת פירס להיכן מצילין אותן למצווי שאינו מפולש וכו'.
היבד דאמי מפולש היכי דאמי שאינו מפולש אמר ל אשי ג מחיצות ולחי
אחר זה הוא מבני שאינו מפולש ג מחיצות כלל לחי זה הוא מבני מפולש
ולית הלכ כן בתודא לא במצוי ולא בחצר פירס מצילין מסון
ג סעודות בשבת דאמי לאוס לאוס הרמוי לכהמה לכהמה וכו'. תנא
שכרה לו חניב דאמי גון מביא כלי ומעב תחתיה ובלבד שלא יצא כלי
אחד ויקלוט ויצרוף נזדעזעו לו אורחין מביא כלי אחד ויקלוט כלי אחד
ויצרוף ולא יקלוט ואחד כך יזמקן ואחד כך יקלוט ואין מערומין בכך
משום ד יוסי בן יהודה אמרו מערומין תרז הצילת נקיה
אין מציל מן הדרמה הציל מן הדרמה מציל מן נקיה ומצילין ביום
הכפורים לשבת אבל לא לשבת מיום הכפורים ואין צריך לומר בשבת
ליום טוב ולא מיום טוב לשבת הבאה תרז שחכמת בתנור וקידש
עליו היום מצילין ממנה מסון ג סעודות ואומ' לאחרים בואו והצילו לכם
וכשהוא רודה לא ירדה במרדה לא בסכין ומעב דרדיות הפת חכמה
ואינה מלמדה אפי' הני כמה דאמשר לשעווי משענן אמר ל חסד
לעולם משכים אדם להוצאת שבת שנ' והיה ביום הששי והכונן לשבת
אמר ל אכה חייב אדם לבצוע על שתי ככרות בשבת דכ' לקטן לחם
משנה' אמר ל אשי חזינא ליה לר' כהנא דנקיט תרתו ובצע חדא אמר לקטן
כתב ל ארא בצע אכולה שודותיה אמר ליה רבינא לר' אשי הא מתחזי
בערבנותא ביון דכוליה יומא לא קא עמדי והאידינא קא עביד לא
מתחזי כי ערבנותא ל אמרי ור' אשי ביון דמיקלע להו דיפתח
דעירובא שארו עליה המוציא אמרו הונאל ומתעביד ביה חדא מצוה
נעביד ביה מצוה אחריתי כיצד נפלה דלקה בלילי שבת מצילין ג סעודות
תרז כמה סעודות חייב אדם לאכול בשבת ג' זיקה אומד אמר ל
יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו שנ' ומאמר משה מכלהו היום שבת זיקה
ל זיקה סגריה ללילי לבר מצוה אוריתא ורבנן סברי בהדי אורתא
והילכ כרבנן תרז קשחת שאכל בהן ערבית מדיחן למכור

בהן

בהן שחרית שחרית מדיחן לאכול אדם בצהרים בצהרים מדיחן לאכול
 בהן במנחה מן המנחה ולמנחה שוב מינו מדיחן אבל כוסות וקיתונות
 ועלויות מדיחן והולך כל היום כולו לפי שאינן קבועים לשתיה אמר
 שמעון בן פזי אמר יהושע בן לוי משום בן קפרה כל המקיים ג' סעודות
 בשבת ניצל כג' פודענות מחבלי משיח ומדינה של גיהנם ומזלחמות
 גוג ומגוג מחבלי משיח כתי הכא יוס וכתו התם הנה אנכי שולח
 לכם את אלה הנביאים לפני בוא יום וג' מדינה של גיהנם כתי הכא יוס וכתו
 התם יוס עברה היום החוץ ומצולחמות של גוג ומגוג כתי הכא יוס וכתו
 התם ביום בוא גוג על אדמות ישראל אמר יוחנן משם ל' יוס כל המענג
 את השבת כותנן לו נחלה בלא מצדים ש' מ' תתענג על יו' והרכבתיך
 על במתי ארץ וג' לא כאברהם דכ' ביה קום התהלך בארץ וג' ולא
 טיחך דכ' ביה כולך ולגרעך אתן את כל הארצות וג' לא כיעקב דכ' ביה
 ופרעת ימה וקדמה וג' ו' נחמן בר יצחק אמר נוצל משעבוד מלכות
 כתי הכא והרכבתיך על במתי ארץ וכתו הכא על במוותימו תדוך
 אמר יהודה אמר רב כל המענג את השבת נותן לו משאלות לבו ש' ותתענג
 על יהודה ויתן לך משאלות לבו עינב זה איש יודע מה הוא כשהוא אומר
 וקראת לשבת עונג הוי אומר זה תענוג שבת במה מענגה אמר ל' שמואל
 בריה ד' יהודה בר שילה משמיה דרב צדגים קטנים ורמשי שומים
 ותבשיל של תרדין ו' משי אמר אפי' דבר מועט ולכבוד שבת עשיחן
 הוי עונג מאי הוי אמר ל' פפא כסא דהדסנא אמר ל' חייה בר מבה אמר
 ו' יוחנן כל המשמר את השבת כהלכתה אפי' עובד עז' כאנוש מוחלץ לו
 ש' אשרי אנוש ועשה זאת וכן אדם יחזיק בה שומר שבת מחללו' א'
 תקרא מחללו לא מחול לו אמר ל' יהודה אמר רב א' מלמ שמרו ישראל
 שבת ראשונה למ שלטה בהם אומה ולשון שנויה ביום השביעי צאו
 מן העם ללקוט ולמ מיצחו וכתו בתורה ויבא עמלק אמר ל' יוחנן משום
 ו' שמעון בן יוחאי אגבילא משמרין ישראל שתי שבתות כהולקין מיד עמלק

כה אמר יוני לסרסוס אשר ישמרו את שבתתי וכתו בתריה והבטוחים לה
 קדשי אמ' ליוסי חאלק עם אוכלי ג' סעודות בשבת ואמ' ליוסי דהיא
 חלקי עם גומרי הלל כל יום והא אמ' מר כל הקורא הלל בכל יום מחרף
 ומגדף כי קאמרו בסוקי דזמרה' ל חטטה מי עטף וקאיי בפעם דמעלי
 שבתא מקדו נמו ונמא לקראת שבת המלך ל ינאו אמ' בואי מלכא
 בואי מלכא רבה גדל הונא מיקלע לבי רבא בר ל נחמן קריבו ליה
 תליסר סמוי טהאמי אמ' להו מי הוה ירשינו דאתינא דטרחתון כוליה
 האי אמ' לה מי טרופת לן מינה רבא הוה זבן בתליסר מסתרי כשיטא
 בסדא מתליסר טבאחי זמשלים להו מצטרמ דדשא אמ' להו משער
 היוא משור היוא ל אבהו הוה יתיב מתבסקא דשאוא ושייף דבעין
 לביש גוגדא דתנא דבי ל ישמעל בגדיש שבישל בהם קדירה לרבו לא
 ימזוג בהם כוס לרבו ל ספרא מחרוך רישא רבא מלח שיכוסא ל הונא
 מדליק שראבא רבא גדיל פתילתא ל חסדא פאדים סילקא רבה וד יוסף
 מצלחי ציבו ל זורא מצתית צתותי ל נחמן בר יצחק הוה מכתף ועייל
 מכתף ונפיק אמ' לו מיקל ל אמאי וד אסי מי לא הוה מכתפנא קמיהו
 ל אמאי וד אסי מכתפי ועילי מכתפי ונפקי אמרו אילי מיקלע לומד ינחן
 מילא מכתפנא קמיה' בעא מינה ל מל ישמעל בר יוסי עשירי שפארך
 ישראל במה הם זוכים אמ' להן בשביל שמעשרין זכ עשר תעשר עשר
 בשביל שתעטר עשירים שבבבל במה הם זוכין שמכבדן את התורה
 ושפארך ארצות במה הם זוכים בשביל שמכבדן את השבת אמ' חיה
 בר אבה כעס אחת נתארחתי מעל בעל הבית בלדקא והביאו לפע שולחן
 של זהב משוי ין בע אדם ויין שלשלאות כגל כסף קבועין בן וקעורות
 וקיתונות וכוסות וצלוחיות קבועות בן ועלן כל מיני מאכל וכל מיני מגדים
 וכשהן מנחין אותן אומ' לני המרץ ומלונא הוה וכשהן מסלקן אותן אומ'
 השמים שמים לני והמרץ וצ' אמדתי לן בע במה זכיתה אמ' לי קעב הייתי
 וכל בדיה נאה שמצאתי אמרתו אז לכבוד שבת אמ' לן בע משוך וברוך

המקום

המקום שתיכך לך גרסו כל יום טוב שחל להיות בשבת ומאן תחליף אביו
 דרכינא הוואה ואמרי לה אחוה דרבנאי הוואה כל מזונותן של אדם קצובין
 לו מדמש השנה ועד ראש השנה חוץ מחוצאות שבתות וימים טובים
 והוצאת בנו לתלמוד תורה וצדקה שאם פוחדת פוחדת לו ואם הוסק מוסיפין
 לו תעמ אמדון על שמאי הזקן כל ימיו היה אוכל בכבוד שבת מימא
 בהמה כמה אמר לו לכבוד שבת מצא אחרת טובה ממכה מעמ את השנייה
 ואוכל את הראשונה אבל הלל הזקן מדה אחת היתה בו שכל מעשיו
 לשם שמים דכ ברוך יי יום יום תנא נמי הכי בית שמאי אומ' מחד
 כשיביך לשבתך ובית הלל אומ' ברוך יי יום יום אמ' ליה ריש גלותא
 לל המנומא ממאי דכ לקדוש יי מכבוד אמ' ליה זה יום הכפרים שאין בו
 לא מבינה ולא שתייה אמרה תורה כבדו בכסות נקייה וכבדו ל אמ'
 להקדים ושמואל אמ' לאחר אמ' ליה דבי ל פטא לדב פטא כגון אמן דשכח
 לן חמרא וכסרא כל יומא במאי ושתייה אמ' ליה אידגליתו למקדומי אחרן
 ואידגליתו לאחר מקדומן ל ששת בקיסמא מותיב ליה לרבנן היכא
 דמטיא שמשא בסתומ מותיב ליה היכא דמטליא טולת כי היכי
 דליקמו הייא ל זורא חוה מהדר ליה מזוזא דרבנן אמ' ליה במטותא
 מיטכו לא תחלוני אמ' רב ואי תימא ל יחשע בן לוי אפי' יחיד המתפלל
 בערב שבת צריך לומר ויכלו דאמ' ל המנומא כל המתפלל בערב שבת
 ואומ' ויכלו מעלה עליו הכ כלו נעשה אותך להקבה במעשה בראשית
 שנ ויכלו עסקת ויכלו לא חכלו אמ' ל חסרא אמ' מד עוקבא כול
 המתפלל ערב שבת ואומ' ויכלו שנ מלמכי שרת המלוקין לו מעתק ידין
 על ראשו ואומ' לו וסר עונך וחמאתך תכופר תעמ ל יוסי בר יהודה
 אומ' שנ מלמכי שרת מלוקין לו לאדם בערב שבת מבית הכנסת לביתו
 אחד טוב ואחד רע כשיבוא לביתו מנח דלוק ושולחט ערוך ומטה מצעת

ענין שמוערי
 ויכלו בערב שבת

מלאך טוב מוכי יהי דצון לשבת אחרת כך ומלאך רע מוכי אמן בעל כרחו
ואם לאו מלאך רע מוכי יהי דצון לשבת אחרת כך ומלאך טוב מוכי אמן
בעל כרחו אמר ל' אשר לעולם יסדיר אדם שולחנו בערב שבת ואעפ'
שאינו עדיך לא לכזית אמר ל' יוחן לעולם יסדיר אדם שולחנו במוצאי
שבת ואעפ' שאינו עדיך לא לכזית חמץ במוצאי שבת מלוגמא פת
חמץ במוצאי שבת מלוגמא ל' מבהו הוה עבדין ליה באפוקי שבתא
עגלא תליתא הוה מכיל מינה כולתא כי גדל מצימי בדיה אמר למה
ליה למד למפסודי כולה חמי טבוק למעלי שבתא שבקוה אתא ארוי
מכליה אמר ל' יהודה בדיה דל' שמואל בר שילת מין הדלקה מצויה לא
במקום שיש חילול השבת שז' ואם לא תשמעו לי לקדש אתיוס השבת
שאת משא משערו הער הזאת והצטמאש בשעריה ומכליה
ארמנות ירושלם ולא תבכה מאי לא תבכה אמר ל' נחמן בר יצחק בשעה
שאין בע אדם מצניין לכבותה " **מצניין**
ככרות ואעפ' שיש בו מאה סעודה ועיגול של דבילה וחבית של יין ואומר
לאחרים בואו והצילו לכם ואם היו פקחין עושין עמו חשבון לאחר שבת גמ'
מצניין סל סגלא ככרות והא תנא לה דיטא ג' סעודות ותולא אמר ל' הונא
לא קטיא כמן בבא להציל כמן בבא לקפל פור להציל בכלי אחד לקפל
בשם ונלושה כלם ל' אבה בר זיבדא אמ' מידיו נאידו בבא לקפל ונא
קטיא כמן לאותה חצר כמן לחצר אחרת והילב כל הונא באע"ל הונא
בדיה דל' הושע פרוש עליהן קפל והנח מאי בבא לקצין דאמרי אן בבא
לקפל דאמרי מרמא רבא מטעיה ל' שזבי ל' חסדא ודריש ובלבד שלם
יבוא כלי אחר מחזיק יותר מג' סעודות שם מיי' כבא להציל דאמרי ושפיר
דאמרי " אמר ליה ל' נחמן ע' יצחק לדבא מה טענותא אמר ליה דקתנא
ובלבד שלם יבוא כלי אחר ויקלוט בלי אחר ויסבך בלי אחר מחזיק יותר

הקדמה
בשבת

הוא דלא אכל בהחזק מנח כמה דמאני מצולי פיס ואומי לאחדים
 בזמן והצילן לכס וכו' מאי עבד תיה מהפקירא קא זמכי אמר דבא הבא
 בידא שמים עסיקינן דלא נחא ליה דלית הוה מאחדים ובחנס נמי לא
 נחא ליה דנפרח והכי קאמי' אס היין סקחין דיל' שי דכי האי גונא לא שבר
 שבת חזא ששין עמון חשבון לאחר שבת" **מתנה** א' ולשם חזא
 מוציא את כל כלי תשמישו לובש כל שהוא יסל ל' בוש ועטף כל
 שהוא יסל לעטוף' י יוסי אומי יוז כלי התר ולובש ומוציא ואומי לאחדים
 בזמן והצילן לכס גב' והילכ' כחנא קמא' שמעון בן ננס אומי קרשין ו'
 עור של גדי על גבו שרה תיבה ומקדל' שמחז' בהן את האור והן מתכבשין
 ומכבין את הדלקה' ולית הילכ' כל יוסי דקא סבר גרס כבוי אסור' אמר'
 יחודה טולית שמחז' בה האור כושטוק ומתכסה בה ואס כבתה כביתיה
 וכן ספר שמחז' בה האור פושטון וקורא בו ואס כבה ככד" תר'
 נר שכל גבי טבלה מנער את הטבלה והוא נופלת ואס כבתה כבתה
 אמרו דבוי ימא לא שנו לא בשעכא אבל במעט נעשה כסיס לדבר
 האסור ונר שמחז' הדלת אסור לפתוח ולנעול כדרכו דאבי ודבא דאמרי
 תרווקן ומודה' שטעון באי פסק רישיה ולא ימות ואסור לפתוח את הדלת
 כנגד המדרה בשבת ואפי' בחז' מצויה" **מתנה** ג' נכרי שבת
 לכבות מין אומי לו כבה או לא תכבה מפני שאין שבותתו עליון וכו'
 אמר' אמי ברקא חתיון לומ' כל המכבה מינו מנפסד" תר' מעשה
 ונפלה דלקה בחצירו של ר' יוסי בן סימאי בשחין ובאו קצטרא של צפורי
 לכבותה מפני שאמטורפא דמלכא חיה ולא הניחם מפני כבוד השבת ועשה
 לונס וידו גשמים וכבהו ולערב שיגר לכל אחד ואחד מהן שתי סלעים
 ולא סרכוס שבהן חמושים דונאד וכששמעו חכמים בדבר זה אמדו לא
 היה צריך לכן שהרי טענו נכרי שבת לכבות מין אומי לו כבה ולמ'
 תכבה ששקופין קערה על גבי הנר בשביל שלא תאחז בקורה ועל צורה

של קטן אוקימנה צומה של תרנוגלין בשביל קטן שלם יצוק בו
 אחדת מבל צומה של תרנוגלין ושל בני אדם באותה חדר מותר
 לכבותה ולהוליכה לבית הכסא גרף של רש"ק קים לן גרף של רבי
 מטלטלין טה" חמשה נהרגין בשבת ואלו הן צוב שבמס' ים וצדקה
 טבנינוה' ועקרב שבחריב' ועקט שבארץ ישראל' וכלב שוטף בכל מקום
 וזאת כל המסקין אם היו רצין אחריו מותר להרוגן לדבריו הכר'
 ת"ד נזדמנו לו נחשים ועקדבים בשבת והרגן בידוע שנזדמנו
 להרגו ונעשה לו נס מן השמים אמ' עולמא ואי תימא רבה בר בר חנה
 בעשוקן אמ' ר' יוחנה רוק דורסו לבי תמו' אמ' רב קטינא עקרב
 לבי תמו' אבה בר מרת דהוא אבה בר משה מניומי ר' יו
 מסקין ביה ריש גלותא זיני משה קא מעבדי ליה הוה שארי
 רוקא קמליה אמ' להו ריש גלותא איתו מאנץ סחכו עליה אמ'
 להו לא צדיכותו הכי אמ' רב יהודה רוק דורסו לפי תומו אמ' להו
 ע"הבא מדבט' הוא שבקוה" אמ' רב אבה בר כהנא אמ' ל'
 חנינא כמותות של בית ל' מטלטלין בשבת אמ' ליה ל' זורא
 בנטלן בידו אחת או בשתי אמ' ליה באתה שם בית אבין
 אמ' רב אבה בר כהנא אמ' ל' חנינא קדינות של בית ל' מותר
 לטלטלין בשבת אמ' ליה ל' זורא בניטלין בטיס אמר או בשני
 בני אדם אמ' ליה באותה של בני אבין
מתני'
 נבוי שהולק את הער משתמש למנוח ישראל ואם בשביל ישראל
 אסור מילקומוס להשקות בהמתן משקה אחריו ואם בשביל
 ישראל אסור מבעשה ברב' גמליעל והזקעס שהן באין וכו'
 תנו רבנן קוי שלקט בעבדים בשבת מוטב אחריו ישראל
 ואם בשבת מטיס אסור מילקא מוס להשקות בהמתו
 משקה אחריו ישראל בידע' צמנת מכדו וכל מותר אסור

גדה

גדה שמא ירנה בשבילי ודוקא מיס ועשבים דחוי שינן להכי אבל //
להדלת הבר ועשית הכנש וכינצא בו דלכא למגזר בו שמא ירבה
בשבילי כדאמרן נר לאחד נר למאה אעפ שהיא מכירו ואם עשה
בשביל עצמו מותר הא דקתמנ גוי שליטא פושטין מאכול אחרין
ושלא אוקומנה בדקאמי לה באפה ואולמ היא מכלה אבל לאוקומי
עילויין מסור והוון ליה כי מוקצה תר שר ששרא וגוים דרין
בתוכה והיתה מרחץ מרחצת בשבת אם רוב גוים מותר לרחוץ בה
במציא שבת מיד ואם רוב ישראל ימתן בכדי שיחמו חסן וכן מוחסר
על מוחסה מדעתא דרובה קא מחמוי ונר הדלוק במסובה אם רוב
גוים מותר לקשתמש למאור ואם רוב ישראל מסור מוחסה על מוחסה
מסור מאיטעמי דמדעתא דרובה קא מדלקי שמוא איקלוב
לבית מביתרין מתא ההוא גוי מדליק טראמא מהדרינהו שמוא למפיה
כין דחזא דמתא שניא דיקא קרו בהו אמ מדעתא דנפשיה קא דאזק
הוד מהדרינהו למפיה לכו טראמא" גרסי בעז תעמ רשב מומ למ
ישכור אדם מרחצו לגוי מפני שנקראת שרל שמו וגוי זה עושה מלאכה
בשבתות וימים טובים אבל שדהו לגוי שארי דאמרי אריסותיה קא
עביד מרחץ כמי אמרי אריסותיה קא עביד מהשותא למרחץ למ
עבדי אישוי" הנהו מרומקי דגוי נקיש בשבתא וישל נקיש בחד
בחד בשבת אהו לקמיה דבא שארי להו רבא מותיביה דבבא לרבי
ישל וגוי שקבלו שדה לשותפות לא יאמי ישל לגוי טול אתה חלקך בשבת
ואם טול חלקי בחול ואם התנו מעיקרא מוס ואם בא לחשבון מסור
לסוף איגלאי מילתא דהתנו מעיקרא" סליח פירקא
כל הכלים טלנין בשבת ודלתותיהן עמהן אעפ שנתמרון בשבת מוכנין
על גבי מבחן שמכרין בחול אין מוכנין על גבי מבחן אם אמר מבי הכי
קאמי כל הכלים טלנין בשבת ולמותיהן טלנין עמהן אעפ שנתמרון

בחול נטלין בשבת ואינן דומין לדלתות הבית לפי שאינן מן המוכן
שדלתות הבית קצושתן הן ולא הוכנו לטלטלה ת"ז דלתות שבת
שידה ושל מגדל נטלין ולא מחזירין של חול של תרנוגלין לא נטלין
ולא מחזירין גזרה שמה ותקע' נטל אדם קורנם לפצע בו איגוזין
האי קורנם קורנם של איגוזין הן אבל קורנם של נמחין בקורנם של זבובים
מסוד כדל חיה וד' מסי אמר' יוחנן כיון דקפיד עליה לית מקום כגון סיבי
זימרי ומזורי דאמר' חטנה בר' שלמיה משמיה דרב הכל מודים בסיבי
זימרי ומזורי כיון דקפיה עליהו מיוחד להו מקום" ויתשל זימרי דועבד
בה מזורי דו חטא פה בה סיבי הן תיחדת' ת"ז פנה שטמנה בתבן
וחרה שטמנה בגחלים אם כגולה מקצתה מבעוד יום מותר לטלטלה
ואם לאו מסוד לטלטלה לעזר בן תדמי אמר' תוהבין לה כושא כדבר
והנכשרין מאיבריהו אמ' רב נחמן הלכה כרב לעזר בן תדמי
מחט של יד מחט ליתר כה את הקיזו חאי מחט מחט שלוימס היא
עבר מחט שניטל חרודה שוקעת אסור כרפא אסורי ינסי רב נחמן
אמר רב שעתה שארי וקיימא לן דהלכה כרב נחמן בדיני ופירש' שעת
באיטורין ק"ק של זתימ' אפי' יש קשר בדאטו מקבל סמחה ואם
לחן אינו מקבל סמחה ופי' כך וכפי' כך ניטל בעבס' יוסי אומ' כה
הכלים ניטלין בשבת חוץ מן המסר הגדול ויתר של מחויש' כה
הכלים ניטלין לעורך ושלא לעורך ל' עומדה אומ' אין ניטלין אלא
לעורך ג' אמ' רב נחמן האי שכלא דקאצרי כיתר' ש
מחוישה דאמי פיר' אנבלא דקאצרי פלי חרש סקוב מאלטין בו מדיס
ומעטין בו את הכלים ה' פיר' אחר אנבלא דקאצרי אבן גזולה
שנותן הסובס עליה את היריעה כשהוא רותה לרבנה והיא שרויה
במים ומכס עליה במעור' פיר' קמח דוקא דגריסינן ברוח חלק
רשויה דגומיה כי אנבלא דקאצרי: אמ' אבוי האי חרפא פתח
ראשטכאמי

דאזאמפי סכינא דאשכנתא וזענא דגמדי ביתד של מחרשה
דאמאמן כל הכלים נטלין לצורך ושלא לצורך וז' נחמיה אוב וכול'
מאי לצורך ושלא לצורך אמ' רבא דבר שמלאכתו להתר בין לצורך גפו
בין לצורך מקומו ואפי' מחמה לצל דבר שמלאכתו למסוד לצורך מקומו
אין מחמה לצל לאי' ומק' רב סבר לה כרבא דאמר רבא ולא יגב זה
היא סלסול שלא לצורך ומסוד טעמי' שלא יגב אבל לצורך גפו ולצורך
מקומו מותר' רב מארי בר חלל הוה ליה הנהו בסידרא בשמשא
איבא לקמיה דרבא אמ' ליה מהו לטולמחליכהו אמ' ליה שארי דהא חאלך
אית ליה אחידי חזו ל' למרחוס אית לי נמו למחרים לכול עמי' שארי
לך מסיר אמת חזו למתב עניה וכל דעיויל אחי' אמ' ל' מבה אמ' ל' חיה
כד אשו אמ' רב מכבודות של מילת מותר לטולטלין בשעת אבל של תמרה
לא וכן אמ' ר' לעזר הי מיני מחמה לצל אבל לצורך גופן ולצורך מקומו
אף של תמרה מותר לטולטלין דקיי' לך כל דבר שמלאכתו למסוד מותר
לעלמלין בין לצורך גופו בין לצורך מקומו אבל מחמה לצל לא מיר' מכבודות
של מילת בגון זנב שועל וכורבא בו שמכניסין בהן כל מילת דאיתא
דסידרא לן כד שמואל דאמ' דבר שאין מתבוין מותר חומאן להו מכבודות
של צבירה דבר שמלאכתו להתר ואפי' מחמה לצל שרי' **מתני'**
כל הנטלין בשבת שבדיהו נטלין ובלבד שיח עושין מעין מלאכה וכול'
אמ' ל' יהודה אמ' שמואל מחלוקת ששעברו בשבת דמר סבר מוכן הוא
מותר ומר סבר נולד הוא ומסור אבל נשתבחו מערב שבת דברי הכל
מותרין חמיל והוכנו למלאכה אחרת מבבבד קס והלכה כרבנן
וחי בעל הלכות משמא ד' צמח גאון אל דהילכ כ' יהודה דקיי' ל'
ל' מאיר ו' יהודה הלכה כל יהודה האי טעמי' לא דוקא הוא דס' אמרין
ל' מאיר ו' הלכה כל יהודה הי מיני היבא דפליג בהדיא אבל הכי
דדברי ל' מאיר סתם ו' יהודה היא דפליג בהדיא לא אמרין ל' מאיר

ור' יהודה הלכה כר' יהודה שאם הילב כסותם ואע"פ דאפלטון בהדיא צדדיה
 כיון דסתם לן תנא כר' מאיר הילב כותיה ולא חיישונן למחלוקת דבדיה
 א"ל ר' נחמן הו"ל ליבט דאיתוד מבטאתא שדו לטפח ולעיה בשבת חזאל
 וחזמן למזגא שלוחון שריגנהו ודמי מקצינהו וא"ל רבא חדא קטנה
 מותר לטלטלה וא"ל ברשות הרבים ואזרמ רבא לטמיה ודבא הוה
 קא אזיל ברשתקא דמחרתא מיתום כוסמעה טיטא אגנא שמאשה
 שקל חספא וקא כפר ליה רמו רבנן ביה קלא אמ' להן לא מסתודין
 ולא גמדי מוצד נמי לא גמדי לא הוה בחצר מילא הוה מבטון
 בה מנא השתא נמי חתון לה"ל אמ' ל' יהודה אמ' שמואל מגופדת
 חבית שנכתבה היא ושבריה מותר לטלטלה בשבת ולא יספות ממעד
 שד לכסות את הכלי ולסמוך בה כרעי מטה ואם זרקה לא שפד
 מבגוד יוס מסורח פיר לא יספות לא יחונך כדתנן וסופת בה אבטח
 אמ' רבה בר המדורו אמ' שמואל קרומויות של מחצלות מותר לטלטל
 בשבת מאי טעמ' אמ' רבה בר המדורו אקברה לי מחצלת גופה למאי
 חזינא לכסות בה עפרה השתא נמי חזיא לכסוי בה טנופתא כור קרומויות
 של מחצלות שיקרו מחצלת שבלוי אמ' ר' ארמא שידו פרומויות
 בליות של טליתות כדאמר' ב"ה בסוכה כפרקא קמא ל' עמרם
 חסידא רביא תכילתא לפתומא דאונשו ביתה תלו רבא
 שבדי תנור וישן הרי הן ככל הכלים ומותר לטלטל בחצר דבד' ר' מאיר
 ל' יהודה אומ' אסור לטלטל בשבת העיר ל' יוסי כשוס ל' אישד בן
 יעקב על שבדי תנור ישן שמותר לטלטל בשבת ועל כסוי שלו אונ'ן
 צריך להתיר והלכה כר' מאיר כדאמרין לעיל וכדל' אישד בן יעקב
 דא"ל רבינא כמאן מטלטלין חמירא כסוי' וכו' מתא מחסיה ולית
 בקן בית אחיזה כמאן כד' אישד בן יעקב חמאן שסקרויה אס' ממילא
 בה מינה טופלת מלגלגן בה ואם לאו אין ממילא בה זמורה שהיא

קשורה

קאורה בסופיה ממלכין בה בשבת קאורה אין שאין קאורה ליה
גזרה שמא יקטום ו' איבער בן יעקב אוב' פקק החלפן בזמן שהיה
קאור ותלוי פוקקין וכל' אמ' רבה בר בר חנה אמ' ל' יוחנן חכמי
מודים שאין עושין מהל' עדתו כחלה ביום טוב ואין צריך לומר
בשבת לא נחלקו לא לחוסין ו' איבער אוב' אין מוסיפין ביום טוב
ואין צריך לומר בשבת וחכמי אוב' מוסיפין בשבת ואין צריך לומר ביום
טוב תנא נמי הכי מודים חכמי ל' איבער שאין עושין מהל' וכל'
עדתו כחלה ביום טוב ואין צריך לומר בשבת לא נחלקו אלא
לחוסין של איבער אוב' אין מוסיפין ביום טוב ואין צריך לומר
בשבת וחכמי אוב' מוסיפין בשבת ואין צריך לומר ביום טוב
סי' וחכמי אוב' צין כל ובין כך פוקקין בו אמ' רב מבה ב'
כהנא בין קאור ובין שאינו קאור וחזא שמיתוקן והלכה כחכמי אוב'
דסוסי לן תנא כל איבער בעד הגדר קמא לן כי האו סתמא
אחדותא כדתנן מרביתא למדכו שמודין ופוקקין וקושרין בשבת
משום דמעשה רב גרסינן בסוף עירובין שלח דאמי בר
יחזקאל ל' עמרם לומא לן מר מהר מילי מעליתא ראמדת לן משמיה
ד' אסי כפי דארכא אמ' להו הכי אמ' ל' אסי חכמי דארכא
בזמן שבהן טפח מטמאין אין בהן טפח ואין בין זה לזה שלשה למחר
מביא מחצלת ופורש עליה מוסיף על מהל' עדתו חזא שפיר דאמי ב'
הנהו דכרי דהוון ליה ל' הונא דביצמא באעו טולא וכלתא במ' ב'
אודא איהא לקמיה דרב אמ' ליה זיל כרך בורחא ושיר בה טפח
ולמחר פרסוהו עליהו מוסיף על מהל' עדתו ושפיר דאמי תנא קנה
שהתקוהו בעל הבית לביקת פותח ונועל בו בזמן שקאור ותלוי פותח
ונועל בו אין קאור ותלוי אין פותח ונועל בו לשב' אוב' אסיה
מתקין ואעפ' שאינו קאור אמ' ל' יחזקאל בר שילא אמ' ל' אסי אמ' ל' יוחנן

הלכה כדשכ"ג וגרסי בסוף מס' עירובין החומ שדומה סיל קורה דהורת
 ביל פרת דחוו שקלי לה בעשרה ושדו לה אדשא א"ז תורת כלי עליה
 הדיא מסיתא דהות בי מד שמואל דהות מחזיקא ארדבא וחוו שקלי
 לה בי עשרה ושרן לה אדשא א"ז תורת כלי עליה
מתנה
 כל כסוי כלים שיש להן בית אחיזה ניטלין בשבת אמר ר' חיי
 אמר ר' יהודה בר שילת אמר ר' מסי אמר ר' יוחנן והוא שיש תורת סל
 עליהן דכולי עלמ' כסוי הקדשות מסי יש להן בית אחיזה מין מילת
 לא כסוי החבית מניג דמין להם בית אחיזה שדי כי פליגי בבלי
 וחבריהו באדשא תנא קמא סבר גזרינן ול מסי סבר לאמור דין חייב
 בתנא קמא

סליח פירקא

מסנין אמר ארבע וחמש קטות שר תבין ושל תבואה מופע האורחין
 ומפני בית המדרש אבל לא את האוצר וכו' השתא חמש מפני ארבע
 מיבעיא אמר ר' חסדא ד מר וחמש מאוצר גדול ומאי אבל לא את
 האוצר שלא ותחיל באוצר תחלה ומנע ר' יהודה היא דאית ליה מוקצה
 ושמול אמר כמרבע וחמש כדאמרי אישי אוצרי מפי טובא ומאי
 אבל את האוצר שלא יגמר את האוצר דילמא אתי למאויי גומות
 אבל מתחילי מתחיל ומנע ר' שמעון היא דלית ליה מוקצה לא מילתא
 חזינא בה פלוגתא בינ דבומתא איכא מנע דפסק כל חסדא מאוס
 דסוגיא דשמעתא כותיה וסתם מתנ' נמי כותיה ונמרת קא שקול
 וכודו לרובי שועורא דמתנ' ואיכא מנע דפסק כשמואל מאוס
 דקא מוקים למתנ' כל שמעון דלית ליה מוקצה דקיבלן כותיה
 תר' מן מתחילין באוצר תחלה אבל עושה כן שטל כדי שיכנס
 ויצא בו שכל ופא אמרת דיושה מן מתחילין הכי קאמר עשה בו
 שכל בתר' בכניסתו וביציאתו תנא איתך תבואה צורה כל זמן שמתחילין בק' מעשה
 שבת מותר לשלטה בשבת ואם לאו מסוכן לשלטה בשבת

דבר ו' שמעון ו' אחא מתיר ^ללפניה אמצא דבריו אחא ו' שמעון מתיר
תענה כמה שיעור צבירה לקח איבצמא להו הני ע'
תדבע וזמש קורות דק אמדין ^{אעב} דאית אורחוס הרבה
או דילמא לפי האורחוס וזאז תדעין כחוד הכל לפי האורחוס
חד קבלין חכמה לכלהו או דילמא כל חד וחד לנפשיה
לה דהכל לפי האורחוס אבל כל חד וחד חכמה לנפשיה לא
איפשיט וכין דאיסורא הוא שפדיתן להספוא לחומרא וכל
חד וחד חכמה לנפשיה" חכמי האורחוס דוקא ומכני ביטול
בית המדרש דמוצות ניעה דאמ' ר' יוחנן גדול הסגות אורחוס
מהשכמת בית המדרש דקתאני חכמי האורחוס חכמי ביטול
בית המדרש ורב דמי אמ' חמי מהשכמת בית המדרש דק
דקתאני חכמי האורחוס וחד תעני ימכני ביטול בית המדרש
אבל שלח במקום מצוה לא' אמ' רב יהודה גדול
הכנסת אורחוס יתר במקבלת מי שכינה שני ויחמי יהיה
אל נא מצאתי חן בעיניך אמ' ר' אלעזר בוא וראה שלח
כמות הקבה מדת בעד וזא' מדת בעד וזא' אין הקטן יכול
לומי לקדול הוותן לי עד שאבוא אצלך ואז הקבלה כרבי
ויחמי יי אל נא מצאתי חן בעיניך אמ' רב יהודה בר
שילה אמ' ר' אסי אמ' ר' יוחנן פשה דבריה אטריש עשה
אוחש אוכל בידותיהן בעולם הזה והקטן קיימת לו בעולם
הבא ואילו הן הכנסת אורחוס וביקור חולים ועין תפלה
והשכמת בית המדרש והמוגיל בנו בתלמוד תורה והד
חת חבירן לכף זכות תבין רבנן / הדן את חבירו לכף
זכות דנין אותו לכף זכות ומעשה באדם אחר בעלמא
העלית שיהיה שטר שלוש שנים מעל בעל הבית אחד

ברום כיון שהגיע עדב חדל אמ' לו תן שכרו ומלך ואמרם את משחתי
 ואת בני אמ' לו אין לי מעות שאתן לך' תן לי בהמה אמ' לו אין לי תן לי
 קרקע ואמ' לו אין לי תן לי פירות אמ' לו אין לי אמ' לו תן לי כרום
 וכסתות אמ' לו אין לי הפשיל טליתו לאוחדיו והלך לביתו במחוי נפש
 לאחר הרגל נפל בעל הבית שכרו בידו ונפל עמו משוי של ג' חמדים
 אחד של מאכל וא' של משעה ואחד של מגדים לאחר שאכלו ושחן
 נתן לו שכרו ואמ' לו כשאמרת לי תן לי שכרי ומשחתי לך אין לי במה
 חשדתי אמרת שמה מצא' קרקע ומה מול ולקח בהם וכשאמרת
 לי תן לי בהמה ואמ' לך אין לי במה חשדתי אמרת שמה מושכחות
 ביד אחרים וכשאמרת לי תן לי פירות ואמרת לך אין לי במה
 חשדתי אמרת שמה אין מעוטות וכשאמרת לי תן לי קרקע
 ואמרת לך אין לי במה חשדתי אמרת שמה מוכחות ביד אחרים
 וכשאמרת לי תן לי כרום וכסתות ואמרת לך אין לי במה חשדתי
 אמרת שמה הקדישן ו' לשמים אמ' לו העבודה כך היה קודשם כל
 נכסו לשמים בשביל הורקטס בע שלם עסק בתורה ושבתות מעל
 חנדי שבע היום התיירן לי את נדדיו ואתה שרנתי לך זכות המקום
 ידונך לך זכות תר' מעשה בחסוד אחד שטה ריבה אחד
 ולבלען השכיבה מעל מדגלותין למחר השכם ואל ועלה ושעה לפלמדין
 אמ' להן כשהטבתיה מעל מדגלותי במה חשדתי אמרתן שיש צעור
 תלם שאנו בדוק לך וכשדדתי וטלתי במה חשדתי אמרתן מטורדן
 הדרך ואה' קרי אמ' להן העבודה כך היה ואנכי שרנתי אחי לך זכות
 המקום בך חזקת לך זכות תר' פעם אחת הוערך דבר לחכם
 מעל מטחומא אחת שכל גדולי רומי מצויין מעלה אמרו מה חלק מעלה
 אמ' להן ו' השע' מן חטבה מע' חלק הולך הוא ותלמדך כיון שהגיעו
 לביתה חלץ תפילו ברחוק ו' אמות ועבש וכאנכנס נעל הולך

נאחזק

לאחריו וכשיצא טבל ועלה ושנה לתלמידיו אמר להן כשחלמתי תפילו צדוק
 ו אמות במה חשדתו אמרין שמא קם סכר אסור שיכנה נדבד קדושה
 למקום הטנופת וכשנעלתי הדרך בפניכם במה חשדתו אמרנו שמא
 דבד מלכות ביע לבינה וכי צאתי וטבלתי זעלתי ושעתי לכם במה חשדתו
 אמרו שמא נתזה עצונות מפיה ועלה על ר אמי לחם העבודה כן היה
 ומתם שדנתם אותו לכף זכות המקום אבה ידן מתפסם לכף זכות
פיס ולא את הלוק ואת החרדל תר מטלטלין את החצב מפני
 שהיא מאכל לצבים ואת החרדל מפני שהיא מאכל לזבים רש"ב אומ' אף
 מטלטלין שבדי זכוכית מפני שהיא מאכל לצעמוות אפ' לו ר נתן לא מעתה
 חבילי זמורות וטלטלו מפני שהיא מאכל לפיטם אמ' אבי רש"ב ור
 שמתן ור עקיבה כולו סמדה לוי שכן ישראל בני מלכים רש"ב הו דאמרו
 ל שמעון ונתן בני מלכים סכין של גבי מכותהן שמן נדבד בשב שכן דרך
 לסך בחול ל שמעון אומ' כל ישראל בני מלכים ר ישמעאל ור עקיבה דתע
 הדי שהיו נושין בו אף זה והיה לבוש מצטלמ בית מאה מנה מפשטין אחדו
 ומלבישין אותו מצטלמ הרמיה לו ל עקיבה ור ישמעאל אומ' כל ישראל
 רמייק לאותה המצטלמ וקימ' לן כהמי שיפה וליה הילכ כאחד מהו
מתני חבילי קט וחבילי עצים וחבילי זרדים אם התקין למאכל
 בהמה מטלטלין וכלי והאשה מדדה את בנה אמ' ר יהודה אימתי בזמן שהיא
 נוטל רגל אחת ומניח אחת אבל אם היה גודר מסור תר חבילי
 קט וחבילי עצים וחבילי זרדים אם התקין למאכל בהמה מטלטלין אחת
 ואם לאו אין מטלטלין אחת רש"ב אומ' חבילה העטלת בידו אחת מותר
 לטלטלה בשבת בשתי ידיו מסור לטלטלה חבילי סאה ומיזב וקורני
 הכעסן לעצים אין מסתמך מהם בשבת למאכל בהמה מסתמך מהם
 בשבת וקורני ואכל ובלבד שלא יקטום בלי ומולל ובלבד שלא ימולל ביד
 וברדי ל יהודה וחכמי אומ' מולל ברמשי מצבעותיו ואוכל ובלבד שלא ימולל
 בידו הרפה כדרך שהיא עושה בחול וכן באמיתא וכן במקום וכן בשאר מיני

תכלין גרסו במדק בידה המיוול מלילות מערב שבת מנמח על
יד ואוכל אבל לא בקרון ולא בתאחוי ומסמטת את בן למולל בשבת
כיצד מולל מבני משמיה דר' יוסף אמ' חרמא אחרת רבא אמ' כיין דקא משע מפו טבא וכשמנח
דר' יוסף אמ' חרמא אחרת רבא אמ' כיין דקא משע מפו טבא וכשמנח
מנמח בידו אחת ובכל כוחו והילכ כרבא דקא"י בחכמ' דאמ' חכמ' מולל
בראשי מצבעותיו סמאי אמיתא עניא סימח אמ' ל' יהודה צעתי איוב
סדתי קורעתי חמשי ולית הילכ כל שבג דקיממ' לן כסתם מתעתינ'
איתא אמ' בשר חי מותר לטלטלו בשבת בשר תמוח ל' הונא אמ' מותר
לטלטלו בשבת ול' חסדא אמ' מסור לטלטלו בשבת והלכה כל חסדא
דר' חסדא תלמיד הוא רב' ל' הונא ועור דר' התא קא"י כל שמעין דקיימ'
לן כותיה ועור תנא משיעמ' ליה דתנו רבנן מטלטלין את הבעמור
מכע שחן במאכל לכלבים בשר תפוח מפני שהוא מאכל לחיה מים
מגולין מפני שחן ראויין לחתול רשבג' אומ' מסור לטותין מפני הסכנה
תל' דג מליח מותר לטלטלו דג תפל מסור לטלטלו בשר בין חי
בין מליח מותר לטלטלו כופין את הסל לפני המכרסין אמ' ל' יהודה
בהמה שנפלה למים המים בשבת מביא כדים וכפתות ומנח תחתיה
אם עלתה עלתה ואע"ג דקא מבטל כלי מהכוסן סמאי טעמ' ביטול כלי
מהכוסן מודבנן הוא דמסור ועער בעלי חיים דאחיתא ומתי דאורות
דאחי דרבנן והט מלי' בלמ' אפשר ליה למעבד לה כרעס במקומה אפשר
ליה לעשות לה כרעס במקומה עושה לה כרעס במקומה ודין' תדנגולת
שדחה רוחין מותה רוחין אין מדין לא תענא לחמ' דתל' מדין בהמה
חיה ועוף בחצר אבל לא את התרנגולת תל' אין עוקרין בהמה חיה
ועוף אבל רוחין מותה עד שוכנסו והאשה מדדה את בהמה אמ' ל' יהודה
אומותי וכלל' וכן הילכ דקיממ' לן כל הוכח דאמ' ל' יהודה אומותי אע"ג לא
לא לפדש דבד' חכמ' צותנ' אין מילדין את בהמה ביום
טוב אבל מססדין ומילדין את האשה בשבת וקודין לה חכמ' במקום

מקום

למקום ומחללין עליה את השבת וקושרין את הטבור ל יוסי אומ' אף חתכין
 וכל צרכי מילה עושין בשבת גמ' כיצד מסעדין ל יהודה אומ' אחוז את
 הולד שלא תפול לארץ תשא כותיה דל יחודה כיצד מסעדין אחוז את
 הולד שלא תפול לארץ ונפח לו בחוטמו ונותן דד לתוך פיו כדי שיינק
 אכ' ראב"ג מרחמין היינו על בהמה טהורה בזמן שכתוב היכי עבד לה אמר
 אכ"י מטא מול של מלח ונותן לתוך הרחם כדי שזכור את עבודה
 ורחם עליו ומגלפין מי שילמ על גבי וול' כדי שתרח ריחו ורחם
 עליו ודוקא טהורה אבל טמאה לא מאי טעמ' לא מרחקא ומי מרחקא
 לא מקרבא פים ומלפין את האשה בשבת ת"ך אם היתה צריכה
 לגר חביתה מדלקת לה את הכר ואם היתה צריכה לשמן חביתה
 כבימה לה שמן ביד אם אינו סופק כבימה לה בשעה אם אינו
 מסתק משערה כבימה לה בכלי זרק רשות הדבוס אמ' מד אם
 היתה צריכה לגר חביתה מדלקת לה את הר טציטא אמ' רב
 אשי לג צריכה לא בטמאה מהו דממא כיון דלא תמי אפיר
 קא משמאלן יתבי מהמא דמתא סברת או איכא חדי
 ברתאי לו אם היתה עייסה לשמן חביתה כבימה

פה שמן בד ואם אינו סופק ביד כבימה לה בשערה ותוכה
 פי משום שחיטה רבה ורב עסק דמחדי תרויהו אין שחיטה
 בשערה ורב אמי אמ' יש שחיטה בשערה לא כבימה
 בכלי זרק שערה כמא דאפשר לענין משנינו אמ' רב
 והיה אמ' שדום כלל אמ' שחקבר כמא בן שאלה צריכה
 אני בן שלמ אמרה צריכה את מחללין עליה את השבת
 חקבר אמרה צריכה את מחללין עליה את השבת לג אמרה
 צריכה את אין מחללין עליה את השבת רב אשי מותג הכי
 רב זוטרא מותג הכי אמ' רב אחאודה אמ' שמוס חיה כב
 שמן שחקבר טמא בין אמרה צריכה אני בין אמרה אין
 צריכה את מחללין עליה את השבת שבת שחקבר אמרה

מיתבא

צריכה אני מחללין עליה את השבת לא אמרה צריכה אני אין מחללין
עליה את השבת ו' אשי מתני הכי' זוטרא מתני הכי אמר' יהודה אמר'
שמאל חיה כל זמן שהקבר פתוח בין אמרה צריכה אני בין אמרה לא צריכה
אני מחללין עליה את השבת נסתם הקבר אין אמרה אין צריכה אני
אין מחללין עליה את השבת לא אמרה אין צריכה אני מחללין עליה את
השבת אמר' ליה רבנא למרימר מור זוטרא מתני לחולא וד' אשי מתני
לחזירא הילכ' כמאן אמר' ליה הילכ' כמד זוטרא ספק נפשות להקל'
מימתי פתיחת הקבר אמר' אבוי משעה שתשב על הכסבר' ל' כהנא
בריה דר' יהושע אמר' משעה שהוס שחת ויורד ואמר' ליה כשעה
שחברתיה נושאות באגפיה' ודיקוי רבואתא ואמר' מולא אמר' הונא
עד שיתחיל הדס להות שותת שמי' מינ' קודם שתשב על המשבר'
קאמר' וכאבו עבדין ואין מחללין עליה את השבת עד שהיא הדס
שותת ויורד ותשב על הכסבר' עד מתי פתיחת הקבר מסקוה'
נהדרטאוי אמר' חיה שלשה שבועה ושלשים' שלשה בין אומרת צריכה
אני בין אומרת אין צריכה אני מחללין עליה את השבת' שבעה אמרה
צריכה אני מחללין עליה את השבת אמרה אין צריכה אני אין מחללין
עליה את השבת היא סתמא מחללין עליה את השבת' שלשים אפי'
אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את השבת לא עושין כל עליו
ארמית כדל' עולא ברה דל' עילאי דאמר' כל צרכי חולה עושין לו על
די ארמית בשבת ודל' המנונא אמר' המנונא דבר שאין בוססבד
אמר' לגוי ועשה' אמר' יהודה אמר' שמואל החיה ל' יום למאי הילכ'
אמר' נהדרטאוי לטבילה אמר' רבא לא אמרן לא שאין בעלה עמה
אבל בעלה עמה כחממה' בתנה דל' חסדא טבילא בגו תלתין זמין
שלם בפע בעלה ואמטווה לברסיה בתרה דרבא למוס בריתא
אמר' יהודה אמר' שמואל עושין מחרה לחיס בשבת סבור מינה הני
מיני לחיה אבל לחולה לא בימות הגשמים ולא בימות החמה
ואסיקנא לא שניא חיה ולא שניא חולה לא ימות הגשמים ולא

ובאות

ימות החמה מרמ"ו ל חייה בר מבון אמ"ל שעת הקיץ דם ונעלן ענשה
 מידורה ואפי' בתמוז' שמואל למחז' ליה תכתקמ דשאמא ל יהודה זלרזן
 ליה פטרמ רבא שרשכא אמ' ליה מבין לדבה קא עבר מר כשום בר
 השחית כל השחית דגוסמי עדין ליה אמ"ל חייה בר משי לעולם ימכור
 אדם קורת ביתו וקנה מעלים לדגלין הקיץ דם ומין לן מה ימכר ימכור
 מעלים שברגלו ויסתפק מהם צרכי סעודה מאי צרכי סעודה ל אמ'
 בשך ושמואל אמ' וין אמ' רב בשך נפש חלף בפשא ושמואל אמ' וין סומקא
 חלף סומקא' וקשרין את הטבור' ת"ך קושדן את הטבור' ל יוסי אומ'
 אמ' חותכין טומאן את השליה כדי שיחם החלד' אמ' לשכך בנדב
 מלכים טומנות בסמלים של שמן בנות עשורים בסיפוגין של צמר
 בנות עטים במוכין אמ"ל נחמן אמ' רבה בר אבהו והלכה כל יוסי
 אמ"ל נחמן אמ' רבה בר אבהו מורדים חכמ' לל יוסי בטיבור של שני
 תינוקות שחותבין מאי טעמ' מנתחי מהדדי אמ"ל נחמן אמ' רבה
 בר אבהו כל האמור ברשעת תוכחה עושין לחיה בשבת שן ומולדתך
 ביום הולדת מותך לא כדת שרך מיכאן שחותבין את הטבור' ובמים
 לא רחצת למצפעי מיכאן שמדתיצין את הוול' בשבת' והמלח לא
 המלחת מיכאן שממלחין את הוול' בשבת' והחלת לא חתלת מיכאן
 שמלפפין את הוול' בשבת'

סליח פירקא

ל אישך אומ' אם לא הביא כלל מערב' שבת' מלבוא בשבת
 מגולה ובסכנה מכסוף על פ' עדים ועוד אמ"ל לעזר כורתין עצם
 לעשות פחמים ולעשות ברזל כלל אמ"ל עקיבה רב' אמ"ל מבין
 בר ל מדא אמ"ל יצחק פעם אחת טכחן ולא הביאו אותה מיל מערב
 שבת והביאוה בשבת שלא כרצון ל אישך דשתי דרך דעות הדבס
 לא כרצון ל שמען דשרי דרך גגות ודרך חצרות ודרך קרפיפית
 לכלים ששבתו בתוכן ולא לכלים ששבתו בתוך חבית' ומסקן

ומתאם ולת הלב כל שמעון לבני אוזמיל ואעפ דאמר רב כל כל גגות
 העיר הבה כל שמעון והא לן הלב כל עקיבה בהדיא דאמר עקיבה
 כל מלמדה שפטר לה לעשות מערב שבת מינה דוחה אחר
 השבת והוה דאמר רבא בפרק המאה בפסחים על הזאת ואוזמיל
 ונרחה דנרחה במקום סדת אוזמיל מאי הוה דתנא כשם שאין מסתין
 אותו דרך רשות הרבים כך אין מסתין אותו דרך גגות ודרך חצרות
 ודרך קרפיות ואיכא מינהו כגון דסייעה לבגלתא ממעשה משכחה
 בתלמוד ארץ ישראל ודסי התם ל' שפאל בר ל' דימי הוה טב שבדל
 למגזר ל' שפאל ביה משונן מות אוזמיל של ל' כגמא אמ' ודחא למחר
 של ל' יצחק בן אשר אמ' ליה קונסריעון לא מאשיעון ומות מהמיל
 לא מאשיעון אופשיעון ידחה למחר' ואין שקלינן ופירין הוה
 מיסקא דפסקי ראשונים חדא דחא איפסקא הלב בהדיא כל שמעון
 דאמר אחד גגות ואחד חצרות ואחד קרפיות כולן רשות אחת
 הן ומותר לפלוט בכלן ואפי' שבות בעלמ' סדד של רשות וכל שכן
 בדבד מצוה ועוד דחא עברו עובדא כל שמעון כדקאמרין לעיל
 אמ' ל' מבין בר ל' אדה אמ' ל' פצח כעס אחת שכן ולא הביאון
 אוזמיל וכלל' וקימא לן בכל מקום דמעשה רב והע דאיות
 כולהו דגמרו מייעהו דבואתא דלא מיתתין אוזמיל דרך גגות
 ודרך חצרות ודרך קרפיות איכא פירכא לכל חדא מייעהו ועכא
 למיגמר מינה דהא איפסקא הלב כל עקיבה דאמר כל מלמדה
 דאפטר לה לעשות מערב שבת מינה דוחה את השבת ליכא
 למיגמר מינה דאולמ' דלא דחוינן שבת ומיתתין דרך רשות
 הרבים כל אעגזר לא למיתווי דרך גגות ודרך חצרות ל
 שוכא בהא מילתא כלל' לא פלוגתא דר שמעון דכין הוה
 דבני סברי דרך גגות ודרך חצרות אית בהו איסור כשום

שכונ

שבות ולא דחינן להאי אסורא אפי' במקום מצוק וז' שמעון סבר
 וקרפימות וקצרות כולן רשות אחת הן ומותר לגמול בהן במילי דרשות
 וכל שכן מילי דמסרה וכבר איפסיקא הילכ' כו' שמעון והאי דא' נכרי
 דא' על' והזמנה ואומייל העמידו דנראה במקום כדת' לא סברא דידהון
 אפי' ולאו הלכה נמי קא פסיק לא סברא דרבנן קא מדכר דאית להו דהכנת
 אומייל דרך גגות יש בה משום שבות ומארי לה במקום כדת' וכיון דהעמידו
 רבנן דדריהם בה במקום כדת' נא רבא וחשבון בהדי על' והזמנה
 שהן דנראה והעמידו דנראה במקום כדת' וז' שמעון נמי חלק באומייל
 על רבנן ואמ' לכת' ביה מילתא אסורא כלל בדרך גגות כמו שברדנו
 וז' שמעון נמי אית ליה הא דרבא דלא פלגי' שמעון עליה ורבנן לא
 כללי' ששבת בחצר אבל כללי' ששבת בתוך הבית איש' ליה ז' שמעון
 דאסור והעמידו רבנן דנראה במקום כדת' הולכך ליכא נמי מיהא
 דא' רבה על' והזמנה ואומייל וכמאן דא' נמי משום דז' שמעון יחיד
 ופליג בחדי רביס וקיי' לן יחיד ורביס הלכה כרביס היע מילי הוכח דלא
 איפסיקא חילב' אבל הכא הא איפסיקא הילכ' כו' שמעון בהדיא ועבדון
 נמי טובא כותיה וחאי מעשה נמי בתלמוד ארץ ישראל ליכא למימר
 מינה דאסור למתעיי דרך גגות דאוכא למיב' הא דא' נחמה למחה
 משום דלא הוה אפשר להו לאיתעיי דרך גגות כגון רשות הדבים מפסקת
 או נמי משום דלא הוה להו אומייל דשבת בחצר דדוכון אפי' שמעון
 כללי' ששבת בתוכן ולא כללי' ששבת בתוך הבית ולא למפוקי מזד' שמעון
 ואפי' לא למפוקי מזד' לעזר מתא ואי אפי' תימא למפוקי מזד' שמעון
 מתא למסוכי' לא אמר' היל' והדא חוה ארעת' היל' ביה שמעת' ומיל' דדידי' אינין
 לית בהו ספיקא מיד' ולא אשע' ליה לצד' וכלל' וט' קא מייחסת הא דאמר'
 אסורא לבו' שבות וקא מייחסת ליה לשבות דהזמנה ואסורא לאשע' לך בית שבות וקא מייחסת
 דאית ביה מלמחה ובין שבות דלית ביה מלמחה דהא אמר' לא א' לגזי' זיל

אחים לו דאית בה מלמדה לא אית לי מגני ביתי קאמ וכי אמרין ^{אמורה}
 לגוי שבות בדבר שהוה מלמדה והאי טרסול בעלמ' הוא ולית בה שבות
 באמורה לגוי ומעשה כמו מלמדה דמבדלין לששת ימי המעשה ושם מינ'
 מסור למימי' לגוי לצביעה למנהג או לאיתויה דרך רשות הדגים ומאי
 דכתב בחלכות גדולות טעמא הוא פיס' כלל אמר עקיבה וכלל אמ'
 ל יודה הלכה כר עקיבה עד כאן לא פליגי ל איעד ור עקיבה ^{אמ' במכשדי}
 מיני אבל מילה גופו דהיא שבת מנהג לן אמ' ל חזן אמ' קרא ופוס ומפי'
 בשבת תר' מילה דחה את הצדעת בין בזמנה שלם בזמנה ביום
 טוב מיה דחה לא בזמנה לבד ומילה בין בזמנה בין שלא טמא מהלין
 לא ביממא דתנא אין לו לא הנמול לשמונה שוה נמול ביום מנן לתשעה
 לו ליה ליה ושאר כל הנמול שלא יחו נמולין לא ביום תר' וביום השמיני

גדסי בקירושין בפרקא קמא והיכא ולא מהלילה אבהו מחויב בדינא
 למימחליה דכ' המול להם כל זכר' והיכא דלא מהלילה כי דינא מחויב
 איהו לממהל נפשיה דכ' וערל זכר אשר לא ימול את בשר עדלתו ועברתהו

מתני'

עושין כל צרכי מילה מולין ופורעין ומוצצין וטותין
 עליה מספלוטת וכמון אם לא שחק כמון מערב שבת ליום שישי וטותין
 ואם לא טרף יין ושמן כותן זה בעצמו וזה בעצמו וכל' תר'
 המול כל זמן שהוא עוסק במילה חוזר בין על ציצין שאין מעכבין את המילה
 בין על ציצין המעכבין את המילה פירש על ציצין המעכבין את המילה
 חוזר על ציצין שאין מעכבין את המילה מינו חוזר' תר' המול קטין את
 המילה ואם לא חלקט ענוש כרת היכי דאמי כגון דאתא בין השמשות
 ואמרי ליה לא מסתקמא מסתקמא ואם ליה אמ' מסתקמא ועבד ולת'
 מספק ומשתכח דחבורה הוא דעבד הולכך עשוש כרת' מוצצין אמ' מסמ'
 האו אומנא דלא מאן סכנה הוא ומעבדין לה פיס' לא שחק
 כמון מערב שבת וכל' תר' דברים שאין עושין בשבת עושין לה

ביום טוב שחוקין לה כמון ועורפין לה יין ושמן ואין עשין לה חלוק כמורה
 אמר אביו אמרה לי אם היא חלוק דינוקא ליהודיה לאפיה אכדאי דילמא
 מידבק בשרא מיטה ואחז לדי ברות שפכה תנא אמר יוחנן פעם אחת
 הלכתי לכרכי הים ובאת משה אחת לפני שמלה בעה ראשן ומת שע ומת
 ג הביאתו לפני וראיתו שהוא אחד וכדכתיב בן ולא היה דם אמרתי לה
 בני המתים עד שיבלע בו דמון המתים לו ומלה אותו וחי והיו קורין אותו
 נתן על שמו ושוב פעם אחת הלכתי למדינת קטקוים ובאת משה אחת
 שמלה את בעה ראשן ומת שע ומת שלשית הביאתו לפני וראיתו שהוא
 ורוח הצרתי בו ולא ראית דם אמרתי לה בני המתים עד שיפול בו דמון
 והמתים לו וחי והיו קורין אותו נתן על שמו **מתני** מרחיצין
 את הקטן לפני המילה ולאחר המילה וכולי כי מתא רבון אמר אבהו
 אמר לעמד ואמרו לה אמר אבהו אמר יוחנן הלכה כל לעד בן עזריה
 בין בחמין שהחמץ בשבת בין בחמין שהחמץ מערב שבת בין הרחצת כל גופו
 בין הרחצת מילה מפע שסכנה הוא לו ואמרו דמתא שהלכה כל לעד
 בן עזריה ביום השלישי וכל שכן ביום הראשון שמרחיצין אותו כדרכו
 בין לפני מילה בין לאחר מילה בין בחמין שהחמץ בשבת בין בחמין שהחמץ
 מערב שבת אמר רב אין מונעין חמין ושמן ליתן על גבי מכה בשבת
 ושמוא אומר כותנין חוץ למכה ושומת ויורד לפני המכה והלכה כשמואל דתנא
 כותנין אין כותנין חמין בשבת על גבי מכה אבל כותנין חוץ למכה ושומת
 ויורד לפני המכה אין כותנין חמין ושמן על גבי מכה ליתן על גבי מכה
 בשבת ולא על גבי מוך שעל גבי מכה בשבת תל כותנין מע יבש
 על גבי מכה וספוג יבש אבל לא כותנין ובשין קשיא כותנין אכותנין
 לא קשיא הא דקתני כותנין מע יבש בשבת ודקתני אבל לא כותנין
 כשתיק דסינין בסוף עירובין תל רשייה שפירשה מעל ג
 מכה בשבת מחזורין אחרת בשבת ל יהודה אומר הוולקיה

למטה דוחקה למטה דוחקה למטה ומכל מקצתו דשייה ומקנח פימכה
וחוזר ומגלה מקצת הרטייה ומקנח פי הרטייה הטובה ורטייה עצמה
לא וקנח מפני שהוא ממרח ואם מרח חייב חטאת אמר חסד מחלוקת
שפירשה על גבי כלל אבל פירשה על גבי קרקע דברי הכל מסור
להחזרה אמר רב הלכה כל יהודה ולית הילל כותיה דר' משי דהוא בתראה
עבד עובדא כתיב קמא תך ערלתו ערלתו ודאי דוחה את
השבת ולא הנוכח כשהוא מהול דוחה את השבת שבית שמאי אומי
צריך להטוף ממנו דם ברית ובית הלל אומי אין צריך להטוף ממנו דם
ברית אמר ר' שמעון בן אטרי לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על הנוכח
כשהוא מהול צריך להטוף ממנו דם ברית ועל מה נחלקו על גר
שנתגייר כשהוא מהול שבית שמאי אומי צריך להטוף ממנו דם ברית
ובית הלל אומי אין צריך להטוף ממנו דם ברית איתמר רב אמר הלכה
כתנא קמא ושמואל אמר הלכה כל שמעון בן אטרי דפליגי ר' שמעון
בהא מילתא קמא לן כבתרמי דאינון רבה ור' יוסף דאיתמר רב אמר
השמי חשינון שמא ערלה כבושה היא ו' יוסף אמר ודאי ערלה כבושה
היא ו' אמר רבא מנא אמינא לה דתנמי ו' לעזר הקפד אומי לא נחלקו
בית שמאי ובית הלל על הנוכח כשהוא מהול צריך להטוף ממנו דם
ברית ועל מה נחלקו לחלל עליו את השבת בית שמאי אומי מחללין
עליו את השבת ובית הלל אומי אין מחללין עליו את השבת ל' אמר
מסיל דתנא קמא סבד דברי הכל אין מחללין ומדגמר דהוא בתרא
מיהא מתענתא שמע מינה דהלכה היא ואעג דפליגי עליה ו' יוסף הוא
קמא לן דרבה ור' יוסף הילל מדבה בר מסורס קטן ומחצה הולך
מדבה סבירא לן דאמ' שמא ערלה כבושה היא וצריך להטוף ממנו
דם ברית מחול אבל לא בשבת לא מחללין שבת מספיקא וכן הילכ'

במכנ

ממנו מולא ואם צריך להטוף ממנו דם ברית מברכות עליה מולא כללן
של דבר קמאוי במתיבתא הכין מסכימו שצריך להטוף ממנו דם ברית
לא מי הוא בנחתו צדקה מילתא למיבדקה יפה יפה בידיים ובמראית
עינים ולא במרזל דלא ליתעייק לה ואין מברכותן על המילה לא אם
כן נראית לו עדלה וממתנין לה הרבה ואין חוששין שמא יבאוהו לידו
סכנה אמ' מוד ולא ספק דוחה את השבת למיתווי מאי למיתווי הא דתנן
דבנן בן שבעה מחללין עליו את השבת וכן שמונה אין מחללין עליו את
השבת בן שמונה הדי הוא כאבן ומסור לטלטל בשבת אבל אמון שוהה
עליו ומסקתו מופט הסכנה אמ' דבה אמ' ל' מסי כל שאמן טמאה לידד
נמול לשמונה וכל מי שאין טמון טמאה לידד אין נמול לשמונה דכ' משה
כי תזהו עוילדה זכר וז' וביום השמיני ימול בשר ערלתו אמ' ליה מביי דרות
הראשונים יוכיחו שאין אימון טמאה לידד ונמול לשמונה אמ' ליה נתנה
תורה ונתחדשה הלכה איש והא מיתמר יוצא דופן ומי שיש לו שרבי
ערלות ר' הונא ור' חייה בר רב חד אמ' מחללין עליו את השבת וחד אמ'
אין מחללין עליו את השבת עד כאן לא פלגי לא לחלל עליו את
השבת אבל לשמונה ודאי מחללין ליה חמ' בהא תלמי' כתשאי' ויש ילד
בית שנימול לאחד ויש ילד בית שנימול לשמונה יש מקנת כסף שנימול
לאחד ויש מקנת כסף שנימול לשמונה כיצד לקח משה ועוברה עמה
זה הוא מקנת כסף שנימול לשמונה לקח שפחה ונתעברה מצלו זה הוא
ילד בית שנימול לשמונה ו' חמא אמ' וידד ואחר כך הטבילה זה חמ'
ילד בית שנימול לאחד הטבילה ואחר כך ילדה זה הוא ילד בית שנימול
לשמונה אמ' רבא בשלמא לר' חמא משכחת לה ילד בית שנימול לאחד
ילד בית שנימול לשמונה כגון שילדה ואחר כך הטבילה ואחר כך ילדה
מקנת כסף שנימול לשמונה כגון שלקח שפחה ועוברה עמה מקנת
כסף שנימול לאחד כגון שלקח זה שפחה וזה עובד לא לתנא חמא בשלמא

כותיה משכחת לה לא יליד בית עמול היכי משכחת לה אמר ירמיה ברוך
 שסחה בעונבריה העחמ למאן דאז קטן פירות לא כקטן הגוף דאמי לא למאן
 דאז קטן הפרות כקטן הגוף דאמי מאו מיכא למימד אמר רב משרשיה
 ברוך שסחה על מנת שלא להטבילה תנא דשפך אומ כל ששקה לזס
 במדס מינו נפל שנ ופדויו מבין חדש תפדה שמוצה ימים בבחמה
 מינו נפל שנ ומיזס השמיים והלמא דדעה איבעיט להו שפליגו רבן
 עליון דלשפך לא אס תימצא למר פלגו חלכה כמותו אן לא תאשכח
 דאז ל יקודה אמ שמואל חלכה כדשפך מכלל דפלגו שמע מינה דפלגו
 חלכה כמותו ודא דאמרינן שמונת ימים בבחמה מינו נפל הנ מירלו
 לקרבן אבל למכילה אס שהה ל ימים מותר לשחטן בליל ח דאמרינן
 ל פמ ול הונא טיה דר יהושע איקלטן לבי ל חונא בריה דר אודי בר
 אבין ועבד עגלא תליתאה כיוצא דשטתה ומארו ליה מי מתנחיתו ליה
 למורתא חי מכלינן מיניה בריה דר דימי בר יוסף איתיליד ליה הווא
 ינוקא בגן תלתין יומין שכיב ותיב וקא מתאבל עליה אמ ליה טענווחתא
 קא בעית למיכל אמ ליה קיס לי בגויה שכלו לו חדשין ל אשי איקלע
 לבי לך כהנא איתרע ביה כיתונא כבדיה בגן תלתין יומין
 קא מתאבל עליה אמ ליה לא סגד לה מר לתא דאז ל יקודה אמ שמואל
 חלכה כדשפך אמ ליה קיס לי בגויה שכלו לו חדשין איתמ מתטוס
 שלושים יום ועמדה ונתקדשה אמ רבינא משמיה דרבא אס אשתירא
 חולצת ואס אשת בהן מינה חולצת וכן חלכה רב מותר במדרגת
 אמ ל שיזא אמ ל חסדא לא לכל אמ ל יהודה מדרגתם זכר הווא
 שאס ארע אומ כ בעדכי יעחד וכלל מיכא מאן דאז מדקא מפריש
 ל חסדא לטעמיה דר יהודה שמע מינה הילב כותיה
 מי שהיה לו שני תינוקות אחד למול עדם שבת וכלל
 קטן עמול וכו גרסי בפ תצא דופ ההוא דאתא לקמיה דרבא אמ ליה

יאון קאמי תתי מוסי

פתול
 מהול
 מהול

מהול מייסדה ליה בשבתא אמר ליה שני דאמי בתי דנטיק אמר רבא
 סלקא דעתא דלא ידע האי גברא דשארי גמיההל בשבתא אמר ליה
 לשטניה מהדריה אמר ליה אימא לי דיגשה דעובדא היכי הוה אמר
 ליה שמתנה דעויס השמעתיה ולא איתלידי לא עד רחיצת אמר ליה
 ההוא הויא ראשו חוץ לפרוזדור הוה דאיכל הויא ראשו חוץ ^{לפרוזדור} והוה
 לא הוה מצויץ דכנס דאיתיה במעי אימיה בין סתם וטבחי טוח
 ליה נוצר בין השמעות והוה ליה מילה שלא בשמנה ומילה שלא ^{בשמנה}
 לא דחיא שבת קטן הדולה אין מולן אותו עד שיכריע
 אמר שמואל הלנתו חמה טתען לו כל שבעה להכרותו אינשטא להו מינעין
 מנבת לעת דאיפטיט דעיון מעת לעת ולו הן ציצין המעבין מרוב
 המילה בשד החופה את העטרה ומינו אוכל בתרומה וכל אמר אביי
 אמר ידמיק בר אבה בשד החופה את חז גובהה של עטרה וק הלכה
 אמר שמואל קטן המסורבל בשד רוחן אותו כל זמן שמתקשה ורמא
 מהול אנו צריך למול במתנתא תאמא דשגל אמי קטן המסורבל בשד
 רוחן אותו כל זמן שמתקשה ומינו רמא מהול צריך למולן מאי ביניהן
 איכא ביניהן רמא ומינו נראה גל וכלא סרע את המלה כלא לא מל
 תך המל אומי דאיוימה אשר קדש במצות על המילה אביהן אומי
 בר אש קדש מצוץ וצ להכעם פניו של אברהם אבי השמרים שם אומי
 כשם שהכנסתו למילה כך תכנסהו לתורה ולחופה ולמעשים טובים
 המכרך אומי כרוך אשר קדש ירד מבטן חוק בשאר שם וצמצמן חנם
 באות ברית קדש על כן בשכר זאת א חי חלקטן צוה להציל ודיחורב
 שאריוט משחת קצווי כודת הכרית המל את הגדים צוויימה מש
 קדש במצוץ למול את הגדים ולהטק מהם דם ברית שא מלמ דם
 ברית לא נטקו כש שמים וארץ שגל אס לא בריתי וומם ויליה חקורב

שמים ומהן לא שמרתי המל את העצרים אומ' בשמי'מה שקד במות
למול את העצרים ולהטוף מקדם דם בריות וכל' וגר כעב דאומהיל
בארמוניה צריך להטוף מקדמו דם בריות ועד דמיתפח לאטובלין ליה
וכד טביל צריך למיזל בהדיה תלמ' חכמ' ואמרו ליה כי היכי דאמח ליה
מעיקרא וגייזי ליה ממטייה ושקל טורפיה דידיה ודכרעיה צדי' ו
למחזייה כד טביל וכד סלק מנדך בשמי'מה אש קד מות על הטבילה
וכן עבד משוחרר וכן לש עבדא וכן אמרתא דבזמנין להו מן גוים
מעיקרא אתו תלתה ואמרו ליה מצות דמחויב בקו עבד ומטבילין
ליה כדכתבינן בהילכת גרים נפרק החולץ' והיכא דאי שטמך חמימיה
ואיבודו סממנה דתינוק ישראל בתר דאומהי לעבדין ליה בשבת
כשום סכנה' והיכא דאית אוזמיל ממעלה שבתא ולשבת
איגעב אי אויגים אי מיזמי מילה שארו למימר לגוי לצנותיה ו
לאותוי אוזמיל אחרונא כי הקומ ונוקא דאישתמך חמימיה אמ' להו
רבא לאיתויי מגו ביתאי אמ' ליה אבוי והא לא עירבו נסמור אשתוק
והא לא שיתפן לימדי ליה לגוי לויזל לאיתויי ליה אמ' ליה אבוי בעמ' וי
לאותבי למד ולמ שבקן ר' יוסף דאמ' ל כהנא כי הוונן ביד יהודה אמ' לו
בדאורייתא מותבינן

וקוד מותבינן תוצתא בתר הכי אמ' ליה מה בעיית דתוביה דתנא הזאה
שבות ואמיה לגוי שבות מה הזאה שבות ואינה דוחה את השבת אף אמיה
לגוי שבות ואינה דוחה את השבת אמ' ליה ולא שאתנך לך בין שבות
דאית ביה מעשה לשבות דלית ביה מעשה דהא מר לא אמ' ליה לגוי זיל
זיל אחוס לי וגוי אסור למימהל דגרסו בעני' אהתם מינן למילק בגוי
שהא כסולה דארן בר פנא משמט דרב אמ' ואתה את ברית תשמור
ול יוחק אמ' המול ומול קמרי המל ומול מאו ביניהו איכא ביניהו אשה

לרב דאמ' ואתה את צדתי תשאור אשה כיון דליתיה צדקית לא מהלמא לה
 יוחנן דאמ' המול ימול כיון דשרא אפי' פלגים כמחולין לא דאמון איתתא
 נמו בכלל ישראל הוה הולכך הוכח דליכא גברי יהודאיה דידע למימיהל
 ואיכא איתתא דישעמא לממהל מהלמא ושפיר דאמי כי הלכה כל יוחנן
 דקיימא לן רב ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן " **סלין פירקא**
 ד' שיעור אומ' תולין את המשמרת ביום טוב
 ונותין לתלויה בשבת וחכמ' אומ' אין תולין את המשמרת ביום טוב
 ואין נותין לתלויה בשבת אבל שיתן לתלויה ביום טוב אין תולין ואין
 נותין וכלל' איבעיא להו תלה מאי ד' יוסף אומ' תלה חטאת תלא כחל
 בסוכתא הכי נמי דמחייבין עלין ואמ' אביימסור מדרבנן שלא יעשה
 כדרך שחמ' עשה בחול וכן הלכה מנכיס מביי חומרי מתעמתת
 ותאמי הנוד והמשמרת כלה וכסה ולן לא יעשה ואם עשה חייב חטאת
 אבל מט' וכסא וטרסקא והאסלא מותר לבתולה לנטותה ואין תולין
 נותין לתלויה בשבת' אביימא להו שמר מאו אמ' בהמ' שימר חייב חטאת
 ומאוס מאו מתחנן ביה רבא אמ' מאוס בודר ור' זורא אמ' מאוס
 מרדד' תאמי ר' יוחנן בר' יוחנן סלית כפולה לא יעשה ואם עשה פטור
 אבל מסור ואם כרך עליה חוט משיחה מותר לנטותה לכתולה פול כגון
 סלית כמולה שקושרה בין שתי כתלים והוא משולשלת ומגעת למרץ ונכנס
 בין שני קצותיה וישן תחתיה בכל רגל' בגגה טפח ולא בפחות מג' סמוך לגגה
 טפח ולפי' אינה אן מהל קבע לא מקל ערמי הוה ומפני שאין בגגה טפח
 ולא בפחות כג' סמוך לגגה טפח לפי' פטור אבל מסור ואם הוה עליה
 חוטין מאתמול ונטה אותה הוה מותר' אמ' ר' יוסף חזינא לפני דבי ר'
 הוה נגידא ולעפרמא חביטמ' אמ' בהמ' חטאת להי לכל דבול פמ
 ור' הוה ברק דל יחושע דמיאודתא בגידא ולצרמ' דמא' אמ' רב מאוס
 ד' חייב וילין מותר לנטותה ומותר למרץ פול פרכת ואמ' שמואל

לוקה מכת מדדות

מאוס ו' חיה כלב חתנים מותר לנטות ומותר

שארי כל כובע שמאוסין אותו כמאוס
על ראשהו ומאחורו על פניהם מפני השמש והוא אסרת סומא אסור
לא קטנה היא ראית ליה טפח היא דלית ליה טפח לא מעתה מפיק מגלימיה
הכי נמי דמחוייב לא לא קטנה היא דמחדק הוא דלא מחדק עלה ליה
ו' אפי' בר יחזקאל ל' הונא אומא לן מהנדך מילי דאמרת לן משמיה
דב תרתי בשבתא וחדא בתורה שלח ליה הא דתעבי גיר כפי סככות מותר
לנטותו בשבת אף רב לא שנו לא בשני ב' אדם אכל באדם אחד אסור
אף אבוי וכי ליה אפי' בפניהו ב' אדם אסורא חו מיפטר דלא ממתח
טרתי ואידך מאי הוא דתעבי ניהו שמשמיה אחת מידנותיה מותר
לטלטל בשבת שתיס אסור למלטלה רב אמ' אפי' אחת אסור ללטלה
גזרה שמא יתקע חלכה כרב' תורה מאי היא דא' רב עתידה תורה
שתשתכח מישדל שז והפלא יוי את מכותך ואת מכות זרעך ו
הלאה זאת מיני יודע מה היא כשהוא אומ' לכן הני יוסף להפליא את דעם
הזה הפלא ופלא הוי אומ' זו תורה שלחו ליה ב' טפח ללוי כלה מהו
כשנתא כדמא מהו מת ביום טוב מהו עד דאזיל נח בפשיה דלוי אמ'
ליה שמואל רב משמיה מי חשבת חכמת שלח ליה כולה חזרני על כל צירי
כלה ולא מציתן לבושת
דאמ' בר יחזקאל לבי שאיני
ב' תורה כשותא כדמא עורבא ולשלח לחו כו' טרפון דתני כשותא
ו' טרפון אומ' כלאים בכדס וחכמ' אומ' כלאים בכדס וקיימא לן כל חמקיל
בארץ הלבנה כמותו בחוזה למרץ אין הלכה כמותו לבי שאיני ב' תורה
מת ביום טוב לא יתעסקו בו לא יהודאין ולא ארמאין לא ביום טוב דאין
ולא ביום טוב שני והאמ' רבא מת ביום טוב דאין יתעסקו בו עממיים
ביום טוב שני יתעסקו בו ישראל ואפי' בשני ימים טובים של ראש השנה
מה שאין כן בביתה לבי שאיני ב' תורה ואמ' רבון בר ר' הונא אמ' ר' חמא

בר מדרת

בן גוריון מתעסק אדם בכלה
 חושש ומאוי שנת מרד הוא דאמ' חייצא סלגית שאינה מצו צת כהלכתה
 בשבת חייב חסמות ציצית לגבי סלגית חשיבו ולא בסלי הי' לא חשבו
 ובסלי אמרבה בר' הונא מעדים אדם על המשמרת ביום טוב לילת
 רמועס ותולה בה שמרס אמ' ל הונא והוא דתלה בה רמועס אמרו ליה
 רבנן ל' משי חתזי מד האי צדכא מרבנן ור' הונא בר חיינן שמיה
 ואמרו ליה ל' הונא בר חיינן שמיה בר' דתימא ומנח כבדנא דדנא
 אמ' לא צנועי קא מכונינא ומזיל נמיס צמעברא ועבד להך גיסא וסמך
 פירוקא מכונינא אמ' להן

מתע' טתנן מים על גבי שמרים בשבת שיצלו ומוסננן אתהין
 בסודרין ובקסיפיה מצדית ונותנן פצה צמוסננת בחדל ועושין עמילין
 בשבת וכו'. נותן אדם יין צלול רמים צלולין לתוך המשמרת בשבת
 ואינו חושש אבל כבודין לא ואם היה בין השעות שערין היין תוסס ואינו
 צלול טורד אדם חבית של יין בשמרה ונותן לתוך המשמרת בשבת ואינו
 חושש' מסננן את היין בסודרין אמ' שימי בר חיה בר משי אמ' רב
 ובלבי שלא עביה מקדקעית ושלכי טפח' אמ' רבא פרוקא מפומא דכובא
 כולה סוד מפלגא רכובא שמרי פול פרוקא מקלית' אמ' ל סמא לא
 ליחדיק אינש' ציבתא מפומא דכוזעתא כשום דמחזי כמשמרת דבי ל'
 כמא שסו שוכרמ ממונא למנא בצעבתא אמ' ליה ל' אחא מדופרבי
 לדבינא קא איכא עצונות עצונות לבי ל' סמא לא חשיבו' ונותנן ביצה
 צמוסננת של חדל אחת' חדל שלאו מערב שבת למחר אמ' רב ממוח
 בידו ואין ממוח בכלי ושמוא אמ' ממוח בכלי ואין ממוח ביד' מיתמר
 ל' לעזר מוכ' אחד זה ואחד זה מסור ול' יוחנן אמ' אחד זה ואחד זה
 מותר' אמ' מד' זוטריא לת' יילב' כל' הי' שמענת מתא לא כיהא רחוקא
 חדל שלאו מפרב שבת למחר ממוח בין ביד בין בכלי ונותן לתוכו
 דבש ולא יסרוף לא מערב' שבת למחר עין
 לתוכו שמן וחלב ומשיר לחמן ממכה ולא יסרוף לא מערב' שום

שדסקן מערב שבת למחר נותן לתוכו פול וגרסין ולא ישחוק לא מערב
 ומשך אמתא לתוכן מאי אמתא כונעא אמר רבי הרי נועה /
 מעלה לתחתי ועשן יין נמילין בשבת תר' עשין יין נמילין בשבת
 ואין עושין אלנותיות בשבת ואי זה יין נמילין ואי זה הוא אלנותיות יין
 נמילין יין ודבש ופלפלין ואלנותיות יין ישן וזמיר צלילין ושמן ואפרסקין
 דעבד לה לבי מסותא

מתנה

בפושדין אבל נותנה לתוך החומץ אין שורין את הדשנין ולא שפין אותן
 אבל נותן הוא לתוך הכברה או לתוך הכלכלה אין כובדין את התבן
 בכברה ולא ינחנה במקום גבוה בשביל שירד המוץ אבל נוסל בכברה
 ונותן לתוך האובוס גב' בעט מינה ל' ונחנן מל' מסי כמו לשדות את
 החלתית בצונן אמ' לה מסור והא אמ' לתנ' א' שודו את החלתית בפושדין
 הא בצונן מותר אמ' ליה מתנתין חידאה היא דתנא אין שורין את
 החלתית בין בחמץ בין בצונן ל' יוסי אומ' בצונן מותר בחמץ מסור וליב'
 כל ימאי דאמ' בין בחמץ בין בצונן מסור ואם שדה מאתמול מותר
 לשדותו בשבת ואם שדה יום ה' ויום ששי מקודם השבת ושבת ליל
 היה שדו והיה חושש אם לא ישרה יסתכן מותר לשדות בצונן ומשך
 בחמה

ל' אחא בר יוסף אכתביה דל' נחמן בר יצחק בר אחתיה אמ' ליה כי מטין
 לבי ל' חסדא עיילין כי מטין עייליה מהן לבקבא כתענתא בשבתא לכבובא
 קא מיכנין ושפיר דאמרי או ל' דילב' לאורדוי חוורא קא מכנין ואסיר
 אמ' ליה לרבוביה קא מיכנין ושפיר דאמרי בדופק מתא אמ' ליה מאי
 באמי מד מינה אמ' ליה במאי מינה מסון לכסכוסו בתענתא בשבת
 אמ' ליה שפיר דאמרי אמ' ל' חסדא האי כתענתא משלמא ליהודה מקעניא
 שרו מקעטא מינה מסד דקעטא לא מינה הוא אמ' רבא אמ' כלי קיומיא
 מותר פיל כלי של אורג' אמ' ל' חסדא האי הוצא דדקא אי חמאי למאכא
 בחמה שרו לטלוליה דמארי מסד דכין דסמאע דיהיק מסחידעתי
 מינה והיה ליה מקצה מחמת מאוס וכאם הוי מסור לטלוליה

רב לטלוליה

רב לטעמה דסבך כל יהודה אבל לטעמו אפי' מוקצה מחמת מאס לית
 לה חיל כותיה דשמואל אמר חסדא בר רב לא לשדד מיניש ו'
 מאניה לאושפיזא לחודינן שאם דלא אורח ארעא גורפין מולפי הפטם
 ומסלקין לערין מנע הרעי דברי ר' חסא וחבא מוסרין וטלפין לפע בהמה
 ונותנן בשבת אובעמא להו דבנן ארישא פליגי או מסופא פליגי תא
 שמע דתנא חכמ אומ' אחד זה ואחד זה מסר שמע
 מאיבוס של כלו אבל באיבוס

של קרקע מסוד הכל וטלפין מלפע בהמה או תמע חרמ טלפין מלפע
 בהמה שפיה יפה ונותנן לפע בהמה שפיה רע' ותנא אידך טלפין מלפע
 בהמה שפיה רע ונותנן לפע בהמה שפיה יפה ואמ' אביי אירי ואירי מקמי
 חמרא לקבוי חורמ שקלין מקמי תורמ לקמוי חמרא לא שקלין והא
 דקתנא טלפין מלפע בהמה יפה בחמור דלית ליה רירא ונותנן לפע
 בהמה שפיה רע בפרה דאית ליה חרמ והא דקתנא טלפין מלפע בהמה
 שפיה רע בחמור דלא דאיק ומטיל ונותנן לפע בהמה שפיה יפה
 בפרה דדיקא ומכלא **מתני'** הקטן על המטה לא ינענען
 בידו אבל מנענעו בגופו ואם היה כמכל בהמה או שהיה עליו כר
 או סרן מנענען בידו מכבש של בעלי בתים מתדין אבל לא כובשין
 ולא כובשין לא יגע בו י יהודה אומ' אם היה מותר מערב מכיר את כלן
 ושומטין אמר נחמ' האי טבלא מלמעלה למטה שמה מלמטה למעלה
 מסיר קא סבך טלפול מן הצד שמיה טלפול ולית הילכ הכין אמ' בין
 מלמעלה בין מלמטה בין מלמטה למטה שרי דהא הדר ביה ו' נחמ'
 צדק כל הכלים ואמ' טלפול מן הצד לא שמיה טלפול אמר ר' יהודה
 הע טלפלי מדק חרמ חרמ בקתא דסכומא שד שרי תרתי
 דמוקיים לה ביום טוב

ואכא מען דמוקיים לה בשבת ומסתברא כמאן דמוקיים לה בשבת
 ואמ' ר' יהודה האי מאן דסחר במיתא ליגטב נפשיה דילמא אדבי

לחיותי. ארבע אמות בכרמלית או הכי קא נחיתנמי דתמי כוחו
ארבע אמות ואסיר כוחו בכרמלית לא גזרו. אמר מביי ווא. תימא
רב יהודה טיט על גבי רגלו מגדלו מקנחו בקרקע ואין מקנחו בבתר
אמר רבא בכותל מאי טעמי לא מוסי דמתקלי כי כוכה הא בנין
חקלא הוא לא אמר רבא מקנחו בכותל ואין מקנחו בקרקע דילמא
אתי לשוויי גמות. איתמר מד בריא דדאפינא אמר אחד זה
ואחד זה אסור רב פטא אמר אחד זה ואחד זה מותר ולא מד בריה
דרבינא במאי מקנח ליה בקודה. איכא מאן דאמר הלכה כמר
בריה דרבינא משום דקא מפר שינן מליה ובעל הלכות פסק
כרבא. אמר רבא לי גריד איניש כופא בארעא דילמא
אתי לשוויי גמות. אמר רבא לא ליתב איניש אנומא דילמא
ליה חפץ ואתי לאיתווייה. אמר רבא לא ליתיק איניש אודרא
דארעא דילמא אתו לידו סחולא. אמר רב כהנא טיט ערב
גבי בגדי מרסכסו מרסכיס ואין מרסכסו מבייך ומחר לגרדו
בצנורו. ותמי ל חיה שין מגרדן לא מועלחדע ולא מועב
יין ולא יסוך את רגליו שמן והיה פתך כמנעל או פתך יי.

הסנדל וסך כל גונו שמן ומתנעל על גבי קטפוליה ומינו חוטע
אמר רב חסדא לא שנו אלא שיעור פתחאון אבל שיעור פתחו
אסור. תנו רבנן לא יעא קטן במנעל גדול אבל יעא הוא בחלוק
גדול ולא תנא אשה במנעל מדוכטולא תחלוץ בו ואם חלצה חלצה
בשרה ואין יעאין במנעל בתי זה מנעל אמרו במנעל של אשה:
תמי בר קנרא לא שנו אלא שלא יעאת בו אמרו אלא אחת קטנה
יוס אבל יעאת בו שעה אחת מבעוד יוס מותר סיל מדוכט דייבוי
ומנעל ענל גבי האמוס שומטין אותו בעבת פיר אמוס דמוס על
מנעל. גרסינן בזבחים במדן דס חטאת דדע רבא מותר לכבס

זש
את

את המנועל בשבת אמ' ליה רב נטא ברבא והא זמנין סניחין הוה קאמנא
 קמיה דרבא וסכסכו ליה מטאניה סכסוך אין כיבוס לא הדר אוקא רבא
 אמורא עילויה ואמי דדש דברתי שאמורתי לטניכס ה' בידי בוס ככ נ
 אמרו סכסוך מותר כיבוס אסור : **פליק פה קתא**
 נטעל אדס את בנו והאבן בירו והכנבלה והאבן לת' וכול' נגל
 אמרי רבי ר' ינאי בתנוק שיט לו נגנזנין על אביו ודוקא לפי אבן דכ"ה
 לא אתו לאותויה אבל דונר דא עול אתי לאותויה לא' האבן שעל
 פי החבית מעה על עדה והיא נוטלת היתה בין החביות מגביהה ומטה
 על עדה והיא נוטלת אמ' רב הונא אמ' רב לא שנו לא בשוכח אבל
 במניח נעטה בשבת דבר האסור

ר' יוחנן כותיה בטרק כל הכלים פים היתה בין החביות מגביהה ומטה
 על עדה וכול' תניא רב יוסי אמ' היתה חבית מונחת בחומר או היו
 סבוכות מונחין תחתיה כספקה בעי אחר וטגביהה למקום אחר ומטה
 על עדה והיא נוטלת ונוטל מנותק מה שעריך לו ומחזירה למקומה
 מעות שעל גבי הכר עטר את הכר והיא נוטלת אמ' רב חייה בר
 אשי לא שנו אלא בעומק אבל במניח נעטה כשיס' לדבר האסור
 אמ' רבא בר בר חייא אמ' רב יוחנן לא שנו אלא לעורך גונו מקומה
 ונתן עליו אמ' ר' אשעיה עבא ארנאי בחצר מניח עליה בכר או
 ומטפס עליה ומתהיל כותיה דאמי רב אשי לא אמרו בכר או תינוק אלא
 למת בלבד וכן הלכה בית הילל אמ' מגביהין כהל' השולחן קלמין
 ועצמות אמ' ר' נחמן אנו אין לנו אלא בית שמאי כל יהודה ובית הלל
 כל שמעון ובי שארי ר' שמעון לעלמיהי כגון עצמות דחזיהן לכלבים
 וקלמין דחזיהן למאכל בהמה אבל מירי דלא חזי למאכל אדם ולא

111 1 1 1

למאכל פדמה לא קא שרו ל שמעון ותר מטו צדין את העצמות מפני
שהן מאכל לבנים בשך תפוח מפני שהם מאכל לחיה וכולי מעבדין מפני
השולחן פירודין שאין בהן פחות מכות מותר לאכול ביד היו גרעיתן ותמרי
אדומות שדי (טל) ולנהי חמול

דפרסותא שהן קשים ומין נאכלים עם התמרים
שמואל אמר מטל טלן ליה מגב רופתא רבא אמר מטל טלן ליה מגב לנקט
דמיא ל ששת צדיק ליה פניעה ל נפא זרוק ליה אחורי מטה אמרו עליו
על ל זכריה בן מבקלים שהיה מחזיר פטן לאחורי המטה וזרקן
פיד אחד תמרי אדומי אתא קשק הן והבהמה אוכלת אותן גרעיתן ופי
מפלטין ופרסותא רבין הן ומין הבהמה אוכלת אותן ולפי מין מטל
אותן ומסתברא במקום שמאכלין תמרים לבהמות כגון בצל וירוחו
אכל במקום שאין מאכלין או ואלו מסור לטל

סליח פירקא

חזית שנסבה מרילן ממנה נסא גסעוחדת ומין לחודים בואו והעלו רבס
ובלבד שלא יספוג מין שוחטין את הפירות להוציא מהן משקץ ואם יצאו
מעצמן מסורין ל יהודה אומ' אם לאכלן הוציא מקן מותר ואם לנשקים
היוצא מהם מסור חלות דבש שדסקן מערב שבת וצאו מעצמן מסורין
ול אינור מתיר גבי ובלבד שלא יספוק תאנא ובלבד שלא יספוג בין
ובלבד שלא יטפח בשמן שלא יפסק כדרך שהם עושק בחול תר
עבדו לן בחצרות מלקטו לו ע יד ואוכל אבל לא יתן לאיש
הסל ולא לתוך הקופה ולא עשה כדרך שהוא עושה בחול פיס
מין שוחטין את הפירות וכלי אמ' רבא אמ' ל יהודה אמ' שמואל מודה
ל יהודה לחכמי בתים וענבים ומורים חכ' ל

בבבא

כמאן פליגי לוי תשכח ו' נחמן בר יצחק אמ' מסתברא בתותים ורמועם
 אמ' ל' יוחנן הלכה כל יהודה בשאר פירות' תעמ' שוחטין בפגיעין ופדישין
 ובעזרדין אבל לא ברמועם מפני של בית מעשיא בן מנחם הוין שוחטים
 ברמועם פיר' אבל לא ברמועם מפני של בית מעשיא בן מנחם הוין שוחטים
 ברמועם ועושין מהם יין ומצאו הרמועם בל' שחיטה ולפי' אמר
 לטלטלן בשבת אמ' ל' נחמן הלכה בשל בית מעשיא בן מנחם כמצא עבשו
 הכלל הדמיון מכל הרבדים הזתים והענבים אין שוחטין אותן בשבת
 ומס' יצאו מעצמן אסורין טון לאכלין טון למשקין כדברי הכל והתותים
 והרמועם אסור לשחטן בשבת לדברי הכל ומס' יצאו מעצמ' מס' לאכלין
 היוצא מה' מותר ומס' למשקי' מוציא מה' אסור כל יהודה ושאר פירות
 כגו' פגישין פדישין ועזרדין וכיוצא בה' שוחטין אות' מפני' לכתחלה לדברי
 הכל' ומי מוכח דסליקא אדעתיה דרמועם בקה' זתים וענבים הוין והא
 אמ' ל' נחמן הלכה בשל בית מעשיא בן מנחם ההיא לענין שחיטה לכתחלה
 אותה' דמין שוחטין אותן בשבת אבל מס' יצאו מעצמן והן לאוכלין מותרין
 כל יהודה העמייל' מסתברא דקתאע שוחטין בפגישין וכפדושין ובעזרדין
 אבל לא ברמועם מלמא משחיטה קאיי ועוד מר יהוב טעמ' כל חסדי
 דאמ' ל' חסדי תרדין ששחטן ונתנן בתוך המקום פוסלין אתהמקום בשני

מדמה

כיון דמי חשבתו חוה ליהו משקס הכא נמי כיון דאחשבתו חוה ליהו משקס
 שמעני' מינ' דמשחיטה קאיי דלא מצות למימר דמשחיטתו לא היכי
 דשחטין אמ' ל' יהודה אמ' שמואל שוחט ארס משכיל של עבים לתוך
 הקודש אבל לא לתוך הקערה הקדדה יש בה אוכל ולפי' חוה ליה משקס
 הנא לאוכל וכאובל דאמ' והקערה אין בה אוכל ולפי' חוה ליה משקס
 (אסור' מוכח מן דאמ' דהמי מימרה לענין יוס' טוב אותמר ולפי'
 בשבת דהא קיימא ל' כמתני' מי שחט' פאת הפירות להוציא מה' עשין

ואם יצאו מעצמן מסורין ואוקימונה זתים וענבים וכן לאוכלין ובין
למשקן היוצא מהן מסור ולפי לא מתקם האי מיסורא דשמואל אמר ביום
טוב וכן מיצאנו בעל הלכות גדולות ופסוקות שכתבוה בהלכות יום
טוב ולא כתבוה בהלב שנת ויבא במין דאמ' דהאי מיסורא דשמואל
בשבת היא ומוקים לה למתנתין בשוחט לתוך הקערה דהוה להו משקן
אבל לתוך הקודה שוחט כשמואל ל' חסדא בלחוד הוא דהוויא ביום
טוב וכן הרעת טטה ורבי חבאל ז"ל כך הוא דעתן לא שאמ' ערבי
שמואל ול' חסדא דדייק מיניהו לא חלבה אינון והכין אמ' ויוליך בתחציה
דל יוחנן דהא שמתנתא שמואל מינ' שמואל לשוחט כבשין ושלוקות
לגופן אבל למימיהן מסור ואם שחט למימיהן עשה כמי ששחט

קודה לקערה לא הכל מסור דהא שחופת זתים וענבים בן לקודה בין
לקערה למימיהן הוא דצריך ואמ' ל' יוחנן שהשוחט כבשין ושלוקות
למימיהן בשוחט זתים וענבים וחייב חטאת ומתוך לו הדברים
כתבר שחין הלכה לא כשמואל ולא כרב דאמ' שוחט אדם משכב
של ענבים לתוך הקודה אבל לא לתוך הקערה חש מי שהעמיד
דברי שמואל ביום טוב מודיירן ל' חסדא דברי שמואל אמ' דברי רבין
נלמד חולב אדם עז לתוך הקודה אבל לא לתוך הקערה לקיים
דבריהם להקית הלכה ואינם דברים נכועים שאפי' ביום טוב שכל אן
מסורים ולנין כמין מן ובהמה ביום טוב מסור וכל שכן לחלב טגוסו
כפ' חרש שנשא סקחת אבה שחול מומ' כוהגין הייט שיונקין מן בהמה
טהורה ביום טוב ומקשינן עלה היכי דאמי' או דאיכא סכנתא אפי' /
בשבת שארו ואו דליכא סכנה ואפי' ביום טוב מסור ומפדקינן ליה
צריכה דאית ביה צערא וסבר מפרק בלמחר יד הוא שבת דאיסור
סקילה הוא גזור רבנן יום טוב דלא איסור סקילה הוא לא גזרו רבנן

הא אמי ליתקמן הבהמה מסוד ביום טוב לא התירו לא בשוש צער וכל
 שכן לחלוב במקום שאין צער שודאו מסוד ואין לנו להודיו אמרבי
 ולאפוקי שמשנת כחזכתא לא ודאו זה שאמי שוחט לתוך הקערה בשבת
 אמרו ושמי' וחסדא ביום טוב ואין הלכה:

וברי רבי חננאל זל ואין עייגן בהו ומשכח
 מה פירכא לכולהו חדא דהאי דמי' ולא הפריש בשחטתן למומיהס בין
 לקדרה בין לקערה לא הכין הוא דהאי דמי' ל יוחנן למומיהס חייב חטאת
 בעטן מומיהס דשמואל למומיהס פטור אבל מסוד רבי דמי' דמי' רב שמעון
 למומיהס פטור אבל מסוד לקערה אבל לא לקדרה הכי נמי דמי' דמי' יוחנן
 למומיהס חייב חטאת לקערה קומ אבל לקדרה תדע דהא רב ושמואל
 מינהו דמי' שוחט אדם משכח של עבס לתוך הקדרה אבל לא
 לתוך הקערה ומינהו דמי' בעטן כבשים ושלקות למומיהס פטור אבל
 מסוד ואין ספק דעתיה דמי' למומיהס מסוד לא שמי' לקערה
 לא שמי' לקדרה הכל מסוד קמי' אם כן קשיט דרב אדרב ושמואל אדרשמואל
 לא שמי' מית לך למומר האי למומיהס מסוד לתוך הקערה דמי' ולא
 לתוך הקדרה הכי נמי ל יוחנן למומיהס קמי' חייב חטאת לתוך הקערה
 קמי' ולא לתוך הקדרה ולא סליג ל יוחנן אדרב ואדרשמואל לא בפטור אבל
 מסוד וחייב חטאת אבל בקדרה לא דמי' כן נפלגו בהדמי בקדרה וקערה
 ומודלא משכחין סלוגתיהו לא במודד לרב ופטור אבל מסוד לשמואל
 וחייב חטאת ל יוחנן שמי' מי' דמי' דמי' בקדרה וקערה ועוד ד
 יוחנן לא אמרין ליה דפליג בהדויה רב ושמואל לא כבשים ושלקות
 אבל במשכח של עבס לא משכח ליה דפליג ומי' דמי' דפליג במי'
 רמיה' והאו דקמי' שוחט אדם זתים ועבס בין לקדרה בין לקערה
 למומיהס בשוחט זתים ועבס וחייב חטאת גם זו מינה רמיה' שהשוחט

זתים וענבים לתוך הקדרה שיש בה אוכל מעט שהוא צריך למומיהן
 כיון שהוא שוחט לתוך האוכל אינו כשוחט משקין לא כמפרד אוכל מתוך
 אוכל הוא שהיא מותר ודאמי ל' ויחטן כשוחט כבשים ושלקות למומיהן
 שהוא כשוחט זתים וענבים וחיוב חטאת לא אמ' לא השוחט כבשים
 ושלקות לתוך הקדרה כשוחט זתים וענבים אבל לא לתוך הקדרה
 אילו ואילו מותרין שאוכל הן ולא משקין לעולם הלכה כרב ושמואל
 לענין שוחט אדם זרים משכיל לתוך הקדרה ול' ויחטן אמ' מאשכול
 כלל והא דאמי נמי שאפי' לינק מן הבהמה כיוס טוב אסור וכל שכן
 לחלב לא הכין הוא שהיונק מן הבהמה חמור הוא והחולב לתוך הקדרה
 שהיונק בפיו כשוחט משקה הוא והחולב לתוך הקדרה כמפרד אוכל
 הוא ולפי מותר ועוד דהא מותבי ל' אמ' ברחמא ומפרקין לתיובתיה
 ומותבי נמי רבנא דהא בתרא הוא מותבי לה והוא מפריך לה גבי
 גם כיל' ירמיה ניקש להעמידה בתנאי ולא עמדה לא טע' עלמי משקה
 הבא לאוכל אוכל הוא ומכל לו נלמוד שהלכה כרב ושמואל הולכך
 כל חסדא דקלף מינה שחולב אדם עז כיוס טוב לתוך הקדרה אבל
 לא לתוך הקדרה והכין חזין לרבי האי מאן זל כוססקין ולית ביה
 ספיקא גרסי כל מעט ::

כלמחר יד הוא ובמקום צערא לא גזרו רבנן אמ' יוסף הלכה כל מוחוס
 תניא נחוס איש גלמי אומ' צינור שעל בו קשקשים ממעבן בעולגה
 עלול בשבת מאי טעמי כלמחר ט' הוא ובמקום פסידא לא גזרו רבנן
 אמ' ל' יוסף הלכה כנחוס גמי גלמי ואי קשיא לך הוויא דגרסונ' כמרך
 חרש שנשא פקחת אבה שאול אומ' נוהגי היינו שיונקין מ' בהמה
 טהורה כיוס טוב וממרו' הוכי דאמי או דאוכא סכנתא ומאי בשבת
 עדי ומן דלכא סכנתא אמ' כיוס טוב אסור ומקוין לא צריכה

דאמי

ואיכא זערא וקא סב סדרק כלמחר יד הוא שבת דאיסור סקילה גזרו ביה
 רבנן יד טוב דלמא איסור סקילה לא אמור לא גזרו ביה רבנן דשמערת
 מינה רגנא אע"ג דאית ליה זערא איסור לונק מן בהמה בשבת
 לא קשיא מיכא דהא מימרא ליבא דמבה שאול לית הילכ כותיה דהא
 קא ססק ל' חספ' הלכה כל מורינוס דמ' אפי' בשבת במקום זערא לא
 גזרו ביה רבנן וחזינן מאן דקא מוקים לה ליה ד' מורינוס זערא
 דאית ביה סכנה הוא מאי אודיא מסדרק כלמחר יד אפי' מלמטה גמדה
 נמי גבי סכנה שראונועד דהא דקאמ' במקום זערא לא גזרו רבנן
 במקום סכנה אי באעי ליה למימר ועוד תנח גבי ארס דאיכא סכנה
 גבי טלד דקאמ' מתקין כלמחר יד הוא ובמקום כסדא

גומה כבשין ששחטין
 למימיהן מותר ושמואל אמ' אחד כבשין ואחד שלקות מותר למימיהן
 סטור אבל אסור וז' יוחנן אמ' אחד כבשין ואחד שלקות לגופן מותר
 למימיהן חייב חטאת דהו' להו' רב ושמואל נחרא שטותא דליכא חייב חטאת
 לא בזתים וענבים והו' לה' ו' יוחנן חד ואין דברין של אחד במקום שנים
 ועוד הארעא דבי מנשה ומסיעא להו' דאמ' דבד תורה אינו חייב לא
 על דריכת זתים וענבים בלבד ומסתברא דהילכ סתיה דשמואל בהט מילתא
 דקאיי' יוחנן כותיה לענין איסורא וליכא ביניהו פלוגתא לא לענין חייב
 חייב חטאת אמ' חייב צ' אפי' אמ' רב אינו חייב לא על דריכת זתים
 וענבים בלבד ואין עד מפי עד לא לענין אשה בלבד' אכעיא לה' עד מפי
 לעדות בכור מהו' אחי אסור ול' אפי' שארי אמ' ליה ד' אחי לך אפי' והא
 תמא דבי מנשה אין עד מפי עד סדר לא לעדות אשה בלבד אמ' ליה תנ'
 עדות שהאשה כשרה ס' ליה כיהא דתנא ל' יהושע בן קרחא אומ' בכור לכהן
 צריך שנים מן השוק לחפש עליו דש'ג' אומ' אפי' בנו ובתו ודוק

גומה כבשין ששחטין
 אמ' רב לגופן מותר למימיהן כטור אבל אסור שלקות בין לגופן בין
 למימיהן מותר ושמואל אמ' אחד כבשין ואחד שלקות מותר למימיהן
 סטור אבל אסור וז' יוחנן אמ' אחד כבשין ואחד שלקות לגופן מותר
 למימיהן חייב חטאת דהו' להו' רב ושמואל נחרא שטותא דליכא חייב חטאת
 לא בזתים וענבים והו' לה' ו' יוחנן חד ואין דברין של אחד במקום שנים
 ועוד הארעא דבי מנשה ומסיעא להו' דאמ' דבד תורה אינו חייב לא
 על דריכת זתים וענבים בלבד ומסתברא דהילכ סתיה דשמואל בהט מילתא
 דקאיי' יוחנן כותיה לענין איסורא וליכא ביניהו פלוגתא לא לענין חייב
 חייב חטאת אמ' חייב צ' אפי' אמ' רב אינו חייב לא על דריכת זתים
 וענבים בלבד ואין עד מפי עד לא לענין אשה בלבד' אכעיא לה' עד מפי
 לעדות בכור מהו' אחי אסור ול' אפי' שארי אמ' ליה ד' אחי לך אפי' והא
 תמא דבי מנשה אין עד מפי עד סדר לא לעדות אשה בלבד אמ' ליה תנ'
 עדות שהאשה כשרה ס' ליה כיהא דתנא ל' יהושע בן קרחא אומ' בכור לכהן
 צריך שנים מן השוק לחפש עליו דש'ג' אומ' אפי' בנו ובתו ודוק

בנו ובתו אבל אשתו לא מאוישת משתו כגופו דמיה ל' יומר אמר כשר
עד מצי עד בכבוד קדרו עליה מדימר יומר דשאריו בוכרו וקילב עד מצע
עד כשר בכבוד סיל בכור בממה כלמי

אנו צידי אדם מעדין אותו להאכל במומו על פני
חלות דבש שרסקן מערב שבת ויצאו מעצמן מסור וז' ליעזר מתיר
כי מתא ל' השעה מנהדרעמ מתא ומיתא בדת מתא בדיה זתיס ושנבים
שרסקן מערב שבת ויצאו מעצמן מסור וז' ליעזר וז' שמעון וז' מתירן
ופסק בעל הלכות משמט דבמח בר פלטי ריש מתנתא הלכ כל שמטין
ול' ליעזר" **מתני** כל שבא בחמין מלפני השבת שורין אותו
בחמין בשבת וכו' **מתני** מאי היא כגון תרנגולתיה דל אבא כיל שהיתה
מליח ביותר וכשמבקשין אותה לאכלה שורין אותה במים חמין אמר
הובאה בחמין מלפני השבת שורין אותה בחמין בשבת ואם לאו מסור
להשדותה בחמין בשבת וכל שלא בא בחמין מלפני השבת מרחין אותו
בחמין בשבת חוץ מן המליח הישן וקוליס האספני שהרחתן היא גמר
מלמכת אוצמיה להו הדיח מאי אמ' ל' יוסף הדיח חשב חטאת"
מתני שובר אדם את החכות לאבול מענה בדוגרות
ובלבד יתמין לעשותה כלי אין טובבן מגופה של חבירה
דברי ל' יוסי וחכמי מתירין לא יקבנה מצדה ואם היתה נקובה לא ידבן
עליה שעה מפני שהיא ממרח אמ' ל' יוחנן מעשה בא לפני דבן יוחנן בן
זכאי נפגד ואמ' חושש מע לן מחטאת תעמ לשכג אוב מציא אדם
חבית שלין ומתת את ראשו בסוף ומעחה לפי המורחין בשבת ואינו חושש
תעמ

כל ששה מהו למכר חביתא בכורטא בשבת לפיתחא קא מיכוין ומסור
או דלמי לעין יפה קא מוכר ושאריו אמליה לפיתחא קא מיכוין ומסור
אין נוגבי אבחה מגופה של חבית דברי ל' יהודה וחכמי מתירין

למקשה
8

ל"א יקבנה מצדה אמ' להונא מחלוקת למעלה אבל מן הצד דברי
 הכל מסוד' והינו דקתאמי ולא יקבנה מצדה וכן הלכה" תל'
 אין טקבין נקב חדש לבתחלה בשבת ואם בא להוסיף מוסיף ושמו
 אין מוסיפין ושון שנוקבין בין נקב ישן לבתחלה דרש ל נחמך בר' חסדא
 משמיה דר' יוחנן הלכה כיש אמר' ושון שנוקבין נקב ישן לבתחלה
 אמר' יהודה אמ' שמואל לא שנו טעמי לשמר פיר' לחוצותא יין בין
 השמרים אבל לחזק דברי הכל מסוד' היכ דאמי לחזק והיכי דאמי
 לשמר אמר' חסדא למעלה מן היין לחזק למטה מן היין זה הוא לשמר
 רבא אמ' למעלה מן היין זה הוא לשמר והיכי דאמי לחזק כגון נקבה
 למטה מן השמרים וחולץ כותיה דרבא תישט מסועט ליה גופתא פיר'
 שמופדת רב מסר ושמואל טרי למחתך לבתחלה כולט עלמי לא פליגי דאמר
 אהדרי כולי עלמי לא פליגי דשאריו כי פליגי דחוסבה ולא מתקנה מיין
 דאמי סבר גרר' דילמי אתי למחתך בתחלה ומאן דשאריו סבר לא גרר'
 דילמי אתי למחתך בתחלה כתנאי אין חותבין שמופדת צום טוב ואין
 לומר בשבת שחין צריך לומר בשבת ור' יאשיהו
 מקיל מהמא או לומר ארושא הא קא מתקן קמא כמאנא ואם לא מסיפא
 תנא קמא נמי שרי לא דחוסבה ולא מתקנא בקנקן איכא ביניהו תנא
 קמא סבר גרר' ור' יאשיהו סבר לא גרר' דרש' שושא בריה דר' יהודי
 משמיה דר' יוחנן הלכה כר' יאשיהו אם היתה נחובה לא יתן עליה שעוה
 מפני שהיא מומרת משחמ רב מסר ושמואל שארי מאן דאמר סבר גרר'ין
 כשום שעוה ומאן דשאריו סבר לא גרר'ין כשום שעוה והילכ כרב'
 אמ' טיבות אמ' השבא אמ' שמואל האי טרפא דאמסא מסוד' פיר' מסוד'
 ליתן עלה על קדם בתוך הנקב של חבית לקלחבו היין כדי שלא יהיו שותת
 צרפת החבית מאי טעמי' ורמיה מדופטי אמ' כשום מדעב' ד' משו אמ'
 גזיה שטא יקטא'ס מאי ביניהו איכא ביניהו דקאמי ומנח"

מתנה

נותנת תבשיל במוך המור נשכיל טיהון שמור ואת
המים היפים ברעם נשפסל שיצאו את הרעון בחמה בשניל שיחמו
מי שטערו לטון בדרך מהלך בהם ואינו חושש הרע לחדר החינונה **שאלון**
בחמה אבל לא כנגד האור אמר יהודה אמר רב כל מקום שאמרו חכמי מפני
מראית העין מסור ואפי' בחדו חדרים מסור' והא אמר חנ' שוטקן בהמה
אבל לא כנגד העם תנאוי הוא דתנא שוטקן בחמה אבל לא כנגד העם
ול' אשדור ול' שמשון **אוסרין** הא מילתא אטעג' דהוית לה סתם דמתעבדין
ומחלוקת וברותא ::

מינה נפ' א בעל דקאמר' מאי אמר נראית או ליצא ולא מתחזי
והא אמר' יהודה אמר רב כל מקום שאמרו חכמי מפני מראית העין אמר' סדורי
חדרים מסור אמר הפן חילב' אמר' ר' חנא המנע טליתו בשבת חייב
שחטאת ולא אמרון לא בחדתי אבל בעתקי לית לן זה וחדתי נמי לא אמרו
לא באוכמני אבל בחמתי וסוממקי לית לן בדי' עולא מוקלט לפוס
בדוחא חזא להו לדבנן דקא טנפצי בלימיהו אמר' לון קא טחול' רבב' שנתא
אמר' לכו' ויהודה נפוצי ליה באפיה מן' לא קפדי' ולא מידו' אכיו
הוה קאים קמיה ד' יוסב הב' לי במתמי הוה קא מוכא טלמ' שלה וחדק
קא מחסב מיהבה עלהיה אמר' ליה נפיץ שארי מן' לא קפדין ולא מידו'
אמר' ל' יצחק בר' יוסף אמר' ר' יוחנן **הוצא** בטלית מקוסלכ ומונחת לן על
כתיפו חייב חטאת' תנא נמי הכי סוחרי כסות הוצאין בטלית מקוסלכ
ומונחת לו על כתיפו חייב חטאת ולא סוחרי כסות בלבד אמרון לא
כל אדם לא שדרכן של סוחרי כסות לצאת בכך וחנוט היוצאת במעות
הצרוכות לו בסדינו חייב חטאת ולא חנוט בלבד אמרון לא כל אדם
לא שדרכן של חנוט לצאת בכך' הדטעין **וצא** בסודר על כתיפיה
בשבת ולא הדטעין בלבד אמרון לא כל אדם לא שדרכן של דטעין לצאת
בכך' אמר' :: מנשה בנורקנות בנן של' ל' אשדור בן הורקנוס

שיצא

שיעצו בסוד על כתיבו נשבתם לא שעמה אחת כרוכה לו על מצבנו
 וכשבא זכר לפע חכמ/ אמרו מעל שאין עמה כרוכה לו על מצבנו
 ודש ל נחמן בר חסדא משמיה דר' יוחנן הלכה מעל שאין עמה כרוכה לו על
 מצבנו עלמא חוקלע לכו מיסי בר היינ בעמא מעיה מהו לשעות מדוב
 בשבת אמ' ליה חס' אמ' ל' לעזר מסור מאו מרזב אמ' ל' זורא כישו בעלמא
 ושמי שאומ' כי מדוב בשעתעסא אדם בטלתו ויקבל שני קצותיה כפיין
 דרך וישחה על כתפו השמאלית ויחזור ויקבל שאר הטלית שמאלו
 בצדו הימני וישחה על כתפו הימני ונמצאת טליתו מקופלת מבין ומבין
 ומפושלת על כתפו וחלל כנגד השדרה ונדמה בעין מדוב וכבני קזה
 קשר כיעי בכלי אהמא שהיו כדרכן שניכרי כות וקוראין אותה כלי אה
 ר ירמיה הוה יתיב קמיה דר' זורא אמ' ליה קבי מאי אסר אמ' רב
 טמא הוא נקוע הוא כללוא בידך כל ארעמא לכנסוי להצנותו שפיר' דם
 עמ' דאמרי כיהא דם ששט בר אדרי מחטא בסדינו כי רב דימי
 אמ' כנס אחת יעא ל לשדה והיו שני עידי טליתו מוחזין לו על כתיבו
 אמ' לבנו יהושע בר גרון בן חמין של' ל מאיר טו לא חייב ל מאיר חטאת
 אמ' לו דקדק ל מאיר עב' כמן שלט לר טליתו כי אהמא רפון אמ' לו לא
 בן אהן היה לא יחושט בן בניסאי הוה חתנו של ל עקיבה ואמ' לגמין
 בן לא חייב חטאם ל עקיבה אמ' לו דקדק ל עקיבה עד כמן שלט
 לר טליתו כי אהמא ל טמול בר יהודה אמ' נשל איתמר:

איתמר הרוחץ במערה או במי טובריא מופתהג אמ' בעשר
 מלו בשמות וכולי קא תאני מי מערה דומיא למי טובריא מה מי טובריא
 חמין אף מי מערה חמין הרוחץ דאיעבד אין לכחולה לא ואי קציה ל
 הן דגמסינן בברק שמותה שריסי' תנו רבנן רוחץ במי גרד ובמי
 חמין ובמי טובריא וגמסינן נמי בברק כידא ראו שאין הדבר עומד
 התרו להם נמי חמי טובריא וזיעה במוקוסין צומרת העמרת

דמחתי לרחוק בחמי עשרה לכתחלה והבא קאמרינן הרוח דאיעבד
אין לכתחלה לא לא חמי עשרה קאמ' אלא חמי מערה קאמ' והא
דקאתני למי עובדיה גבי מי מערה לגלוי עליה דמי מערה דחמי
נינהו הוא דקאתני ליה גביה אבל מי עובדיה מותר לרחוק בהם
לכתחלה ומי מערה מאי טעמי לא עדו לכתחלה מדעם דמיערה
כדאמרינן בפרק שור שנגח את הנרה מערה מדופעה (גמ' ופ'א י"ב)
עמי הבא לא רידלה ואתי לדי זיעה ומעוסי הכי לא עדו לכתחלה
פ"ס מסתבב אפי' בנשר אלטרטאות וכו' יבאס עדו אמ' חייה
גד אבא אמ' ל' יוחנן הלכה מסתבב אדם בלונטיות ומבואה ביתו לתוך ביתו
ולא גרינן דילג' אתי כד שחיטה אמ' ל' חייה בר אבה אמ' ל' יוחנן האולי
דאין בלדי נשים לבני ובגד שיתבסה דמשו וחבן שבעתא אמ' ל' חבון
בר ל' חסדא אמ' ל' יוחנן צרף לקשר שני ראשיה למטה אמ' ל' חייה בר אבה
אמ' ל' יוחנן למטה ככתביים פ"ס סכין וממשמשין אבל לא מתעמטין
ולא מתגרדן אין יודין לפילומא ואין עושין סקסטיזון בשבת אין מעבדין
את הקטן ואין מחזירין את השבר מי שנפרקה ידו או רגלו לא ירפוס
בזונן אבל מטביל הוא כדרכו ואינו חושש ואם נתרפא נתפא
ת"ר סכין וממשמשין בבעי מעשים בשבת וגלגד שלא יעשה כדרך
שחזא עושה בחול היכי עביד ל' חמא בר חענה אמ' סך ואחר כך ממעמש
ור' יוחנן אמ' סך וממשמש בשבת אחת והלכ' כל יוחנן גרסו בסנהדרין
בפ' כל ישראל יש להם חלק ת"ר סכין וממשמשין בבעי מעשים בשבת
ולוחשין לחיטת נחשים ועקרבים בשבת ומעבידין כל על גב העין בשבת
אמ' ל' יוחנן בכלי העטל בשבת אבל כל שאנו ניטל בשבת אסור
ת"ר אין שולא דבר מן השד בשבת ל' יוסי אומ' אף בחול אסור
אמ' ל' חונא הלכה כל יוסי ואף לא ל' יוסי לא אמ' אט' בשעה הסכנה
אבל לא מתעמט אמ' ל' חייה בר אבה אמ' ל' יוחנן אסור לעסוד

בית עייתא

בקרעיתיה של דימסת מפני שמתעמלת ומתעמלה ולא מתעדין
 לשבץ אומ' אם היו
 היו מלובלכות בטיט או בצנאה גוד כודכו ואינו חושש והילב כוסה
 אין יודין לפלגומא מאי טעמ' סגוס בקט פיר בקעה ויש זה מים
 ותהני טיט כמעדבק ואם דד ארס שם ואינו יכול לעלות עד למסך כתיב
 בע ארס ומעלן אותו מעס ויש מי שאומ' הדחץ באותה ומצטטן ומחץ
 המים משלשטין בני מעק' פויס ומן ששק אמקסופיוזן בשבת אמ'
 רבה בר בר חנה אמ' ליוחנן למ שכן למ בסס אבל ביד מותר'
 תנא ל כחמיה אומ' אף בחול מסור מפני הפסד אונגין ומסתברא דהני
 מילי הוכח דלית ליה צער אבל הוכח דאות ליה צער וכשמקוין
 אובלין שבבטנו מתרפא מותר וכן אמ' בעל הלכות משמיה דצמח
 בן כשני גמון אל' אין מעצבין את הקטן אמ' רסו בר בר חנה אמ' ל'
 יוחנן למופי ינוקא בשבתא שפיר דאמו והא מן כגן אין מעצבין את
 הקטן התם בחומריו שודה דמחוי כנונה ואין מחזירין את השכר'
 אמ' ל' חנן בבריתא אמ' שמואל הלכה מחזירין את השכר וכן הלכה

סליח פירקין

שול ארס מחבירו כה יין וכח' שפין ופ' בד שלח ואמ' הלוי
 וכן אשה מחבתה ככרות אם אינו בממנו מניח טליתו מעל ועשה
 עמו חשבון לאחר הטבת וכן ערב פסחים בירושלם ופ' אמ' ליה רסו
 בר ל' חנן למאבי מאי שנא השמולע ופ' פא השמול
 לא אתי למכתב הלוי את למסתב משום דהלוי לטמן מרובה
 משמע ולפי אתי למכתב אבל גשמיניע דלמ לטמן מרובה משמע לא
 אתי למכתב מותרת הלואה יוס' טוב ל' יוסף אמ' לא ניתב לתמוע
 רבה אמ' ניתב לתבוב הא מילתא אופלגו בה רבואתא אוכח
 מאן דפסק כל יוסף ואמ' כשם דד' יוסף רב הוא לגבי רבה ועוד
 דהא רב אריה סבר לה כותיה דמיערס אטרומי שלח היה

תובעו בפירוש לא אומ'ט הלוני וכשליהו אומ'ט לו הדי ושל מעל
 כך וכך ואיכא מאן דפסק דבה אמי' כשום דהא בותרא וקימא ל'
 היל' כבתראי' **מתני'** מונה אדם את אורחיו ואר' **ל**
 מפרותיו מפיו אבל **ל** מן הכתב וכל' מאי טעמ' אמי'
 ל' ביבי גרה שמא ימחק אביו אמי' גרה שמא יקרא בשאר' הדקלות
 מאי ביניהו איכא ביניהו דת' אבות לומר דלוי למאן דאמי' שמא
 ימחק למ' חושין למאן דאמי' שמא יקרא חושין ולית הל' כל'
 ביבי כשום דפליג עליה דדבה דאמי' למ' יקרא למד הנר ואפי' גבוה
 שתי קומות ואפי' גבוה שתי מדרעות וקימא ל' הלכה כותיה' והא
 תנא מונה אדם את אורחיו ואת מפרותיו כמה נפנס וכמה
 בחוץ וכמה מעת עתד להט' לפנה' מפת' שעל גבי הכות'
 אבל למ' מן הכתב שעל גבי הטבלה ופינקס אוקימנה בדחיק מוחק
 חורא בשפדא למ' מ' חלק' אבל כתב מכתב מסיר בין מיד' מן
 ת' רואן במראה בשבת ו' מתד במראה הקבועה בכות'
 ומסיקנה במראה של מתכת עסיקין כד' נחמן דאמי' ל' נחמן אמי'
 דבה כד' אב' מ' מה אמרו מראה של מתכת מסודה מ' שום
 עשוי להט' הכות' ל' ושמעו מיעד דמראה שמועה של מתכת שדי
 בין קבועה בכות' בין שאין קבועה בכות' אבל של מתכת מסודה
 כתנא קמא ואפי' קבועה בכות' ת' כתב המהלך תחת הצורה
 ותחת הדוקנאות מסור לקראתו בשבת ודיוקני עצמה אין בחול מסור
 להסתבל בה כשום ש' א' תפנו א' המלט'ס מאי תלמודא אמ' יוח'
 א' תפנו א' מ' עתכ' מפוס אדם עס כ'ו ועס כ'ו ביתו ע'
 השולחן וכלבד שלא ותכו' לעשות מ' גחל' כנגד קט'ס כשום
 קובא מ' קמאר עס כ'ו ועס כ'ו מ' עס אחר למ' קט'ס
 מאי טעמ' ת' יהודה דאמ' יחד' אמ' שמואל אמ' ל' יהודה אמ'
 שמואל בעחכורה המקפידין זה על זה כשום מדה ואשום כ'ק'

ומש' **ל**

ומשם לוין וכדען כזם טוב וכדברי בית הלל אף משום דבית גמלין
 הלשים על הקדש אבל לא על המנות מאי אבל לא על המנות אמר
 יהודה ברה דבתי יעקב אבל לא המנות טוס טוב
 לא ושכור אדם פועלן בשבת ולא זמא אדם לחבירו לשמר לו טעלן
 אין מחשיבין על התחום לשכור פועלן
 ביה"ד גב' כלל אמ' אבה שמואל כל
 שאני זכאי בממדותו ראשי את לחשקך עליו תכח לא יאמ' אדם לחבירו
 הנראה שתעמוד עמי לערב ו יהושע בן קרחה אומ' אומר אדם לחבירו
 הנראה שתעמוד עמי לערב אמ' רב בר חגא אמ' יחזן מאי טעמ'
 ד' יושע בן קרחה דאמ' קרא ממנו חפץ ודבר דבר דבנה מסוד
 גדוור מותר והי מילי דבור הדשות הוא דאסור אבל דבור דמנה
 מותר דאמ' קרא ממנו חפץ חפץ מסורין חפצי שמים מותרין
 חסדא ול המפונא דאמרו תרוהו חשבונות של מצוה מצוה לחשבן בשבת
 ואמ' אישר טסקין עקה לענים בשבת ואמ' יעקב אמ' יחזן הלכין
 לבתי כעסיות ולבתי מודשות לפקח על עסקי רבים בשבת ואמ' שמואל
 בר נחמני אמ' יחזן הולכין לתרומות ולקדשאות לפקח על עסקי רבים
 בשבת ותנא דבי משה משדכין על התנוקת לאדם ועל תנוקת ללמדו
 ספר וללמדו אמונות אמ' ל יהודה אמ' שמואל חשבונות שפברו ושעמדין
 להיות מסור לחשבן בשבת חשבונות של מלך וחשבונות שלמה מותר
 לחשבן בשבת תנא נמי הכי חשבונות של מלך וחשבונות שלמה בכך
 מותרין לחשבן בשבת חשבונות שעברו ושעמדין להיות מסור לחשבן
 בשבת ודמינהו מחשבין חשבונות שעדיין ואין מחשבין חשבונות שאין עדיין
 כיצד אומ' אדם לחבירו כך וכך פועלן הוצאתי על שדה זו וכך וכך דמארין
 הוצאתי על דידה זו אבל לא ואמ' כך וכך הוצאתי כך וכך אתי תבתיך
 להוציא ולטעמך תקטילך הא גופה לא לא קשה דאימא מגירי דמגירי
 גביה והא ולכא מגירי דמגירי גביה מפי חשבונות דשכן מסור לחשבן

היא קא באש למיהב להו וזהו לה חסבותת טעדיכון ומסור ו...
איכא מגירי דאגירי גביה חיה להו חסבותת שאין צריכין ואדי תר
מעשה בחסיד אחד שנפרצה לו פרצה בתוך שדהו ונמלך עליה בשבת
לגדרה בשבת ונזכר שהיא שבת ונמנע אותו חסיד ולא גדרה
ונעשה לו נס ושלה בו צלף וממנו היתה סרנסתו ופרנסתו אכשו בגרין
אמ' ל יהודה אמ' שמואל מותר למדס לומ' לכרך כל אע הולך למחר
שאי יש בורגין הולך ואפי' בשבת פוס אבל מחשיך הוא לשמוך
וכל' - ואקשינן מאש דלא אבדיל זה אמ' ל אשר טן אנטאגנס כמסוס
ל אשר בר ימאי מסור למדס' שיעשה חפצו קודם שיבדיל וכי תמא
דאבדיל בתפלה והאמ' ל יהודה אמ' שמואל המבדיל בתפלה צריך שיבדיל
על הכוס וכי תמא דאבדיל על הכוס כוס כשרה מי איכא תדגמא
ל נתן בר אמאי קמיה דרבא בין הגתות שאני אמ' ליה רבא לוי אשוי
כי הויין במערבא

אינו צריך לומר בין אור לחשך וכו' לא ברוך המבדיל בין קדש לחול
בלבד אמ' ל אשוי בשם הויין ביר כהנא אמרו בין קדש לחול ואסבינן
מלתו כלל אמ' אבדיל שחול כל שאני זכאוי באמירתו דשאי אע לדחשיך
עלין כדר' פמא דאמ' ל פמא מותר לו למדס לומ' לחבירו שמור לי פירות
שבתחומך ואני שמור לך פירות שבתחומי תר' מחשיכין על
התחום להביא בהמק היתה שמעדת חוץ לתחום קודם לה והיא בתחומי
על התחום למקח על עסקי כלה ועל עסקי המת להביא ארץ ובתכריכין
ואמ' לו לך למקום כל ואם לא מצאת במקום כל לך למקום כל לא
מצאת במנה הכי' כמאמר' ל יופי בר יקודה אמ' ובלבד של
יזכור ל' סבס המוקח' השוכר את הפועל לשמור לו את הפרה
לשמור לו את התנוק אין סתמן לו שכו' של שבת לפי אין אחריות עליו
בשבת אם היה שכיר שבת שכיר חדש שכיר ענה שכיר שבע נותן לו
שכו' של שבע לפי אחריות עליו בשבת לא יאמ' לו הן לו שכיר של שבת

ש

לא אומ' לו תן לי שכרו של עשרה ימים" **מתנה** מחשיבין
 על התחום לפקח על עסקי פלה ועל עסקי המת להביא **מתנה** ארון ותפילין
 גוי שהביא חלנין בשבת לא יספור בהן שבת לא אם כן באו ממקום קרוב
 עשו לו ארון וקבר :: לו קבר יקבור בו ישראל ואם בשביל ישראל
 לא יקבור בו עלמות' גם מאי ממקום קרוב דב' א"מ' ממקום קרוב מש' .
 ושמואל אמ' חושבין חושבין שמת חוץ לאמה תבא לט' כלמ' אע"ג דחזינן
 להו דעילי בצפרא לא אמרונן הני מאתלא דחוקא אתו ונאו דעילי
 בצפרא לטעמא אע"ג עד דמטון לחוסה וביתן התם וקא עלי השתא ומאי
 לא אם כן באו ממקום קרוב הו' קא' לא יספור בהם ישראל לא אם כן ימצא
 כ"י שיבאו ממקום קרוב והלכה כשמואל דדוקא מתנתן כותיה דתנן במכשירין
 עוד שישאל וגוים דרום בתוכה והיתה בה מחצת בשבת אם רוב גוים מותר
 לרחוץ בה מיד ואם רוב ישראל ימתן כ"י שוחמו חמין מחצה על מחצה ימתין
 בכדי שוחמו חמין ל יגודה אומ' באביטאי קטנה ואם יש רשות דדרוחץ בה
 מיד מאי רשות אמר' יבחק בריה דל יהודה כגון ארס חשוב שיש לו עשרה
 עבדים שמתממין לו כגון י קומקמוסין בבת אחת מותר לרחוץ מיד
 ת"ר לא יטיל ארס בתוך שדהו לודע מה הוא צריכה כותיה כו' **מתנה**
 יטיל ארס על פתח המדעה כדי שתחשך ויכנס למדחץ מיד **מתנה**
 עושין כל צרכי המת סכין ומדיחין אותן ובלבד שלא יזה אברו ושומעין
 את הכר מתחתיו ומפילין אותו על החול בשביל שימתין וקושרין את
 הלחי לא שיעלה

ובארובות המטה לא שתעלה לא שלא תוסף" ת"ר מבטין כל מי וקרר
 וכלי מתכות ומעוזין לו על כרסו כדי שלא תפוז ופוקפין את נקטון כ"י
 שלא תכנס בהם הרוח ואף שלמה אמ' בחכמתו שר אשר לא חתק חבל וכסף
 זו חט השודרה וסוף גלת הזהב זו אמה ותשכר כד על המבוג זה כ"י

ונדון הגלגל אל הכור זה הפרש' וזריתי פרש על פעכם פרש חנוכה
 אמר' הונא לו בע אדם דמנחין דבר תורה ועושין כל ימיהם לחגים
 אמר' לוי כשום ל' חושע וסכינ' לאחד ג' ימים כריסו של אדם
 נבקעתו וטפלת לו על פגז ומזרת לו טול מה שנתתה בו' מן
 מאמצין את המת בשבת ולא בחול עם יציאת הנפש וכל המאמץ
 עם יציאת הנפש הרי זה שופך דמים משל' לנר שהותה כובה
 והולכת פתם מעט מצננו עליה מיד כובה' תעמ' ל' שמעון בן לעזר
 אומ' הרוצה שיתאמרו מיעין של מת נופח לו יין בחוטמו ונתן
 לו שמן בן דיוסי עיניו מוחם בשני גודליו והן מתאמצות מאיליהן
 תעמ' ל' שמעון בן לעזר אומ' תינוק בן קטן חי מחלפן עליו את השבת
 אמרה תורה חלל עליו שבת אחת כדי שיאמר שבתות הרבה חד מלך
 ישראל מת מן מחלפין עליו את השבת מן שמת אדם נעשה
 חפשי מן המצות' תעמ' ל' שמעון בן לעזר אומ' תינוק בן קטן חי מן
 צדק לשמרו מן העכברים עוג מלך הבשן מת צדק לשמרו מן
 העכברים ש' ומוראכם וחתכם עמה' ו' כל אדם זמן שאדם חי אינו
 מופלת על הכחות מן שמת בשל' אומתו' אמר' ל' פנח נקוטין אחת
 אביתרו לא נפול והא קא חזינא דנפול הווא כד' אמנו בר אבה דאמ'
 דאמו בר אבה אין חיה שולשת צאדם לא אם כן נרמה לה ש' אדם
 צוקר ל' ילן נמשל כבהמות נמנו' אמר' ל' יוחנן אסור לו לישן בבית
 וחיה בלילה דאמר' ל' יוחנן כל הושן בבית וחידו' בלילה מוחזתו לילית
 תעמ' ל' שמעון בן לעזר אומ' עשה כשאתה מצא ומצוי בידך ועוד
 בידך ויש בידך לעשות ואף שלפ' אמ' בחכמתו וזכר את בוראך
 בימי בחורותיך עד אשר לא יבואו ימי הרעה לו וימי הקנה
 תעמ' ל' לעזר הקפד אומ' לעולם יבקש אדם חמים על

מהה

מדה זו כלמי מרת ענות שמש הוא לא בא בא בט ומס בנו לא בא בא
 בן בנו שני כי בגלל הדבר הזה ותנא דבי ר' שמעון גלגל הוא שחזר
 בעולם אמר יוסף נקוטאון כורבא מדבנן לא מועני והא קא חזינא
 ומעני מהדורי אפיתחה קאמרוין תנא ר' שבע מוכי ונתן לך דחמיס
 ורחמך כל המרחם על הבריות מרחם על הבריות מרחמין עליו וכל
 שאינו מרחם על הבריות אין מרחמין עליו אמר ר' יהודה גדיה דר
 שמואל בר שילת משמיה דרב מהספידו של אדם עכר אם בן העולם הבא
 הוא אם לא מיני והאמי ליה רב לל שמואל בר שילת אחיס הספידו
 דאיתס קאמפא לא קשוא הא דמחממי ליה וחאוס והא דלא מחממו
 ליה וחאוס אמר ליה לרבא כגון מר דסנו ליה כוליה סוס בריתא מאן
 מרחם הספידה אמר ליה מסתמי את ורבה בר ר' חנן בעא מיניה ר' לעזר
 מרב מי זהו בן העולם הבא אמר ליה ומעך תשמענה דבר מאחדין
 למער ר' חנניה מוכי כל שדעית רבותיו נוחה הימנו ומוכא דאמרי
 בעא מיניה ר' לעזר מרב ול מר חנניה מי זהו בן העולם הבא כל שדעית
 רבותיו נוחה הימנו תנן הרי שוב יום אחד לפני מיתתך שאן תלמדיו
 של ר' לעזר וכי אדם יודע באי זה יום ימות כדי שיעשה תשובה אמר
 כל שכן ושוב היום שמו ימות למחר וישוב למחר שכמו ימות למחר
 ונמממו כל ימיו בתשובה ואף שלמה אמר בחכמתו בכל עת יהיו בגדיך
 לבנים ושמן על ראשך אתחסר
סליח פירקא
 מי שחשיך בדרך טחן כיסו ונכח את אפיו עמין ככרי ומעחו עק
 החמור הגיע לחצר החינוכה טלל הכלים היטולין בשבת ושאתן טללין
 בשבת מתידין את החבלים והשקין טללין סאו טעמי שארו רבנן
 צוות כיס לנכח קיס רלח לדבנן ואין אדם מעמיד עצמו על ממונו וכו' אמר ר' יוחנן
 לית ויהי ד' אמות בר שות הדפים אמר רבא דוקא כיון אבל ממאה לא

אין עמנו בכרי מעחו על החמור מא טעם/ אין עמו נכרי אם יש
עמו נכרי היב ליה מאו טעם/ חמור אתה מצוה על שביעתו חמור
שופה וקטן חמור מנח ליה לחרש שופה וקטן לא יהיב ליה מאו
טעם/ הי אדם חמור לא אדם חרש שופה וקטן לשופה יהיב ליה
לחרש לא יהיב ליה שופה וקטן לשופה יהיב ליה לקטן לא יהיב ליה
אכעמ להו חרש וקטן מאו אובא מאן רמא לחרש יהיב ליה ואובא
ואמרי לקטן יהיב ליה וכן ולא מפסיקא הילכ צהדיא דעבדי
ט האו דעבד לישנא עבד ודעבד כיהא לשנא עבד/ אין עמנו
לא נכרי ולא חמור ולא חרש ולא שופה ולא קטן אמר י יצחק עוד
אחרת ולא רצו חכמי גלותה כולטב פחות מוד אמות אמר
אין עמנו נכרי מעחו על החמור והלא מחמד ורחמנא אמר למתעשה
כל מלמדה אמר איה בר אהבה מעחו עליה כשהיא מהלכת סוף סוף
או איפשר ולא קוביא פורתא להשתין ולהטיל גללוס וקא אתה למעב
עקרה והנחה תאמא כשהיא מהלכת מעחו עליה כשהיא עומדת
עטלו ממנה אמר איה בר אהבה הייתה חמלתו מונחת לו על
כתפו רץ תחתיה עד שמגיע לבית ודוקא רץ אמר קרי קרי ליה
מאו טעם/ כון דלית ליה הכרא אתי למעבד עקרה והנחה סוף סוף
כי מאפו לביתיה או אפשר דלא קאיו והא מעיל מרש הרבו לרשות
יחיד אפיק ליה ויהא לחצר בחיטצה אמר
הונא היתה בהמתו טעוס כלי זמכות כגון קרע דאומע דאמור
לפולטון נאום דלא חזיק מצוי כדום וכסתות ומנעח תחתיה
ומתיר החבלים והשקים יפולין ודוקא בשליש זוטרא דא באבי
שמיט להו לריום וכסתות מתחתיהן להו ולא מכטל כלי מהכין
שהא שמעו דלית הילכ כל יצחק בפ כרה אין כל עטל לא

דבר

לדבר היטל בשבת דהא הכא מוקימנה בקרע דאומנין דלא חזיין
 וקאמי מביא כרוס וכסתות ומנח תחתיה תניא דשמשון בן יוחאי
 אמי היתה בהמתו שטונה של תבואה מוכנס למשו תחתיו ומסלקו
 לצד אחד והוא נפל מאיליו אבוי אשכחיה לדבא דהא קא משפטין
 ליה לבריה על גבי המדא אמר ליה והא קא משתגש מד צבעל חיש
 אמר ליה צודין ענהו וצודין לא גזרו בהו רבנן ואסיקנה והילב צודין
 מסודין וצודי צודין מותרין **מתני** מתירין פקישו עמיד
 לפני בהמה ומפססין את הכפות
 מרסקין את השחת לא את החזבין לפני בהמה בין דקה בין גסה ל יהודה
 מתיר בחרובין גבי אמר יהודה הן הן פקישין הן הן זרע קא סבר סקיעין
 תרין זרין תלתא כיפין דרזי והבי קאמי מתירין פקישו עמיד לפני בהמה
 אבל פספוס לא ומפין נמו פספוסין נמי מפספוסין אבל לא כזרין ל
 לספוס לא להתיר ל יהודה קא סבר שאווי אובל
 משוין מנח באוכלה לא מפרחיקין **מתני** אין מוכסין את הגמל
 ולא דורסין אבל מלעיטין און ממדין את העגלים אבל מלעיטין אותן
 ומתלקטין לתרטולין ונתתן מים על גבי מורסן אבל לא גובלן און טותין
 מים לפני דבורים ולפע ינים שבאובך אבל נותע לפני אווזין ותרטולין
 ולפע ינים דורסות גבי מאי און אובסין אמר יהודה און שיש לה
 איכוס ססך מעביה און ממדין את העגלים אבל מלעיטין את אוזניה
 המדאה ואי זו היא הלעטה המדאה מרביצה ופוקס את פיה ומאכלה
 כרטיין ומים נבת אחת הלעטה מאכלה מעמוד וטון לה כרטיין מע
 עצמן ומים כפע עצמן תל מתלקטין לתרטולין מיד דפאפי
 ליה ביזה ובלע ממצמו אבל אין נותן על מקום שאינו יסר להחזיר
 ואין צריך לומר מתלקטין מיד נות לפשו והוא לוקט מאילן ואין מתלקטין

ליום שובך וליום עלייה ואין צריך לומר אין מתלקטין מאי טעמא
 מזוטתן עליך ויום שובך ויום עלייה אין מזונותן עליך כיוצא בו
 נותנין מזונות לפני הכלב ואין נותנין מזונות לפני חזיר ומה הרי
 אין זה לזה זה מזונותו עליך וזה אין מזונותו עליך " תר
 אין גובלין את הקלי חיש אובי גובלין מאן יש אובי אמר חסדא רב
 יוסי בר יהודה בריהונא שקלי הוא דמשע הכי עכ
 עלייה מיל מעט מעט ומדמתרצין איכא דר יוסי בר יהודה שמע
 במנה הלל כותב " ושון שבותשין את הששתית ושנותין זתיס המסדי
 מאי הרבה ודוקא ברכה אבל עבה לא ודכה נמי הוא דכשנה הוכי משנה
 אמר ליוסף אובי בחור נותן את החומץ ומחר כך נותן את השתית בשעת
 נותן את השתית ומחר כך נותן את החומץ לו בדיה דל הונא בר חייה
 משכחיה לגבליא דבית נשיאה דגביל וסמאי לתורה כמי שביה אתא אבוי
 משכחיה אמר ליה הכי אמר אבוי דאמך משכחיה דבזר דמיהוים בר
 אבוי גובלין ולא סופן ודלא לקיט בלשנה מלקטן יתיה והי מילי
 דמשע והוכי משע אמר לבד יומר בר שלמה משמיה דאבוי שמי וערב
 והא לא משע שפיר דאמי אמר יהודה מעשו לכלי אחר כלומי כחליך
 בו התרוד שתי וערב אבל אינו ממודם בעד אמר מוסב אר
 התוד ומלמ מיערב שפיר מעשו מכלי א כלי כתיב אמרנסיה
 דזעירו אמרית קדם ל ומנו ל חענה מהו לגבלי אמר לון מסוד מהו לפרח
 אמר לוי מותר אמר מנשה חד קמי חד תרי קמי תרי שפיר דאמי תלת
 קמי תרו מסוד ל יוסף אמר אמר קמי עולם אמר אמי בור אמר כורים
 והילכ כעלמ כרתנא מחתכין את הדלעין לפני בהמה
 את הנבלה לפני כלבים ו יהודה אובי אמר לא היסה עבה מערב
 שבת מסורה לפי שאינם מן המוכן מיתמי אמר עלמ הלכה כר

חסדא

יהודה ומן רב סב הרבה כל הווה מצד אבי הזוג דרב אסר ושמואל אמרו
 ושמואל אמר הלכה כל שמעון ומן זעירי סב הלב כל שמעון ומן ר' יוחנן
 סב הלכה כל שמעון והולב כל שמעון דאמרי אופלגו בה ר' אחא ורבינא
 חד אמר כל השבת כולה מלל כל שמעון לבד ממקצה מחמת מאוס ומאן
 נהו נר וסך וחד אמר במקצה מחמת מאוס נמו הלכה כל שמעון לבד
 ממקצה מחמת אסור ומאן ענהו נר שהדליקו בו באותה שבת אבל
 במקצה מחמת אסרון כים אמר ו שמעון מודה דתמן כל הכלים נטבלין
 בשבת חוץ כן המסר הגדול וחד של מחקשה וקיימא לן דכל הוכח
 דפלגי ר' אחא ורבינא הלכה כדברי המקור **מתנה**
 מפירין טריס בעבת ושאלין לר' טריס שהכל עורך השבת וקוקין
 את המאור ומדדין את המלכות ואת המקוה מנייה בילין על ר' עזק
 נבימי אבא שחול כן בעת עסקן את המאור בענין וקשרו את המקוה
 בגמי לידע אם יש בגבית טהור ואם לא מסביריהם טהר למדין
 שוקקין ומדדין וקועדין בעבת ומיכביא לן האי דקאתי מבידין
 בעבת לעורך העבת הוא אבל שלא לעורך לא ילמא חמרת נדיין בעבת
 מעת לכת או דילמא כי קאתי לעורך שאלה חמרת נדיין בעבת
 אבל חמרת נדיין **כין** לעורך בין שלא לעורך אלא חמרת נדיין כס
 היום ונולא ואסיקנת תנאי הוא דתניא חמרת נדיין כל היום ר' יוסי
 בר יהודה ור' אבהו ברי שמעון אמרו מעת לעת והילכ חמרת נדיין
 היום בלבד ור' יוסי ור' שמעון כן אמר דגרסינן בשרק נערה
 המאורעה אביה ובעלה מפירין טרייה אמר ו שמעון בשי אמר ו יהושע
 בן לוי הלכה כאותו הזוג ושמינן מיניה דמפירין נדיין בעבת לן לעורך
 בין שלא לעורך והיכא דנדרה שלא בעט בעלה ושמע בעלה חמרת
 והיא לא ידעה שהכר לה היא חמרתו חמרת דתניא אישה חמרת ור' יוסי
 כסף מדבר באשה שנדרה בנדר ועט בעלה וחדר לה והיא לא

ידעה שהפר לה והיתה שותף יין ועלמאה למתים וכשעגיע ו עקיבה
 מעל פסוק זה היה בוכה וכפ מי שנתכו לאכול בשר חזיר ועל צידה
 טלמ אמרה תורה צורך הפרה וסליחה מי שנתכו לאכול בשר חזיר
 ועלה בידו בשר חזיר על אחת כפף וכפף וארץ להאי תוספתא בסוף
 גמרא וקידושין פ"ט ונשאלם לגדלים שהם לצורך השבת
 אכשיח לה בשלם היה לו פנאי מן דינמא מפי היה לו פנאי תא שמע
 דמלקוקו ליה רבנן לר זוטרא ברין דר אורא ושדי ליה נדרים ומעג
 דהוה ליה פנאי גרסו כפ נערה המאורשה סבר ל יוסף
 נשאלו לגדלים בשבת ביחיד מומחה בשלושה דמחזי בדינא
 אמר ליה אביי כיו דסבידא לר אפי מעומד ואפי בקרובין ואפי בגילה
 לא מחזי בדינא אמר רבא אמר נחמ הלכ נשאל לגדלים עומד יחיד
 וגילה ובשבת ובקרובין ואפי מפטר להו מבשעדינא ומודדי את
 המטלית ואת המקוה עולם אוקלע לכו ריש גלותא חזייה לדבה בר בר
 חנה דיתוב באוצא דמוא וקא משח ליה אמר ליה אמור דאמרו רבנן
 מדידה דמצוה מדידה דלא מצוה מי אמר אמר ליה מתעסק בעלמא אמר

סליק פירקא פירקא פירקא
 וסריקא כורא כורא כורא
 במיעתא דשמיא

כך תמצנ וקיצנ השליח השמיא
 בשכמל
 מאנלה

בולטא
 ונאבא וילא
 אמר

כסם שמועתי להשלים זה
 צנלכותעי

אתחיל לכתוב צמסכת עירובין בעזרת ה' אלהינו

מבוי שהוא גבוה מכ' אמה ימנע ל' יהודה אומ' אינו צריך ביה רחב מ' אמות
 ומנעט אס' יש לו צורת פתח אעפ' שרחב מ' אמות אינו צריך למנעט כיוצא
 ממנעטו נותן עליו קורה מכ' אמה ולמטה מקצת קורה בתוך כ' ומקצתה לבשלה
 מכ' מקצת סכך בתוך כ' ומקצתה למעלה מכ' אמה רבה במבוי טעם בסוכה כסולה אכ"ו
 ומסיקנה רבא אחד זה ואחד זה כשר זה הכלל : תמן חלל מבוי תנן גבוה
 טכ' אמה ונא למנעטו ממנעטו בקורה שרחבה טפח ודיו דקורה משום הכר
 והכר של מטה כהכר של מעלה דיה טפח כדתנן דיה לקורה שהוא רחבה
 טפח ואם היה גבוה מזה מ' טפח חוקק בו ד' אמות על ד' אמות להשליכין
 ל' טפחים נאבין ואעפ' דפליג עליה ל' יוסף ואמ' חוקק בו ד' טפחי עלך כיון
 דסובין מאבין דאמ' משך מבוי ב' אמות הילכ' פותה' איתמר מבוי
 שנפרץ מצדו רמזו איתמ' משמא ד' אבין ול' אסו אסו יש שם פס ארבעה
 מתיר פירצה עד פלך ואם לא פחות מדשעיה מתיר שלושא אבן מתיר

אמ' דאמרי בד' אמה אמ' לו הוסיף לחי הכולט מדפנו של מבוי כגון זה
 פחות מ' אמות עדון כשום לחי ואין צריך לחי אחר להתירו ד' אמות
 עדון כשום מבוי וצריך לחי אחר להתירו ואותו לחי מוקדם ליה באורך מסת
 או נמי מוקדם ליה בהדיה ומטמי ביה עד טרעט אכל מבכבד ביה פודתא אמ'
 ל' חזנא בריה ד' יהושע לא אמרו לא' במבוי ח' אמות אכל מבוי ח' אמות
 עתה בטומד מרובה על הפרוץ ל' אש אמ' אפי' במבוי ח' אמות אין צריך
 לחי ממה נפטר אי טומד נפיש נטר בשומד מרובה על הפרוץ ואיפרוץ נפיש
 עדון משום : אמרת דכי הדדי עשהו
 ספק מדבריהם וספק דדבריהם להקל והילכ' כו' אש"ו

איתמר מבני עקום כגון זה

שמואל אמר הודתו כסתום ונסתר לחי
 במבואות המפולשין לרעות הרבים עושה צרות פתח מיכאל ולחי מיכאל
 או קורה מיכאל חננה אומ' בית שמאי אומ' עושה דלת מיכאל ודלת מיכאל
 וכשהוא יוצא ונכנס טעלי וכות הלל אומ' עושה דלת מיכאל ולחי וקורה
 מיכאל איתמר אמר רב הלכה כתנא קמא ושמואל אמ' כחננה ולבא דבידב
 הלל והלכ כדכ בתרויהו מבני עקום דאמ' תורתו כמפולש ובמבואות
 המפולשין קא סבר הילכת כתנא קמא וקומא ל' הילכת כתנא קמא וקומא ל' הי
 כי מבואות המפולשין לרעות הרבים הוא דסגיא להו בעורות כתר
 מיכאל ולחי וקורה מסדן אבל לרעות הרבים גוטה לא מיערבא סא
 בריתות מסתן ומסתן והוא שעבדות כליה דנה בר בר חנה אמ' ל' ווח' ירוש'
 לאמלא דבתותיה נעבדות כליה חייבת עליה משום לצות הרבים דאמ'
 מלא כל שדלתותיה נעבדות כליה לא ברעות הרבים והוא מבני דהוה
 בטהרשא דדאמו ליה חומיה דשמואל ואדוכיה דלית לא קשיא מידו משום
 בטהרשא משום דאתרוה
 חצר כנגדו ברעות הרבים חצר עותרת מבני מסוף חצר מותרת אע"פ
 בה רבים דתבוי חצר שהרבים עבכסין בזו ויועמיין בזו רשות היחיד לשבת
 רשום הרבים ל' ואמיה ומצוי מסור משום דהוה ליה מבני המפולש לרשות
 הרבים איתמר מבני העשוי כנדל פיל גדל שרץ שיש פוגגליס
 הרבה מסתן ומסתן ותניא ער כ' מרבה רגלים זה טל וכן זה המבוי טוים לו
 שבילין מסתן ושצילין מסתן והן מפולשין אמ' אביי עושה צרות כתר כגדול
 ואורך טלהו משתבו בלחי וקורה אמ' ליה אבה כמסתן כשמואל דאמ' תורתו
 והוא מסתן דהוה כפהרשא וחשו ליה לרוב לא אמ' רבא עושה צרות פתח

מחד גיסא ואידך גיסא משתרי בלחי וקורה מיהא שמעון והילכ סב
ומא' הלבא מתנא קמיה דהא רבא כותיה סבירא לה וקומא לן דכל הוינא
דפליג אבוי ודנא הילכ סבא צד מיעלקא. איתמר נבשוס ו' כהנא
דבה דרב מבוי שסין אחד ארוך ועזו אחד קצר כחות מל' אמות מינח
את הקורה בלכסון ו' אמות אינו מינח לא כנגד הקצר פל' שסא היה
ארוך עודף על הקצר ו' אמות הוה ליה מבוי בפני עצמו וצריך סחצה
כנגדו ומא' לא היה הארוך עודף. הקוצר לא כחות מל' אמות
אינו מבוי בפני עצמו לפי מעה את הקורה עליו בלכסון רבא מא'
אחד זה ואחד זה אינו מעה לא כנגד הקצר מאי טעמ' קורה כגזס
הכר הוה ובלכסון לא היה הסדר ומא' יש בלכסון יותר מל' אמות וצרי
הכל אינו מעה לא כנגד הקצר והילכ מותר להשתמש תחת קורת המבוי
ובין לחיים נמי מותר והע מילי דפתיח לראות הרבים אבל פתוח לכרמלית
לא רמא' ו' חנן בר רבא מא' רב ותך הפתח צריך לחי אחר להיתרו
בין דאית ביה ארבעה בין דלת ביה ארבעה ואוקימנא בפתיח לכרמלית
כאוס דמנא מין את מינו ונעשר. והיכא דנעץ שתי יתידות בשני
כותל מבוי מבחוץ והנח קורת מבוי עלהן לא מהנח ולא מיד דבעינן
על גבי מבוי ולוסא' איתמ' טמא מבניס ושואה מבחוץ פל' כשם
לחי נראה מבחוץ ושואה מבניס ו' חייה ו' שמעון חד אמ' נדון כשם
לחי וחד אמ' אינו נדון כשם לחי והילכ נדון כשם לחי מבוי שהיה
רחב ל' אמה אבוי אמ' עושה פס גבוה ו' לפתח צמשך ו' אמות ומעמידו
באמצע מן נמו טביד כדל' יהודה דאמ' מבוי שהוה רחב טון אמה
מרחיק שתי אמות ועושה כסג אמות והיכא דרחב ל' אמה עבד הכי
כהמי גיסא ומהמי גיסא ולחוש דלמ' שניק
כפיתחא זוטא אמ' ל' יהודה בר מתנה חזקה אין אדם מעה פתח גדול ויצא
ועבס בפתיח קטן ומא' יש ל' צורת מתח מעה טרחב למ' מ' אמות

אינו צריך למעט' אמ' ו' חסדא צורת פתח שנתראה מן הצד לא
 עשה כלום' פיל דבי האי גאון אל' צורת הפתח מן הצד כגון ששאה
 מצדו של כותל דהוה ליה פיתח בקרן זווית ופיתח בקרן זווית לא
 עבדי אינשו' ואמ' ו' חסדא צורת פתח שאמרו צריכה שתהא
 בריאה כדי לקבל דלת ואפי' דלת של קשין' תאמא צורת פתח שאמרו
 קנה מיכאן וקנה מיכאן וקנה על גבהן צריכין ליגע או אין צריכין ליגע
 פיל או הקנע שבמזוזת המבוי אם היז גבהן ו' טפחים ולא הגישו לקורה
 מהו' ו' נחמן אמ' אין צריכין ליגע ו' ששת אמ' צריכין ליגע והילכ' כו'
 נחמן דתעמא סתיה מה הוה דתעמא כיפה ל' מאוד מחייב במזוזת וחסב'
 כוטרין ושולץ בשוש בדגליה עשרה שחייבת אמת טון שיש בדגליה ו' אפ'
 שאין הקירווי שבשני כופא מגיע לדגליה פתח הוי וחייב במזוזת הכא
 נמי כיון שיש בדגליה ו' אפ' שאין מגישין לקורה פיתח האווי'

בית

הכא במבוי ט"ז בית שטמא אומ' לחי וקורה
 ובית הלל אומ' לחי או קורה ו' אינור אומ' לחי' סמוס' ו' ישמאל
 אחד לפי ו' עקבה לא נחלקן בית שטמא ובית הלל
 על כונו וכו' גב' כמאן לא סזננה ולא כתמא קמא אמ' ל' יהודה הכי
 קאמ' הכא במבוי ט"ז בית שטמא אומ' לחי וקורה וכו' ופלטתא דתעמא
 ותמא קמא במבוי מפלש הוא אמ' ל' אסי אמ' ל' יוחנן דער צריכה שתי
 פסין משתי רוחות כל פס במשהוא ואם מדוח אחת צריך שיהיה הפס
 ו' טפחים' תר' לשון ים שבכנס לסצר אין מפלשין ממנה בשבת
 לא אם כן עשו לה מחיצה ו' טפחים בדה בשפר צורהן כוותי מו' אבלי' אין
 צריך כלום' מפלש הוא דלא מליין הא טלפולי מפלשלין והלכ' א'
 נפרצה חצר למקום המפורד לה הכא במבוי עסיקין דאית ליה גידורי
 שקן כמו מסין' אמ' ל' יהודה אמ' רב מבוי שארט כחזבו אינו עתה נלחי
 בשמא אמ' ל' חיה בר אשי אמ' רב מבוי שארט כרחט אינו עתה בקורה

טפח אסל אורח סומן דאמעתא דסבי כיון דארכו דחבו הוי חצר חצר
 אינן ביתה בלחי וקורה אל בפס ד" אמל נחמן נקיטין איזה חוץ
 מבני שטתה בלחי וקורה כל שארכו יתר על רחבו בתים וחצרות
 פתוחות לתוכן ואי זהו חצר שאינה ניתרת בלחי וקורה אל בפס ד" כל
 שאין ארכה יתר על רחבה על רחבה ואפי' :
 משהוא הויא ליה סמנוי ומבוא בלחי סומא" **בית** הקורה
 שאמרו רחבה לקבל ארץ והאדיוח חצ לצנה של ג' טפחים דיה לקורה
 שתהא רחבה טפח כדי לקבל ארץ לארכו רחבה לקבל ארץ ובריאה
 לקבל ארץ ו' יהודה אומ' חבא אפי' שאינה בריאה כדי לקבל ארץ ומשמע
 קורה אין צריכין שיהו בריאין לקבל קורה וארץ ו' חסדא אב' אחד זה
 ואחד זה צריכין שיהו בריאין לקבל קורה וארץ גב' תד' קורה היתא
 מכותל זה ואינה טענת לכותל אחד וכן שתי קורות אחת יוצאה מכותל
 זה ואחת יוצאה מכותל זה ואין מגיעות זו לזו כחות מג' אין צריך להביא
 קורה אחרת וכן שתי קורות המהומות לא ברו לקבל ארץ ולא ברו לקבל
 ארץ אם מקבלות ארץ לחבו טפח אין צריך להביא קורה אחרת ואם
 לאו צריך להביא קורה אחרת דשכ' אומ' אם מקבלות לחבו ג' אין צריך
 להביא קורה אחרת ואם לאו צריך להביא קורה אחרת הוי אחת למעלה
 ואחת למטה ו' יוסי ביר' יהודה אומ' דומין את העליונה כלו הוי למטה ואת
 התחתונה כלו הוי למעלה ובלבד שלא תהא העליונה למעלה מכ' אמה ותחתונה
 למטה מו' **בית** היתה של קט או של קבס דומין אותה כלו הוי של
 מתכות' עקומות דומין אותה כגו' הוי משוטה' עגולה דומין אותה כלו הוי
 מחובעת אם יש בחקיפה ג' טפחים יש בה רחב טפח לחיים שאמרו גבון עשרה
 טפחים רחבן ועבין כל שהוא ו' יוסי אומ' רחבן ג' טפחים גב' אמר אדם
 הוי בתוך מבוי ועקמומיתה חוץ למבוי הוי בתוך ל' ועקמומיתה למעלה
 מכ' דומין אותה כלו טבל עקמומית' ואם בין זה לזה ג' א' צריך להביא קורה
 אחרת ואם לאו צריך להביא קורה אחרת' ורחב' ועט' כל שהוא סג' כל שהוא

עמוד

תאמר ל חיות אמי בחופי הסרבל . תנא עשה לחי לחי מבוני גוש לו
 חזי מבני פיר אמר כח לחי מבני הפני עשה לו לחי ומתח חזי
 החיצו בלא לחי יש לו להשתמש במורה החיצו במעמי כן הלחי ולפני
 ומ הלחי ולחץ מסוד להשתמש בכבובי בפע עצמו דאמי "היה
 אמר דבא עשה לחי למבוי והגביו מן הקרקע שלשה אמה אזהרה ליגן
 מן הבית ב' לא עשה ולא כלס ואפי' לרן גמלא דאמרי אמרי לבוד
 קם מל למעלה אבל למטה כיון דהויא לה כמזוזה שהגדוים ש בוקשן בה
 למי י יוסי אומ' רחבן ג' טפחים אמ' ל יוסף אמ' ל יהודה אמ' שמאל חין
 הלכה כל יוסי לא בהילכתי ולא בלחיים אמ' ליה ל הונא כד חינעא בהילכתי אמרת
 לן בלחיים לא אמרת לן רב דחומי מתנ' הכי אמ' ל יהודה ביה דל שמוע
 כד שילת משמיה דרב אין הלכה כל יוסי לא
 ליה אמרדנה אמ' לחו לא אמ' והאזים אמרה וגמנא לה מנה ומאי טעמ' הדר
 ביה כשום דל יוסי במקטן עמו אמ' ליה רבא כד ל חנן אמרי הלב מוחי
 אמ' ליה סוק חזי מתי עמא דבר טלמי כדבן טהו עלמא ולא כד יוסי
 אית' לחי וסמך משון מביי אמ' האוי לחי רבא אמ' לא האוי לחי היכח
 דלא סמכינן עליה מאתמול כולי עלב' לא פליגי דלא האוי לחי כי פליגי היכח
 דסמכינן עליה מאתמול מביי אמ' האוי לחי דהא סמכינן עליה מאתמול כיון
 דלא איתתא דהפי עבדיה לא האוי לחי הילב כותיה דאביי ביעלקאם והא
 חדא מיניהו ובלחי בלחוד הוה דפליגי אבל מוחיצה העומדת מפלה דברי
 הכל הוה מוחיצה **מתנ' א'** . בכל עושין לחים ואפי' בדד טיש בן
 רוח חיים ול יוסי אומר ומעמי פאוס חלל ול מאיר מטקד וכותבן עקבין
 גיטי נשום ול יוסי הגללי כוסל שיהא שותת בבקעה ובקיסה בלי בהמה
 מטלטלין בעוכה ובלבד שיהא גדר ו טפחים והוא מרצות על הצען ועל פרסה
 שהוה כי אמות מותרות מפני שהוה כפתח יתר מיכן מסוד **בדב' ג'**
 איתמ' מרוץ כעוסד ל כמא אומ' מותר ול הונא כניה דל יהא ע אמ' מסוד ל כמא
 אמ' מותר הכי אמרדיה רחמנא למושה מסיב לא תפרוץ רובה ל הונא

כדיה

ע

בריה ד' יהושע א"ה הכי אגמדיה דחמכא למשה מסות גדר בו
 ל' כותיה ד' מט דדיקא מתנ' כותיה דקתמא ובלבד שלא יהו פרוצות יתדות
 על הכתן והא בהדמדי כנהו סארי' **מתנא'** מקיפין ג' חללים זה
 למעלה מזה ובלבד שלא יהי בין חבל לחבירו ג' טפחים שיחד חללים ענים
 יחד על טפח כרי שהא הכל וטפחים מקיפסין בקנים ובלבד שלא יהא בין קצה
 לחבירו ג' טפחים בשידה דברי' ו' יהודה וחכמ' אומ' לא תהו כשידה לא
 בהוה כל מחיצה שאינה של שתי ושל ערב אינה מחיצה דברי' ו' קסי ביל
 יהודה דחכמ' אומ' אחד מטעם דברים ו' דברים ט' ורשע מחנה כמאן עים
 מכל מקום וסאדן מרחיצת סידס ותגלס ומטמא ומלעדב' ודש' נחמן
 משום רבי שמאל חצר שתמישה לאווד ואינה מוקפת שתי וערב לא שתי
 בלא ערב או ערב בלא שתי וחד נותנין לו בית סאתים חמשים על חמשים
 בית סאתים ק' על ג' טהן ע' אמה ושירים על ג' אמה ושירים סוצר
 המשקן דל' אורך חצר מאה באמה ורחב חמשים בחמשים ונקראת
 חצר והיא עמודים ועליהן קלעים סדך הולכי מדברות וכל מילי דשבת
 סגושכן ילפינן להו הולך יחד נותנין לו בית סאתים שנים נותנין להו
 בית סאתים ג' נעשו שורה ונותנין להו כל צורך **סעף**

א"ה גידל א"ה רב ע"ה מותין בשבת ומסורין בחמש פרה
 ו' א"ה הכי הוצרכו לשש כלום לשש לבית שש סאים סאתים לב"ה ואחד
 והוקפו לשבע מותרין שהיו לא שאר פנוי לא בית מאה לא הוצרכו לא לחמש
 והוקפו לו מפי' בה מסורין שהיו בית סאתים פנוי שאין צריכין להן
 ומקשינן וא"ה הא דקתמא וחכמ' אומ' אחד יחיד ואחד שיירה נותנין להן
 כל צורך ובלבד שלא יהי בית סאתים פנוי מאי לאו סאדס וכין טהן ג' וכל
 אחד מהן יש לו בית סאתים הרי יש להם ששה טהן ולא שאר פנוי סאדס
 לא סנה אחת ומאן אמרת מסורין מפי' בחמש וערקיןן לאו פנוי לא
 מכלים וסון שלא היו צריכין לכלים לא חמש והוקפו לשבע הרי שנים
 סאתים מכלים ולפי' מסורין מפי' בחמש ורבעה דקתמא הרי ששה חמשים בית ששה סאתים וסאתים
 ואחד ק' מת אחד מהן הרי הן מותרין כמשקדא לא חשיב בה סאתים ואם קנו ע'

שנים שבתה ואחר כך נישטפו עליהן הרי הן אסורין כמשעיקרא ואינן שבתות
עליהן מאי טעמי שבת גמורת ולא דחוקין וחכמי אומי אחר משני דברים
חכמי היונו תנא קמא אכא בינעו יחד נישאוב רבנן כמראי סברי חזי בישא
שרי לטלפולי בטון מחירה של שתי או של ערב כרון מנסד והלב כותהו
ופטורים מחיצת ידים ותגלים אמר אביי לא שנו לא מוס לאשוכס אבל
מוס אחרונס

אמר ר' יהודה מפני מה אמרו מוס אחרונס חובה
מפני מלח סדומית שמסמה את השינים אמר אביי ומשאתכחא קוטרם ככורם
אמר ר' רבא בר ר' אחא לר' אשו כל מיכל מאי אמר ליה לא מיבעית
כלום שצריך נטילת ידים ומדעמא ומלטרב אמר ר' יואל לא שנו
לא עירובי חצרות אבל עירובי תחומין חייבין דתאמר ל' חיה לוקין על עירובי
תחומין דבר תורה קטין ליה ל' נתקו לוקין על לאו שניתן להזדרת
מיתת בית דין אמר ר' אשי מיכתי א' יוציא מוש א' יצא מוש פני כלום יצאה
ברגלים בלבד ואין בה מיתת בית דין לא להזדרת בלבד הוא לפי לוקין עליה
וקטין ל' הוי אמרוינן הכא לוקין על שרובי תחומין דבר תורה ואין קומא
ל' דליתיה לר' עקיבה דאמר תחומין דאחריתא ומשכחוינן כגמרת דבב
מערבא דרסי המעוך סוף תחומי שבת שתי מחוורין דבר תורה ל' מנא
בעט נחא לפיכ טמיה מינו מחוור ארבעת לפיכ אמר ר' שמעון ב'
מנסיא בשם ר' אחא אין לך מחוור מכולן לא תחום וז' מיל כמחום
ישראל פנימא עבשו תחום השבת מהן דרבנן ומהן דאחריתא כלפיכ
אמה ולמעלה עד וז' עשר מיל לוקה עליהן מדרבנן לר' עקיבה לוקה
עליהן מדאחריתא דכ' מקור העיר וחוצה אלף אמה סביב וכו' ומסתם
מחוץ לעיר וז'

ואי אפשר לומר לפיכ אמר ר' אשי אף אמר כיוצא אף אמר כגדש וז'
אמר תחום השבת והפן סברי אף אמר כגדש ולפיכ אמר שרית
וכרמים וז' מיל ולמעלה עליהן מדאחריתא לדברי הכל דכ' א' יצא
איש ממקומו והינו שנים עשר מיל כנגד מחנה ישראל אבל לפיכ אמר ולמעלה
מותרין לדברי הכל

סליח פירקא

מש

עושין פסיל **לחילת** ארבעה דיומין ערמין שמנה דברי ייחודה לטמיר
 אומ' ה' נדמין כ"ז ארבעה דיומין וד' פשוטין גבן ז' טמחים ורחמן ששה
 ועובין כל שהות וצניקן כמלמ' שתי דנקות ב"ב שלש סך דברי ייחודה ל' מעור
 אומ' ש"ד י' קשוחות ולא מותרות אחת נבנסת גמחת וזמך מותר להקריב
 למך ולבד שתהא פרה ראשה ורובם ממשם ושוקה ומתד להדחיק כל שהות
 ובלבד שרבה בפסוס' אמ' ל' יצחק נר מכה לא הותרו פסי בירמות לא
 לעולי רגלים בלבד והא חמ' לא התייר פסי בירמות לא לבהמה בלבד מאי
 ברמה בהמות עולי רגלים אבל אדם מטפס ועולה מטפס ויורד' ל' יחודה
 אומ' עד בית סחתיים אמרו לו לא אמרו בית סחתיים לא בגנה ובקדופין
 אבל אם היה שם דיר או סהר או חצר אפי' בית חמשת כורים אפי' בית
 ששית כורים מותר ומותר להדחיק כל שהות ובלבד שרבה בפסוס'
 ל' יחודה אומ' היתה דרך הרבים **מסקנה** יסקנה לצדדין והב' אומ' אינן
 צריך אחד צדק **בב'ים** ובאר החס' עושין להן פסין אבל צד היחס עושין
 לה מחיצה **ל' גבוהה** ו' טמחים דברי ייחודה ל' יחודה בן צבא אומ' אין
 עושין פסין לא לבאר הרבים בלבד ולשאר עושין חמרה גבוהה ו' טמחים'
 אמ' ל' יוסף אמ' ל' יחודה אמ' שמואל הל' כל יחודה בן צבא' אמ' ל' יוסף אמ'
 ל' יחודה אמ' שמואל לא התיירו פסי בירמות לא לבאר מים חיים בלבד וצריכה
 דא משמעין **הלכה** כל יחודה בן צבא' הנה אמיתא דרבים ואפי' מכוונסין
 וליאסוק מדי עקיבה קאתי קמ' דלא התיירו פסי בירמות לא לבאר
 מים חיים בלבד ואי משמעין **באר** מים חיים אמיתא לא שני דרבים
 ולא שני דיחיד כל עקיבה קמ' הלכה כל יחודה בן צבא' אמ' ל' ירמיה
 נר מכה אמ' רב אין בורגין ולא פסי בירמות לא בכל ולא בשאר מצות
 בורגין בכל לא דשכוח ברכי דמיא בשאר מצות לא דשכוח גמ' ו
 וגורדו ומעמידו עד עשר לדידה ודיו ודאמ' לגי שהוקף כולו

לדורה וסותר לטולטל בטולו דהוה ליה מצד" **מתני'** אמר אבי
שמעתי מר אישור אפי' הוא כבית כור וכן שמעתי ממנו אש חצר ושכח
אחד מהם ולא עדיין ביתו מסור מלהכעס ומלהוציא אבל לון מותר
וכן שמעתי ממנו שיוצאין בקרבן בפסח וחזרתי על כל תלמידיו ובקשתי
לי חדר ונח מצדתי וכן שמעתי ממנו אש חצר וכל' ונח תנח ביתו
מסור לו ולהם אמר' לונח כד חננא אמר' ששת למ קשיא האדר'
לעזר והא רבנן' אמר' ששת כשתיכנס לוכ' לך אישור המבטל רשות
חבירו רשות ביתו ביטול ולדברי חכמי' המבטל רשות חבירו רשות
ביתו לא ביטול וחמשה שרונים בחצר אחת ושכח אחד מהם ולא
עדיב לך אישור כשהוא מבטל רשות אינו צריך לבטל רשות לכל
אחד ואחד ואגלי מדעתיה ואם בטלת רשות חבירו ורשות ביתי אפי'
לדבן כיון דגלי גלי זהו מבטלין" **פירוש**
בכל מערבין ומשתתפין חוץ מן המים וכן המלח וכל נלקח בכסף בעשר
חוץ מן המים וכן המלח והגוד מן המסן מותר במים ובמלח **פירוש**
לעזר בין ולשרץ בתרומה סומכוס אומ' אף בחולין ולמקן בית הפרס
ל יהודה אומ' אפי' בבית הקבחות ספי שהיא יכול לדחוק ולמכול'
בב' אמר' ל יוחנן אף למדן מן הכללות אפי' במקום שאם בהם חוץ
אמר בתא ואי תימא ל נחמן צר יצחק ואף אמן נמי תעמא בכל מערבין
ומשתתפין חוץ מן המים וכן המלח והיבא כמהין ופטריות דאין מערבין
בגן לא שמי' מין אין למדן מן הכללות ואפי' במקום שאם בהם חוץ
שא' מית חוץ מן המים וכן המלח ודוקא מים בפני עצמן ומלח
בפני עצמו אבל מים ומלח כאחד מערבין תעמא כל האוכלין
מבטלין לפסול את הגויה בכחצ פרס ובמקום שתי סעודות לערוב
ובביתא לטמא טומאת אוכלין סדר ל יוסף למי' הא דתעמא ובמנו

שתי

שתי סעודות לערוב עד דאוכח סעודה מהאי וסעודה מהאי אמ' ליה רבה
 אמ' למחצה לטעם ולרביעי אמ' ליה חד מדבנן לדבא תמוזי בקמיה
 ואסיקנה אמ' נחמן תפוחין בקב' תנינ' ושמעון בן אשר אמ' תבלין
 ולבארם חק ושמה אגוזין זה מפרסוקין וב' רימונין ואתרוג אחד וק' לערוב
 פל דתניא שוכלא תבלין וכול' בעטן שמעון במשנתין און מחותן לטעם
 בגורן מחצי קב חטף וקב שמדיון וכול' תשאל שמעון אמר אמ' מן די
 לאכול בו מזון שתי סעודות חומץ כדי לטבל בו זנים ובעלים כדי לטבל
 בהם שתי סעודות ויין דמסקין יין מבושל אבל יין שאינו מבושל מערב
 במאי רביעיות ובעלים נמי דמסקין באמהות אבל בעלין לא ועל דאמר
 א' מערבין בה דלא אמריל זדמא זדמא אבל אמריל זדמא זדמא לית לן
 בה' אמ' ל יהודה אמ' שמואל כל שחזא לפתן כדי לאכול בו שתי סעודות
 וכל שאינו לפתן ואינו נאכל כמות שקמה די כדי לאכול ממנו שתי סעודות
 בשך די כדי לאכול ממנו שתי סעודות בשך זלי רבה אמ' כדי לאכול בו
 וז' יוסף אמ' כדי לאכול ממנו והלבה רבה' אמ' ל שומי צד חייה מערבין
 במעיים וזות וכמה אמ' ל יצחק די יצחק סיב אמ' שנים **מתני'**
 מערבין ברמאי ומעבד דאין שניטלת תרומתו ומעבד **מתני'** והקדש
 שנתן והסנהנים בחלה ומעבדא אבל לא כסבל ולא במעבד דאין אמ' ל
 לטלה תרומתו ולא במעבד שט והקדש שלא כפרו והשולח עירובו נד
 חרש שולח וקטן או בד שו שאינו כקודה בערוב אינו עירוב ואם אמ'
 לאחד לקבל ממנו הרי זה עירוב השולח את עירובו בד חרש שולח
 וקטן או קיימנה בעירובו תחומין אבל בעירוב חצרות בד קטן או
 עירוב דקיי' לן בהא פ' הונא דאמ' קטן גבה את הערוב ואם אמ'
 לאחד לקבל ממנו הרי זה עירוב ולחוש דילמ' לא כאלפסי ליה בעומד
 וחיהו ולחוש דילמ' לא שקיל מיניה חזקת טעח עושה שלחותו
 מ' ספחים **מתני'** נתנו בביר אמ' עמוק טמא טמא מהא הדי
 זה עירוב נתנו ברמא הקנה או ברמא הקטנס כל זמן שהיא תלש ונשע

אפי גבוה מטה אמה הדי זה עירוב נתנו במגדל ונבבל נכחו ואבד המפתח
הדי זה עירוב ל' לעזר אומ' אם אין יודע שהמפתח קיים במקומו אינו עירוב
הא אילו הכא קאים או לימא דקא"י ברשות היחיד מה לי למעלה מה לי למטה
ישות היחיד שולה עד לרקיע ואלא דקא"י ברשות הרבים דנתכון לשבות
היכא או לימא דנתכון לשבות למעלה הוא במקום אחד ועירובו במקום
אחד ואילל דנתכון לשבות למטה הוא קא משתמש במילן לשלם דקא"י
ברשות הרבים קאמת כוץ לשבות למטה והא מני ר' חייא ז"ל כל
דבר שהוא שבת לא קרו עליו בן השמשות
רבינו צבור
הוא בור הי"ל דקא"י או ליכא דקא"י ברשות הרבים היחיד
כשיסמא כי היכי דרשות היחיד עולה עד לרקיע הם היכי נמי נחית
לתחת ומילא ברשות הרבים נתכון לשבות הי"ל או למטה הוא
במקום ועירובו במקום אחד לא הכא צבור העומד בכרמלית
עסיקין ונתכון לשבות למעלה ו' הי"ל דא"י כל זכר שהוא עומד
שבות לא קרו עליו בן השמשות
נתנו ברמש הקנה חן
ברמש הקונטס וכו'
הלוט ונפוצ אין שאינו הלוע ושאינו נפוצ
לא קרו משום יקטום
ענין במקום ושלם בנפץ אומ'
הומטק
אומ' הוא במקום אחי ועירובו במקום אחד
הוא אב"י ודבא דאמרי ודויהן הכא במשול דקטור עסיקין
ובאבי סביע למכסקיה ו' לעד סבר לה כל נחמיה דאמר
אפי תרוד עמי סלית אין נטלין לא לערך השמוש לכו"כ
אמר ורבי' סבר כל הלילי טלפן לעורך ושלם לעורך
מתנה עתגלגל חוץ לתחום ונכל עליון גל או נסרף
תדומה ע"פ ^{נ"ד} ~~מתנה~~ מבעור חס' אינו עירוב משחשבה הדי זה
עירוב ואם ספק ל' מאיר ו' יהודה אומ' הדי זה חמר גדול ל'
יוסי ו' שמעון אומ' ספק העירוב כשר אומ' יוסי העיר אבטלס
משום חסיה זקני' על ספק העירוב כשר... אמר דבא לא שבו
לא עתגלגל חוץ לארבע אמות אבל כתגלגל כותף ארבע אמות

תנו

הנותן את עירובו ושלבו ארבע הקפות ..
 על עירובין ואומ' אם באו גוים למזרחן עירובי' למערב ואם
 למערב עירובי' למזרח אם באו לכאן ולכאן למקום שארעה
 אהלך בא באולפאן ולכאן הרי אני כפני עירי ואם בא חכם
 למזרח עירובי' למזרח ואם בא למערב עירובי' למערב בא אה
 לכאן ולכאן למקום שארעה אהלך בא בא לכאן ולכאן הרי אני
 ככע עירי ל יהודה אומ' אם היה אחד מהם רבן ילך לו מעל רבו שנהם דבוטון
 ילך למקום שירעה ורבנן אמרי זמנן רבנא ליה לאינש בחבריה טעי מדביה

מתנה

מערב אדם שט' עירובין ואומ' הראשון למזרח השט' למערב ואם עירובי
 הראשון למערב השט' למזרח ואם שדוים הראשון כשט' הרי אנו ככע עירי
 וחכם אומ' אה למערב לרוח אחת יא אינו מערב כל עוקד או מערב לשט'
 ימים או אינו מערב כל עוקד טעם הוא עושה מוטבן בראשון ומחשיך
 עליו ונטלן וט' ושני מחשיך עליו ואוכלו וט' ערמ' מערב בהליכתו
 ומערבך בעירובו ואוכל באראשון עירב לראשון ואינו לעירוב לשני
 אה לה רב לעבד או אתם מודים לי שהן שתי קדושות לרוח אחת מ' ח' והן
 לשני ומים מאיניהן לרוח אחת הינו ורא' הרי קאמ' ליה רבנן לר' אבהו
 אי אתה מודה שאין מערבין ליום אחד חצין לצפון וחצין לדרום אה לך
 אבל לשערים אין מערבין ליום אחד חצין לצפון וחצין לדרום כך אין מערבין
 לשני ימים טובים אחד למזרח ואחד למערב ור' אבהו הדין קדושה
 אחת הבא שתי קדושות אה לך לר' אבהו אי אתם מודים לי שחם
 עירב ברבלין בראשון מערב ברבלין בשני טעם עירובין בראשון אינו
 יוצא עליו בשט' אמרו לו אמרן הוא כמו שם קדושות הן ורבנן חבא לחומרא
 והכא לחומרא אמרו לו ע' קדושות הן ואתה מודה שאין מערבין ביום
 מיום טאב לשבת אם לך אבל הוא כמו קדושה אחת הו' אה לר' אבהו הדין

כַּשֵׁם הַכֶּהֱן אִם רַב הַלְכָה בְּיָדוֹ וְקָטָן וְלִיבָא דִלְיָא עֲזָרָה דְאִמָּה שְׁתֵּי קְדוּשׁוֹת
 הֵן מִנְהֵי הַכֶּהֱן כְּדֹשְׁנָא וְהִיא בְּזֵם הַשֵּׁשׁ וְהַיְכִינֹן חוּל מִכֵּן לַשַּׁבָּת וְחוּל מִכֵּן
 לְיוֹם טוֹב וְאִין יוֹם טוֹב מִכֵּן לַשַּׁבָּת וְאִין שַׁבַּת מִכֵּן לְיוֹם טוֹב וְאִילֵּן הֵן
 דִּתְנִין לְיָא עֲזָרָה אִמָּה יוֹם טוֹב הַסְּמִךְ לַשַּׁבָּת הֵן קָמ מִכֵּן מִיּוֹם טוֹב דְּמִנְחָה לֹא
 בְּסוּף אֲפִיס אִמָּה לְכַמָּן וְלְסוּף אֲפִיס אִמָּה לְכַמָּן לֵא דְמִנְחָה לֵיה בְּסוּף אֲפִי
 אִמָּה לְכַמָּן וְלְסוּף אֲפִי אִמָּה לְכַמָּן וְאִילֵּן הֵן דְּאִמָּה לְיְהוּדָה עֵירָב בְּרַגְלֵין
 בְּרִמְשׁוֹן מְעַרְב בְּרַגְלֵין בְּשַׁע עֵירָב צִפְת בְּרִמְשׁוֹן מְעַרְב צִפְת בְּשַׁע הֵן קָמ
 מִיְכִינִן מִיּוֹם טוֹב לַשַּׁבָּת מִי סְבַרְת דְּאִזְוֵל וְאִם מְדוּ דְאִזְוֵל שְׁתֵּיק קָמִים
 וְאִם דֵּלֵא אִמָּה מִיּוֹדִי וְכִיּוֹן דְּאִי בְּאֵי מִצֵּי אִמָּה כְּמִמָּן דְּאִמָּה וְאִם דְּמִנְחָה
 לֵא יְהִלֵּךְ אִדָּם לְתוֹךְ שְׂדֵהוֹן לְיַדֵּן מֵה הוּא שְׁטָה כִּיּוֹרָא בֹן לֵא יִטִּיל אִדָּם
 עַל פְּתַח הַמְּדִינָה לִכְנֵם לְצִדֵּת הַמְּרַחֵץ מִדֵּן לֵא קָשִׁיָּא מְדוּ הַתָּם
 מִיּוֹסָמָא מִלִּתְמָא הַכָּא לֵא מִכְּוִתָּא מִלִּתְמָא דְאִי צוֹרְבָא מְרַבָּן הוּא אִמָּרָה
 שְׁמַעְתָּא מִשְׁבַּתֵּיהּ וְאִי עַם הָאָרֶץ הוּא אִמָּרִי חִמְרָא אִית בְּר לֵיה גּוֹפְרֵי
 אִמָּה לְיְהוּדָה עֵירָב בְּרַגְלֵין בְּרִמְשׁוֹן מְעַרְב בְּרַגְלֵין בְּשַׁע עֵירָב צִפְת בְּרִמְשׁוֹן
 מְעַרְב צִפְת בְּשַׁע עֵירָב צִפְת בְּרִמְשׁוֹן מְעַרְב בְּרַגְלֵין בְּשַׁע עֵירָב בְּרַגְלֵין
 בְּרִמְשׁוֹן אִין מְעַרְב צִפְת בְּשַׁע אִין מְעַרְבֵין כְּתִלְהָ צִפְת בְּשַׁע עֵירָב צִפְת
 בְּרִמְשׁוֹן מְעַרְב צִפְת בְּשַׁע אִם שְׁמוֹל בְּאִזְוֵל הַפְּתִי
מִתְנֵי
 לְיְהוּדָה אִמָּה דְאִשׁ הַשֵּׁנָה שְׁהִיָּה יְדֵא שְׂמֹא תִתְעַבֵּר מְעַרְב אִדָּם שְׁתֵּי עֵירוֹבָן
 וְאִם עֵירוֹבֵי בְּרִמְשׁוֹן לְמַזְרַח בְּשַׁע לְמַעְרָב בְּרִמְשׁוֹן לְמַעְרָב בְּשַׁע לְמַזְרַח
 וְאִם עֵירוֹבֵי בְּרִמְשׁוֹן בְּשַׁע הַיָּם מִן עֵירוֹבֵי וְאִם בְּשַׁע בְּרִמְשׁוֹן הַיָּם לְכַנֵּן
 עֵירוֹבֵי וְלֵא חוּדוֹ לֹן חֲכָמֵי אִין מִמָּן חֲכָמֵי לְיָא וְאִם דְּסַבְרָ שְׁתֵּי יוֹמִים טוֹבִים
 שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה קְדוּשָׁה אַחַת הֵן שְׁהִיָּה אִם בְּנֵי עֵירוֹבֵי מִן הַמַּעְחָה לְמַעְלָה
 נוֹהֲגִין אִתּוֹן הַיָּם קָדֵשׁ וְלְמַחֲרָ קָדֵשׁ וְכֵן הַלְכָה אֲבָל בְּשַׁע יוֹמִים טוֹבִים שֶׁל
 גְּלוּתֵי מוֹדָה לְיָא לְחֲכָמֵי שְׁהֵן שְׁתֵּי קְדוּשׁוֹת כְּרַבְעִין לְמִיָּה קָמָן וְשֶׁד
 אִין לְיְהוּדָה מִתְנֵי אִדָּם עַל הַלְכָתָם בְּיוֹם טוֹב רִמְשׁוֹן וְאִזְוֵל בְּיוֹם טוֹב

שני כן מצה שטלה בראשון תאכל בשני ולא חודו לו חכמי תלמי אמר להודיה
מתנה אדם על הכלכלה של פרות ביום טוב הראשון ואוכלה בשני זה לפיכך
שתי כלכלות של טובל אוב' אם חזם חול' תהי' זו תרומה עליו
ואם היום קדש אין צדבר כלום ואם היום חול' תהי' זו תרומה עליו ואוכלה
והילכ' כל יהודה בשני ימים טובים של גלויות אבל לא בשני ימים טובים של ראש
השנה' ההוא בר' טעם וזאת לבי דיש גלותא דאית ציד ביום טוב הראשון
של גלויות ומשתחית ביום טוב שני' ו' טמון וד' חסון מכלו מיניה קא סברו
שתי קדושות הן' ששת לא' מכל קא סבר קחשה אחת הן' משכחה' ל' ששת
לדנה בר' שמואל אמ' ליה תאני מר' מירי בקדושות אמ' ליה תענא מודה' ל' וסו'
לחכמי' בשני ימים טובים של גלויות אמ' ליה אי משכחת להו לא' תימא להו
ולא' מידי' הויא ליפתא דתתאי למאחזא חזיה רבא דמכמשא אמ' לה ודאיו
מאתמול שקידא מאי אמרת חוץ לתחום אתאי הבא בשביל ישראל זה מותר
למפול ממנו ישראל אחר וכל' שכן' חת' דמדעתא דקוים אתאי שדא להו
רבא למצבן מינה כיון דחזא דקא מפשי ומיתו מסר' להו' הפהו בני גנט'
דגזו להו גויים מסא בוזמא טובא למודתא שדא להו רבינא למודוחי מיניה
לאחר' אתו שיליה לדבא אמ' להו בעינן בכדי שוששו וכן הלכה' **מתנה'**
העובר לפי' התיבה ביום טוב של ראש השנה אוב' החליצנו יוני' להינו את
יום ראש החדש הזה אם חוים אם למחר ולמחר הוא אוב' אם היום אם
לממש ולא חדרו לו חכמי' גמ' אמ' ל' כהנא כי הוית' בי רב פהמי הונא'
קשמי' לן מהו להקביר של ראש חדש בראש השנה כיון דחלוקין במספין אמרו'
או דילמ' אוב' זכרון ועולה לבטן לבטן ומסיקנה אמ' ל' חסדא זכרון שולה
לבטן ולבטן אמ' ל' כהנא כי הוינן בי' ל' הוינן בי' ל' הוינן בי' ל' הוינן בי' ל'
השנה ובימים הכפורים כיון דמוזקין למתא' אמרו' ל' אמ' ל' כיון דלא' אויך רגלים לא' אמרו'
לא' הוה בידיה כי' אתא לבי' ל' יהודה אמ' ליה מקרא חדתא נמי' אמינו'
אמין אמ' ליה דשות לא' מיבשמי' לי חובה מאי' ומסיקנה והלכה' אמ' זמן

בראש השנה וביום הכפורים והילול זמן אמרו ואפי' בשוק לא באנו כוס"

סליח פירקין

מי שחזיתו גוים **או לוח רשע פירקין** לו לא ד' אמות החזיקו
 כאלו לא יצא הולכי' לעד אחרת נתנוהו ביד או בסודר רבן גמלי' ו' לעד
 בן עזריה אומ' מהלך חמ' את סלה ל' והושע ו' עקיבה אומ' אין לוא
 ד' אמות מששה שטא מפרנדיסין והפליגו ספינתן בים רבן גמלי' אגד
 בן עזריה הלכו את סלה ו' והושע ו' עקיבה לא זזו מוד' אמות שרצו לחסד
 על עמק אמ' ל' נחמן אמ' שמואל יצא לדעת מטעם שהחזיקו גוים אין לו
 לא ד' אמות וכל שכן אפי' יצא לדעת וחזר לדעת וחזר לדעת שאין לו לא
 ד' אמות נאמן מינה מדבה היה צדיק נקבין מהו אמ' לחן גדול כבוד
 הציות שדוחה את לא תעשה שבתורה אמרו נהרדעמי פיקח שייב
 לתחומא כיון דעל על אמ' ל' עמ' פירח שיצאן לתחום וחזרו
 אפי' במזד לא הפסידו את מקומן אמאי טעם' אנוסין עשו' אמ' ל' נחמן
 אמ' שמואל היה מהלך בבקעה ואינו יודע תחום שבת מהלך אפי' מכא
 פסיעות ניגשת וזה הוא תחום השבת אמ' ל' נחמן אמ' שמואל שבת
 והקפו גוים מחיצה בשבת מהלך אפי' מכא וטלל בכולה על ידי
 זריקה ול' הוא אמ' מהלך אפי' אמה וטלל ד' אמות אבל בכולה על
 ידי זריקה לא קרה שחמ' ומשך אחר חצו בלבי' מיהו
 לטלל לבי' אורחיה חסם דחמ' כחמיה שבריה מלואה ליקום
 האסור לה' תעז פתיה דשמואל היה מורד עמו וכלתה מדרבן
 מחצר העיר מותר מותר לטלל בכל העיר כולה ובלבד שלא
 יעביד חמול' ברגלין ובחמו' חטלל לחו על ידי זריקה פיר'
 יצא יצאין שני' לו לעבוד החמול' ברגלין שחמ' חצי העיר היתא יבול
 חטלל בכל העיר כולה אע על ידי זריקה פיר' חמ' חמ' חמ'
 לעד אחרת עטוהו ביד או בסודר רבן אמ' רב סלבה כרמ' **פיר' חמ' חמ' חמ'**

מחלימי

המליטל בדיד וסכינה וסחר ושחל אמ' חלכה כדן קמליטל א
 בסכינה מאי טעמ' רבא אמ' הוילי ושבת באויר מחצות ^{הבעור}
 זסי ויל זורא אמ' חוסי וסכינה נוטלתו מחצות ארבע ומניחתו
 בסוף ארבע מאי ביניהן איכא ביניהן שבחתי ככני הסכינה
 או גמי כקוצ' הסכינה לרב לפינה לרבא דאמ' הוילי ושבת ^{בעור}
 מחצות חכא אמור דהא מחצות ליל זורא
 הוילי לסכינה נוטלתו מחצות ארבע ומניחתו בסוף ג זורא מאי
 טעמ' לא אמ' כדבא מחצות להבדיל מיס' הן עשרות ודבא
 מאי טעמ' לא אמ' כי זורא במחצות כוליה עלמא לא כלבי
 דשארי כי טלמי בשמחה ורוקא מתנתין כותיה דרבא ^{דקמא}
 סכינה דמויא בדיד וסחר מה דיד וסחר דקביצי ^{מין סכינה} ^{כותיה}
 דקביצה וקא נסקי רבואתה חלכותא כשאזא דהא ^{מטע}
 דלמא מנבא אור' כל אורא הוילי ישבו סע כדבר הלכה ^{למא}
 הבריע אבי אבה ביטהו ואמ' רמי' וברי רב' קמליטל ^{סכינה}
 ודביו ל' בדיד וסחר" (אמ' לא שבדאן לן הדי דהא תנינ
 לא גמרינן מינה לא דרב' קמליטל ו' עקיבה לא כלבי ^{אמר}
 סייע לר' מיניהו לא גמרינן חייה דקמא לן אין לר' הלכה
 רבי טענה ומני תלמודי רבי תימא האי מודיע הוה ואמרינן
 כל מקום ששני' חולקין ואחד מודיע הלכה כדברי החריע
 הא אמרינן כל הדין מימורא בברק כדון דילק' הני מולי א
 במתנות' אמר בפרותא לא ועוד אחי אפי' על ל' חטאה
 הוה ל' ית' ש' ודינך יהי הוא המולק' והוא המודיע חולק'
 הדין' לפלג' כד' במסור' ובמאון' בזני' וס' והא אמרינן
 לקמא' בענין עמיה בריה דרב הוה בר תניחו דאמ' ^{לקמא}
 דשבת כדמליטל נבא עסיקין חמיט' רב הלכה כד' קמליטל
 בדיד וסחר וסכינה דילמא הלכה כדמסק רב' **מתני'**
 טעמ' אחר לא נבטן למול' עד שחטפה אמרו לן ^{לרב'}

גמלא מה אנו לחד אמ' להם

הייתי מסתכל והייתי

בתוך החוס עד שלא חשכה תנא שפופרת היתה לו לרצן גמלא שהיה
 סביב וזוהי בא לפי אמר ביבשה וכנגדן לפי אמר בים והדוזה לדע
 עומקו של צמ מבוא שפופרת ומביט בה ביבשה ויודע כמה עומקו של
 גיט נחמיה צדיה דל הוא בר חילמו משכתיא שמעתיא וכפך ואץ לחוס
 אמ' ליה וחסדא לר נחמן אמ' נחמיה תלמודך שחי בצער אמ' לו לך עמא
 לו מחצה של בני אדם שנמצא בלו הוא בתוך דיר או סהר שמתר לדרך
 בו ויכנס דוקא שיצא בלא דעת אבל יצא בדעת לו והנהו דעבדו מחצה
 נמי בעינן דעבדי ליה שלא לדעת אבל מיטבד מחצה לדעת מסוד
 ואם תאמ' הא ל חסדא דעבד מחצה לדעת הוה דאמ' ליה ו נחמן לך עשה
 לו מחצה של בני אדם ויכנס ו חסדא אמ' שלא מן המנין הזה הנהו בני
 גמלא דאשילו מוא במחצה של בני אדם נגדינהו שמוא אמ' אמור
 שלא לדעת ואמרו לדעת הנהו זיקי דהון שוויין בדסתקא דמחצה
 בהרי דאם רבא מפרקא אשילנהו שהליה לשבתא אחריתי מסר להון
 דהוה ליה כל דעתו מסוד " **מתנה** " מי שיצא ברשות ואמרו לו
 כבר עשה מעשה ושלן לפי **אמ' לכל רוח ואם היה בתוך**
החוס כלל לא ירא שכל היוצאין להציל חוזרין למקומן מאי קאמר רבא
הכי קאמ' אם היה בתוך החוס שלו כאלו לא יצא מביתו דאמי כשילת
מה דתטא הואיל ועקר עקר קמ' ד שימי בד חיה אמ' הכי קאמ'
אם היו תחומין שנתנו לו חכמי מובלעין בתוך תחומין שלן כאלו לא יצא
מתוך תחומן דאמי ובהא קא מיפלגי דמר סבר הכללת תחומין למ
מילתא היא ומר סבר הכללת תחומין מילתא הוא וקאמ' דלא שבר
באור מחצות ואותיביה אביי לרבא מילתא דתנן ו ליעד אומ' שתיים
יכנס מאי לאו ד ליעד לפועמיה דאמי הוא באמצעין זד אמות דיהבי
ליה רבנן כמתן דמבלעין בתוך תחומיה דאמי וקאמ' יבנס דילבא הכללת
תחומין מילתא היא ועד כמן לא פליגי רבנן עליה ל ליעד לא לדבר
הרשות אבל לדבר מצוה מודו ליה וקא רבא ולא פרוק ולא מידי הולכך

חילוף

3

3

דד

הלך כל שימי בר חייה דסבר בגלגלת תחומין מילתא היא ואל ברשות בית
 דין של היוצאין להציל חזרין למקומן אוקומנה חזרין בכל זין למקומן
 בדתא ברמשהו חיו משחין כל זמן נבית הסמוך לחוכמה כשם אחרת
 כפירו כס אוביס נבסו לפרול את זימן נבסו מחדיקו דחקר לה את זה
 והרגו זה את זה יתר ממה שהרגו בהם אוביס בחורג שנה מתקינן
 שחזרין בכל זימן למקומן אמר יחדה אמר דב גייד שצרו על עירודת
 של ישראל אין יוצאין עליהן בכל זין ואין מחליין עליהן את השבת תעמ
 נמי הכי גויס שצרו על עירדת של ישראל אין יוצאין עליהן בכל זין ואין
 מחליין עליהן את הסבת דלש בשבאן על עסקי ממון אבל באן על עסקי
 נפשות יוצאין עליהן בכל זין ומחליין עליהן את השבת ונעיד הסמוכה לפיר
 אפי לא באן לא על עסקי תכן וקט יוצאין עליהן בכל זין ומחליין עליהן
 את השבת **מתנה** מי שיטן צורך ועמד והרי הוא סמוך

לעיר הואיל ולא היתה כונתו לכך לא יכנס דבריו למאור י יחודה אומ
 וכנס אמר יהודה מעשה היה וכנס ל טרפון בלי מתכוין יש מי שמפרט
 ואומר כיון שהיה ברעמו לילך לן העיר מעט שנכשו לא הזכיר כלום
 אמר יהודה הכי חזא במי שיצא לעיר שמערטן בה שמועד לו לילך עד
 אותה העיר אם היתה בתוך ארבעת אפים שפיט שנימיט כלן עיר
 ברעליו וכך נכנס ל טרפון בלא מתכוין שני תחמו שבת כמי שעיר
 ברעליו ויש מי שאמר כס שפנינו כמי ששבת בתוך התחום הוא דל מאור

סבר כיון דלא הוה ידע שהעיר קרובה לא בתוך תחומין ועתכון לשבות
 ואם כן לא יצא ממנה אל פנים אף כי המקומין
 ויש מי שאומר דהוה ידע שהעיר קרובה לא בתוך תחומין ועתכון לשבות
 ואם כן לא יצא ממנה אל פנים אף כי המקומין
 ויש מי שאומר דהוה ידע שהעיר קרובה לא בתוך תחומין ועתכון לשבות
 ואם כן לא יצא ממנה אל פנים אף כי המקומין

בבריתא אמר ל יהודה אמר שמואל חכמי הגוי אין קושן שביתה ול חייה בר מבון אמ
ל יוחנן חפצי הגוי קושן שביתה גזרה בעלים דגוי אפון בעלים דישאל הנהו
דברי דמותו למברכתא ביומא סבא שרא להו רבא לבני מחוזא דאחי ליה פג
למברכתא על ידי שירוב לבטבן מיניהו ולבטול בהו למחוזא אמר ליה רבנא
לרבא מאי דעתך דאמר ל יהודה אמר שמואל חפצי הגוי אין קושן שביתה ול חייה
בר מבון אמר ל יוחנן חפצי הגוי קושן שביתה גזרה בעלים דגוי אפון בעלים
דישראל ושמואל ול יוחנן הלכה כל יוחנן הדר אמר רבא לין בנונהו בר
מברכתא דכולה מברכתא לדיהו כל אמות דמוא תאם ל חייה חדס שבין
שני תחומי שבת פול חדס כמו חרץ שהוא מלא מס והוא בין שני תחומי
שבת צריך מחצה של ברזל להפסיקו ולחזור חציין לתחום זה מחוץ עלה
ל יוסי בר חנינה מאי טעם מחוץ עלה טעם דקל חמ שהקילו חכמי זמנים
אפי' מחצה של קטם מותרת וחכמי אומי אין לן ד אמות הני ד אמות היכא
כתבין כדתנא שבו איש תחתיו כותתיו וכמה תחתיו גופו אמרת ואמר
כדי לטול חפץ מתחת מדאשתיו ומנח תחת מדגלתיו ומתחת מדגלתיו ומנח
תחת מדאשתיו מאי טעם איכא טעם ד אמות מצומצמות דל מאיר
סבר ד אמות מצומצמות ול יהודה סבר ד אמות מרחוקות והני כל אמות
באמה דידיה והבינן לה ואי קשית לך אמאי לא תאמ ליה גבי יש שאמר הכל
לפי מה שהוא טעם ולא פסיקא ליה דאיכא טעם באובדיו לא חוו ד אמות
דידיה כדנשתין למיתן ליה ד אמות באמת דלגמא **מתנה** היו טעם
מקצת אמותיו של זה בתוך אמותיו של זה מפנין ואוכלין באמצע ולבד
שלא יוצאוהו בתוך שלן לתוך של חבירו ואם חוו שלשה ואמצעי מובלג
בנתים הוא מותר עמיהם והם מותרים עמו ושנים החיצונים אסורים זה גמ
אמר שמעון לרף הדבר דוסף לג' חצרות הפתוחות זו לזו ופתוחות לראשון
הרבים עדין שנים עם האמצעיות היא מותרת עמקן והן מותרות עמם ושנים
החיצונות אסורות זו עם זו אמר יהודה אמר רב זו דברי ר' שמעון אבל חכמי אומי
ראו אחת משתים עם שתי ראשיות ואו שתי ראשיות משתשות עם שתי
ראו אחת כלם האמצעיות משתים עם החיצונות ואו החיצונות משתים עם

והמנעם ושמעו את דבר הכהן שלשה מסודות מרובם בר' חמא בר גודיה
 אמר רב הלכה כל שמעון **מתנה** מי שהחשיך בדרך היה ידע
 שמא תחשך והיה מכיר מיהו **מתנה** או גדר ואם שביעית תחתיו לא אמר כלום
 שביעיתו בעיקרו ממחלה ממקום רגליו ועד עיקרו לפי שם ומעקרו לביתו
 לפי שם המטה נמנה ממחלה משחשיכה מרוב ענת לפי שם סמא לא אמר כלום
 אמר רב לא אמר כלום כל עיקר דאמילו לתחתיו של מחלה לא מצינו מחלה ושמו
 אמר לא אמר כלום א שתן מכל לתחתיו של מוחל מצינו מחלה ותחתיו חסר
 גמול לא למודע מן מצפן מודדן לו נק הדדוס לא למסוד מן הדוד מודדן
 לו מן חצפן סמאי סעמיה דרב מאס דלא סיים אמריה מיהא דאמרי מיהו
 טעמיה דרב כל שאינו נזה אחר זה מפי צבת אחת אינו פיר טעם
 שאין למד לקנות ד אמות במקום שבויה אחר שקנה במקום אחר כך
 אין לו לקנות בשט מקומות צבת אחת אמר רב צדיה דל ויושע לא
 שנו לא במיל שיש תחתיו ה אמות מכל מילין שאין תחתיו לא ה אמות הרי
 מקצת ביתו נכד כלום שאין לא ה אמות ומחנה מכל מקום שאתה מוד
 לא תצמא ד אמות לא עד שתצוד חצי סמא מן חצי המהד ומצמאת
 אותה חצי סמא כמסוימת ושכרת והיא מקצת שביעיתו תנא כותיה
 דרב מי שם בדרך היה ידע שמא תחשך והיה מכיר מיהו או גדר ואם
 שביעיתו תחתיו לא אמר כלום תהא שביעיתו במקום פל הגיע למקום מהלך
 את כולו וחוצה לה לפי שם סמא בדל במקום המסוים כגון ששבת תל שגבה
 עשדה והוא נקל אמות ועד בית סמוס וכן נקבע שעמק עשדה והוא נקל
 אמות ועד בית סמוס אבל במקום שאינו מסוים אין לו לא ד אמות הין
 שני אחד מכיר ואחד אינו מכיר שאינו מכיר מוסר שביעיתו למכיר ומכיר
 אמר רבא שביעיתו במקום פל בדל בשמוס ד אמות שקבע אבל לא סיים
 ד אמות שקבע לא יזו ממקומו והילכ כותיה דרב דכל רב ושמוס הילכ כרב
 באיסורי פוס מהלך ממקום רגלו ופל אמר רבא והוא דכי דהוי מוחסו
 אמר ליה מבי והא תשכח ליה כי מסגי קטל קטל מכל כי דהוי מאסו
מתנה אם אינו מכיר או אינו בקי בחלוק ואם שביעיתו במקומו

זכה לו שמים אמרו לכל דוח עגולות שירי ו חטנה בן אנטווגנס וזכמו אומ
מרוכבות כטבלה מרוכבות כרי שיהי שזכר את הזכיות זה הוא שאמרו
העני מערב בדגלור ל מאיר אומ אין לצג לא עני ו יהודה אומ אחר עט
ואחר עשיר לא אמרו מערבין לא להקל על העשיר שלא יעמ ויערב בגלור
אם רב נחמן מחלוקת במקומו וז מאיר סבר עט אין עשיר לגור
יה ורה סבר אחר עט ואחר עשיר אבל במקום טלני דברי הסל הטל עט
אין עשיר לא אמא קמ סבר ל מאיר ביקר ערוב טלני ולא אמרו מערבין
בסת לא להקל על עט ו יהודה קמאני זה תנוא בותיה דרב נחמן
אחר עני ואחר עשיר כפתולא יעמ עשיר לתחום ויאמר שבותת במקום
טלני לטי שלא אמרו לערב בערב לא למי שבא טרדך וחטנה לג דברי מאיר
ל יהודה אומ אחר עט ואחר עשיר מערבין ויעמ עשיר חוץ לתחום אמרו
תבא שבותתי במקומי וזה עקרו של ערוב והתירו לו לא לבעל הבית לשלח
עירובו ביד בנו ביד עבדו ביד שלוחו כשכיל להקל עליו וט והלכת כרב נחמן
וחתני ליה רב חייה בר אשו בר רב קמיה דרב אחר עני ואחר עשיר אמר
ליה מתניה הלכה כל והודה מתנה מי שיעמ לילך לעור שמעוין
והחדירו חכירו הוא מותר לילך על בני העיר מסודין דברי ו יהודה ו מאיר
אומ כל שוכל לערבן לא עורב הרי זה חמר גמל גמ מאי שטא הוא ומאי
שטא אונתו אמר רב הונא הסא כמאוי עסיקתן כמו שישלן שני בתים ופינהם
שני תחומי שכב איהו כיון דעביק ליה לאורחא הוה ליה עני הקך כע העיר
דאמרו ליה עירב עלן עשירימ ניטרו תבא עמי הכי מי שישלן שני
בתים ובניהן שני תחומי שבת טון שהחזיק טרדך קמ עירוב וברי
ל יהודה נתר עלסן אמר ו יהוה בר יהודה מטי מעמו חבדו ואמר לו לין
עת חמה עת ערה הוא למחר משכוס והולך אמרמ לומ שבותתי במקום
טלני אמר שהחזיק כוליה עלמא לא טליגי דעריך לא טליגי דהחזיק לו
ווסף אמר להחזיק בדרך כולו עלמא ויעריך כי כליגי לומ דהארב סבר
עריך שיחזיק בדרך ויעריך שואמר שבותתי במקום טלני וזוסניו
יהודה סבר אינו עריך לא להחזיק בדרך אבל לומ אינו עריך רבין

מתנה

110

דגמו בלבן לשבות במקום פל החזיק טרד קנה שבוה באותו מקום
והילכ כל יוסף ולבא דל יוסי בר יהודה דקמליין ל יהודה ברמא תחמי
מיותי ליה כלכלה דפירי לו נתן בר השעיה כי הוה קמזיל שבקיה שר דנחית
דבא מל ליה בית הכמ למחר זיל קדים כל יוסף ולבא דל יוסי בר יהודה

מתני

מי שיצא חוץ לתחום מפי אמה אחת לא יכנס
שהחשיך חוץ לתחום מפי אמה אחת לא יכנס ל שמעון אום מפי כון אמה
יכנס שאין המאסות ממזעזען את המדות מפני העוון יתאמא מפני סוגרי
דמדה והילכ כתיבא קממא מל חענה רגלן אחת חוץ לתחום ויגלו אחת בדרך
התחום יכנס דל משבת רגלן קדיין

סליח פירקא

כיצד מעברין את הערוש בית נכנס ובית יוצא כיוס נכנס ויגוס יוצא הין
שם גדירות גבוהות וטפחים גשרים ונפשות שיש בהם בית דירה מוציאין
את המורה כנגדן ועושין אותה כטבלה מדובעת כדי שיהי נשכר את הדורות
תל כיצד מעברין את העדים אחכה כמות שהיא עמלה עושין לה
זוות מדובעות אין עושין לה זוות דכה מצד אחד תצרה מצד אחד
רואין אותה כאל היא שווה היה בית יוצא ממנה כמין פגוס או שני פגוס
יוצאין כמין שני פגוסין רואין אותה כאל חוט מנוח עליהן ומודד ממנה
ולגלן לפים אמרה היתה כמין קשת או כמין גסי
רואין אותה כאל היא מלמא בתים וחצרות כגון זה

טעות

כמות שהיא ארוכה שהיא טוטה לא צריכא וקטנית מהו דתימא נשכך
בארוכה קמל דלא מדובעת אין עושין לה איות פגוס לא צריכא
דמדבעא ולא מדבעא מדובע עולם צמנה לצמון עולם ודחמה לדרום
עולם מהו דתימא מדבעא מדובע עולם קמל דלא מל ל הנא עיר
העשויה בקשת כגון זה

לפי דעת
דמא טעות

אם יש בין שני ראשיה פחות
מוודין לה כון היתר ואם בין
לפים אמה מוודין לה כון קשת
שני ראשיה מדבעא
היו שם גדירות גבוהות מל יהודה גמחיות שאין עליהן תקדה
תל לו שמעברין עמה נפא שיש בה דממות על ל אמות

והיא

והגשר והקבר שיש בהם בית דירה וצית הכנסת שיש בה בית דירה לחזן
 בית ע"ז שיש בה בית דירה לכומרין והאוריות והאוצרות שבשדות שיש
 בהם בית דירה ובית הכנסת שיש בה בית דירה והבורגטן שבתוכה ובית
 שבים הח' או מתעברין עמם נפש שנפרצה משתי רוחותיה אלה ואלה
 הגשר והקבר שאין בהם בית דירה וצית הכנסת שאין בה בית דירה
 לחזן וצית ע"ז שאין בה בית דירה לכומרין והאוריות והאוצרות שאין
 בהם בית דירה וקר ושח ומערה וגדרה והשוכך שבתוכה והצית שבסלניה
 אין לו מתעברין עמם א"ל הונא וישבו צריפין אין מודחין להן לא
 מפתח בתיהן תל קמא לרבעה מרבעה נרבע עולם נותן צפונה לצפון
 עולם ודרומה לדום עולם וסימנך עולה צמון ועגלה וכל **מתנה**
 נותנין קרפף לעיר דצירל מאור וחכמ' אומ' אין נותנין קרפף לעיר לא
 לשת' עינות בלבד אם יש לזו ע' אמנה ושירים ולזו ע' אמנה ושירים עשה
 קרפף את שבתיהן לחיות כאחד וכן ג' כפרים המשולשים אם יש בין שנים
 החיצונים קמא ושש עשה האמצעי את שלשתן להיות כאחד איתמ' הונא
 אמ' נותנין קרפף לזו וקרפף לזו וחיה בר רב אמ' אין נותנין לא קרפף אחת
 לשת' עירות גרסו כדלים הנודד מן העיר בעתד ליכנס מן **מתנה**
 ואסור ליכנס לעבודה מנא לן דעיבורא דמאתא כי ממאתא דממי' אמ' יוחנן
 דאמ' קרא ויהי בהיות יהושע ביריחו וי' מאו עירחו או צריחו ממ' ש
 והא כתי' וירחו סוגרת גמסוגרת וג' לא ש' מינ' בעיבורה **מתנה**
 אין מודדין לא בחבל של חמשים אמנה לא כחות ולא יתר **מתנה**
 יסוד לא כנגד לבן היה כמודד וחגע לבוא או לגוד מבטעו וחסר למדדו
 הגיע להר מבטעו וחוזר למדתו ובלבד שלמ' תצוה חוק לתחום ואם מינו יכול
 להבטעו בא אמ' ל' חסמאי בר ינאי שמשתי שמוקדין בהרים תאמ' לא סחת
 מוצי' שמדבה ולא יתר כפי' שמעט' תאמ' ל' יוסף ג' חבלים הם של מגג ושל
 צורים ושל פשת' של מוגג למרה כותנין כשתה בחבל של מוגג של צורים

לשוטה דתנן אחר כך מביא חלב מערי וקשירו למעלה מדירה
 ושכ פשתן למדידה היה מורד וכך מקתאני חודה למורו מכלל דאם
 אינו יכול להבליעו הולך למקום שהוא יכול להבליעו ומבליעו ועפה
 כנגד מדתו וחודר תנינא להא דתנו רבנן היה מורד והגיע מדתו
 לקיטא אם אינו יכול להבליעו בחבל של חמשים אמה מבליעו ואם
 לאו הולך למקום שיכול להבליעו ומבליעו ועפה ומזר למדתו אם
 גיט מעוקס מקיר ועולה מקרר ויורד הגיע לכותל אין אומריז יקוב
 את הכותל אם מורד והולך לו ואו נחמא תשמישתיה מודרו מדירה
 יפה" אמר רב נחמן אמר שמואל לא שנו לא חוט המשקולת וירד
 כנגדו אבל חוט המשקולת יורד כנגדו מודרו מדירה יפה וכמה יוסקן
 של גיט אמר יוסף אפי' אמה ואותבה מביי עמוק כמה ורחב חמשים מבלען
 ואם לאו אין מבלעו והוא דאמ' במחריס תנינא מחריס אופ' אפי' עמוק אפי' ורחב
 חמשים מבלעו אוכא דאמרי אמר יוסף אפי' יותר משלשים אמה לא
 כדבנן ולא במחריס התם שאין חוט המשקולת יורד כנגדו הכא בשחוט המשקולת
 יורד כנגדו וכי חוט המשקולת יורד כנגדו עד כמה אמ' מביי ד' אמות וכי
 תאמ' דאמ' בר יחזקאל ד' אמות פריס הגיע להר מבליעו וחסר למדתו
 אמ' הונא בריה דר' נתן אמ' רבא לא שנו לא בהר המתלקט שעה בתוך
 חמש אבל הר המתלקט י' שעות מתוך ד' אמות מורד הולך וכן הילכתא
 וזו היא צורתו"

ד' אמות

ובלבד שלא יוצא חוץ לתקופת גיטו
 טעמ' אמ' ר' הונא גזרה שמה ואמרו
 מדת תחומין באה לבאן פול שלא יצאו לטשת החמשים ויאמרו שעת החמשים
 באה לבאן ואם יכול להבליעו ופול כיצד מקוד תאמ' תחומן סגור לבאן
 ועלין כנגד מדגלותיו אמ' מביי נקטי' אין מקודין לא מכלל של ד' אמות
 אמ' ר' נחמן אמ' רבה בר אבהו אין מקודין לא בעיה מקלט ולא בשללה

גירסא

מתנה

שרופה מניע שוק של חודש
 למקום אחד ומניע למקום אחר שומעין למקום שריבה ריבה לאחד ומניע
 לאחד שומעין למדנה מפי עבד מפי שפה נאמנס לם עד סוף תחום
 השבת שלא מסרו חכמ' בדבר להחמיר על להקל על מומחה מן לשון
 ומחה כלום מקום משונה ומיושר למקום שריבה אין למקום שמיעט
 אין למקום שמיעט למלימא מן למקום שריבה ריבה לאחד ומניע
 למאחד הנו חמתמ הכי קמ' ריבה אחד ומניע אחד שומעין לה שריבה
 מ' אבי ובלבד שלא דקה ממדת חשר ולכסונה
מתנה
 עיר של יחיד ועשיות של רבים מערבין את כולה של רבים ועשיות
 של יחיד אין מערבין את כולה לא אם כן עשה לה כעיר חדשה שיהודה
 שיש בה חמשים דורין דברי' יהודה ל שמעון אומ' ג' חזרות של ש
 שני בתים תר' עיר של יחיד ועשיות של רבים ורשות הדבוס שערות
 בתוכה ס' מערבין אותם עושין לה לחי מוכאן ולחי מוכאן או קורה
 מוכאן וקורה מוכאן ועשא ונתן באמצע ואין מערבין לחצים לא מן
 כולה מן מבוי מבוי צפנ' ערבו ואם התנה של רבים והרי הוא של רבים
 ואין לה לאטמא אחד מערבין את כולה היא דקתא עושין לה לחי
 מוכאן ולחי מוכאן וכל' אוקומנה כל יהודה דמית ליה האי סברא דתנא
 יתר על כן אמ' ל יהודה מי שיש לו שני בתים בשני צדי רשות הרבים
 עושה לחי מוכאן ולחי מוכאן או קורה וקורה מוכאן ונושא ונתן באמצע
 אמרו לו או מערבין רשות הרבים בכך' ואין מערבין אותה לחצים
 לא מן כולה מן מבוי מבוי צפנ' ערבו מסרו מהד' און במאי עסקינן
 דעבוד דקה וס' הא דאמ' רבה בר בר אבון אמ' חסדא אחד מבין מבוי
 שעשה דקה על מתקן אינו נוסד על בני מבוי פול דקה איצטבא
 ל' זולת טרבה לכולה מאתמ דבי ל' חייה ולא שבך ליה טיר אמ' ליה מבי
 מאיט' עב' עבד מר הכי אמ' ליה דאמרו ל' הנהו סמני דסה ל' חיה בר
 אשו חוה מערב כולה ואמיתא ש' מית' עד' של' יחד ועשיות של רבים
 היא אמ' ליה ליהדי אמרו ל' הנהו סמני משפד הוית לא התס מחד גיסא

השתא דאשתקלמ לה אספה הוית לה כשנ כתיבס ואסיר אמי ליה לאן ארעתאו
אמ' ל נחמן אמ' רב סלע מוסאן ופתח מוכאן סולס תורת פתח עלון ותורת
מחצית עלון ולמ באמי שח' אס' מנין וכל חכמ' דמוכאן אתי לתחום למ מערב' לה אק עדי דעבדין
לה שיוור ופעם דשיוור צדי שצידו בה ערוב תאם שדתי' ואלמול לפי
אסוד השיוור כדי לתורת מוכיח על הערוב ותרת פתח עלון בכותל שבין
שתי החצות רצה אחר מערב' רצו טעם מערב' ד' שמשון אמי חצות על טעם עת' אמי
ד' חכמ' בד גורחא אמ' רב הבה כל שמעון לי יצחק אומ' אפי' בית אחד
וחצר אחת אמ' ליה אביי לה יוסף הוא דל' יצחק גמרא א' אסברא אמ' ליה
גמור זמורחמא תמא והולב' כל יצחק" **מתני'** מי שהיה במרח' ואומ'
לבנו לטוב לו במערב' במערב' ואמ' לבנו לערב' לו במערב' אד' יש ממנה
ולביתו אפוס אמ' ולערוכו יחד מהאן יחד לשדכו ואלמד לביתו לבידכו
אפוס אמ' לביתו יחד מוכאן אסוד לביתו ומות' לערוכו והוא ית ערוכו מעבד' על עיר
למ עשה ולא פוס נתיב חוץ לתחום מה שכתב הוא מפסד' חוץ לתחום
מלק' דעתי' ומה חוץ למעבד' דרוח מעבד' ג' אפוס אמ' והדי' שכר אק אמ' ואינו
מלב' לוח מעבד' אק אק אמ' כל' נמט' דאק אמ' אשכ' יחוס ומרח' מפסד' חוץ מעבד'
ואקשין מה שכתב הוא מפסד' ותולא כלומ' העבד ט' אמות דעמ' והא
עמ' הנותן את עירובו בעיבורה של עיר אפי' אמ' אחת משכיר את
האמה ומפסיד את העיר כולה כפי ששמירת העיר עולה למדת התחום
אמ' רבא בר עולא לא קשיא במן שכלתה כדתן בחצ' העיר מפסד
את חצי העיר עם כדת התחום שיש לו חוץ לעיר וכאן שכלתה מדין
בסוף העיר כיל מתנ' וקדמא' מה ששכר הוא מפסד' בתחומין בלב
אבל בעיר לא הפסד' כלום בשלתי' מדעו אפוס אמ' של תחום בסוף
העיר דאמ' ל' אדוי אמ' ל' יתשע בן לוי היה מודד ונא וכלתה מדין
בחצי העיר אין לו לא חצי העיר כלת' מדעו בסוף העיר נעשית
העיר כולה כד' אמות ומשלימו' ל' את השאר וכלהו דמאמא' בסוף
דהכי' הילב' ואעב' דאמ' ל' מיד' אין לו לא דברי' נבואות לא אפסד' בן

בבבא

בהדיא דבא דמיין ממונע ואמ' תחיהו תענהו אנשי עיר גדולה מחלפין
 את כל עיר קטנה ואין אנשי עיר קטנה מהלפין את כל עיר גדולה מאי טעמא
 כגון דאנשי עיר גדולה כלתם מדין בסוף העיר הקטנה ולפי מהלפין את
 כולם ואנשי עיר קטנה כלתם מדין בתוך העיר הגדולה ולפי אין מהלפין את
 כולם אמר' וסוף אמר' אמר' אבה אמר' חטנה עיר חושבת על שם
 הנחל אם יש לפניה דקה בתוך הנחל ארבע מוודין לה אפי' אם סתם
 פיר' כי רוב העתים הנחל יבש ופשתמשין בו שאינו מתמלא לא בשעת
 הגשם ויין דמותמשין בו עשה בכלל השל ואם לא עשה לענה דקה מוודין
 לה לא מפניו בתהו ואנשי עיר גדולה ש דעלמא ד סתמא ודאי דקה
 ד אמורת כגון דהאי שהיט על שפת הנחל בנותא תשמיתיה הולכין
 או הויא ד אמורת אין ואילא לא **מתני'** אנשי עיר גדולה מחלפין
 את כל עיר קטנה ואין אנשי עיר קטנה מהלפין את כל עיר גדולה כד
 מ' שחיה בעיר גדולה וטק את עירובו בעיר גדולה מהלך את כולה וחוצה
 לה אפי' אם יש עקובה אומ' אין לו מטקם עירובו לא אפי' אם אמר'
 להני' עקובה אי אתה מוודי' לי בנות את עירובו במערה שו' לו ממקום
 עירובו לא אפי' אם אמרו לו אימתי כגון שאין לו דודין מהלך את כולה
 וחוצה לה אפי' אם נשאו קל תוכה מעל גבה ולמדוד שאמרו נחמין לו אפי' אם
 אמר' שמי' סוף מדין כלתם במערה ולת' דחוש' לו עקובה לא מהלך את
 כולה וחוצה לה אפי' אם **תל'** שבת בשער גדולה מפי' כמבוכתא
 דאמרה ובמערה מפי' כמערת צדקת מהלך את כולה וחוצה לה אפי' אם

סליח פירחא

הדר עם הנכדי בחצר או עם מי שאינו מורה בעורב דהו' זד אוקס ענין ו'
 אשיר ב' יעקב אומ' לעולם אינו אוקס שני ושלאום אוקסין זה שזה כלי
 ענין ב' לא מאיר ב' ל' אישיר ב' יעקב דודת שמה לא שמה דיה וסודה

שמע ולמד ישראל ממועשיו של גוי פלוגי דל אישדק יעקב סבר כיון דגוי
חשוד על שפיכות דצואה ודמי דשקיו דדידי גזח כהו רבנן ול מאיר דמקד
ודארי ואמרי רבנן אין שרוב כלל מעטל במקום גוי עד שישיכור
וגוי למ מוחיש דחייש לבשמים שוכחין מן הגוי ומפ' בנחות משווה
כחטה דשלח ל יצחק בר גורח משמט דל יחנן היו יודעין ששוכרין מן הגוי
ומפ' בנחות משווה פדוסה אמ' ל יהודה אמ' שמואל הלכה כל אישדל בן יעקב
ול הונא אמ' פנהג כל אישדל ול יוחנן אמ' נהגו השם כל אישדל בן יעקב
גרסו בפ' בבא מציעא פרקו בתעניות מן דאמ' הלכה דדשיין לה בפרקא
ומן דאמ' מעהג מודע לא דשיין כי מתן לקמטן מורין להו ומן דאמ'
נהגו מפ' מורין נמי לא מורין להו ומי עבוד למ מהדחתן לה
הילכ כמטן דאמ' הלכה דהא אמ' ליה אמ' לר' יוסף הוא דאמ' ל יהודה אמ' שמואל
הלכה כל אישדל בן יעקב וקיימא לן משעת' ל אישדל בן יעקב קטנתי מהו
למודוי במקום רבה כלום הוא דבר ברור הוא אמ' ליה בעמא בכותח
באש מצוה מו חסדא נצעה דל הונא ולא מודי ליה אמ' שדבר ברור
הוא שמועז כי הביצים הנמורות אין מן בשר אמ' רבא ולמפרושי
מאוסורא ומפ' בפע' נמי שפיר דאמ' רבנא הוא ותיב קמיה דל משי
חזייה לההוא גברא דקא קטר חמרא בביצת דדקלא בשמא דמא ביה
קלא ולא משגז אמ' להוי ההוא גברא בשמא דמא אמ' ליה רבינא לר'
משי כי האי גונא ממי מתחזי כאסקדותא אמ' ליה אין חכמה ואין גבנה
ואין עצה לנגד יני כל מקום שיש חטול השם אין חולקין כבוד לרב
אמ' רבא בפע' מסור וחיוב מיתע' שלם בפע' מסור ואינו חייב מיתע'
תנא ל אישדל אומ' לא מתו בעו של אהרן עד שהורו הלכה בפע' רבן
מאי דהש ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח אמ' שחאש יודת
מן השמים מצוה להביא מן ההרים ותלמי אחד היה לו לך אישדל שהיה

מורה

מורה הלכה בפני רבו אמר ליה לאימא שלם אשתו תמוה מעי שם
משה יצא זה שבתו אמרה וכי נצטא אתה אמר לה לא נצטא מעי ולא בן
נבי אנט לא כך מקובל מעי כל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה
אמר רבה בר רב הונא כל המשגר מחנותיו לבקן אחד מביאר רעב לשלם
שן וגם שורא הוארי הנה כהן לחד וכי לחד היה כהן ולכונן עלם
לא היה סק לא משגר לו מחנותיו וכתו והיה רעב בימי דוד שלוש שנים
שנה אחר שנה אמר הונא כל הלן נקעלה שמוש ומשתו שריוון
זה עלון הכות אומר בשו עמי תגרשן מכות תעוגיה אמר יוסף אפי'
משתו שנה ההוא מטמה דהוה ודביה המן בר דסתק אמרי ליה
אוגר לן רשותך לא אגר להו נטיל לן רשותך לא נטיל להו אמרם
טייל חד מיטבן וישל מיטה דוכתא ויעיב בה טידי דהוה ליה בשטחה
ובלקיטיו ומה רב חזוהי מה עמוט מהי שכידו ומי לקיסן טתן
את עדובו ודין מה ליה מהי ויל יוסף היז תדעה שכיר ולקיסן
מהו מהי להו מהי מהי שכידו ולקיסן לחקל יאמרו שכירן
ולקיסן להחמירי קוטה מה רב יהודה מה עמוט השוטה
דביעתין ל התפלל מה רב נחמן לא משלם המ שיעטא והיא
מה כחה דלמא שתינא דביעתא לא עמיילמא דיעתמי מה ליה
רבא מהי טעמך עבר מר הכי חזא מה רב נחמ בר חיטא
חזאי רבתי ודעיה זונת יאכר הן כל העור שמועה זו מה
ישמועה זו מהי טאה כל מאבר הקפולותיה הונה של תורה
מה ליה הודי בי ומה רבה בר רב הונא שמוי ל התפלל וחס
התפלל תפלתו תפלה שכור על התפלל וחס התפלל תפלתו
תעטבה היכי דמתי שמוי ויחכי דמתי שכור שמוי כל
לרבי בני החקף שכור שמוי תכל לעבר בני החקף

אמ דאמי בר אבה דק מניל ושונה מפנין את היין אמ' ל נחמן אמ' רבה בר
אבה לא שנו לא ששתת דבישתא אבל יתר מרבישתא כל שכן משכרה
שכרותו אין מעבידין על האוכלין אמ' ל יוחנן כסוס' ל שמעון בן
יהצדק לא שנו לא בדורות הראשונים שמין בנות ישראל פרוצות בבשמים
אבל בדורות האחרים שבנות ישראל פרוצות בבשמים מעבידין תמאם שלמין
מעבידין מתיבין אין מעבידין והאי דל ותחללן אותי א עמי בשעט שמורים
וכפתיות לחם ההוא דהוה שקלני תעמ שכור מקחן מקחן וממכרו ממכר
עבד עבירה שוש בה מיתה מעבידתן אותו מלקות מלקחין אותו ללא של
דבר הדי הוא כפיקח לכל דבריו לא שפטרין מן התפילין אמ' ל חיננא לא
שנו לא שלא הגיע לשקדוהו של לט אבל הגיע משכדוהו של לט פטר
מכולס' ל שמעון ב' לקיש ולמירי' ל חטנה אוקליעו להקווא כונדק
דלא הוה שוכר והוה משכר אמרו להו למיגר מישב כל הווא דלא
משתני מסלק ליה לא תבש לך דהא לא מאיז מסלק ליה כי תבש לך
היכא דמעץ מסלק ליה מאי צויר מצוי מסלק ליה אגרונין מן דילגא
השתא מיהא לא סלקוה אמ' לון ריש לקיש נשכור וכסלך אמל דבותי
שבדחם טשא להם אתו שילן ול אמס אמ' להם יפה עשיתם ששכרתם
ל חמט בר יוסף ול חויה בר אבה ול יוסי אוקליעו להקווא כונדקא מתיב
גוי ממרויה דכונדקא בשבתא אמרי מהו למקל מיניה שוכר כמעבד
מה מערב מצעוד יוסף אף שוכר מצעוד יוסף מן דילגא שוכר
כמעבד דשות דאמי מה מעבד דשות אמרי בשבת אף שוכר אפי'
בשבת אמ' להי' ל חמט בר יוסף אמ' להו' ל אפי' לא נשכור אמ' לח
ל חויה בר אבה נשמך עלה דדרי האין נשכור מתא שילתה לך יוחנן
אמ' להם יפה עשיתם ששכרתם ותמאם' ל יוחנן שוכר במבדב דאמי
כי קאמי ל יוחנן שוכר מצעוד דאמי לקולא מה מערב בשות משווה פחטיה

א

אף שוכר בטוח משווה כדופסה ומה מערב אפי שכירו ואפי לקטן אף שוכר
 אפי שכירו ולקטן מה מערב חמשה שטריון בחצר אחת אחד מערב לכולן
 אף שוכר חמשה שטריון בחצר אחת אחד שוכר לכולן ויש וכן הילכ
 אפי שמואל אין בטול רשות מחצר לחצר ויש בטול רשות בחרבה וצרכה
 דא משמעין מחצר לחצר בהא קאמ' שמואל כסוס דהא רשותא דחד
 וזמא רשותא דדך אבל חרבה דראותא דתרויהו חד אימנא מודה ל' יוחנן ואי
 איתמגד בהא דקאמ' ל' יוחנן אבל בהא אימנא מודה ליה לשמעל וקיימא לן
 דשמואל וז' יוחנן הלכה כז' יוחנן ועוד הא דבה דהוא בתרא כל יוחנן סברא ליה
 כדבעינן לממור קמץ בענין ההוא ינוקא דאשתתפיץ חמימיה' ההוא ינוקא
 דאשתתפיץ חמימיה טול מנא חמימי דאתקינו ליה מערב שבת לשמיה ליה
 עילויון בשבת אמ' ליה דבא ליתן ליה מיגו ביתאי אמ' ליה אבוי דהא לא
 עירבו כסמוך אשתתפיץ והא לא שיתפו אמרו ליה לגוי לזולת לית ליה אמ'
 אבוי בעמיי למותבניה למד ולא שבקן ל' יוסף דאמ' ל' יוסף כי הוין ביר
 יודה לן בדאורייתא מתבנין תיובתא וחדר עדיין מעשה טרדנן עבדי
 מעשה וחדר מותבני תיובתא בתר הכי אמ' ליה מאי באעית לזותביה דתנא
 הזאה שבות ואמירה לגוי שבת מה הזאה שבות ואינה דוחה את השבד
 אף אמירה לגוי שבות ואינה דוחה את השבת אמ' ליה ולא שני לן בין
 שבות דאית ביה לשבות דלית בה מעשה אמ' ליה רבא נר חקן לאבוי מבואת
 גברי רבדי כדבין לא ליהו ליה ערוז ולא שותף אמ' ליה ומאי
 אעבד מד לאו אורחיה אמנא טרדנא בגן דסאי אינהו לא משגחי אקע
 להו דיפתא בסלתא זמנין רבני מאתמוז ולא משפה למיותביה שהלחן
 ולא מאוי שתקן דתנא אחד מוכי מבוי שפוקש יין ושמן ולא נתנו בו
 על השתוק ולקטן להו מר רבישתא דחלמא בחביתא' תנא אין משתתפיין
 באוצר ואסוקנה להא דתנא אין משתתפיין באוצר לבית שפמאי דלית להו
 ברירה אבל לבית ח' משתתפיין באוצר' ההוא ינוקא דאשתתפיץ חמימיה
 אמ' רבא לישאליה לאימיה או צריכה לאחיס ליה גוי או באמיה והו'

י

אם אלה תמדי ההוא תוצא הוא דנקוט ליה' ההוא נקמ דאשתפך
הכערה אמ' להו רבא ליפנו לי רבא מנא גברי לבינשו דאיוול ואחתי
דתם ואיבטל ליה רשות בהאי חצר דדיו אמ' ליה דנימאלת מין ביטול
רשות מחצר לחצר אמ' ליה נאמא כל יוחן סבירא ליה דאמ' יש ביטול
רשות מחצר לחצר א' כשמואל לא סבירא ליה למר ענח מר מחכתי
ולבטל מד לידחו ולהדרו אינהו וליבטלו ליה למר דהא אמ' דב מבטול
וחזרין ומבטלין כי מיכי דלמ' ליהו מילי דרבנן בתוכא וטלולא נאעב דמ'
רבא כשמואל דאמ' מין מבטלין וחזרין ומבטלין וקיימא לן כלב דהא ל' אשוי
דהוא בתרא מסקה להא דרב ושמואל דפלוגתא דל' ליעזר ורבנן קא מפלגי
דרב כרבנן ושמואל כל ליעזר ושמואל מני דהילכ' כרב דאמ' מבטלין וחזרין
ומבטלין וכן הלכה'

מתני'

שחיה דד עמנו במבוי ביה שרש' אמ' לנו אבה מהו וחוצתו את כל הללים
למבוי עד שלמ' יוציא ויאסר עליכם' ל' יהודה אומרה בלש' אחרת מהו
ועשו את רצונכם במבוי עד שלמ' יוציא ויאסר עליכם' פול' צדוקי זה טבן
רשות לבני מבוי ועריכין הן בע מבוי לחסמ' כלתין לחזק במבוי קודם שיעצו
בצדוקי כליו למבוי ויבטלו נתינתו טרתן מי שנתן והוציא בין בשוגג בין
במסיד הרי זה מוסר וכל' ולפי אמ' להן מבוי של רב גמולא מהו וחוצתו
את כל הללים במבוי עד שלמ' יוציא ויאסר עליכם' תנא ישרא משמט'
משמט שבת בשוק מבטל רשות ושמינו משמט שבתו בשוק מינו מבטל
רשות פול' אעפ' שהוא מחולל שבת בסתר ועינו משמט שבתו בשוק מינו מבטל
רשות דהויה ליה כמי מפני שאמרו וישרא נותן רשות ומבטל רשות ובגוי
עד שישכור כיצד אומ' לו רשות קנייה לך רשות מבטלת לך קנה מינו
צריך לכתב'

מתני'

אנשי חצר ששכחו אחד מהם וכל ערב
ביתו אסור מלהכנס ומלחוס' לו ולקן ושלקן מותרין לו ולקן טבטן לן רשות
הוא מותר ון' אסורין הן שנים אסורין עד על זה אחד נותן רשות ונאסר רשות
שנים נאסר רשות ואינו נאסר רשות ביתו הוא דאסר הוא חצרו שרוא

היכי דאמי לא מי בטל חצרו אמאי אסור לשלם דקא בטיל וקא סברו
 רבנן המבטל דשות חצרו רשות ביתו לא בטיל ושלקו מותרים לו ולקא מאי
 טעם כשום דחמאי אורח לבנהו נתנו לו רשותן חמ מותר וכן אסורין ואמאי
 אינהו נמי להו אורחין לבני חד לבני חמשה הוי אורח חמשה לבני חד לא
 הוו אורחין הין טעם אסורין זה על זה כיד הוי טעם נאשכחו ולא שורבו
 עם בני חצר אמר שיתנו והן מבטלין רשותן אין מותרין להכניס ולהוציא
 שכין שטעמם לא טרבו אסורין זה על זה פשיטא לא גריבה דהדר מינהו
 ובטיל להו לחברה מהו דתעמא לשתרו קא משתעבד דבעידתו ^{דמפסקה}
 ליה לחמות לא חוק ליה שדיווסא בזרי לא ^{הניח אתר מהם}
 עלמא עירב טהני רשותו לאחד עירבבו שנים שעירבו נותנין
 לאחד עלמא עירב טהני אחד עירבבו טהני רשותו לאחד
 עלמא עירב וטאן שנים שעירבו טהנין רשותו לבני עלמא עירבו
 בשם מינהו אבוי מדפא חמשה שדוין בחיצי אחת ושכח אחד
 מהם לא עירב בשחמא מבטל רשותו צריך לבטל לכל אחד
 ואחד או עין צריך טהני ליה צריך לבטל רשותו לכל אחד
 ואחד אורתפידיה אחד עלמא עירב טהני רשותו לאחד שעירב
 היכי דאמי טהני דליכא אחרינא בהדיה בהדי אחת עירב
 פשיטא דליכא אחרינא בהדי וקתמט לאחד שעירב
 חמא בממאי שיקויין דתוה אחרינא בהדי וההילכ כרמא
מתני מיתני נותנין רשות בית שמאי מוהי מבטל
 חס ופירי ^{הכל מוהי חצרותיך מי שעתן רשותו וחצרות}
 בין בשוגג בין במזיד חרי זה אומר דברי ר' מאיר ר' יהודה
 אומר במזיד אומר בשוגג אינו אומר גמ' במאי קא ^{מפסקה}
 מיפסקי ביד שמאי ספרי ביטול רשות מקנה רשותו הוא מקנה

הוא ומקנה ראותא בשבתא אסור ובית היכל סברי כיון דהוא

מתני

אסתלקוי הוא ואסתלקוי בשבת שניד דאמרי...
בעל הבית שהיה שותף לשינוין לזה כיון ולזה כיון אין עריך לערב
לזה כיון ולזה בשמן עריבין לערב ד' שמעון אומ' אחד זה ואחד זה
אין עריבין לערב גמ' אומ' רבא ובבל אחד הגיא פערבין
לחצירות בבת ואם רצו לערב כיון אין פערבין ומשתתפין במבוי
כיון ואם רצו להשתתף בבת משתתפין מערבין בחצירות ומשתתפין
במבוי כדי שלא השתכח הורת העירוב מע התנחלות דברי ר' יוד
וחכמי אומ' או מערבין או משתתפין אומ' רב יהודה אומ' רב הלכה
כר מאיר ורב הונא אומ' מתוך כר' מאיר ולוחא אומ' ענין השם
כל מאיר

מתנה

חמש חצירות שלביתו שלביתו
אחד בית שמאי אומ' ענין כל חצירה וחצירה ונתת היל' אומ' ענין אחד
בבית ומגורים שאת הין שדווים כחדרים או בעליות שעריות עירוב לב
חצירה וחצירה גמ' אומ' רב נחמן מחלוקה במסופים אבל במחצה עשרה
דברי הכל עירוב לכל חצירה איכא ד' נחמדי אומ' רב נחמן מתן
במסופים מחלוקת מותבי אומ' רב יהודה הסבך פיר' גריל' פכא
לע נחלקו בית שמאי ובית הלל על החצרות האגישת לתקדה
שעריבין עירוב לכל חצירה על מה נחלקו על מחצות אומ'
מריען לתקדה שבת שמאי אומ' עירוב לכל חצירה וחצירה
ובית הלל אומ' עירוב אחד לכולן לכן ליטנא דאמ' רב נחמן
מחלוקת במסופים תיובתא להך לישא דאמ' רב נחמן מתן
במסופים מחלוקת ליתא תהוי תיובתא אומ' לך רב נחמן
שליבי בחצירות הוא והין במסופים וחמי דקא מיכללי
בחצירה עשרה להודיעך כחן רבית הלל עמ' רב נחמן

רב הלכה כל יחודה הסבך **מתנה** האחין שאוכלין על
 שולחן אביהן וישנים בבתיהם צריכין עירוב לכל אחד ואחד לפי אם
 שכן אחד מהן ולא ערב כבטל ושאנו אוימתי בזמן שמוליכין את
 עירובן למקום אחד אבל אם היה ערוב צא מצד אן שאין עמהן יודין
 בחצר אין צריכין לערב גם שמימי' לטה גורם אמר יהודה אמר לבי
 במקבל פרס שטני' ת"ד נמי שיש לו בית שער מכסדרה ומרפסת נחצר
 חבירו אינו אוסר עליו בית התבן בית חבקר בית העצים בית האוסדות
 הדוזה אוסר עליו ל יהודה אמר לא מסרו לא בית דירה בלבד אמר
 יהודה מעשה בצן נפח שהיה לו חמש חצרות באושא וצא מעשה לפי
 חכמי ולא מסרו לא בית דירה בלבד בית דירה סלקא דעתא אמרי
 מקום בית דירה מאי מקום בית דירה רב אמר מקום פותח ושמואל אמר
 מקום לניה וקילב כרב ושמועי' מוני' דהילכ כל יהודה בעת מיניה
 אבוי מרצא ה' שגבו את עירובן כשהן מוליכין את עירובן למקום אחד
 עירוב אחד לכול' או צריכין עירוב לכל אחד ואחד אמר ליה עדוב אחד
 לכול' והא מכוי' כמי' שגבו דאמי וקא תאני צריכין לכל אחד ואחד
 התם כיון דאמי' אחרתי טהדיהו מיכו דהני מסדי' הני נבגי' מסדי' והכא
 נמי מסתברא מדקתאני סופה אימתי בזמן שמוליכין את עירובן למקום
 אחד אבל אם היה ערוב בא מצדן או שאין עמהן יודין בחצר אין צריכין
 לערב שמימי' בעת מיניה ל' חיה בן אבון מל' שאת בעי רב זכרבי
 דיפתא בעתא ותתן ונחי' בצי רב כי משחיני' להו מבחבבא משחיני' אן
 מצי רב אמר ליה מי' רב דאמי' שהדי דאמי' אוכא דמיתתו להו דיפתא להכא
 הכא נחא להו בלש' מיניה דאמי' בר חמא מל' חסדא האב וננו הדב
 והלמחן כרבי' דאמי' או כוחודים דאמי' צריכין לערב או לא מבוי' שלה
 ביתר בלתי וקורה או לא אמר ליה תענה האב וננו הדב ותלמדו בזמן שאין
 עמהן יודין הדין כוחידים ואין צריכין לערב ומבוי' שלהן עתר בלתי
 וקורה **מתנה** ה' חצרות הפתוחות או לזן ופתוחות למבוי' עירובן
 בחצרות ולא נשתתפו במבוי' מותרין בחצרות ואסודין במבוי' אם

לעשותם מצדו ושכח אחד מהם חזר ולא עמד מותר
 שכח אחד מבני הבני ולא גמלתם מוסרן בחדירות
 ומסורן במקומו שהמקור לחצירות בחצירות לבתים
 כולה ר' חזיר היא דמה בעתן עירב ופנין שיתם כדי שלא
 תעשה תורת התינוקות הבת סוף דרובה עירוב לא משתכח
 מה רב יחודה רב לא וסני טמחות זה לנו מהו טעם וקמ
 סבר רב אין התבוי נותר בלחי וקורה עד שיהו בתפוח יגרוה
 סתמין לתבוי הפין שפמחות זו לא בשען כחזר אחרת קמה
 אמר רב אין התבוי נותר בלחי וקורה עד שיהו בתים וחדירות
 סתמין לתבוי ועומל אמר תמי בית אחד וחצר אחת כי יוחם
 אמר עלי חורבה אחת וקוהץ כרב חוה והיא שמש הקד ביה
 לקביה רוב בענין ההוא נפאה והוא דמא ביה אפני בר אדי
 וחיה ליה ר' יוחנן חד לקבי תרין ותיך ובריך של אחד במקום
 שניס ומתניתיך נמי מסושה ליה שהמבוי לחצר בחצר לבתים
 ועוד היא אמר רב יוחנן בפרק קמא בקומץ אין המבוי
 נותר בלחי וקורה עד שיהי ארבו יתר על חבוי ומי שיהו
 בתים וחדרות סתמות לתבוי
 חבוי שצדו אחד בוי וצדו אחד יהא אין שבת בתבוי ורך
 חלונות בבתי להתיך ורך סתחיס משום דמסור לבעשות
 חוץ במקוול בוי
מתני שתי חצרות זו לפני
 חסו עירבה ובעמה ולא עירבה החיצונה הגנימת מותרת
 החיצונה מסורה לבע חיצונה ולא הפנימית שתחת מסורות
 עירבה זו לבעמה או לבעמה זו מותרת בעני עירבה וא
 מותרת בעני עירבה ר' עקיבה אומר עת החיצונה רב
 עדייסת הדגל מוסרתה וחכה אמר אין רדיסת הדגל
 מוסרתה
 שבה אחד מן החיצונה ולא עירב הפנימית
 מותרת לחיצונה ~~הפנימית~~ ולא עירב שתחת

מסודות נתנו את עירובן במקום אשר שכח אחד בין כץ הפנימית במקום
 החיצונה ולא עידיב שתייהן מוחסות היו של יחידים אינן צריכין לערב
 ב' א' אבן א' ל' יטאי ג' מחלוקות בדבר ל' עקיבה סדר אפי' רגל
 המותרת במקומה מוסדת שלא במקומה ודבן סברו אפי' רגל האוסרת
 במקומה אינה מוסדת שלא במקומה ותמ' קמא תאמ' חיצונה ולמ'
 הפטמת שתייהן מסודות סדר רגל המותרת במקומה אינה מוסדת שלא
 במקומה ורגל האוסרה במקומה מוסדת שלא במקומה נתנו את עירובן
 במקום אחד א' ל' יהודה א' רב חיצונה ומכאן קמאי לה מקום אחד
 המיוחד לשתיהן פ'ט' ואם היו של יחידים אינן צריכין לערב א' ל' כיצ
 משמא דל' אדה בר' שלושה מסודין פ'ט' און נקדין יחידים לא צומ'
 שהן שש חצרות ובכל חצר דל' אחד אבל אם הן ג' חצרות ובכל חצר דל'
 אחד שנמצאו כולן ג' מסודין מאי טעמ' הואיל ואמ' קורא רבים בחיצונה
 הדין רבס ומסודין ושמואל אמ' לעולם מוודק עד שיהו בטעמית שטס'
 ולא עירובן לפי' מוסדין בחיצונה אמ' ל' אעזר גוי הרי הוא כרבים ומוסר
 ד' ישראל לא מסר דכל מאן דחמאי לה דמטלטל איכא ד' יחיד
 הוא והאידע דכל יחיד שארי ואילמ' ידע אמ' בדעתה לא מטלטל אלא
 משום דעירובן בהדי הדדי הכי נבי גוי מאי ידע ד' יחיד הוא חמ' ידע
 ואילמ' אמ' בדעתה הוא מטלטל משום דאגד מינה הוא סתם און מיתד
 דאגד מינה מטעמ' טאש נדיון ולא כמש' אמרו מטלטל במקום גוי הוא
 ומסור'

סליק פירקא

חלון שכן שתי חצרות
 מערבין שטס' ואם רצו מערבין אחד מוחת מד' על ל' און למעלה מו' מפרט
 שטס' ואי' מערבין אחד ג' תל' כולו למעלה מעשרה ומקצתו בתוך שטרה
 כולו בתוך ו' ומקצתו למעלה מו' מערבין שטס' ואם רצו מערבין אחד
 ואי' חלון עגול הוא צדך שהיא בהקיפון שבסר נבי חומשא דקיימא ל' כל
 שי' בהקיפון ג' טטחיס יוש' ב' רוחב טפח הולפת צעני' למהווי הקיפון דהאי

חלקן שפסד עבד חומשה כו' והיו דהאני בית רחוב חמשה טכחים ושפעה
חומשי טפח מינהן שמחה חומשי דמינון תדי חומשי ארבעה
טכחים דקיימא לן כל חמשה יתבונעו חמשה ותרדי חומש טאלפסונא
האני רחוב חלקן בריבוע ארבעה על ארבעה עלם פחות ופא יתר' פחות
מארבעה על ארבעה או למעלה מעשרה וכו' אמ' ו' נחמך לא שנו לא
חלקן שתי הצידות אבל חלקן שבין שתי צדדים או למעלה מעשרה נמי אם
רצו מערבין אחד מאי טעמ' כיון כמלא דאמי וכן הלכתא בעא מיניה
דבא מדב כחמץ לול הסתוח מהבית לעליה עריך סולם קבוע להתירו או לא
כי אמרינן ביתא כמאן דמלא דאמי הכי מילי מן העד אבל כמאמר לואו
או דילמא לא שנו אמ' ליה לא עריך ספור מיתה סולם קבוע הוא
דאמי עריך אבל עראי עריך אמ' ו' יוסף בד משמיה אמ' רב עמון
סולם קבוע ואחד סולם עראי אינו עריך **מתוך** כותל שבין שתי
התלות קבוע עשרה ורוחב ארבעה מעורבין שנים ואין מערבין אחד היו
באמשן טירות לו עולץ מטאן מוכלין ואינן שולין כמאן ואוכלין ובלבד
שלא יורידו למטה כפרץ הכותל עד עשר אמות מערבין שנים ואם
רצו מערבין אחד מעב' שהוחב בבית יתר כמאן מערבין אחד ואין מערבין
שנים גמ' אין בו ארבעה על ארבעה מאי אמ' רב תוך שתי רשויות
שולטאות בו ולא יזח בו אמ' כמלא כימיה ורב יוחנן אמ' אינן מעלין מטאן
ואחבין ואין מעלין מטאן ואוכלין ועלן עולין כמאן ואוכלין עמין כמאן
עלין ואין מעלין לא הדי קמ' יש בו ארבעה מעלין ואין מעלין לא
אין בו ארבעה אפי' מעלין לאו ואחרי' ו' יוחנן לפעמיה
דימי אמ' ו' יוחנן מקום שאין בו ארבעה על ארבעה מותר לבני רשות
הדיס ולבני רשות היחיד לכתף עליו ובלבד שלא יחליטו האין קמא
הטא ובלבד שלא יורידו למטה חמשה כפרס כל גגות לפסא רבנים
אבל לצד מזרין דקיימא לן כל שמעון דאמ' גגות וצדקות אדלת
הן ודאמ' הכא ובלבד שלא יחליטו אופמיית כפרס טעד מעבירין ברשות

דאורייתא

דמולדתו כגון רשות היחיד ורשות הרבים אמרו בדעת דרבנן כגון כותל
שבו שתי חצרות שגובה עשרה ואינו רוחב ארבעה מותר לבנות ולהחליק
וכן הלכה אמר רבה בר רב הונא אמר רב נחמך כותל שבו שתי חצרות
גובה עשרה טמאים וצרה אחד שווה לארץ נותנין אותו לזה שווה לארץ
סיה לזה תשמישו בנחם ולזה תשמישו בקשה נותנין אותו לזה שתשמישו
בנחם אמר ל שצבי אמר ל נחמך חריץ שבו שתי חצרות גבות עשרה
טמאים עמוק עשרה טמאים וצרו אחד שווה לארץ נותנין אותו לזה שווה
לארץ היה לזה תשמישו בנחם ולזה תשמישו בקשה נותנין אותו לזה שווה
בנחם חריץ שבו שתי חצרות עמוק עשרה ורוחב ארבעה
מערבין שנים ואין מערבין אחד ואפי' מלא תבן או קט מלא עפר או מערבין
אחד ואין מערבין שנים נותן עליו נטר שוחב ל' ארבעה טמאים וכך שג
אכטראות זו כנגד זו מערבין אחד ואין מערבין שנים נחום מפת מערבין
שנים ואין מערבין אחד אמר רבא לא שנו מלא מסבב אחדיו שנת ארבו
של נטר לחבן של חריץ אבל נתן ארבו של נטר לארץ חריץ אפילו
צד צדו של נטר אלא מה שהיא מערבין אחד שהרי מועטו לחריץ
מלארבעה וכן שתי גזוזטראות אמר רבא הא דתנן וכן שתי גזוזטראות
זו כנגד זו מותר אבל זו שלם כנגד זו או למעלה לא לאמרן אלא שיש
ביניהם שלשה טמאים אבל אין ביניהן ג' טמאים גזוזטרה עמוקה היא
צותנו מתב שבו שתי חצרות גבוה עשרה טמאים מערבין
שנים ואין מערבין אחד אפילו אלא מאכילתו מוכח ואפילו מאכילתו
מכאן נתמעט התב מעשרה נתמעט טמאים מערבין אחד ואין מערבין
שנים בקו אמר רב הונא וכלבב שאלת ליתן לתוך קטנו ויאכילנו
אוקימנה דיהווא והאמי רב יהודה אמר ל חטא מעמיד אדם את
בהמתו על גבי עשבים בשבת ואין מעמיד אדם את בהמתו על

גבי מוקצה בשבת זקאי לא באפה ומזלח היא ואכלא. מוצבי כיצד
משתתפין במבוי מניח את החבית ואומ' חרי זה לכל בני המבוי ומזכה
להם על ידי בני ובתו הגדולים ועל ידי עבדו ושפחתו העפרים ועל ידי
משתו אבל לא על ידי בני ובתו הקטנים לא על ידי עבדו ושפחתו
הכנענים מסני שהן בידו גמי. אמ' רב יהודה חבית של שותפים מבוי
צריך להגביהה מן הקרקע טפח. אמ' רבה הני תורתן מילי כחבוי
דטוס אמ' בריתא אמרונהי הדא היא ומידך המקדש אם טעם מלא
לוגמו יצא ואם לאו לא יצא. אמ' רב יהודה אמ' שמואל החולק את
עירובו מן עירובו עירוב כמאן בבית שמואל אמרין חמשה שגבו את
עירובן ונתנהו בשני גלים בית שמואל אומ' מן עירובן עירובן ובית הלל
אומ' עירובן עירובן אמתי בזמ' שניהם בבית אחי אבל אם שניהם
בבית אחי אינו עירובן מפול' תימא בית הלל עד כאן לא קאמרין
בית הלל הוסיף מלא דמלויה מלמא ויתר אבל סליה מכלל לא.
אמ' שמואל בית שמואל בו עירובן אמ' צריך ליתן את חסות
גרסינך בשוטה תנו רבנן בית שאן בו ארבע אמות על ארבע אמות
מן הגזוזה ומן המעקה ואינו מטמא בגגעים ואינו נחשב בבתי ערי
חומה ומן חוזרין עליו מערכו מלחמה ומן מערבין בו ומן משתתפין
בו ומן מעטין בו עירובן ומן עושין אותו עירובן בין שתי עירות ומן
האחין והשותפין חולקין בו מאי טעמ' הנך כוליהו בית כתיב זהו והוא לאו
בית הוא ומן מערבין בו ומן משתתפין בו ומן מעטין בו עירובן דלא
חזי ליהודה והוא עירובן דאין מעטין בו עירובן חללות אבל שתוף
מבוי מעטין בו דלא גרע מחצר שבמבוי ומן עושין אותו עירובן בין
שתי עירות דאכולן כבודאנן עמי לא משוע' ליה מאי טעמ' בורגין
חזי למלכיהו האי לא חזי ליה למלכיהו. אמ' רב יוחנן נקטין

אחר

אחד עירבני תחומין ואחד שדומי מבמות עריך לזכות
 באני רב נחמן עירבני תבשילין עריך לזכות מו' לא' אמר רב יוסף
 מאי תבשילין ליה האני שמואל עריך לזכות. ההוא טורחין דהוה
 בשתבותיה דל זורח אמר ליה אומר לן רשותך לא אומר ליה אתון
 לקמיה דל זורח אמרו ליה מהו למיגר מדביתיהו אמר ליה ריש לקיש
 מטמא דגברא רבה ומט' ל חטפה אשתו של אדם מערבת לו שלא
 מדעתו א' והס' הט' אשתו של גוי משכרת שלא מדעתו אמר
 שמואל אחד מבני מצוי ערוב לשתתק עם בני מצוי ולא שותתק
 בני מצוי בטובן לערך ביתו ונוט' לן ממנו שתתק בעל כרחו
 נתמעט האוכל מוסק ומזכה ואינו עריך להודיע סוגיא דשמיטת
 אם האוכל לן אחד מפי' כולו מוסק המזכה ואינו עריך להודיע
 ואם ונתמעט מוסק מזכה ואינו עריך להודיע ואוקימננה
 לקמן בחצר של שני מבמות שמתוך שאתה מתיר במבוי זה אתה
 אוסרו במבוי האחר אבל בחצר שבמבוי אחר אינו עריך להודיע
 מאי טעמיה דזכות היא לו וזכין אדם שלא בפניו בותני' כמה
 סימ' שועורו בזמן שהן מרובין מזון שתי סעודות לבול' בזמניה
 מושטין כגרוגרת להודיע שבת לכל אחד ואחד אמר ר' יוסי כמה
 דברים אמורים בתחילת הערב אבל בשירי הערב כל שהוא לא
 אמרו לערב בחצרות שלא שלא ישכח את התינוקות גמ'
 וכמה הן מרובין אמר ל' יהודה אמר שמואל כשמתה עשר בני אדם
 ואילך ומאי שנא שמנה עשר דינקיט אמר ל' יצחק בר' ריה דרב יהודה
 לדידי מופרטא לי מיניה דרבה כל שאילו מחלקת ואין כגרוגרת
 לכל אחד ואחד הן מרובין ואם לאו הן מושטין ואגב אוחזיה
 קאמטמי לטתו סעודת שמואל עשרה גרוגרת' בכל מערבין
 וכשתתפך חוץ מן המים ומן המלח דברו ל' אלעזר ל' יהושע אמר
 כבר הוא ערוך מילי מואה סאה בנת מרופה את מערבין בה כבר

והוא שלם מערבין בו גמ' תט רענ' ככל מערבין עירובי תחומין
 וככל משתתפין שאלו כפי מבוטאות ולא אמרו לערב בפת מלא עירוב
 חצרות בלבד. וסוגין כל הושתע דאמר חס מערבין עירובי
 חצרות בפת ואין מערבין מלא בפת שלמה ואמילו הוא כמיסר
 ואין מערבין בפת פרוסה (אמילו הוא כמיסת פאה מאי טעמא
 דאין מערבין בפרוסה משום חיבה. יחוש' אמ' מנע מה
 מערבין בחצרות מטע דרכי שלום ומעשה פחות לביבה עס
 חברתה ושלחה ערובה ביד בנה ונשתרה וגכפתיה ונשקתיה
 מתא אמר לה לאימיה אמרה הני רחמיה לי מתוך כן עשו שלום
 שלום גדא היא דכח וכל תיבותיה שלום. אמ' שמואל מערבין
 בפת מורז ואין מערבין בפת דומן אמ' רב מערבין בפת נדעיים.
 בפת צבי נות' אדסימנה לחנוני או לפחות כדי שיצקה
 לו בעירובי דברי ר' אליעזר והכחן אומ' לו זכו לו מעותותיה
 בשאר כל אדם שזכו לו מעותותי שאין מערבין לאדם אלא שנת
 אמ' רב יהודה כמה דברים אמוריים בעירובי תחומין אבל בעירובי
 חצרות מערבין לדעתו שלם לדעתו לפי שזכין לאדם שלם
 בפניו ואין חזין לו. גמ' מודים בשאר כל אדם שזכין לו מעותות
 בפת שאר כל אדם אמ' רב בעל הבית וכן אמ' שמואל בעל הבית
 האמ' שמואל לא שנו שלם זכין לא מעותותן אמא' תחומין אבל בעל
 הבית קנה ולא שנו בנחומים דלא קנה מלא בדאמ' ליה זכי לי
 אבל בעל' ערב לי קנה ולא שנו דאין ליה זכי לי לא קנה מלא
 מעה אבל כלי קנה. אמ' ליה יהודה ב' דב אמ' בעירובי תחומין
 וכל' אמ' רב יהודה אמ' שמואל אלצה כל יהודה ולא עור אמא'
 כל מקום ששעה ליה יהודה בעירובין הלצה פחותו אמ' ליה רב
 חטא בגרמא ל' יהודה אמ' שמואל אמילו במקו' שניכול' תחומת
 קודתן או לחומי אמ' ליה בעירוב אמ' ולא בחצרות אמ' ל' יהושע

ערובי

כי לוי כל מקום שעלה לו יהושע אימתי ובמה אינו מלא לפרש
דברי חכמים (ול יוחנן) אמן אימתי לפרש ובמה לחלוף:

סליק פירקא

כיצד משתתפין בתחומין מניח סתת האבית ואומי הרי זו לכל בני
עירי לכל מי שילך לבית האבל או לבית השטתה כל מי שקיבל
עליו מצעוהי חס מותר משחטבה אסור שאין מערבין משתחטדי
גמי אמי ל יוסף אין מערבין מלא לדבר מצוה מאי קא משמי
לו תנעא לכלמי שילך לבית האבל או לבית המשתה מהו דתמא
אורחא דמילתא קא משמי לן לדבר מצוה דוקא אמי ל יוסף קט
כי עש יוצא בעירוב אמו הא הדר על צד שש עדיך לערב לעצמו
תע רבנן מערב אדם על ידי בנה ובתו חקטנים ועל ידי
עבדו ושפתו הכנענים בני מדעת בני שלם מדעת אבל אינו
מערב למ על ידי בנה ובתו הגדולים לא על ידי עבדו ושפתו
העברים ולא על ידי אשתו מלא מדעת כותבי וכמה קורא
הוא שיעורו משן שתי פעולות לכל אחד מזונן לחול מלא ליה
לשבת דברי ל מאיר ל יהודה אומי לשבת אבל לא לחול נזה וזה
מתבארן לחקול ל יוחנן כי ברוקה אומי בפנדין מארבע סמי
ל שמעון אומי שתי פעולות לכפר משלע לקב חציה לבית המעוג
וחצי חציה סדי לפסל את הגויה גמי תאנא וקרובי דבריה
להיות שון דבריה דאמא או דל יוחנן כי ברוקה ארבע פעולות
לקבא ואו ל שמעון תשע פעולות לקבא אמי רב הסדא צא מדר
מחצה לחנוני מכתיל למר תמוני ולמד תשע הינו דאמי וקרובי בידיה
להיות שון הולכך כד הויאן שמנה פעולות בקב בקב יש בן ארבע
מאות זוג כלכל הויאן שתי פעולות מאה זו כלכל פעולה חמישים

קמח דמינון שבעין וחמשה במשקל ספרדי תט רבנן
 שה' ארבע מאות דנרק נמצא הקב ארבע לטס כל לטס
 מאה זוז גדולים שה' מאה דינרין והמאה דקרבין ה' במשקל
 של ברבנות שהוא משקל לקדמתן מאה וארבעה וארבעים
 זוזי והלטרמ הויא שש סעודות לטרמ קמח ובכל סעודה
 חצי לטרמ קמח תג רבנן למשית ערסותיכם כזי עיסתכם
 וכמה עיסתכם וכרי עיסת מדצר וכמה עיסת המדצר והעמר
 עשירות המופה היו מיני אמרו חמשת רבנים דעס חבשים קמח
 חייבן בחלה שהן שש לידועלמית חמש לביטרית מבין אמרו
 האוכל כמו הוא הרי הוא בריא ומבחד יתר מבן הדי זה רבנן
 טוח מבין הדי זה מקולקל במבין **תתנן** אמר חזר
 שעכחן ולבא עירוב כל שאבא עשירי טפחים למדסת כחות
 מבן לעזר חולית הבור והסלע שגובה י טפחים למדסת
 כחות חזק לחזר בלית בסמוכה אבל במקלבת אפי גבנה
 י טפחים לחזר אי זו קיח חזר סמוכה כל שאינה חזקה עשירי
 טפחים **גבן תלך** אנשי חזר ואנשי עליה שעכחן ולבן
 עירוב אנשי חזר משתמשין בעשירה התחתונים ואנשי עליה
 משתמשין בעשירה העליונים כיצד זוז יומא מן הכותל למטה
 העשירה בני חזר משתמשין בו למעלה מעשירה אנשי עליה
 משתמשין בו הנותן את עירובו בבית שער מסודרה
 ומדסת מין עירובו ערות והדל שם אינו מוסר עליו
 בית הובן ובית הסך ובית העצים ובית האוצרות הדי זה
 עירוב והדל שם מוסר עליו י יהודה מזה אמר יש תבוסת
 די של בעל שער הבית אינו מוסר עליו אמר י יהודה

מקור חבורה שהיו מסובין וקדש עליהם חיוס מת שעל השולחן סומכין
עליה לשם ערב וממרי להו משום שנתקן אמר רבא ולפליג
סומכין עליה בית וכתן סומכין בחצר דתנא עירובי חצרות בית
שבחצר ושתופי מבין חצר שבמבוי ל יהודה אומ' דא יש תפוסת יד של
בעל הבית היכי דאמי תפוסת יד אמר חטנה כון חקר סומכין ע"פ ע"פ
פ"ל בן עוס היה פשיר ול בית שהיתה לו בחצירו געהל ע"ה סחורה
ומי פקמטיא רבה בר ר חייה אמ' אפי' יתד של מחרישא אמ' טמן
הט דבי שמשל תמן דבר שמשל בשבת אוסר דבר שאינו עטל אינו
אוסר תנא נמוחבי וש לן טבל ועששיות וכל דבר שאינו עטל בשבת
אינו אוסר **ביתני** המנח את ביתו והלך לשבות בעיר אחרת
אחד נכרי ואחד ישראל אוסר דברו ל מאיר ל יהודה אומ' אוסר ל יוסיאוב
נכרי אוסר ישראל אינו אוסר שאין דרך ישראל לבטא בשבת ל שמעון אומ'
אף המנח ביתו והלך לשבות אצל בתו באותה העיר אינו אוסר שכבר
הסיח מלבנו **בב' אמר רבה הלכה כל שמעון דדא בתו מבל בב' ל**
לא כדאמרי אמישי נבח כך נלבא חול נבח כך בורתא פוק ביתני
כוד שבין שתי חצרות אין ממלטן ממנו בשבת אל אם כן עשו לה
מחצה גבוהה ל טפחים בין מלמעלה בין מלמטה בין בתוך גובה אמ'
רשבב בית שמאי אומ' מלמעלה ובית הלל אומ' מלמעלה אמ' יהודה
לא תהא מחצה גבוהה מן הכותל שבינהן אמ' הוסי' למטה למטה מטע
למעלה למעלה מטע' וזה וזה כבוד ל יהודה אומ' למטה למטה מן המים
כלומר יהי הקטע משוקעים למטה מן המים ונדאין דאמי ל
הקטע למעלה מן המים טפח למעלה למעלה מן המים וצריך לשקב
מחצת הקטע בתוך המים טפח שלם יהי עה דולה מרשות זה ושלא
יהי זה דולה מרשות זה וסוגין כל יהודה **ביתני** אמת המים

שהיא עוברת בחצר אין ממליך ממנה בשבת לא אספן עשו לה מחנה
 גבוהה עשרה ספחים בכניסה וביציאה ויהודה אומ' כוח לעל גביה
 פירון משום מחנה אמ' יהודה מעשה סומה של מבל שהגן ממלכא ס'
 מעשה בשבת על ספקים אמרו לו מוכי שלע היה זה סדומי
 גמ' אנו פתח עשו לה מחנה בכניסה ולע עשו לה מחנה ביציאה
 ביציאה ולא פתחה אין ממלכת ממנה לא אספן עשו לה מחנה
 גבוהה עשרה בכניסה וביציאה ויהודה אומ' כוח לעל גביה
 ורין משום מחנה אמ' יהודה מעשה סומה של מבל שהיתה מביאה
 מים בשבת מאכל לעמרי וממליך ממנה על פני זקנים בשבת אמרו
 לו משום בעומקה עשרה ורחבה ארבעה כור' או שלא מת
 המים יריפה להיות משקעת במים בין המים שברשות הרבים
 למים שברשות היחיד כמו מחנה של בור שעריכה להיות מעוקק
 לתוכו לחלוץ בין רשות לרשות חבירי
 למעלה מן היגס אין ממליך ממנה בשבת אלא אספן עשו לה מחנה
 גבוהה עשרה ספחים בין למעלה בין מלמטה וכן שתי גדות סלואות
 או למעלה מדן עשו לעלוה ולא עשו להחטונה שתיהן אסורות
 עד שיערבו גמ' אמ' רבה בר בר חנה לא תיחא למלעות הוה שמי
 אבל לשסוך אסור אלא מט' לשפך עמי שארי אמ' רב עזבי פסיכה
 היו עוקא מהו ותיחא התם ומי הפך לא תיחא למ'

בשבת

ברשות הרבים שופכין לתופו מים בשבת וחכמי אומי אפילו בגג
 חצר מאה אחה לא ישכר עלמי הכיב אבל שוכר הוהלגה והסיוורין
 לבית החצר והאנסדרא מעטרפת לארבע אמות גמי וכן שתי
 דיוטות זו כנגד זו מקצתן עשו עוקא ומקצתן לא עשו עוקא את
 שעשו עד המותרין ואת שלא עשו עוקא אסורין אמר מאו טעם
 אמר רבה מסט שארס עשוי להסתפק סאתים מים בכליוס בארבע
 אמות ארס רוצה לזלם כחות מארבע אמות שופכין או איכא עוקא
 שאריומי לא אסור טרד ועשה פשוט ברשות הרבים לזרע אמר מארבע
 אמות תימי מים כחות מארבע אמות לא תמי מים אמר נפקי ברשות
 הרבים מאי ביניהו איריך וקטיך ואיכא ביניהו אסור כיון וקטיכא
 לא מדדלמי לרבידורא כיון דאריכא תמי כה מים ולא נפקי ברשות הרבים
 פ"ס וחכמים אומי אפילו בגג או חצר וכד תאנא כמ' רב אמורוס
 בימות החמה אבל בימות הגשמים שוכר ושונה ואינו נמנע מאו טעם
 ארס רוצה שובלעו מים במקומן עגרות מקבלו מים בשבת פתם
 עגרות מקלחין הן אמר רבנחמן בימות הגשמים עוקא מתקרת
 סאתים סאה נותני לה סאה בימות החמה מחזקת סאתים נותני לה
 נותני לה סאתים סאה אין נותני לה כל עיקר נזרה דלמא אותי למעבד
 סאתים או הטי בימות הגשמים נמי נגזור התם לגמי טחוש אומשנים
 קלקול חצות הא מקלכלא וקלקל משוס שמא יאמרו עגרות של כל
 מקלכל מים בשבת פתם עגרות מקלחין הן אמר אביי הולכך אמי כור
 אמי כוריס עדי וכן שתי דיוטות אמי רב לא שנו אלא שלא עירבו
 אלא עירבו מותרין כי לא עירבו אמאי אסורין אמר רב אשי נזרה
 דילמא אתי לטולטולי מאנ דבתים לחצר סליק פירקא
 כל גגות העיר רשות אחת ובלבד שלא יהו בגג גבוה עשרה

און נמוך עשרה דברי ל מאיר וחכמי כל אחד דשותו בפני עצמו ור
שמעון אומר אחד גבות ואחד חדרו ואחד קרעו בפנים שבתוכ
שבתו ולא כלפי שבתו בתוך הבית אמר ל יהודה אמן שמות
כשתמצא לומר לדברי מאיר גבי רשון לעצמו וחצותו רשון לעצמו
לדברי ל שמעון כונן רשון אחת הן אמר רב הלכה כל שמעון הוה
שלא עירובו אבל עירבו גזדינן דילמא מתי לאסוקי מאני דבתים
לחצר ושמותל אמר הלכה כל שמעון בין עירבו בין לא עירבו (כ)
אמר ל יוחנן וקימא לן בשמותא ול יוחנן סנינה רב מקימות
לשטל בשולח ושמותל אמר מקימותל מלא שמות רב הוה
מותר לשטל בשולח דהו מיכא מחצות ושמותל אמר מקימותל
במלא בארבע ממות מחצות להבדוח מים בשוויין אמר ליה רב חימי
בר יוסף לשמותל היכל כותך מן היכל כותיה דרב אמר ליה היכל מב
בתני גדול סמוך לקט הגדול מותר והקט אסור חצר גדולה
שנכרצה לחצר קטנה של גדולה מותרת וקטנה אסורה מסע שהיא
נפתחה על גדולה דדע מרימר גדר חמשה ומחצה חמשה
מצטרפין וכן היכל באעמי רב הושיה דידן הבאת בשבן מהו
שיאסרו אמר רב חנינה תא שמע חצר גדולה שנכרצה לקטנה
הגדולה מותרת וקטנה אסורה מסע שהיא נפתחה על גדולה
אמר רבא זמור מבטוד יוס שרצה אמר ליה אבוי לא לימא מר
אימור מלא נדמו מבטוד יוס נכרצה דמימר הוא דאמ' בעמי
מינה מרב הוא ובעמי מינה מרב יהורה ערב דרך התח' נפתח
הסתח ערב דרך חלון ונפתח החלון מהו וזמור לי שבת הוה דיר
והותרה מקצתה והותרה כולה איתמר כתל שבין שתי חצרות שנפל
רב אמר אין מטלטלין אלא בארבע צמון ושמותל אמר זה מטלטל בעד
עיקר מחצה וזה מטלטל עד עיקר מחצה שמואל ורב אמר הו
יתבי בהויא חצר נפל גרא דביני ביני אמר שמותל נגוז לי גלמא

מחצותיה

אהרדינהו רב לאפי אפי שמואל או קא קפיר קטרו ביה המנינ^{יהיכו}
 עבד שמואל קפי והא מיהו הוא דאמר זה מטלטל עד עיקר מחצה
 זה מטלטל עד עיקר מחצה שמואל עביר לעניעותא בעלמא הוא עבד
 ורב דפבירה ליה דאפור לימא אמיר אהרא דשמואל הוא ומאי טעמא
 אהרדינהו לאטיק ולא למרר חדר ביה רב משעמתייה והלכ בשמואל
 לדיה קומא ל דיורין הכאן בשבת לא אמרי הואיל והותיה מקצתה הותרה
 כולה מתני חצר שגריעה לדישות הרבים המכניס לדישות היחיד
 לתופה או מתופה לדישות היחיד חייב וברי ל אלועזר נחבל אומ מתופה
 לדישות הרבים או מדישות הרבים לתופה נטוך מטע שקיא כדמליליה
 אסיקנא רב עירי דשות הרבים קא מיפלגי ל אלועזר סבר עירי דשות
 הרבים כדשות הרבים דאמט ורבן סברו עירי דשות הרבים לא כדשות
 הרבים דאמו" מתני חצר שגריעה מטע דוחותיה וכן בית שגריע
 מטע דוחותיו וכן מבוי שניטל לחיו מותרין שכח ואסורין לעתיד
 לכבא דברי ל עקיבה בר יוסף אומ' אפי מותרין לאותה שבת מותרין
 לעתיד לכבא ואפי מותרין לעתיד לכבא אסורין לאותה שבת כמא^{עסיקין}
 או לימא בעשר מאו שטא מדוח אחת אחת ושאריו דאמרינן בעריה
 הוא משתי דוחות נמי לימא סיתחא הוא לא ביתר מעשר אנהפי אטיל
 מדוח אחת נמי אמ דב לעולם בעשר וכגון שגריע בקרן זביות^{דפיתחא}
 בקרן זביות לא עברי אינשיאכין בית שגריע משתי דוחותיו או קמא
 רב כגון שגריע בקרן זיות וקירויי פאלנסון דליכא לחומר פיתקדה
 יורד וסותס' מיתגד מכסדה כבקעה רב אמ' מותר לטלטל ככול
 דאמג' ליכא אלא שלוש מחצות אמרינן פי תקדה יורד וסותס' והילכ

כותיה" פיסקא ד יוסי אומ' אס מותרין באותה שבת וכל איבעיא
 ל' ליוסי לאוסור או להתר אמ' רב לאוסור וכן אמ' ל יוחנן לאוסור"
 תמ' נמי הכי ליוסי אומ' הואיל ואסורין לעתיד לבוא אסורין אותה
 שבת" אותמר רב חייה בר אשי אמ' הלכה כל יוסי וכן הילכ"
מתני' הבונה עליה על גבי שני בתים וכן גשרים
 המכולשים מטלטלין תחתיהן דברי ר' יהודה וחכמי אסורין ועוד אמ'
 ד יהוה מערבין במבוי המטלטל וחכמים אסורין"

פירקא
סליק פירקא

המוציא תפילין מכניסן זוג זוג רשעג אומ' שטס במה דברים אמרו
 בישנוק אבל בחדשות פטור למעט מים או כריכות מחשיך עליהן
 ובמבואין ובסכנה מכסין והולך לו" גמ' בחדשות מאי טעם לאמסוס
 דחישוקין דילמא קמוע ניהו אבל ישנות שדין ניהו לא טרח
 איטש כולהו האו בקמוע תמי לשמואל כר רב ועחק מלוהן ישעת
 כל שיש בהן רעושות נקושדות חדשות כל שיש בהן רעושות ואין
 מקושדות פיר' מעין עבותים או כריכות" אמ' רב יהודה הנהן
 עבותים זכווי זכווי כריכות דכרכי טובא" פיר' מחשיך עליהן
 ומבואין אומא ונעליטהו זוג זוג אמ' רב ועחק כריה דרב יהודה
 לרודי מיפרשא לי מיני דאבא כל שאולו מכניסן זוג זוג וכלוה
 קודם שקיעת החמה מכניסן זוג זוג ואם לאו מחשיך עליהן ומבואין"
 פיר' ובסכנה מכסין והולך לו ואוקימנא בסכנת גוים כגון שעת
 השמר אבל סכנת הלפסטים מולכין כולן כאחת כחות מארבע אמות"

גרמנין ביוס טוב כפרק ראשון היה במ בורך ותבילין
 ברמשו ושקעה עליו החמה מטה ידו עליהן עד שמגיע לביתו
 היה יושב בבית המדרש ותבילין ברמשו וקדש עליו היום מניח
 ידו עליהן עד שמגיע לביתו ואי אוטא בית הסמוך לחומה ^{דמטלין}
 ביה מניחין בבית הסמוך לחומה " ו שמעון אומר נותנן לחבירו
 וחבירו לחבירו עד שמגיע לחצר החיצונה וכן בנו נותנו לחבירו
 וחבירו לחבירו אמרין הן מאה ל יהודה אומ' נותנן אדם חבות לחבירו
 וחבירו לחבירו אמרין חוץ לתחום אמר לו לא תהלך דומדגלי נעליה
 וכן בנו מאי מאני ההם תאמ' ו שמואל בדילדתו אמו נשדה
 הקורא בספר אל המסקופה ונתגלגל הספר מידו גוללן מעלו היה
 הגג נתגלגל הספר מידו עד שלא הגיע לעשרה גוללן
 מעלו משהגיע לעשרה טפחים הופסד כל יהודה אומ' אפי' אינן
 מסולקין מן הארץ לא מלוא החוט גוללן מעלו ו שמעון אומ' אמרין
 מארץ עצמו גוללן מעלו שאין לך דבר משום שבות עומד לפני
 כתבי הקדש" הופסד על הכתב ומי שארי והא תניא כותבי ספרים
 תבילין ומדודות לא התירו להן להסך על עניה לא פורס עליה את
 הכגר התם אפשר הכא לא אפשר דמי לא מהפוך ליה אוטא בדיון
 ט"ו" ואסור לדרוק כתבי הקדש משום כדיון הופסד על הכתב
 והא לא נח אמ' רבא בכותל משופט אמ' ליה אביו או הכי אומר
 סופה ל יהודה אומ' אמרין אינו מסולקין מן הארץ לא מלוא החוט
 האל ליה חסודי מחסדיא והכי קתני בגי' לעשרה טפחים הופסד על

הכתב ב'ד' ככותל משופע כח אבל ככותל שאינו משופע אפי
 למטה משלשה טמחים גוללנו מעלו רכרו ויהודה שלו יהודה
 אומ' מפילו אינו מסולק מן הארץ אלא מלמ' החוט גוללנו מעלו
 מאו טעמ' בעיני הנח' על גבו משה" **מתנה** זוז שלפני החלון
 נותני עליו ונטלתי ממנו בשבת עומר ארס ברשות היחוד **מטלפס**
 ברשות הרבוס ברשות הרבוס ומטלפס ברשות היחוד וכלבר
 שלא יוציא חוץ לארבע אמות לא ועומר ארס ברשות היחוד
 וישתני ברשות הרבוס ברשות הרבוס וישתני ברשות הרבוס
 וכן לא ודוק ויהודה אומ' מי שנתבל רוקו בפיו ארבע אמות ש
 עד שירוק' גמ' האי זיה פדעיק לרשות הרבוס לא עלה
 קיימא לן ברשות הרבוס לא והו' אלא עד עשרה אבל לא
 עשרה מקום סטורי הוא הולכך נותני ונטלתי ממנו בשבת
 פיון רבדי רשות היחוד הוא ברשות הרבוס דאמי אל מיהן **אין**
 נותני עליו ונטלתי ממנו אלא ממנו דמות כרי פני קעדות **וכוסות**
 ופועמ' פני דמי פני ברשות מותברי ולא מתי פניו ויהו' אבל
 כלום לא מותברי מסור וחושית דילמא נפלי ואמ' פניו ויהו'
 מרשות הרבוס לרשות היחוד. פ"ט. וכן לא ודוק ויהודה
 אומ' אף מי שנתבל רוקו בפיו וכלי. אמ' רב יוסף השתני
 או רפח בשוגג חיוב חטאתו מ'נפ' שלא יעק מעל גבי המקום
 ארבעה מחשבתו משויא להו מקום מרבעה דב' דאמ' רבא
 דרפוחה על פי הכלב או כפי הכבש חיוב מחשבתו משויא

ב'